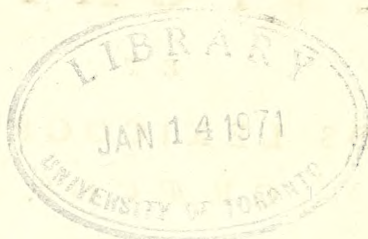
84

EMENDATIONES
IN
SUIDAM
ET
HESYCHIUM,
ET
ALIOS LEXICOGRAPHOS
GRÆCOS.

VOL. III.

SCRIPSIT
JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

LIBRARY
JAN 14 1971
UNIVERSITY OF TORONTO

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUINTA.

CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ET EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

MEMORIÆ

VIRI DOCTISSIMI ET AMICISSIMI

ANTONII ASKEW

M. D.

MUSIS OMNIBUS LUGENTIBUS,

NUPERRIME EXTINCTI;

HOC,

QUICQUID EST LIBELLI,

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

QUINTAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

UNUM *habeo, mi Lector, quod te monitum velim et tantummodo unum. Nam ut paucorum hominum, ita paucorum verborum sum. In Emendationibus nostris ad Suid. P. II. p.* 462. *celeberrimum trimetrum Epicharmi Siculi exhibuimus, et errorem Cl. Ernesti in versu constituendo animadvertimus: idque vere omnino, et Doctis undique applaudentibus. Sed insurgit tandem in Notis novissimis ad Xenophon. Memor. II.* 1. 20. *senex festivissimus et errasse se negat, " cum Spondæus sit par Anapæsto,*

" et

" *et ſæpe in trimetris occurrat.*" *Miror hominis imperitiam. Sed hujuſmodi Doctores exſibilandi, non refellendi ſunt. Cæterum ex trimetro Epicharmi tetrametrum concinnat vir doctiſſimus ad Herodot. II. p.* 157.

Ὦ πονηρὲ, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

Ubi μώεο *pro* μόεο *ſcilicet: quod antiqui coloris eſt. Sed Leunclavii emendatio mihi ſemper veriſſima eſt viſa,*

——————Ὦ πονηρὲ σὺ,

Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

Recte illud et ſolenniter in clauſula ſenarii, ὦ πονηρὲ σύ. *Ariſtoph. in Av.* 1647.

Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πονηρὲ σύ.

Idem in Amphiarao apud Suidam Tom. III. p. 638. *v.* Φρυνώνδας·

Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνώνδα, καὶ πονηρὲ σύ.

Idem in Ran. 468.

Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ.

Idem in Ran. 1206.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ.

Idem

Idem in Acharn. 164.

Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ'; ὦ μοχθηρὲ σύ.*

Apollodorus Caryſtius apud Polluc. x. 161.

———— Ἐμβαλόντες, ὦ πονηρὲ σὺ,
Εἰς σακκοπήραν αὐτὸν, ἐπιθήσετί πε
Ἐφ' ὑποζύγιον ————

Atque hinc emendandus Ariſtophanes apud Polluc. x. 33. Καλεῖται δὲ τὸ Κλινίδιον καὶ Κλιντήριον, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀριστοφάνης· Τί μέ, ὦ πονηρὲ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον. *Quæ ita legenda et numeris ſuis reſtituenda ſunt:*

———— Ω ΠΟΝΗΡΕ ΣΥ,
Τί μ' ἐξορίζεις ὡσπερεὶ κλιντήριον; †

Atque hæc hactenus.

---

* Idem in Nub. 856.

Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροπας, ὦ 'νόητε σύ;

† Supra ἀντὶ τῦ, ἐν Δὶς ναυαγῷ, poteris etiam ſcribere, ἐν Ὀδύσσει ναυαγῷ. *In Ulyſſe naufrago.* Qui titulus fabulæ Epicharmi apud Athenæum lib. xiv. 3. p. 619.

CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

ABΥΣΣΟΣ. Ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. Ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεκρυμμένος.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. in Excerptis Valeſii vol. iv. p. 2362. Eadem repetit Suidas v. Πύῤῥος, ubi legitur, χρυσοῦ τις ἄβυσσος. Quomodo locutus eſt Gregor. Nazianz. apud Stobæum p. 305. PARS V.

Πλουτοῦσι μωροὶ τοῖς ὀνείρασι πλέον,
Η ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΒΥΣΣΟΝ οἱ κεκτημένοι.

Sed

PARS V. Sed utraque locutio proba eſt. Æſchyl. Sept. ad Theb. 956.

Ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς
ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ ἔςαι.

Ubi legendum videtur, ἐςί. *There is ſilver and gold enough under ground.* Ariſtoph. Lyſyſtr. 173.

Οὐχ ἇς ποδᾶς γ' ἔχοντι ταὶ τριήρεες,
Καὶ τ' ἀργύριον τ' ἄβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ Σιῷ.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo parum accurate Giſb. Koen, vir doctiſſimus, ad Corinthum p. 81. De vocula ἇς nos non ita pridem ad Theocritum. Dicitur autem ποδῆς ἔχειν ut τέχνης ἔχειν. Sophocl. Oedip. Tyr. 719.

Βρότειον ὀδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.*

Atque ad hunc Comici locum reſpexiſſe videtur Dionyſius.

ΑΓΑΝΟΝ. — Καὶ Ἀγανῶμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν.] Vox Ἀγανῶμεν ne Græca quidem eſt. Scribendum, Ἀγαλῶμεν. Noſter ſupra p. 20. Ἀγάλλει. — Κοσμεῖ. Ariſtoph. Pac. 391.

Καί σε Θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι, διαπαντὸς, ὦ
Δέσποτ', ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ ἀεί.

* Confer Schol. Bodl. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 728.

Ubi

Ubi Schol. Ἀγαλοῦμεν, ἐπικοσμήσομεν. Confer Schol. ad Euripidis Med. 1027. qui ex Aristophane corrigendus est. Atque ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. PARS V.

ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ. Ὄνομα τόπου.] Arrian. Expedit. Alexand. ii. 24. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν Τυρίων, τὸ μὲν τεῖχος ὡς ἐχόμενον εἶδον, ἐκλείπουσιν· ἀθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ καλούμενον, ἐπέστρεψαν ταύτῃ ἐπὶ τοὺς Μακέδονας. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΑΓΚΟΣ. Ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.] Hoc fragmentum, cujus cujus sit, corruptum est atque ita emendandum,

Ποσὶ δ' ἀνελθεῖν
Ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο ——

Noster infra v. Ἐώρημα. Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΝΕΛΘΕΙΝ.

ΑΓΡΕΙΑ ἀοιδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου.] Interpres, nihil mali suspicatus, Pentametrum istum ita vertit: *Pellem agrestis platani causa.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius fingi potest. Sed versus corruptus est atque ita rescribendus:

Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου.

Quomodo

PARS V. Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 574. ubi integrum exstat Epigramma, ex quo hunc versiculum deprompsit Suidas. Notanda autem vox σκύλος, quæ paulo rarior est. Suidas τὸ σκύτος exhibet. Sed vox σκύτος primam semper producit: quod Kustero recte observatum ad Aristophanis Plut. v. 514. Idem autem σκύλος et σκῦλον. Callimachus apud Suidam v. Καττηναρισμένας·

—— Τὸ δὲ ΣΚΥΛΟΣ ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

Phalæcus in Epigrammate apud Reisk. in Anthol. Cephalæ, p. 16.

Καὶ ΣΚΥΛΟΣ ἀρτιδόρου στικτὸν ἀχαιΐνεω.

Ita scribendus iste versiculus, de quo Kusterus ad Suidam v. Θίασος. et Salmasius in Plinianis p. 156. Cæterum vocem σκύλος usurpat et Nicander Alex. 270.

Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ὀπάζει
Δυσλεπέος καρύοιο ——

Ubi Schol. Σκύλος, τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ ἔνδυμα. Atque hinc corrigendus videtur Theocritus noster xxv. 142.

Ὅς δή τοι ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,

Vulgo legitur, σκύτος αὖον.

ΑΔΗΦΑΓΙΑ. Ἡ ἀπληστία. —Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ τοὺς ποτὰς λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.]
Alcæi

Alcæi plures, alius Lyricus, alius Tragicus, alius Comicus, alius denique Epigrammatarius, de quibus consulendi qui de *Poetis Græcis* scriptitarunt. Intelligendus autem hic Alcæus Comicus, Mitylenæus, Aristophani σύγχρονος, quem decem fabulas docuisse scribit Suidas, quæ quidem omnes, si fragmenta paucula excipias, penitus interciderunt. Alcæi ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙ laudatur Athen. lib. vii. p. 316. Ἀλκαῖος Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις·

Ἠλίθιον εἶναι, νοῦν τε πολύποδος ἔχειν.

Scribe, πουλύποδος. Sic mox Eupolis,

Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ. Pollux vii. 23. Ἀλκαῖος δὲ ἐν Γανυμήδει διπύρους ἄρτους εἶπεν. Οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες. Quæ emendatiora leguntur apud Athenæum lib. iii. p. 110.

Διπύρους τε θερμούς· οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες ——

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ. Athenæus lib. ix. p. 408. Ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἀμειψίας Σφενδόνῃ, Ἀλκαῖός τε ἐν Ἱερῷ γάμῳ. Idem lib. x. p. 424. Τῷ δὲ Κεραννύειν κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ· Τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν· καὶ Ἀλκαῖος ἐν Ἱερῷ γάμῳ,

——— Κεράν-

PARS V.

——— Κεράννυσι τ' ἀφανίζεσί τε.*

Meminit et Photius in Lexico inedito: Πῶλοι ϰ̀ ἐπὶ βοῶν. Ἀλκαῖος· ἐνίθρῳ γάμῳ ἀνδράποδα πέμπεται, πωλικὸν ζεῦγος βοῶν. Quæ ita legenda et numeris ſuis reſtituenda ſunt: Ἀλκαῖος ΕΝ ΙΕΡΩι ΓΑΜΩι·

Ἀνδράποδα πέμπετε πωλικὸν ζεῦγος βοῶν.

Quæ de *ſponſa deducenda* intelligenda ſunt. Suidas: Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικόν· ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐςιν ὁμοία διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιεῦνται. Ita diſtinguendus eſt iſte locus, qui ad Alcæum illuſtrandum apprime facit. Confer etiam quæ ſcripſimus ad Suidam v. Ἀναθεῖναι. ΕΝΔΥΜΙΩΝ. Pollux ix. 53. Τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις.

——— πρῶτα μὲν

---

* Hic inepte Interpres; *Vinum iis miſcent, et illos e medio tollunt.* Ἀφανίζειν eſt *Ebibere. Calicem exſiccare.* Eubulus apud Athenæum lib. xi. 6. p. 473.

Ἅμα δὲ λαβεῦσ' ΗΦΑΝΙΚΕ, πηλίκον τίνα
Οἴεσθε μέγεθος; ἀπειρέσιον, μέγαν πάνυ·
Καὶ ξηρὸν ἐποίησ' εὐθέως τὸν κάνθαρον.

Ita ſcribendus iſte locus, in quo magnus Animadverſor operam luſit. Interpres autem egregie ineptit: quod iſti homini ſolenne eſt. Hinc Antiphanes apud Athenæum lib. ix. 18. p. 409. ἐν ἀργυρίε ΑΦΑΝΙΣΜΩ. *Argenti profuſione.* Athenæus lib. viii. 7. p. 344. Τε δ' αὐτε ϰ̀ τὸν ἀγρὸν καταβεβρωκότος εἰς ὀψοφαγίαν, ἐπειδὴ θερμὴν ποτε καταβροχθίσας ἰχθῦν ἔφησε τὸν ἐρανὸν καλακεκαῦσθαι, λοιπὸν ἔφησέν ἐςιν ὁ Θεόκριτός σοι ϰ̀ τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν, ϰ̀ ἔση τρία τὰ μέγιςα ΗΦΑΝΙΚΩΣ, γῆν ϰ̀ θάλασσαν ϰ̀ ἐρανόν.

Ταλαν-

Ταλαντιαῖος ὅςις ἐς' αὐτῶν λέγε, ἄδηλον εἴτε τιμὴν εἴτε ῥοπὴν λέγει· ὥσπερ ὅταν Ἀλκαῖος ὁ Κωμικὸς ἐν Ἐνδυμίωνι εἴποι. Νοσημάτων ταλαντιαίων. Lexicon nescio cujus apud Cl. Montfaucon in Bibl. Coislin. p. 482. Ἐδιακόνουν, Ἀλκαῖος ἐν Δυμίωνι. Scribe, Ἐνδυμίωνι. ΚΑΛΛΙΣΤΩ. Athenæus, lib. ix. p. 399. Ἀλκαῖος δὲ ἐν Καλλιςοῖ καὶ ὡς πολλῶν ὄντων ἐμφανίζει διὰ τούτων·

PARS V.

Κοριαννὸν εἶναι λεπτὸν, ἵνα τοὺς δασύποδας
Οὓς ἂν λάβωμεν ἁλσὶ διαπάττειν ἔχῃς.

Ita scribendus videtur iste locus. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ. Athenæus lib. viii. p. 370. Ἀλκαῖος Παλαίςρᾳ·

Ἤδη δ' ἧψε χύτραν ῥαφάνων.

Ubi inepte Interpres, *Brassicarum ollam jam attigit.* Ἕψειν χύτραν est *ollam coquere. To boil the pot.* Aristoph. Eccles. 840.

Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται.

Athenæus lib. ix. p. 396. Ἀλκαῖος Παλαίςρᾳ·

Οὐδὲν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύζομαι μόνον,
Ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός.

Ita scribendum istum locum jam monuimus in Addendis nostris ad Theocritum. Quæ vulgo leguntur inquinatissima sunt. ΠΑΣΙΦΑΗ. Pollux x. 11. Εἴποις δ' ἂν αὐτὰ καὶ οἰκητήρια σκεύη, καὶ χρηςήρια σκεύη· τὸ μὲν Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασιφάῃ·

Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρι' οἰκητήρια.

PARS V.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Σκευάρια οἰκήτηρια ſunt *vaſcula*, ſive *ſupellex domeſtica*. Τὰ ἔπιπλα vocat ſupra Eupolis, quæ vox reſtituenda Æſchini Socratico ii. 2. Ἔτι δὲ τἆλλα τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα, ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ, τὰ ἀνδράποδα, καὶ ἵπποι, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος. Vulgo inepte legitur, ἁπλᾶ.* Lexicon Sangerman. MS. Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διττῶς. Μένανδρος· προποιήσεις ἀστικὸν σαυτόν· πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάῃ· νῦν γένοιτ' ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει. Quæ ita reſcribenda eſſe puto: Μένανδρος Ἥρωι·

—— Ποιήσεις ἀστικὸν σαυτὸν πάλιν.

Ἀλκαῖος Πασιφάῃ·

Νῦν οὖν γένοιτ' ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει.

ΚΩΜΩιΔΟΤΡΑΓΩιΔΙΑ. Harpocratio p. 11. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν. Quocum facit Photius in Lexico inedito. Κωμῳδοτραγῳδὸν appellat Suidas: quod perinde eſt. Huc reſpexit Euſtathius ad Odyſſ. A. Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ, καὶ λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. Ubi legendum, Καὶ ΑΛΚΑΙΟΣ λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. Neque enim Lyſias, ſed Alcæus λύχνους ἀδηφάγους dixit. Cæterum et

* Iſæus Orat. vii. p. 520. Ἔτι δὲ ἀνδράποδα μισθοφοροῦντα καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην, καὶ ΕΠΙΠΛΑ, δι' ὧν ᾤκει τὴν οἰκίαν, σχεδὸν, σὺν τοῖς ἀνδραπόδοις, ἄξια τρισκαίδεκα μνῶν. Sed vide omnino doctiſſimum Koen. ad Gregor. Corinth. Περὶ τῶν Διαλεκ.

hanc

hanc fabulam laudat Macrobius Saturnal. v. 20. *Gargara tanta frugum copia erant, ut qui magnum cujusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa Gargara nominaret: Testis Alcæus, qui in Cœlo tragœdia sic ait:* PARS V.

Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων
Εἰς τὴν ἑορτὴν ὅσον οἷον εἴκοσι.
Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

Hæc non uno in loco depravata sunt. Primum legendum, in *Comœdotragœdia.* Plautus in Amphitr. *Comicotragœdiam* vocat: quod perinde est. Deinde versus secundus claudicat, atque ita sublevandus est,

Εἰς τὴν ἑορτὴν ὡς ἂν οἷον εἴκοσι.

Idem ὡς ἂν εἴκοσι, et ὡς ἂν οἷον εἴκοσι. *Circiter viginti.* Quod pleonasmi Græci est. Atque hæc hactenus.

ΑΘΡΟΥΣ. Εἰς ἅπαν συνηγμένους. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόους δεδιοσόμενος.] Hoc fragmentum depromptum est ex Josepho Bell. Jud. iv. 4. ubi legitur, ἀθρόως δεδιοσόμενος. Quod perinde est.

ΑΚΙΝΗΣΙΑ. Ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προςέταξεν, ὡς διαλύσοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.] Scribendum, ὑπὸ τὸν παράπλουν. *In their passage.* Idem ὑπὸ τὸν παράπλουν et κατὰ τὸν παράπλουν. Mentem autem

 loci

PARS V. loci recte accepit Interpres. *Et equos foras pelli jussit, ut membrorum torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, discuteretur.*

ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. Περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι
Λαμπτῆρες ȣ̓κ ἔτ' ᾖθον ——

Ὅτε ȣ̓κ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Καιρὸς γὰρ ἐπιβȣλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.] "Sensus hujus loci mutilus est, qui suppleri "poterit, addita voce λύχνοι." *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Scribendum, ὅτε ȣ̓κ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ΑΣΤΕΡΕΣ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. Aj. 288. unde hic locus descriptus est.

ΑΛΓΙΣΤΑΤΟΝ. Τȣ̃το δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.] "In hisce vix litera sana est. Sed bonum "factum, quod Suidas errorem suum prodi-"derit infra v. Μαλκίσατον, ubi idem fragmen-"tum hoc modo profertur:

—— Τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ.

"Cujus lectionis elegantiam qui capere velit, "consulat Lud. Casp. Valckenarium Animad. "in Ammon. p. 39." *Ruhnken.* Fallitur vir doctissimus. Respexit sine dubio Noster ad Aristoph. Vesp. 1112.

Τȣ̃το

Τȣ̃το δ' ἐς' ἄλγιςον, ὑμῶν ἤν τις ἀςράτευἰος ὢν PARS V.
Ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν ——

Atque hinc Suidas corrigendus eſt.

ΑΛΙΒΥΕΣ ΖΕΥΓΝΙΤΑΙ. — Καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγνῖται.] Scribe, οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίβυες. *Qui circa Barcen habitant.* Barce eſt urbs Libyæ: de qua Marklandus noſter in Epiſtola ad Cl. Haræum. Idem autem Λίβυες et Ἀλίβυες, ut Σύριοι et Ἀσσύριοι. de quo nos in Epiſt. Crit. p. 606. et Cl. Caſaubonus ad Strab. xi. p. 779. Cæterum hunc locum repetit Suidas v. Ἄμιπποι, ubi οἱ Λίβυες legitur: quod perinde eſt.

ΑΛΙΜΕΝΩΤΗΣ. Τόπος λιμένα μὴ ἔχων.] Vox excidit. Scribendum, Ἀλιμενότης. Ἀλιμένωτος· τόπος λιμένα μὴ ἔχων. Heſychius: Ἀλιμένωτα, λιμένα μὴ ἔχοντα. Vox autem Ἀλιμενότης, quæ interpretatione caret, occurrit apud Xenoph. Hiſt. Græc. lib. iv. p. 536. Φοβȣ́μενος δὲ τήν τε ΑΛΙΜΕΝΟΤΗΤΑ τῆς χώρας, καὶ τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας, ταχύ τε ἀνέςρεψε, καὶ ἀποπλέων ὡρμίσθη τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικȣ̃ντα.

ΑΛΚΗΕΝΤΑΣ. Εὐρώςȣς. Δυνατȣ́ς.

Ἄρτεμι τόξα λαχȣ̃σα καὶ ἀλκήεντας ὀϊςȣ́ς.] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat

PARS V. in Anthologia Cephalæ, p. 42. Carmen integrum ſubjiciam.

ΔΗΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀϊστούς,
Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδ᾽ ἀνέθηκε κόμης
Ἀρσινόη θυόεν παρ᾽ ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
Παρθένος, ἱμερτοὺς κειραμένη πλοκάμους.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Suidam v. Πλόκον.

ΑΛΚΤΗΡΙΑ ΛΙΜΟΥ. *Δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.*] Poeta, neſcio quis, apud Noſtrum v. Λιμός·

Γαστέρι μοῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ.

Huc reſpexit Suidas.

ΑΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. Στρατεύεται.] Utraque vox corrupta eſt. Correximus alibi, Μελλοστρατεῖ, στραγγεύεται. Quod omnino verum. Confer quæ ſcripſimus in Suidam v. Στραγγεύει. Eſt autem Μελλοστρατεῖν *militiam detrectare*, ſive *domi ſe abdere*: quod οἴκοι μένειν vocant Græci. Plutarchus in Cicerone: *Κάτων δ᾽ αὐτὸν ἰδὼν, ἰδίᾳ πολλὰ καταμέμφεται Πομπηΐῳ προσθέμενον· αὐτῷ μὲν γὰρ οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἐγκαταλιπεῖν ἣν ἀπ᾽ ἀρχῆς εἵλετο τῆς πολιτείας τάξιν, ἐκεῖνον δὲ χρησιμώτερον ὄντα τῇ πατρίδι καὶ τοῖς φίλοις, εἰ* ΜΕΝΩΝ ΟΙΚΟΙ *πρὸς τὸ ἀποβαῖνον ἡρμόζετο.* Ita ſcribendus iſte locus, qui

illuſtris

PARS V.

illuſtris eſt. Idem in Sertorio: Οἱ Σύλλᾳ μὲν ὁμȣ̃ τι συμπάσης ἄρχοντι γῆς καὶ θαλάττης ποιεῖν τὸ προςαττόμενον ȣ̓κ ἠξιȣ̃μεν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΕΣ. Julianus in Epiſt. liii. ad Jamblichum: Σὺ μὲν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, καὶ χαίρειν, καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἣν ἔχεις, σώζειν· ἡμῖν δὲ ὅ,τι ἂν θεὸς διδῷ, γενναίως οἴσομεν. Dionyſ. Halicar. Antiq. Rom. ix. 27. Ἀλλὰ θανάτȣ τὴν συμφορὰν τιμησάμενος, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ καὶ ȣ̓δένα προσιέμενος, ὑπό τ' ἀθυμίας καὶ σίτων ἀποχῆς μαρανθεὶς ἀπέςη τȣ̃ βίȣ. Xenoph. Hiſt. Græc. lib. i. p. 443. Ἐμοὶ ἀρκεῖ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ· καὶ εἴτε Λύσανδρος, εἴτε ἄλλός τις ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικὰ βȣ́λεται εἶναι, ȣ̓ κωλύω τὰ κατ' ἐμέ.* Atque hinc neſcio an vindicandus Sophocles apud Plutarchum vol. ii. p. 74. quem perperam

* Idem in Cyri Inſtitut. lib. viii. p. 471. Edit. Hutchinſon. Καὶ ἄλλα γέ σοι, ὦ Σάκα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρȣ, μήτε θύρας τὰς Κύρȣ θεραπεύειν, μήτε ςρατεύεσθαι· ἀλλὰ σὺ μὲν πλετῶν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕ. Demoſthenes Περὶ Παραπρεσϐ. p. 122. Edit. Taylor. ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΟΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ. Confer infra p. 130. et p. 132. Idem in Olynth. B. p. 87. Edit. Mounteney. Ὧν οἱ μὲν, τὰ ςρατιωτικὰ ΤΟΙΣ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΥΣΙ διανέμȣσι θεωρικά· οἱ δὲ, τȣ̀ς ἀτακτȣ̃ντας ἀθῴȣς καθιςᾶσιν. Ibid. p. 107. Ἔξεςιν ἄγειν ἡσυχίαν; ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ εἶ βελτίων, τȣ̃ δι' ἔνδειαν ἀνάγκῃ τι ποιεῖν αἰσχρὸν ἀπηλλαγμένος. Ariſtides vol. ii. p. 450. Edit. Jebb. Ὑμῶν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΩΝ, σχολὴν ἀγόντων, ὑγιαινόντων. Libanius Orat. xxiii. vol. ii. p. 550. Σοὶ βέλτιον, ὦ γέρον, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, ἢ τοιαῦτα κινδυνεῦσαι. Menander apud Stobæum p. 157. Edit. Grotii:

ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ χρὴ, καὶ μένειν ἐλεύθερον,
Ἢ μήκετ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

ſollicitavit

PARS V. sollicitavit vir doctissimus ad Euripidis Phœnissas v. 723.

Ἐγ᾽ ᾧδ᾽ ὁ ΦΕΥΓΕΙΣ, ὃ τὸ μὴ κλύειν κακῶς,
Ἀλλ᾽ ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· ὃ ΜΕΝΕΙΝ καλόν.

Corrigendus etiam Tragicus, Sophocles, opinor, apud Apollonium in Lex. Homer. quem magno literarum incremento nuperrime publicavit Cl. Villoisonus. ΗΤΟΙ. Καθ᾽ Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ Μέν συνδέσμῳ·

Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν ——————

Παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ·

Ἤτοι στρατεύσει σημαίνων ἔσῃ κακός.

Primum recte scripsimus, τῷ Μέν συνδέσμῳ. Confer Schol. ad Homer. Iliad. A. 68. Deinde Senarius iste ridiculosissime corruptus est, atque ita certo certius emendandus:

Ἤτοι στρατεύσεις, ἢ ΜΕΝΩΝ ἔσῃ κακός.

Aut militatum ibis, aut ignavus domi manebis.

ΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΥΔΩΡ.] D. Joann. iv. 14. Τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ΥΔΑΤΟΣ ΑΛΛΟΜΕΝΟΥ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ad hunc locum respexisse videtur Suidas.

ΑΛΟΙΩΝ. Τύπτων. Κρούων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἴθ᾽ ἑτέρῳ τρόπῳ, τοῦτον ἔκτεινεν.] Respexit, ut videtur, Suidas ad Dionys. Halicar. Antiq. Rom. i. 39. Ἡρακλῆς δὲ ΑΛΟΙΩΝ αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ

πάλω κλίνει. Ubi MS. Vat. ἀλύων. Quod et imperite probat Hudſonus. PARS V.

ΑΛΟΧΟΣ. Γαμετή. Εὐριπίδης ἐξ Ἀνδρομέδας· Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.] Hæc leguntur apud Laertium in Arceſilao, ex quo depromſit Suidas. Locus autem Euripidis ita reſcribendus eſt:

Ἄγε μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωΐδ' εἴτ' ἄλοχον θέλεις.

Sunt verba Andromedæ ad Perſeum. Aliud autem eſt Ἄγειν, aliud Ἄγεσθαι. Hoc de *uxore*, illud de *ſervo* dicitur. Eurip. Troaſ. 140.

Δούλα δ' ἄγομαι γραῦς ἐξ οἴκων.

Quare recte, tum metro, tum ſenſu jubente, emendavimus.

ΑΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ. Ἀφανισθήσομαι.] Ariſtoph. Pac. 379.

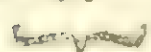
Ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

Ubi Schol. Τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. Hinc ſuam notam deſcripſit Suidas.

ΑΜΒΟΛΙΑ. Ἡ ὑπέρθεσις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.] Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 476. Carmen integrum ſubjiciam, idque emendatius quam legi ſolet.

MAKE-

PARS V.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Αὔριον ἀθρήσω σε. Τὸ δ' ἔπελε γίνεται ἡμῖν,
 Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.
Ταῦτά μοι ἱμείροντι χαρίζεαι, ἄλλα δ' ἐς ἄλλους
 Δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πίστιν ἀπειπαμένη.
Ὄψομαι ἑσπερίη σε. Τί δ' ἕσπερος ἐστὶ γυναικῶν;
 Γῆρας ἀμετρήτων πληθόμενον ῥυτίδων.

Ita scribendum ὄψομαι ἑσπερίη, non ἑσπερίην. Verba sunt puellæ ad amatorem. Confer quæ scripsimus in Addendis Theocrit. vii. 21.

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. Τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός. Καὶ δειλαὶ δακνέσθαι ἀμυγδάλαι.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 34. Legitur etiam apud Kusterum infra ad v. Γέλγιθες. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen integrum, quod exquisitæ Græcitatis est, hic emendatum adponam.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, ἐυσχίστοιό τε ῥοιῆς
 Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων,
Καὶ δειναὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν
 Ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρίνεαι ποπάδες,
Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἰδ' ὑελοειδέες ὄχναι,
 Δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια,
Πανὶ φιλοσκήπωνι καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
 Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Ita

Ita ſcribendum iſtud Epigramma: de quo conſulendus Cl. Kuſterus v. Ποπάδες. Quicquid autem *excellens* aut *efficax* eſt, δεινὸν vocant Græci. Atqui amygdalæ ad compotationem promovendam et ebrietatem arcendam mire faciunt: de quo Athenæus et Dioſcorides. Hinc δεινὰς δάκνεσθαι, *eſu præſtantes*, vocat Poeta. Cratinus apud Athenæum lib. iv. p. 138. PARS V.

Ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φῦσκαι προσπεπατταλευμέναι
Καττακρέμανται τοῖσι πρεσβύταισιν ΑΠΟΔΑΚ-
ΝΕΙΝ ὀδάξ.

Deinde recte ſcripſimus, ὑελοοίδακες ὄχναι. *Cyathi ad inſtar tumentes. Bottle or bell-pears.* Vocem οἴδακες agnoſcit Suidas: Οἴδακες. Οἱ λεγόμενοι φήληκες. Ita legendus iſte locus. Φήληκας οἰδαίνοντας vocat Ariſtophanes in Pace v. 1165. Nihil verius hac emendatione.*

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. Τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς·

Ποιμέσι κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.]

Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes. Scribendum, Σοφοκλῆς Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Sophocles ἐν Ποιμέσι ſæpius laudatur Grammaticis. Cæterum ita locutus eſt Callimachus in Dian. 115.

* Hanc notam non vidit Brunck. Vide Analect. vol. iii. p. 160.

PARS V.

—— τόθεν Βορέαο καταΐξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα ΚΡΥΜΟΝ ΑΓΟΥΣΑ.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΑΙΣ. Εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerpt. Legat. Hœſchelii, p. 139. ubi legitur ἐν ταῖς καλεμέναις ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΙΣ τῶν νεῶν. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Hujuſmodi naves memorat Agathias, lib. iii. p. 93. Ἐπακτρίδας τινὰς ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΥΣ δέκα πληρώσαντες ἐκ τῆς ἀεὶ σφίσιν ἑπομένης δυνάμεως. *Decem actuarias naves bipuppes e copiis, quibus præerant, inſtruxerunt.*

ΑΝΑΓΚΗ. Ἐν Ἐπιγράμματι·
—— Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
Πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀΐδιω.]
Hic locus decerptus eſt ex Epigrammate Antipatri, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 561.

ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, ἐπιθέντας. Ξενόφων.] Locus Xenophontis, ad quem reſpexit Suidas, exſtat in Exped. Cyr. lib. iii. p. 297. Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀφελομένους τε τὴν λοχαγίαν, ΣΚΕΥΗ ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι.

ΑΝΑΚΤΕΣ. Οἱ θεοί. Καὶ Ἀνάκτορα. Τὰ ἱερά.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Aves v. 789.

ANA-

ANAPYTTEIN. Ἀναυλεῖν. Κρατῖνος Διδασκαλίαις· Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου.] Scribe, Ἀναρύτειν, ἀναυλεῖν. Versus autem Cratini, qui non integris pedibus ambulat, ita sustentandus est: PARS V.

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ᾽ ἀπηχθάνου.

Cæterum hunc locum non intellexit Interpres. Est autem θριάμβους ἀναρύτειν *versus Iambicos in honorem Bacchi proferre*. Hesychius: Θρίαμβος, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Ita scribendus iste locus. Photius in Lex. inedito: Θριάμβους. Ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum respexisse videtur Photius.

ANEMOY ΠΕΔΙΟΝ. Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ "κούφων.] MSS. Paris. Ἀνέμου παιδίον. Quam "lectionem præ altera amplectendam esse "puto." *Kuster*. Recte vir doctissimus. Atque ad hanc normam corrigendus Libanius in Epist. ad Nicocl. p. 545. Ἐμὲ δὲ μήτε κόθορνον, μήτε Εὔριπον, μήτε ANEMOY ΠΑΙΔΙΟΝ ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo legitur Ἀνέμου πεδίον. Rem extra dubium ponit Pollux i. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ANEMOY ΠΑΙΔΑ. Qui locus eximius est.

ANEPPIΨAN. Ἀνέβαλον. Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀναρρίψαντες ὄλεθρον.] Respexit Suidas, ut recte monuit Cl. Albertus, ad Homer. Odyss. K. 130.

Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν, δείσαντες ὄλεθρον.

Ubi

PARS V. Ubi Schol. Ἀνέῤῥιψαν, ἐκωπηλάτησαν. Sed aliud est ἀναῤῥίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte notatum Kustero. Quare locum Homeri corruptum esse puto, atque ita emendandum:

Οἱ δὲ ἍΛΑ πάντες ἀνέῤῥιψαν ——

Homer. Odyss. H. 328.

Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
Νῆες ἐμαί, καὶ κοῦροι ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ ΑΛΑ πηδῷ.

Idem Odyss. N. 78.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ πηδῷ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Ἀναῤῥίπτεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.*

ΑΝΤΙΑΣΑΣ. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.] "Duo
"hi senarii sic legendi videntur:

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρως τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, κἀξερημοῦσθαι γένος."

Kuster. Fallitur vir doctissimus. Sunt verba Sophoclis in Elect. 1215. qui cum Suida in omnibus concordat. Est autem ἐξερημῶσαι γένος locutio Attica: de qua Schol. ad Eurip. Medeam 320. Confer et quæ scripsimus ad Suidam, P. I. p. 65.

* Aratus ἐν Φαινόμ. v. 155. p. 22.

Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ ——

Ubi Schol. Κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας, ἀπὸ τοῦ πηδῷ. Καὶ Ὅμηρος·

—— ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ ΠΗΔΩ.

ANTI-

ANTITYΠΗΣΑΙ. Ἀντιπαθῆσαι. Καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης. Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους, σκληροὺς καὶ ἀνενδότους.] Plato in Theæteto: Καὶ μὴν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Ad hunc locum refpexit Suidas. PARS V.

ΑΝΕΣΟΒΗΣΑΝ. Διήγειραν. Οἱ δ' Ἄβαροι τῷ σκληρά τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hœfchelii, p. 140. qui ex hoc loco corrigendus eft.

ΑΝΤΛΟΣ. Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾇ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.]

Scribe, Κρίθων. *Critho* eft nomen agricolæ. Eft autem hoc diftichon pars Epigrammatis, quod dedit Cl. Reifkius in Anthol. Cephalæ, p. 48. Dederat et Cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107. Carmen integrum fubjiciam.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν οἶν, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε, τάν τ' ἀκέρωτον
Μόσχον, καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα,
Σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾇ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
Ἱρεύει, πολύσωρε· σὺ δὲ Κρίθωνος ἀρουραν
Πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

Ita

PARS V.

Ita scribendum istud Epigramma, quod perperam sollicitavit Cl. Reiskius. Verba autem postrema ita vertenda sunt: *Fac ut Crithonis ager quotannis hordei et tritici ferax sit.* Haud aliter locutus est auctor ἀνώνυμος in Epigrammate apud Stratonem, quod hic apponam:

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον, εἰ μὲν ἕλοιτο
    Τ'ἀμὰ, καὶ εἰς ὥρας αὖθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.
Εἰ δ' ἕτερον στέρξειε παρεὶς ἐμὲ, μύρτον ἕωλον
    Ἐρρίφθω, ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum istud Epigramma. Eleganter autem τ'ἀμὰ ἑλέσθαι dicitur, *qui me amat et cæteris anteponit.* Lucian. in Hermotimo: Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΥΜΕΤΕΡΑ, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ. Cæterum haud aliter lusit Dionysius in Epigrammate apud Stratonem; quod hic emendatum exhibebimus: nam quod vulgo legitur ineptum est.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Εἰ μὲν ἐμὲ στέρξαις, εἴης ἰσόμοιρος, Ἄρατε,
    Χίῳ, καὶ Χίου πουλὺ μελιχρότερος.
Εἰ δ' ἕτερον κρίναις ἐμέθεν πλέον, ἀμφί γε βαίη
    Κώνωψ, ὀξηρῷ ΦΥΟΜΕΝΟΣ κεράμῳ.

Ita legendum. *Aratus* est nomen pueri, quem amabat Dionysius. Recte autem, ὀξηρῷ φυόμενος

νος

νες κεράμῳ. Quod intelligendum de *culicibus*, qui aceto gignuntur: de quo Ariſtot. Animal. v. 19. Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων οἳ γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλυός. Atque hæc hactenus. PARS V.

ΑΞΙΟΥΜΕΝΟΥ. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιϐμένϐ.] Locus hic mutilus eſt atque ita reſtituendus: Ἀξιϐμένϐ. Ἀξίϐ τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιϐμένϐ. Deſumptum autem eſt hoc fragmentum ex Dione in Excerpt. Legat. Hœſchelii, p. 374. ubi legitur, ἀξιϐμένων. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior eſt.

ΑΠΕΤΙΣΕΝ. Ἀπέδωκεν.

Μοσχίῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθεὶς ———]

Feſtive Interpres; *Fera novello germine percuſſa ſanguinem pro ſanguine reddidit*. Eſt autem hic locus pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 562. quod hic integrum et emendatum apponam: nam quod vulgo legitur mutilum et corruptum eſt.

Πυρσϐ̃ τϐ̃το λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βϐπαλίων δορὶ φονευσάμενος.
Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
Οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρας αὖθις ἐπὶ ξυλόχϐς.
ΜΟΣΧΕΙΟΥ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθεὶς, ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

 Ita

PARS V. Ita scribendum istud Epigramma. Confer Nostrum v. Ἀχθεινή. v. Βρύκοντα. v. Εὐθηλήμονα. et v. Ξύλοχος. ubi hoc Carmen ad partes vocatur. Recte autem Suidas, ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν. Addæus in Epigrammate,

—— Λιπαρὰν δ' ΕΙΔΕ γεωμορίαν.

ΑΠΕΦΡΥΓΟΝΤΟ. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες, φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.] Hic duo fragmenta in unum conflata esse video, quæ ita non male distinxeris: Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. — Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde posteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus. Cæterum notandum illud, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. *Tum verbis, tum numeris delectabantur.* Notum illud Virgilii,

—— *Numeros memini, si verba tenerem.*

ΑΠΗΛΓΗΣΑΝ. Ὁ δὴ δῆμος ἅπαξ ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθὺς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον.] Scribendum, ὁ δὲ δῆμος ἅπας. Quomodo recte legitur apud Procop. Arcan. Hist. p. 73. ex quo hoc fragmentum decerpsit Suidas.* Confer

* Æschines Περὶ Παραπρεσϐ. p. 243. Edit. Taylor. Καὶ ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΠΑΣ ὁμογνωμονῶν ἐχειροτόνησεν.

etiam

etiam Nostrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὅσον. Quæ locutio notanda. Aristoph. Ran. 791.

A. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΒΟΑ κρίσιν ποιεῖν,
Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; A. Νὴ Δί' ΟΥΡΑΝΙΟΝ Γ'
ΟΣΟΝ.

Ad quem locum manifesto respexit Procopius.

ΑΠΙΑ. Εἶδος ὀπώρας. Ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. Ἔστι καὶ παρ' Ἀλέξιδι, καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτους·

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε.]

Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Eccles. 355. ubi legitur, τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω. Pherecrates apud Athenæum lib. xiv. p. 645.

—— Ταῦτ' ἔχων
Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγχρίδας.

Confer nos in Appendic. ad Theocrit. p. 16.

ΑΠΕΡΡΑΠΙΣΕΝ. Ἀπεφίμωσεν. Ἀπεστόμισεν.] "Non solum vox ipsa Ἀπερράπισεν, sed etiam "significatio, quam Suidas ei tribuit, est in-"solens, et quam apud nullum alium Lexico-"graphorum reperio." *Kuster*. Scribendum, Ἀπέρραψεν. Æschines Περὶ Παραπρεσβείας. p. 246. Edit. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ΑΠΟΡΡΑΨΕΙΝ τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. *Se nullo negotio os Philippi obturaturum dicebat.* Ita vertendus est iste locus: quod et recte anim-

 advertit

PARS V. advertit Henricus Stephanus. Nos Angli; *With a dry finger.* Quod tantundem est.

ΑΠΕΡΡΙΨΕΝ. Ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ ϛωμύλος ὢν ϗ ὑψαγόρας ἀπέῤῥιψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 79.

ΑΠΟΔΥΝΤΕΣ. Ἀντὶ τοῦ, Ἀποδυσάμενοι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύοντα τὴν ἔξωθεν ϛολὴν ἵνα εὐτόνως χορεύσωσιν. Ἀριϛοφάνης· Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίϛοις ἐπίωμεν.] Locus Comici, ad quem respexit Suidas, hodie non exstat. Verba autem Suidæ, sive Scholiastæ, corrupta sunt: quod vidit Kusterus, sed medelam non invenit. Scribendum sine controversia: ἵνα εὐτόνως ΑΘΛΕΥΣΩΣΙΝ. *Ut strenue luctentur.* Error ortus ex affinitate literarum. Hinc corruptus Hesychius: Σίφων. Τὸ πυρὸς οἱ καδίσκοι, ϗ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον χρῶνται. Scribendum, οἶνον ΑΡΥΟΝΤΑΙ.* Idem mendum in Herodoto lib. ii. p. 152. quod notavit Cl. Valckenarius. Recte autem Suidas, οἱ ἀποδύοντα τὴν ἔξωθεν ϛολήν. Aristoph. Thesmoph. 221.

ΑΠΟΔΥΘΙ τουτὶ θοιμάτιον——

Quæ locutio restituenda Archippo Comico, apud Athenæum lib. xv. p. 678.

---

* Schol. ad Aristoph. Nub. v. 272. Ἀπὸ τῶν ποταμῶν δὲ ΑΡΥΟΝΤΑΙ ὕδωρ εἰς χρῆσιν.

Ἀθῶος

PARS V.

'Αθῷος ΑΠΟΔΥΣ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ ἀπέρχεται Στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων οἴκαδε.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, ἀποδούς. Pari modo corruptus eſt Libanius Epiſt. 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τοῦ παιδὸς πολλοὺς ἡμῖν ἐλέγξεις ῥήτορας, οὕτως ὀξὺ βλέποντος καὶ ῥέοντος, ὥς' ᾠήθην δεῖν εὐθὺς ΑΠΟΔΥΝΤΑ ΠΑΛΑΙΕΙΝ, ἵνα μὴ παρελθόντα καιρὸν ζητῶμεν. Vulgo male legitur, ἀποδόντα. Huc facit Xenoph. Cyri Exped. lib. iv. Χειρίσοφος ἐστεφανωμένος καὶ ΑΠΟΔΥΣ ἐλάμβανε τὰ ὅπλα. Eleganter Menander, Hiſtoricus, apud Suidam: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαίστραις ΕΝΑΠΕΔΥΟΜΗΝ, καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ ΤΗΝ ΦΑΙΝΟΛΗΝ ΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ, ΣΥΝΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεχὲς, καὶ ἄλλο ὅ,τι ἐς βίον ἀγλάϊσμα.*

ΑΠΟΦΕΡΕΙΝ. Ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κ' οὐκ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα.] Locus Ariſtophanis legitur in Eccleſ. p. 449. Sed τὰ δεδανεισμένα ſunt verba Scholiaſtæ, ſive noſtri Suidæ, interpretamenti loco addita. Quod Lexicographo noſtro ſolenne eſt.

ΑΠΟΥΣΙΑΣΕΙ. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἀ-

* Athenæus lib. i. 12. p. 15. Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς καὶ Κτησίφων ὁ Χαλκιδεὺς φιλόσοφος, καὶ πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ ΣΥΝΑΠΕΔΥΟΝΤΟ τῶν Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως φίλων. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

 πουσιάσει.

PARS V. πϐσιάσει. Τῆς ϐσίας μέρος δώσει.] Hæc ex Artemidoro Oneirocrit. i. 81. defcripta funt: quod et Cl. Alberto notatum video. Verba autem Ἀπϐσία et Ἀπϐσιάζειν nunc honefto, nunc inhonefto fenfu ufurpantur: quod vel ex Artemidoro conftat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Ifid. et Ofir. p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τϐ σπέρματος πρόεσιν, ΑΠΟΥΣΙΑΝ καλϐσι, καὶ συνϐσίαν τὴν μίξιν. Ad quem locum infigniter lapfus eft Cl. Reifkius.

ΑΠΡΑΓΜΩΝ. Ἐπιεικὴς, μέτριος τϐς τρόπϐς, οἷον ϐ φιλόνεικος ἢ φιλοπράγμων.] Hæc funt verba Scholiaftæ ad Ariftoph. Equit. 261.

ΑΡΑ γε τϐτ' ἄρ' ἐγὼ πότ' ἐπόψομαι; ἀντὶ τϐ, εὐδαιμονήσω.] Scribe, ποτ' ὄψομαι; Quomodo recte legitur apud Ariftoph. Nub. 465. unde hunc locum defumpfit Suidas.

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ γῆ. Ἡ λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτϐ μελεσίπτερον ἅδε θανϐσαν
Ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.]

Hoc diftichon eft pars Epigrammatis Mnafalcæ, quod exftat apud Reifk. in Anthol. Cephalæ, p. 75. Atque hinc corrigendus Agathias in Anthol. lib. iii. p. 328.

Ἕρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον
Λαΐδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.

Scriben-

Scribendum, ἀμφὶ κέλευθον. Uterque ſecutus eſt Homerum Iliad. N. 335. PARS V.

——Πλείςη Κόνις ΑΜΦΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΟΣ. Λευκȣ̃.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod Antipatro tribuitur, apud Anthol. lib. iii. p. 399.

ΑΡΑΙΗΝ ΧΕΙΡΑ. Τὴν ἀσθενῆ.] Reſpexit ad Homeri Iliad. H. 425.

Πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο ΧΕΙΡΑ ΑΡΑΙΗΝ.

Ubi Schol. Ἀραιήν. Ἀσθενῆ. Huc referendus etiam Nicias in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 381.

ΧΕΙΡΑ γὰρ εἰς ΑΡΑΙΗΝ παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
Μάρψεν ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων.

Cæterum aliud eſt ἀραιὸς, aliud ἀραῖος. de quo Dan. Heinſius ad Theocrit. xii. 24. Suidas: Ἀραῖος. Ἀρᾷ ὑποκείμενος. Quæ vox reſtituenda Platoni Comico apud Athenæum, lib. xiv. p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, Δέλφακα δεραιότατον. Ubi ineptiſſime Interpres; *Cervicis maxime prolixæ*. Sed Comici locus corruptus eſt atque ita emendandus,

Δέλφακα δ' ἀραιότατον ——

Porcum

PARS V. *Porcum ſacrum* ſive *diris devotum.* Optime Suidas noſter v. Δέλφακας. Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ΑΡΩΝΤΑΙ. Atque hinc neſcio an ἱερὰν δέλφακα vocat Theopompus Comicus apud Athenæum p. 657.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάτλεσιν ἡμῖν δέλφακα.

Ita ſcribendus iſte locus. Poteris etiam reddere, Δέλφακα ἀραιότατον. *Porcum valde macrum. A very poor pig.* Heſych. Ἀραιὴν γαστέρα. Τὰ λεπτὰ ἔντερα. Ita legendum. Reſpexit Heſychius, quod nemo vidit, ad Nicand. Theriac. 133.

——διὰ μήτρος ΑΡΑΙΗΝ
ΓΑΣΤΕΡ᾽ ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.*

ΑΣΤΥΡΟΝ. Πόλιν.

——Ὅς᾽ ὤκισο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Καλλίμαχος.] "Bentleius ex conjectura, "ὤκιστος. quam correctionem ignoravit Kuſte-"rus, qui etiam in contextum Suidæ recipere "debebat." *Erneſtus.* Fallitur vir doctiſſimus. Bentleii conjectura minus neceſſaria eſt. Callimachus in Pall. Lavac. 40.

——φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ᾽ ἔχων, Κρεῖον δ᾽ ΕΙΣ ΟΡΟΣ ΩιΚΙΣΑΤΟ.

---

* Oppian. ἐν Ἁλιευτ. lib. i. v. 480.

——ἐν ψαμάθοισιν ἀποθλίβουσιν ΑΡΑΙΑΣ
ΓΑΣΤΕΡΑΣ ——

Ubi

Ubi non male Interpres; *In Crium montem commigravit.* Quare nihil temere mutandum apud Suidam. Et notanda locutio, quæ ſane exquiſitior eſt, et viris doctiſſimis parum perſpecta.* PARS V.

ATIMOTEPON. Εἰν ἀΐδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης ἐδὲν ἀτιμότερος.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 165.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλεάς ἐ δεύτερος ἄλλων
Εἶμεν, ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω ἕς κε θάνῃ.
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις, ἐν ἀΐδᾳ γὰρ
ΜΙΝΩ Θερσίτας ἐδὲν ἀτιμότερος.

Hinc Suidas emendandus eſt. Confer etiam Cl. Hemſterhuſ. ad Lucian. i. p. 433. ubi de hoc Epigrammate agit.

ATΛHTΩι. Ἀνυπομονήτῳ.

Παίγνιον ἀτλήτε θηρὸς ἔχεσα κάρη.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 552. Huc facit Schol. ad Homer. Iliad. I. 3. Ἀτλήτῳ. Ἀνυπομονήτῳ. Atque ad hunc locum reſpexit Suidas.

* Legendum tamen cum ι ſubſcripto ῼΚΙΣΤΟ.

PARS V.

ΑΥ ΕΡΥΣΑΙ. Εἰς τȣ̓πίσω ἑλκύσαι.

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἐρύσαι.

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662.

ΑΥΛΟΣ. Τὸ φωνητικὸν ὄργανον. Καὶ περόνης μέτρον.] Hæc deſcripſit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός. Reſpexit autem uterque ad Homer. Odyſſ. T. 227.

——Αὐτάρ οἱ ΠΕΡΟΝΗ χρυσοῖο τέτυκτο
ΑΥΛΟΙΣΙ διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco Poetæ inquinatiſſimus eſt.

ΑΥΤΟΥΡΓΗΤΟΝ. Αὐτοφυές. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— καὶ αὐτȣ́ργητον ἐρείκης
Βάθρον ——

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 549. Inepte autem vertit Interpres; *Et ſua ſponte nata ericæ radix.* Confer nos in Epiſt. Crit. p. 423. ubi Carmen integrum exhibuimus.

ΑΦΑΥΑΝΘΗΣΟΜΑΙ. Ξηρανθήσομαι.] Ariſtoph. Eccleſ. 146.

Δίψει γȣ̃ν, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Verbum uſurpat Ariſtophanes Ran. 1121.

PARS V.

—— ὥς' ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν ——

Atque hinc explicandus Athenæus lib. vii. p. 290. Πρὸς τῶν θεῶν τὶ διαφέρειν ὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τὺς ἀκροωμένυς ἐποίυν ἐπιλανθανομένυς τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναίνεσθαι; Qui locus illuſtris eſt. Confer magnum Animadverſorem ad Athenæum, et Cl. Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. 853. ubi de hac phraſi agit.*

ΑΦΕΛΕΙΑ. Καὶ Ἀφελής —— Καὶ τὰ ἐπιςόλια ἀφελῶς γράφειν.] Hæc ſunt verba Marci Antonini. i. 7. Leguntur etiam apud Schol. ad Ariſtoph. Equit. 524. unde deſcripſit Suidas.

ΑΧΕΩΝ. Μετοχή ἐςιν. Ἀντὶ τῦ, δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς· Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. Ἀντὶ τῦ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπύμενος. Sophocles in Electr. 159.

Οἷα Χρυσόθεμις
Ζώει, καὶ Ἰφιάνασσα,
Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes, cujus ſcrinia compilavit noſter Suidas.

ΑΧΘΕΙΝΗ. Λυπηρά. Ὀλεθρία.
—— Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.] Confer nos ſu-

* Athenæus lib. ix. 14. p. 401. Μὴ καὶ σὺ ζητῶν τὸν Σύαγρον ἀφαυανθῇς.

pra

pra ad v. Ἀπέτισεν. ubi integrum Epigramma dedimus, ex quo hoc fragmentum eſt decerptum.

ΑΧΟΣ. Λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. Λήγειε τοῦδ' ἄχους. Κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς. Ἀντὶ τοῦ, δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.] Hic locus depromptus eſt ex Sophoclis Oedip. Col. 1720. ubi ita legitur,

Λήγετον τοῦδ' ἄχους.
Κακῶν γὰρ οὔ-
τοι δυσάλωτος οὐδείς.

Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

B.

ΒΙΝΕΙΝ. Τὸ συνουσιάζειν. Ἐν Ἐπιγράμματι.
Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.] Hoc diſtichon legitur in Anthol. inedita, et *Cillactori* ſive *Cilliactori* tribuitur. Exſtat et ſimilis luſus ejuſdem hominis apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. p. 114. Ex duobus autem diſtichis unum tetraſtichon efficio.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικὰ κούρα τὰ πλείονα κέρματα ποιεῖ
Οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας ἀλλ' ἀπὸ τᾶς φύσιος.
Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.

BOYBΩN. Τὸ πάθος. Βϐῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι. Εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.] Fragmentum illud Senarii, PARS V.

Βϐῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι ——

desumptum est ex Menandri Georgo; ut nos docet Etymologus, cujus verba hic subjiciam: Βϐῶν λέγεται καὶ τὸ πάθος τὸ εἰς ὕψος βαῖνον, ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα. Ὅπερ τινές φασι βομϐῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Καθόλου. Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ. Οἷον,

Βϐῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι ——

Hinc Suidas notulam suam deprompsit.*

ΒΡΑΔΥΣ. Ὁ μὴ ἀγχίνους. Κἀπιλήσμων καὶ βραδύς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος Κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν Καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.] Hic locus descriptus est ex Schol. ad Aristoph. Nub. 129. ubi legitur, ἄνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας. Sed Suidæ lectio verissima est. Quod miror Cl. Kusterum fugisse. Eleganter dicitur τὸ νωθὲς τῆς διανοίας. *Ingenii tarditatem.* Hesych. Νωθὴς, βραδὺς, ἀμϐλύς. Suidas: Νωθὴς, βραδύς. Νωθέστερος, βραδύτερος. Lex. Rhetor. MS. Μωλύτερον, τὸ ἀμϐλύτερον καὶ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΝ. Ita scribendus iste locus, de quo Cl. Ruhnkenius in Histor.

* Huc respexit Ælian. in Epist. p. 417. Καὶ θέρμη ἐπέλαϐεν αὐτὸν καὶ ΒΟΥΒΩΝ ΕΠΗΡΘΗ.

Orat.

PARS V. Orat. Græc. p. 85. Schol. ad Nicand. Theriac. 31. Μῶλυς δὲ, βραδὺς καὶ ΝΩΘΗΣ.*

ΒΡΥΚΟΝΤΑ. Τρώγοντα. Κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.]

Confer nos supra ad v. Ἀπέτισεν. ubi Epigramma, ex quo decerptus est hic versiculus, integrum exhibuimus.

Γ.

ΓΑΜΨΟΝ. Ἐπικαμπές.

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας ——]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΓΕΡΑΙΟΣ. Ἔντιμος. Καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλεως.

——Οἷς ὁ γεραιὸς

Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.]

Scribendum, ἧς ὁ γεραιός. Ita enim recte legitur in Epigrammate Simonidis apud Anthol. lib. iii. p. 399. ex quo hunc locum decerpsit Suidas.

ΓΕΡΡΟΙΝ—Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, κατέλιπε μόνον τὸ συνὸν τοῖς στρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι.] Hæc decerpsit Suidas

* Antisthenes in Orat. p. 183. Edit. Steph. Σὺ δὲ τὴν φύσιν ἀπεικάζων τοῖς τε ΝΩΘΕΣΙΝ ὄνοις καὶ βουσὶ τοῖς φόρβασιν, ἄλλοις τε καὶ ἔχουσι δεσμεύειν καὶ ζευγνῦναι αὐτούς. Ita scribendus iste locus.

ex

ex Xenoph. Inſtit. Cyri lib. ii. p. 42. quod et recte obſervavit Cl. Weſſelingius. Atque hinc Noſter non uno loco emendandus eſt. Quæ ſequuntur, Καὶ γεῤῥοφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο, ſunt verba Xenophontis in Expedit. Cyri lib. i. p. 264. ubi res haud paulo melius adminiſtrata eſt.

ΓΗΤΕΙΑ. Εἶδος βολάνης παρεοικὸς πράσῳ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Veſp. 494.

ΓΝΩΜΑΤΕΥΩ. Βουλεύομαι. Ἕτερα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 80.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΗΣΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, Μεταvoῆσαι. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν, καὶ μετεβάλλοντο.] Scribendum, ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν. Quomodo recte legitur hic locus ſupra v. Ἀναφρονήσαντες.

ΓΟΡΓΟΣ. Ὁ Μεσσήνιος. Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθλήταις παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν.] Hæc ſunt verba Polybii in Excerptis Valeſii; quod et recte obſervavit Kuſterus. Sed locus nonnihil corruptus eſt. Scribendum, τῆς τοῖς ἀθλήταις παρεπομένης ΑΝΑΓΩΓΙΑΣ. Quæ vox ſignificantiſſima eſt. Gloſſæ Vet. Ἀναγωγία,

PARS V. γία. *Imperitia. Rusticitas. Petulantia.* Suidas: Ἀνάγωγος. Ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ ταῦτα ἔπασχε. τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Demet. Phaler. Περὶ Ἑρμηνείας § 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἡ περὶ τὰ ὀνόματα ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ.

Δ.

ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ. Πολεμικόν.] Respexit ad Euripidis Phœniss. 1030.

Μιξοπάρθενος ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Quod et recte adnotavit vir doctus ad Hesychium. Cæterum corrigendum hac occasione Lexicon ineditum in Bibl. Coisl. p. 232. ΔΑΙΑΝ ὁδόν. Ἀγωνιστικὴν καὶ ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ, δαῆναι, ὅ ἐστι μαθεῖν. Ἢ ἀντιφιλόνεικον. Legendum, ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Ran. 925. unde hic locus depromptus est.

ΔΕΛΕΑΖΟΝΤΕΣ. Ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παραφυλάξαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.] Hæc descripsit Suidas ex Josepho Bell. Jud. lib. ii. p. 198. ubi recte legitur, κοιμωμένους ἀνεῖλον. Quomodo et apud Suidam scribendum est.*

---

* Locum, ex quo hæc desumpta sunt, notavit et Cl. Kuster. in Addendis in Suidam p. 717.

ΔΕΙΡΑΧΘΕΣ. Τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνον. Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πέλειναν.] Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 566. quod et recte obſervavit Kuſterus. Sed vereor equidem ne vox Δειραχθὲς, quæ utrobique legitur, mendoſa ſit et parum ſana. Scribendum proculdubio, Δειραγχές. Suidas ſupra, ΔΕΡΑΓΧΕΑΣ πάγας. Τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας. Ariſtodicus in Epigrammate apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 138. PARS V.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν Ἥρας
Εὔφρονα λυσαῖαν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δ᾽ ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶν ΔΕΙΡΑΓΧΕΙΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma ex Cod. MS. quem mecum communicavit Cl. Muſgravius. Feſtive autem illud, Εὔφρονα λυσαῖαν· quod minus ceperunt Interpretes. Sed hujuſmodi elegantiæ lectorem attentum deſiderant. Idem autem Λυσαίης et Λυσαίηρ, ut Φυσήτης et Φυσητήρ. Quod diligenter notabunt Lexicographi.

ΔΗΕΙΣ. Εὑρήσεις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Γραψάμενος δήεις.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Cephalæ, de quo nos in Epiſt. Crit. p. 511. Verbum autem Δήεις, quod elegans et Homericum eſt,

 agnoſcunt

PARS V. agnoſcunt omnes MSS. quibuſcum facit noſter Suidas. Cæterum hoc Carmen, quod Dioſcoridis eſt, ita legebat et diſtinguebat vir doctiſſimus.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σῆμά τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγνου
Ἄλλις ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο,
Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμοῦ καὶ τρίπλοα γῦα
Γραψάμενος. ΔΗΙΟΙΣ τοῦτο δ' ἔοικε λέγειν,
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδῃς με,
Ἢ φεῦγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσίν.

Hoc planum et perſpicuum. In verſu autem tertio legebat MS. Pariſ. τρίπλοα γένεα. Quod haud ſpernendum eſt.*

ΔΗΡΙΝ. Μάχην. Ἐν Ἐπιγράμματι·
Μέλλον ἄρα στυγερὰν κἠγώ ποτε δῆριν Ἄρηϊ
Ἐκπρολιποῦσα χορῶν παρθενίων ἀΐειν.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Anthol. Cephalæ p. 11. Simile quod occurrit p. 19. quod hic apponam.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον,
Ὄφρα παρὰ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
Γηραλέα τελέθοιμι χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων.
Ἀρκείτω στυγερὰ ΔΗΡΙΣ Ἐνυαλίου.

* Confer Ariſtoph. Acharn. v. 573. et Schol. in locum.

ΔΙΑ-

ΔΙΑΒΑΛΛΕΤΑΙ. Χρῶνται ἐπὶ τȣ͂ ἐξαπατᾷν. Ἄρχιππ⊙· PARS V.

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλȣ͂μεν τήμερον.]

Scribendum, διαβαλȣ͂μαι. *To chouse.* Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Aves 1647. unde hæc verba deprompſit Suidas. Confer Jac. Gronov. Emend. in Suidam p. 105. ubi de hoc loco agit.

ΔΙΑΛΑΒΩΝ. Προκατασχών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδȣ̀ς φυλακαῖς.] Polybius i. 18. Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων ϗ τ͂ ϛρατοπέδων διαϛήματα ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΔΙΕΛΑΒΟΝ. Ad hunc locum vel reſpexit vel non reſpexit Suidas.

ΔΙΑΛΥΩ. Πνεῦμα μέν ἐϛιν, ἀλλὰ διαλύων ὄρη.] Scribe, διαλύον. Græcus Interpres, 1 Reg. xix. 11. Καὶ πνεῦμα μέγα κραταιὸν ΔΙΑΛΥΟΝ ΟΡΗ. *A wind that rendeth the mountains.* Ad hunc locum manifeſto reſpexit Suidas.

ΔΙΑΡΜΑ — Καὶ διὰ τȣ͂το ἦν ἀδηλότης ϗ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως.] Kuſterus ex MSS. Par. τῆς ἐπιφάσεώς. Sed neutrum rectum. Scribendum proculdubio, τῆς ΕΠΙΦΑΥΣΕΩΣ. Etymol. Φαύω, τὸ λάμπω. Ut a φάω φάσις, ſic a φαύω φαῦσις. Hinc Polybius, ϗ συνέχεια τῆς ἐπιφαύσεως. *Continuæ faces.* Τȣ̀ς συνεχεῖς πυρσȣ̀ς vocat Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. ix.

D 2 p. 557.

PARS V. p. 557. Πυρσοί τε ΣΥΝΕΧΕΙΣ, οἷα δὴ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ. Quod Polybianis haud abſimile eſt.

ΔΙΑΡΤΑΝ. Κυρίως ἐπὶ τοῦ διαίρειν.] Scribe, διαιρεῖν. Heſych. Διαρ]ᾷ, διαργεῖ. Scribendum ſine dubio, διαιρεῖ. Plutarchus in Timol. p. 248. ΔΙΑΡΤΩΝΤΟΣ ὁδὸν ἡμερῶν ὀκ]ὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. *Exercitum a Syracuſis octo dierum itinere divellentis.*

ΔΙΑΙΡΩΝ. Αἰτια]ικῇ. Ἀναπ]ύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 740. Atque hic obiter caſtigandus alter Scholiaſtes: Διαιρῶν. Ὡς ἐπὶ τῶν μιμῶν ἐχρήσατο. Ὡσεὶ ἔλεγε κα]ὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν. Vox μίμων nullum locum hic habet. Scribendum, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων. nam de *nummis* ſive *uſuris* hic agitur. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 78. Τὸ δὲ κωδωνίσω τινὲς μὲν ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΣΙ διακρίνον]ες· τινὲς δὲ ἐκ με]αφορᾶς ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

ΔΙΕΣΘΑΙ. Ἀν]ὶ τοῦ, διώκειν.

Αἶψα δ' ἐρυσάμενος μέγα φάσγανον ὦρ]ο δίεσθαι.]

Scribe, ἐρυσσάμενος. Quomodo recte legitur apud Apollon. Rhod. i. 1250. unde hunc verſiculum deprompſit Suidas. Homer. Odyſſ. K. 126.

Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΟΣ παρὰ μηροῦ.

Theocritus

Theocritus xxii. 191. PARS V.

Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΩ φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι ——

Cæterum apud Apollonium legitur, ὦρτο νέεσθαι. Sed Suidæ lectionem agnoſcit Etymologus v. Δίεσθαι.

ΔΙΠΟΔΙΑ. Εἶδος ὀρχήσεως.] Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. 1245. Εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. Hinc notulam ſuam deſumpſit Suidas. Cæterum Cratinus ἐν Πλούτοις ſæpius laudatur Athenæo. Laudatur et Stobæo, p. 821.

Αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνοίγει τἀγαθά.

MS. apud Grotium, ἀνίεται. Legendum,

Αὐτόματα τοῖς θεοῖς ἀνεῖται τἀγαθά.
Diis ſpontanea naſcuntur bona.

ΔΙΣΚΕΥΩΝ. Ἐκδεχόμενος, ἢ κυλίων. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vii. p. 618. Confer nos ad Suidam Emendat. P. II. v. Κρόταλος.

ΔΙΣ παῖδες οἱ γέροντες. Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.] Locutio proverbialis, cujus meminit Æſchines Socrat. Dial. iii. 9. Meminit et Ariſtoph. Nub. 1419.

Ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

PARS V. Ubi Schol. Παῖδές τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρατραπέντος αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ, παῖδές εἰσι τῷ νῷ, πάλιν ληροῦντες. Καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ· Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω. Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. Καὶ Θεόπομπος·

> Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ. Καὶ Πλάτων·
> Ἄρ' ὡς ἔοικε δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων.

Platonis, si diis placet, versiculus, non *Comici*, sed *Philosophi* est: quod me docuit Clemens Alexandrinus Stromat. lib. vi. p. 748. ubi consulendi Interpretes. Quin et locus Sophoclis in Peleo auctoritate Clementis ita rescribendus est:

> Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
> Γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν.
> Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Quod et observasse jam video ad Athenæum doctissimum Casaubonum. Atque huc respexit Comicus in Equit. v. 1095.

> Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
> Γεροντανωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Quod et recte monuit Scholiastes. Notanda autem geminatio τοῦ Πάλιν. Quod Poetis solenne est.* Homer. Iliad. Υ. 371.

* Confer Themistium p. 342. Edit. Petav. et Suidam v. Ἀναβιῶν et Αὖθις. Sic etiam Sophocles in Oedip. Col. v. 1413.

Ἀλλ'

Τῦ δ' ἐγὼ ἄντις εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.

Oppian. Cyneg. ii. v. 300.

Βόβαλος αὖτε πέλει μείων δέμας εὐρυκέρωτος,
Μείων εὐρυκέρωτος, ἀτὰρ δόρκου μέγ' ἀρείων.

Musæus de Leandro v. 5.

Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ ΛΥΧΝΟΝ ἀείδω,
ΛΥΧΝΟΝ ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης.

Ita fcribendus ifte locus. Atque hinc emendandus Orpheus de Lapid. in Procœmio v. 64.

——Ἀοσσητῆρα δὲ ΜΟΧΘΩΝ,
ΜΟΧΘΩΝ ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.

Ita legendum. Vulgo inepte legitur, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθων.* Eleganter Virgil. Æn. vi. 495.

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ORA,
ORA *manuſque ambas* ——

Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

Sed ita forfan legendus eft poftremus verficulus:

Στράτευμ' ἄγοιμ' ἂν————

* Dum hæc fcribo, fuccurrit locus Orphei in Argonaut. v. 584. quem hic in tranfitu emendabo:

——————Τάπητα λιανθέα δῶκε φέρεσθαι.

Cl. Ruhnkenius in Epift. Crit. ad Cl. Valckenarium p. 56. legebat διανθέα. Sed vera lectio fine controverfia eft Τάπητ' ΑΛΙΑΝΘΕΑ. *Tapetem purpureum.* Confer nos fupra v. Πρῆνες, P. III. p. 102. Huc accedit Theocritus xv. 125.

————ΠΟΡΦΥΡΕΟΙ ΔΕ ΤΑΠΗΤΕΣ.

Quod perinde eft.

Cæterum

PARS V.

Cæterum, ut in viam tandem redeamus, Proverbii noſtri meminit etiam Julianus in Epiſt. ad Dionyſium, p. 446. Εἴη δὲ καὶ σε περὶ ταῦτα τριβόμενον καλλιγηράσαι, καὶ τοῦ Τιθωνοῦ βαρύτερόν τε, καὶ τοῦ Κινύρου πλουσιώτερον, καὶ τοῦ Σαρδαναπάλου τρυφερώτερον, ὅπως καὶ τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ σοῦ πληρωθῇ, ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Ubi legendum puto, auctoritate Suidæ, τοῦ Σαρδαναπάλου ΤΡΥΦΗΛΟΤΕΡΟΝ. Quod elegantius. Dicitur autem τρυφηλὸς, ut ῥιγηλὸς, σιωπηλὸς, σιγηλὸς, atque alia ejuſdem κόμματος permulta, de quibus nos alibi.

ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΥΝΟΝ ΣΤΟΜΑ. Ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
Καναχοῦτι πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα,
Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι ——] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Equit. 523. ut recte obſervavit Kuſterus. Locus autem Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et diſtinguendus eſt:

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων!
Καναχοῦσι πηγαὶ——

Good God, what a flow of words is here!

Ita locutus eſt Ariſtophanes in Pac. 237.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους!

Confer

Confer quæ ſcripſimus Emendat. P. I. p. 11. ubi nonnulla de hac locutione obſervavimus.* Cæterum alluſit hic non ſine gratia Cratinus ad fontem Ἐννεάκρουνον dictum, de quo accuratiſſime, ut ſolet, Joannes Meurſius in Ceramico, Cap. 14. qui omnino conſulendus eſt. Huc ſpectat etiam Polyzelus Comicus apud Etymolog. v. Ἐννεάκρουνος.

Ἥξει δὲ γαῖαν ἐννεάκρουνον ——

Ἔνυδρον τόπον. Ita ſcribendus iſte locus. Theopompus Comicus apud Suidam v. Ἀβυρτάκη.

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν ——

Verba autem Ἔνυδρον τόπον pro interpretamento ſunt. Sic ſolent Grammatici: de quo nos in Epiſt. Crit. p. 520.

ΔΩΣΙΠΥΓΟΣ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου.] Hæc decerpta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Equit. 524. ubi ita legitur: Καὶ ἀφελὴς γυνὴ, ἡ ἀπόνηρος καὶ δωσίπυγος· ὡς τό·

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

De quo Kuſterus ad Suidam v. Ἀφέλεια. Huc

---

* Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 246. Καὶ Κίμωνος εἰπόντος, ὅτι φοβοῖτο, μὴ δικαιολογούμενος περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος, ΠΗΓΑΣ ΔΗ ΛΟΓΩΝ ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. Ita legendus iſte locus cum Cl. Taylor.

facit

PARS V. facit Lucian. Dialog. Marin. xiii. Τί ἂν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σὲ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ΑΦΕΛΗ ΚΟΡΗΝ οὖσαν;

AI.

ΑΙΛΙΝΟΣ. Ὀδυρτική. Θρηνητική.

—— Οὐκ ἐμάλαξε τεὸν θράσος αἴλινος αὐδή.]

Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662.

ΑΙΡΕ. Πρόσφερε. Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Sophoclis Aj. 545. Locus autem Homeri, quem laudat, eſt Iliad. Z. 264.

Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ.

ΑΙΣΩΠΟΣ. Ὁ τῶν μύθων ποιητής. Σάμιος, δοῦλος, οὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προαίρεσιν. Οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ.] "Hæc deſcrip-
"ſit Suidas ex Juliano, Orat. vii. p. 207. apud
"quem hoc loco lacuna occurrit. Nec lectio-
"nem ſatis ſanam vel integram eſſe puto, ſed
"ei mendum aliquod ſubeſſe ſuſpicor, quoniam
"ſenſum planum fruſtra quis inde elicere co-
"netur." *Kuſter*. Articulum hic excidiſſe puto, atque ita ſcribendum: Ἄφρων μὲν οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ὁ ἀνήρ. *In which the man acted no foolish*

foolish part neither. Hæc mens Juliani eſt, quod ex ſequentibus manifeſtum eſt.* Cæterum hic locus totidem verbis legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1251. Quare Julianus ex Suida et Scholiaſta reſtituendus eſt.

PARS V.

ΑΙΨΑ. *Θᾶττον.*

Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηριὰς, ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.]

Scribe, *κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.* Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 555. unde hoc diſtichon excerpſit Suidas.

E.

ΕΓΚΑΤΩΙΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. *Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ παλλακῇ, ἐπήρωσεν· αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν.]* Hæc ſunt verba Hieronymi Rhodii in libro de Poetis Tragicis; leguntur autem longe auctiora apud Noſtrum v. *Ἀναγυράσιος.* unde ſenſus hujus loci petendus eſt. Confer quæ ſcripſimus ad Suidam Emend. I. p. 154. quæ vel vera vel veriſimilia ſunt.†

---

* Suidas v. *Λαχάρης.*—*Ὅς γε τὰς ὄψεις ἀποβαλὼν, πάλιν ἀνεκτήσατο, ἐπεὶ καὶ* ΑΛΛΩΣ *θεοφιλὴς* ΗΝ Ο ΑΝΗΡ.

† Æſchines contra Timarchum p. 78. Edit. Taylor. *Ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν.*

PARS V.

ΕΓΚΟΤΟΝ. Ἔχθρον. Ἐνδιάθετον.

——Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει.

Scribendum, φθόνος ἀστῶν. Confer nos ad Suidam P. II. p. 292. ubi integrum Epigramma exhibuimus, ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas. Huc facit Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. iii. 34. Τοιγάρτοι ῥᾳδίαι τε καὶ ἐδὲν ΕΓΚΟΤΟΝ ἔχεσαι, προθυμηθέντων τῶν Ῥωμαίων, αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν. Ita ſcribendus iſte locus ex MS. Vat. Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΕΔΟΚΙΜΑΖΕΝ. Ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν. Ἐπὶ τέτοις ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν.] Hæc male interpuncta ſunt. Lego et diſtinguo, Σιωπηλὸς ἦν ἐπὶ τέτοις, ἃ ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν. *Ea tacebat, quæ ſilentio digna judicabat.* Dicitur autem σιωπηλὸς et σιωπηρός. Quam vocem uſurpat Tymnes in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 345. Uſurpat et neſcio quis in Epigrammate eleganti apud Cl. Holſtein. ad Steph. Byzant. p. 203. quod hic emendatum exhibebo. Eſt autem in canem Melitæum.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
Ἴσχειν Εὐμήλε πιστότατον φύλακα.
Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ᾽ ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνε
Φθέγμα ΣΙΩΠΗΡΑΙ νυκτὸς ἔχεσιν ὁδοί.

ΕΔΡΑ.

PARS V.

ΕΔΡΑ. Καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτό φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας. Τὸ πάθος σημαίνουσα. Σεμνότερον δὲ τοῦτο εἶπεν, εἰς τὰ ὀπίσω.] Hæc corrupta et male interpuncta ſunt. Lege et diſtingue, Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω· τῆς ἕδρας τὸ πάθος σημαίνοντα. Quod ex ſequentibus patet. Cæterum deprompſit hæc verba Suidas ex Commentatore aliquo in Pſalm. lxx. 66. Confer etiam 1 Sam. v. 9. ad quem locum reſpexit Pſalmographus.

ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.] Hæc ſunt verba Procopii in Hiſtor. Arcan. cap. i. ubi de Beliſario ſermo eſt. Ita locutus eſt Procopius in Gothicis, lib. ii. p. 216. Ἐγὼ μέν τοι οὐκ ἄν ποτε διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν οὐδὲ ὑμᾶς ἀπολέσαιμι ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Item Julianus in Epiſt. ad Jamblichum p. 509. Τίς ἂν ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ταῦτα δέξαιτο, ἐὰν μὴ Θρᾷξ τις ᾖ καὶ Τηρέως ἀντάξιος; Confer nos ad Suidam Emend. II. p. 323.*

ΕΚΤΕΤΟΞΕΥΣΘΑΙ. Ἐκκεκενῶσθαι. Ἀνηλῶσθαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.

* Photius in Epiſt. ccviii. Αὐτοῦ γὰρ τοῦ, εἰμὶ, τὴν ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, καὶ τὴν ἑκὼν μετοχὴν, εἰς μνήμην ἀντιληφὼς (καίπερ ὀλίγοι τῶν Ἀττικιστῶν, οἷς οὐκ ἔστι τὸ, ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ, τῶν συγγραμμάτων ἐν μοίρᾳ λαμπρᾷ καλλωπίσματος) εὖ οἶδ' ὅτι σαυτὸν αἰτιάσῃ, ὅτι τοῖς ἐκείνων πόνοις ἐνομιλῶν, καὶ τὸ, εἶναι, βλέπων παρέλκον αὐτοῖς, τρανῶς πολλαχοῦ, καὶ οὐδὲν ἰσῆσαι.

Ἀριστοφάνης

PARS V. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.] Ad hunc locum Comici nonnulla ſcripſerunt tum Boſius, tum Bentleius. Sed metaphora ſatis manifeſta eſt: quod et recte obſervavit Scholiaſtes. Vulgatam autem lectionem, quod viros doctiſſimos fugit, agnoſcit Nicetas in Procemio: Ἐπεὶ καὶ ἀθανάτοις ἐοίκασι δήπουθεν, θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες, καὶ πάλαι ΤΟ ΖΗΝ ΕΚΤΟΞΕΥΣΑΝΤΕΣ, ὅσους παρείληφε τὸ ἱστορεῖν. Ad Ariſtophanem manifeſto reſpexit Nicetas.

ΕΜΟΙ Τ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. Ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθεὶς, ὧν οὐδεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τοῦ Καπανέως.] "Fragmentum hoc eſt mutilum et corruptum, ex quo proinde vix ſenſum aliquem elicere potuimus." *Kuſter.* Scribendum, Ἐμοὶ τ' ἐπιστολὰς ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθεὶς, ἢ καὶ κεπφωθεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας Καπάνεως. Quomodo recte legitur apud Noſtrum v. Ὑψηλοτέρας. Sunt autem hæc verba, ni fallor, Juliani: quod et res et ſtilus indicat.

ΕΝΑΥΕΙΝ. Τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέν τοι Φοίνικι περιτίθησιν.] "Fragmentum hoc propter brevitatem obſcurum eſt, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi." *Kuſter.* Hoc fragmentum proculdubio deſcripſit Suidas ex Hieronymi Rhodii libello de

de Poetis Tragicis: de quo Noſter in v. Ἀναγυράσιος, Joannes Jonſius de Script. Hiſtor. Phil. p. 129. et nos ſupra ad v. Ἐγκαλλωπιζόμενος. Referendus autem eſt hic locus ad Euripidis fabulam Phœnicem, quam ex Homero hauſiſſe videtur, ſed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam feciſſet Homerus: de quo Cl. Valckenarius Diatrib. Eurip. Cap. xxvi. Cæterum aliud eſt Ἐναύειν, aliud Ἐναύσασθαι.* Sed ſic ſolet Suidas, ut verba diverſæ ſignificationis confundat: quod et alibi obſervavimus. Recte autem Noſter, Ἐναύειν, ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat vir doctiſſimus ad Ammonium p. 153. Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem Αὔειν et Ἰαύειν, Ἐναύειν et Ἐνιαύειν. Nicander in Theriacis v. 283.

Ὅς τε καὶ εἰλυθμοὺς πετρώδεας ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, quem male ſollicitavit vir doctiſſimus ad Theocriti Syracuſias. Nicander in Ther. 263.

Ἢ καὶ ἀμαλλοχίῃσι παρὰ στίβον ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.

Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὔει, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς

---

* Polybius lib. xvii. p. 1046. Οὐδὲ μὴν Θετταλοὺς, οὐδὲ Μάγνητας δυνατὸν ΕΝΑΥΣΑΣΘΑΙ τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε, Δημητριάδα Φιλίππου κατέχοντος, καὶ Μακεδόνων. Æſchines Socraticus in Dial. iii. 20. p. 45. Edit. Fiſcher. Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς ᾅδου πρότερον λόγος ἐνθάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ΕΝΑΥΣΑΣΘΑΙ.

καὶ

PARS V. καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει. Ἐξενήνεγκ]αι δὲ χωρὶς τῦ ι· ἔςι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει. Quocum facit Etymologus v. Αὔω. *Incubare* vocant Latini. Plautus in *Curculione* I. i. 61.

Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat
In Æſculapii templo.

Ad quem locum conſulendi Interpretes.

ΕΝΔΙΑΕΙ. Ἔνεςι. Διατρίβει.

——Ὄμμασι μȣ́νοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.]

Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vii. p. 594.

ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ. Νεωςὶ κα]εσκεύασεν. Ἠλλοίωσεν. Ἐκαινοποίησεν.] Appian. Bell. Civil. lib. i. p. 615. Χρόνος τε ἐπελθὼν ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ πάντα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΕΝΕΙΣΑ. Ἐμβαλȣ̃σα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.]

Pentameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod integrum legitur apud Anthol. lib. iii. p. 349. Confer Noſtrum infra v. Οὐτήτειρα.

ΕΞ ΑΜΑΞΗΣ. Ἡ λεγομένη ἑορ]ὴ παρ' Ἀθηναίοις Λήναια, ἐν ᾗ ἠγωνίζοντο οἱ ποιη]αὶ συγ]ράφοντές τινα ᾄσμα]α τȣ̃ γελασθῆναι χάριν· ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἁμάξης εἶπεν.] Hæc deſcripſit Suidas ex Schol. ad

ad Ariſtoph. Equit. ubi legitur, *μέχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταί.* Quod in primis notandum.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. *Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιςελόφων ἐξελοφίζετο.*] Scribendum videtur, *ἐκ τῶν ἀρχαίων* ΕΔΑΦΩΝ *ἐξελοφίζετο.* *Terra ex antiquis ſedibus in altum tollebatur.* Confer nos ad Suidam Emend. P. I. p. 181. ubi nonnulla ad hunc locum adnotavimus.

ΕΞ ΕΦΟΔΟΥ. *Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Χωρὶς πόνου. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷόν τε ἐξελεῖν τὴν Θεοδοσίου πόλιν, ἀναχωρεῖ.*] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 135.

ΕΞΗΡΤΙΣΘΑΙ. *Ἑτοιμάζεσθαι. Εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς παρασκευὴν ἐξηρτίσθαι πολέμου.*] Scribendum, *ἐξηρτῦσθαι.** Polybius, lib. iii. cap. 18. *Πυνθανόμενος δὲ, τήν τε πόλιν ὀχυρὰν εἶναι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι, πρὸς δὲ καὶ ταῖς χορηγίαις* ΕΞΗΡΤΥΣΘΑΙ *καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς, ὑφεωρᾶτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυχρόνιον συμβῇ γενέσθαι τὴν πολιορκίαν.* Quare iſtud fragmentum, quod Suidas conſervavit, Polybio adſignandum videtur.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ. *Προμαχεῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·*

Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβαλος ——]

* Confer Cl. Weſſelingium ad Herodot. lib. vii. p. 571.

 Fragmentum

PARS V. Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 691. cujus primum tetraſtichon ſubjiciam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ
Δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεισαμένη,
Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος, οἷα δὴ ἐπ' ἦρι
Ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

Ita ſcribendus iſte locus. Οἷα δ' ἐπ' ἦρι. *Velut verno tempore.* Quod et recte monuimus ad Suidam P. I. p. 70. Haud aliter locutus eſt Xenophon Hiſt. Græc. lib. iv. p. 526. Καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, ΟΙΑ ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπειρία. *Et quod,* ut æſtivo tempore, *tenuibus induti pannis adſcendiſſent.* Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Agathias.*

ΕΠΕΝΤΡΥΦΗΣΑΝΤΟΣ. Καταπολαύσαντος. Ἕτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hœſchelii, p. 140.

ΕΠΗΛΥΝ. Ξένον. Ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἔπηλυν λαὸν ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων.] Hæc ſunt verba Joſephi, Bell. Jud. lib. iii. p. 259.

---

* Vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 240. qui nos ſequitur.

ΕΠΙ Δ' ΕΓΔΟΥΠΗΣΕΝ. Ἐπεκτύπησε. Πλὴν περισσὸν καὶ παρέλκον τὸ γ'. Καὶ ἐν τῷ Ἐρίγδουπος ὁμοίως.] Refpexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ. 45: PARS V.

—— Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ita fcribendus videtur ifte locus, ad quem confulendus Scholiaftes. Huc referendus etiam Etymologus: Ἐγδούπησεν. Ἐδούπησε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ' ἐγδούπησε. Ita legendum. Confer Etymol. v. Ἀσχάλλων. Eadem quoque opera fanandus Hefychius: Γδούπησεν, ἐψόφησε. Scribendum fine dubio, Ἐγδούπησεν.

ΕΠΙ ΑΣΠΙΔΑ καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ. Ἡ μὲν γὰρ ἐνίησι θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θέᾳ λώβην ἐργάζεται.] Hæc funt verba Commentatoris alicujus ad Pfalm. xc. 13.

ΕΠΙΚΥΔΕΣΤΕΡΟΣ. Ἐπικρατέστερος. Ἐνδοξότερος. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλῖναι στιβάδα.] Hic locus legitur apud Menandrum in Excerpt. Legat. Hœfchelii p. 129.

ΕΠΙΣΚΗΨΩ. Σημειώσομαι. Ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς·

Ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Scribe, κοινῇ, quomodo recte legitur apud Sophoclem in Ajac. 568.

PARS V.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. Ῥαγολογίαν.—Κέκληται δὲ ὅτω διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι.] Respexit Suidas ad Abdian, sive Obadian, ver. 5. Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρὸς σὲ, ἐκ ἂν ὑπελείποντο ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. Huc egregie facit Simocatta, lib. vii, p. 171. Ὁ δὲ Πειράγαστος ἐπὶ τας τῦ ποταμῦ διαβάσεις στρατοπεδεύεται, ϰ ταῖς ὕλαις ΕΓΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, οἷά τις ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ἀθεώρητος.

ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Κωλυών. Ὁ δὲ ᾔσχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ ἀκέλευστον αὐτῦ, ϰ τὸ ὑφ᾽ ἑαυτῦ βέλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος.] Hic locus, qui ab interpunctione laborat, ita vertendus est: *Ille vero hominem ignominia affecit, verbis solummodo temeritatem ejus et contumaciam reprimens et retundens.* Græca elegantiora sunt. Ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος. *Reprimens ille quidem et retundens.* Ista est vis τῦ ἄρα, quod nostros Interpretes fefellit.* Cæterum ita locutus est Themistius, Orat. 10. Καὶ ἐδὲν ὤνησε Κινέας πέρρωθεν αὐτῦ ΤΗΝ ΑΠΛΗΣΤΙΑΝ ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Athenæus, lib. v. p. 219. Τὲς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθανομένες εὐστόχως ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙ ὁ θεός. Dion. Halicar. Antiq. Rom. i. 59. Πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης, λύκον μὲν κομίζοντα τῷ στόματι τῆς ξηρᾶς ὕλης, ἐπιβάλλειν ἐπὶ το πῦρ· ἀετὸν δὲ προσπετόμενον ΑΝΑΡΡΙΠΙΖΕΙΝ τῇ κινήσει τῶν πτερύγων τὴν φλόγα· τούτοις

* Confer nos infra v. Ὠδίς.

δὲ

δὲ τἀναντία μηχανωμένην ἀλώπεκα, τὴν ὀρὰν διάβροχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν, ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙΝ τὸ καιόμενον πῦρ. Qui locus elegantiſſimus eſt.* Hinc Ἐπιῤῥαπισμός. *A RAP upon the knuckles.* Polybius ii. 64. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν ὑποφέρειν τὸν ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΜΟΝ τῶν ὄχλων, ἐξελθεῖν καὶ διακινδυνεῦσαι τοῖς παροῦσι. ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΙΝ vocat Ion apud Athenæum, de quo nos in Epiſt. Crit. p. 541. Quod perinde eſt. Confer Cl. Abreſch. Lect. Ariſtænet. p. 195. ubi de hoc loco Suidæ ita agit, ut multa agendo nihil proficiat. Qui mos iſtorum hominum eſt. Cæterum hoc fragmentum, quod haud alibi legitur, Æliani eſſe videtur, qui ita locutus eſt apud Noſtrum infra, v. Παλαμναῖος· Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐς τοὺς πολεμίους συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον οἱ τὸν λεὼν, ἐνετολμήσατο κακὸν κακῷ μείζονι ὁ παλαμναῖος ΑΡΑ ΕΚΕΙΝΟΣ σβέσαι.

PARS V.

ΕΡΗΜΑΤΑ. Τὰ θρέμματα. Καὶ Ἐρῆμα, ποιητικῶς.] Hæc nauci non ſunt. Scribe, Ἔρημα, τὰ θρέμματα. Reſpexit Suidas ad Homer. Iliad. E. 140.

* Alciphron iii. 43. p. 368. Edit. Bergler. Ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΟΝΤΕΣ, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Hic male Interpres. Athenæus lib. x. 5. p. 422. Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικὸς, ὥς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ΕΠΕΡΡΑΠΙΣΕ Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων, καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. Ad quem locum vide doctiſſimum Caſaubonum.

PARS V.

——τὰ δ' ΕΡΗΜΑ φοβεῖται.

Ad quem locum confulendus Scholiaftes. Confer et Etymolog. v. Καλλιέρημα. Huc referendus eft Hefychius: Ἔρημα, ἀφύλακτα. Quod in primis notandum.

ΕΥΑΓΗΣ. Καλῶς περιηγμένος.

Πιερικὰν σάλπιγγα τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.]

Legendum fufpicabar, εὐαχέων βαρὺν ὕμνων. Quod jampridem monuimus in Epift. Crit. quæ omnino confulenda eft. Sed obftat vir doctiffimus in Obferv. Philolog. p. 89. qui ita habet: "Mirum eft Cl. Toupium in Epift. Crit. "p. 581. cogitaffe de voce εὐαγέων in Epi-"grammate mutanda in εὐαχέων, ut hymni "numerofi dicti fuerint εὐαχεῖς, five εὐηχεῖς ὕμ-"νοι. Sed α illud Doricum ex η natum cum "producatur, fatebitur vir legum metricarum "peritiffimus, in ifta fede verfus vocem εὐα-"χέων locum non reperire." Hem! hoc eft fapere fcilicet. Atqui, mi homo, vox εὐᾱχεῶν eft *moloffus*: quod metrices peritis fatis notum. Sed omnes, qui habent citharam, quod aiunt, non funt citharœdi. Nam quæ vir ifte ad Suidam et Athenæum, ut noftra Paulina taceam, adnotavit, futiliffima funt, et ab homine profecta, qui nihilo plus vidit in Antiphaneis, quam

quam Joannes Clericus in Menandreis. Sed de hoc viderit Cl. Valckenarius. Nos in hujusmodi titivilitiis immorari nolumus. PARS V.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ. Λίνδιος. Ἱστορικός. Ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον.] Hæc male diſtincta ſunt: quod Interpreti fraudi fuit. Scribe, Ἔγραψε βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον. *Scripſit vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum. Quæſtiones, ordine alphabetico.* Ζητήσεις ſive Ζητήματα Grammaticorum ſatis nota ſunt. Confer Suidam infra, v. Σωτηρίδας. Cæterum de Timagene iſto vide quæ ſcripſimus ad Suidam v. Τιμαγένης.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ. Κήττιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. Ἐδίδαξε δράματα ρδ'. Ἦν δὲ κατὰ ρα Ὀλυμπιάδα, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.] "Menagius ad Laertium, ii. 601. "recte monuit legendum eſſe Σφήττιος, a Σφηττὸς, quod erat nomen populi Attici, tribus "Acamantidis, ut ex Grammaticis conſtat." *Kuſter.* Fallitur uterque, tum Menagius, tum Kuſterus. Suidas infra: Κηττοί. Δῆμος τῆς Λεοντίδος. Quocum faciunt Harpocratio et Photius in Lexico inedito. Hinc Eubulus oriundus, et proinde Κήττιος appellatus. Quod verum. Confer Joan. Meurſium de Pop. Atticæ, p. 52. Fuit

PARS V.

Fuit autem Eubulus Comicus, homo in arte ſua celeberrimus, Comœdiæ nec veteris, nec ſequioris ſcriptor, ſed inter utramque ſcilicet. Scripſit plurima, in quibus fabulam Κέρκωπες inſcriptam. Eam laudat Athenæus, lib. x. p. 417. et lib. xiii. p. 567. ubi quæ male divulſa ſunt, ita redintegraveris:

Κόρινθον ἦλθον· ἡδέως ἐνταῦθά πως
Λάχανόν τι τρώγων Ὤκιμον διεφθάρην,
Κἀνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.
Μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον· ὃ τὴν νύχθ' ὅλην
Τὴν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κοπρῶν' ἔχει·
Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, οὗ πληρεῖ βροτῷ
Οὐκ ἔστι μεῖζον ἀγαθὸν, ὡς χεζητιῶν,
Μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δ' ἐσθίων ἀνὴρ,
Δάκνει τὰ χείλη, παγγέλοιός τ' ἐστ' ἰδεῖν.

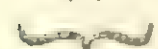
Locus elegantiſſimus. Primum notanda Comici ἀμφιβολία. *Ocimum* eſt nomen *oleris*, eſt et nomen meretricis; quod Grammaticis notatum. Corinthus autem meretricibus infamis. Deinde vide illud, κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα, quod Interpretes eluſit. Καταληρεῖν, ſive καταληρεῖν τὴν ἐξωμίδα, eſt *penulam* λήροις *ornare*, ut καταχρυσοῦν *auro ornare*. Sunt autem Λῆροι *penularum*, ſive *tunicarum ornamenta*. Heſychius: Λῆροι, τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. Photius in Lex. MS. Λῆροι, κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. Lucianus in Lexiphane: Ἐγὼ λῆρόν τινα ἐκρότουν

καὶ

καὶ ἐλλόβια καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ. Vox occurrit etiam apud Hedylum in Epigrammate, de quo nos ad Suidam v. Λῆρεις. *Leria* vocant Latini. Feſtus, *Leria, ornamenta tunicarum aurea.* Eſt et Καταληρεῖν *delirare,* ſive, *rem ludo nugiſque diſperdere.* Nos Angli; *To trifle away.* Quod hominum otioſorum et male feriatorum eſt. Julian. Epiſt. ad Baſilium: Ταῦτα ἴσως καταδολέσχησά σου καὶ ΚΑΤΕΛΗΡΗΣΑ παθών τι βλακῶδες.* Atque hinc intelligendus Eubulus, qui παίζει non ſine gratia, ſive in verbo ludit: quod Comicis ſolenne eſt.† Quæ ſequuntur planiora ſunt: quod vero in verſu penultimo legitur, non intellexerunt Interpretes. Aliud eſt μακρὰ βαδίζειν, aliud μακρὰν βαδίζειν. quod omnino tenendum. Μακρὰ βαδίζειν eſt *latis paſſibus incedere:* quod ex Homero notum. Μακρὰν βαδίζειν eſt *longam ire viam:* quod homini cibis onuſto et cacaturienti δύσφορον imprimis et moleſtum eſt. Plutarchus in Mario: Οἰκίαν ἐδείματο τῆς ἀγορᾶς πλησίον, τοὺς θεραπεύοντας αὐτὸν ἐνοχλεῖσθαι μὴ βουλόμενος ΜΑΚΡΑΝ ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ. Atque hinc παγγέλοιον vocat Comicus.

* Dicitur etiam Ἐκληρεῖν et Ἀποληρεῖν Polybio. Quod verbum reſtituendum Artemidoro lib. iv. 24. p. 214. Vulgo male Ἀποκληρώσας.

† In ſexto verſiculo ἀντὶ τοῦ, πληρεῖ βροτῷ, legendum videtur πληρεῖ βοτῶν. *Cibis onuſto.* Ut ποτὰ *poculenta,* ſic βοτὰ *eſculenta.* Nihil verius hac emendatione.

PARS V.

micus. Homo χεζητιῶν et labra admordens est res jocosa et ridicula scilicet. Cl. Casaubonus πασ/ίλαςος legebat. Sed aliud est πασ/ιλάςος, aliud πασ/έλοιος. de quo Cl. Petavius ad Juliani Cæsares. Sed hæc ludicra et festiva sunt.*

ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΝΤΟΣ. Ὑπερίδης· Τῷ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς τῦ ἡλίυ δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἀποφέρειν.] Vox excidit. Scribendum, ἐφ' οἷς εὐημέρησεν. *Regi vitio vertere, quod ad occidentem rem feliciter gessisset.* Menander in Excerptis, p. 82. Καὶ τὰ, ΕΦ' ΟΙΣ Ῥωμαῖοι ΠΡΟΣΕΓΚΑΛΟΥΣΙΝ, εὖ διαθησόμενος. Poteris etiam legere, ὃς εὐημέρησεν. Sed illud verum. Verbum autem Εὐημερεῖν ita usurpat Priscus in Excerptis, p. 57. Συμβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτον, ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΙ μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνυς πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Confer Nostrum v. Ἱππίας, et Cl. Kuster. ad locum.†

ΕΥΘΗΛΗΜΟΝΑ ΜΟΣΧΟΝ.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.]

---

* Hac etiam occasione corrigendus est idem Eubulus in Mysis apud Athenæum lib. x. 4. p. 417.

Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν
Ἀνδρῶν ἀρίςων ἐσθίειν δι' ἡμέρας
ΟΛΟΤΡΑΧΗΛΩΝ, καὶ τὺς κοπρῶνας πλησίον.

Ita legendus iste locus.

† Æschines Περὶ Παραπρεσβ. p. 261. Τῇ δ' ὑςεραίᾳ πάλιν ἡμέρᾳ ὡς συναγορεύσοιμι τῷ Φιλοκράτει, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ΕΥΗΜΕΡΗΣΑΣ [illegible]

Hexa-

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod integrum exhibuimus supra v. Ἀπέτισεν.* Cæterum ut Epigrammatista εὐθηλήμονα μόσχον, sic Æschylus apud Athenæum, lib. ix. p. 375. χοῖρον εὐθηλέμενον· PARS V.

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλέμενον
Τόνδ' ἐν ΓΝΑΘΟΥΝΤΙ κριβάνῳ θήσω· τί γὰρ
Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτιον;

Ita scribendus iste locus, in quo magnus Casaubonus frustra laboravit. Æschylus in Choeph. 323.

—— Φρόνημα τοῦ
Θανόντος οὐ δαμάζει
ΠΥΡΟΣ ἡ μαλερὰ ΓΝΑΘΟΣ.

Ubi consulendus Scholiastes. Confer etiam Æschyl. Prometh. 368. et Homer. in Camino 13. qui huc apprime facit.

ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ. Ἐπαινέσαι. Ὑμνῆσαι. Ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.] Hæc leguntur apud Psalmographum, xlviii. 19.

ΕΥΠΟΡΙΣΤΟΝ. Εὐχερῶς ποριζόμενον. Λέγεται γὰρ ὡς παρὰ Τούρκοις οὐκ εὐπόριστον χρῆμα ὁ σίδηρος.]

* Hinc explicandus Sophron apud Athenæum lib. vii. 10. p. 288.

——— τὸν ἀγριώταν ΒΕΛΕΝΝΩ ΘΗΛΑΜΟΝΙ.

Ad quem locum egregie hallucinatus est Cl. Casaubonus. Confer Suidam v. Θηλάζειν.

Hæc

PARS V.

Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 127.

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. Εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς·
Ἦπου Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ——]

Scribendum, tum ſenſus, tum metri gratia,

Ἦ πού με Τελαμὼν ——

Quomodo recte exhibet noſter Suidas, v. Ποῦ. quod inprimis notandum. Confer Schol. Baroc. ad Sophoclis Aj. 1027. et nos in Emend. P. I. p. 203. Atque hic, quia de Ajace agitur, nequeo mihi temperare, quin inſignem locum Sophronis, qui viros doctiſſimos eluſit, reſtituam. Eſt autem apud Demet. Phalereum in libello pulcherrimo Περὶ Ἑρμηνείας, cap. 147. Σώφρων δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ εἴδει φησί· Θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεα τοὶ παῖδες τὼς ἄνδρας βαλλίζοντι· οἷόν περ φαντὶ φιλατὼς Τρῶας τὸν Αἴαντα τῷ πάλῳ. Reſcribendum omnino: Οἷόν περ φαντὶ φίλοι τὼς Τρῶας τὸν Αἴαντα ΕΝ ΤΩι ΑΙΓΙΑΛΩι. Reſpexit Sophron ad Homer. Iliad. Π. 102.

Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ
ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ ——

Nihil verius hac emendatione. Nimirum res in littore Sigeio tranſacta fuit: de quo Ovid. Metam. xii. 3. Hinc Sophron ἐν τῷ αἰγιαλῷ.

Atque

Atque huc respexit nescio quis in Epigrammate apud Anthol. lib. i. p. 17.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παραστὰς
Φρὺξ, ἐτέων ΑΚΑΚΗΣ *ἦρχεν ἐπεσβολίης·*
ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚ ΕΤΙ ΜΙΜΝΕΝ· *ὁ δ' ἀντιγέγωνεν ἔνερθε,*
Μίμνειν δ' οὐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Vulgo legitur, metro repugnante, *κακῆς*. Sed nostra lectio verissima et elegantissima est. Ἀκάκης ἐπεσβολίης. *An innocent railery.* Quod ex sequenti hemistichio patet.* Atque hinc intelligendum illud Etymologi de Sophrone, v. Ὑγιής. Τὸ ΑΚΑΚΟΝ *τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος.* *Quod simplicitate sua se commendabat.* De quo Cl. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 200.†

ΕΥΦΡΩΝ. *Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, Αἰσχραὶ, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί.*] Laudatur etiam Euphron ἐν Ἀδελφοῖς Athenæo, lib. ix. p. 379. cujus versiculos, qui admodum venusti sunt, hic integros et emendatos subjiciam. Nam quod vulgo legitur, tum mendosum, tum male distinctum est.

---

* Confer Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 281. qui aliter legit.

† Vide et doctissimum Ruhnkenium ad Timæi Lex. v. Ἄκακοι p. 11.

Πολλῶν

PARS V.

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοὶ, Λύκε,
Διὰ τὸ νοεῖν ἀεί τι καὶ ψυχὴν ἔχειν,
Ἄπει γεγονὼς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
Ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μησὶ πολὺ νεώτατος.
Ἆγις Ῥόδιος ὤπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρως.
Νήρευς δ' ὁ Χῖος γόγγρον ἧψε τοῖς θεοῖς,
Θρίον τὸ λευκὸν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
Ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ.
Ἀλλάντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος φακῆν,
Ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀριστίων πόρους,
Οὗτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι,
Γεγόνασιν ἡμῖν ἑπτὰ δεύτεροι σοφοί.
Ἐγὼ δ' ὁρῶν τὰ πολλὰ προκατειλημμένα,
Εὗρον τὸ κλέπτειν πρῶτον, ὥς τε μηδένα
Μισεῖν με διὰ τοῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν.
Ὑπ' ἐμοῦ δ' ὁρῶν σὺ τοῦτο προκατειλημμένον,
Ἴδιον ἐφεύρηκάς τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.
Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
Λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. Οὐκ ἦν ἐκφορὰ
Λύκῳ τότε κρεῶν, οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
Ἑτέρους πορίσασθαι δύ' ἐρίφους ἠναγκάσας.
Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων,
Καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθὼν
Ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρόν.
Πολὺν ἐποίησας θόρυβον, οὐκ εἶχε νεφρὸν
Ἔλεγον, ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
Ἔθυσαν ἕτερον. Τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ
Τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ' ἐγώ.

Πάλαι

Πάλαι μέγας εἶ, γίνωσκε· τᾶ γὰρ μὴ χανεῖν
Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

PARS V.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, de quo multis diſputavit Cl. Caſaubonus. Primum notandus Ζωμὸς μέλας. *Black ſoup.* Quod Lampriæ inventum. Lacedæmoniorum *jus nigrum* ſatis notum: de quo Plutarchus, Athenæus, alii permulti. Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. p. 242.

Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς; Ζωμὸς μέλας
Κατωνόμασαι ——

Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 124.

Ἀκλῆς τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
Γλιχόμεθα τῆς μάζης· ἐὰν λευκὴ παρῇ,
Ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

Ita legendus uterque locus, in quibus fruſtra ſe exercuerunt viri eruditiſſimi. Huc referendus Antiphanes Athenæo laudatus, lib. iv. p. 143.

—— Ἐν Λακεδαίμονι
Γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
Ἐςίν. Βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὰ Φιλίτια·
Ἀπόλαυε ζωμᾶ· μὴ φόρει τὰς μύςακας.
Μὴ καλαφρόνει, μηδ' ἕτερ' ἐπιζήτει καλά.
Ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκός.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Lacedæmoniorum convivia primum φιλίτια, deinde ob frugalitatem et parſimoniam φειδίτια dicebantur.

Confer

PARS V. Confer Joan. Meursium Miscell. Lacon. i. 9. Poteris etiam scribere, ἐς τὰ φειδίτι' ἀπόλαυε ζωμοῦ. Vide nos infra ad v. Θυροκοπεῖται. Sed illud, opinor, verum. In iis, quæ sequuntur apud Euphronem, verbum deesse videtur. Sed nihil minus. Constructio est: Ἀφθόνητος ἀλλᾶντας, Εὔθυνος φακῆν, Ἐγὼ δὲ εὗρον τὸ κλέπτειν. Quare nihil hic supplendum cum Casaubono. Paulo infra inepte legebatur, οὐκ ἦν ἐκφορὰ τότε λευκοκρεῶν, quod magnus Animadversor expedire non poterat. Nos veram lectionem sine controversia restituimus:

——— οὐκ ἦν ἐκφορὰ
ΛΥΚΩι τότε κρεῶν, οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.

There was nothing for Lycus to filch, nor his master neither. Lycus est nomen viri, qui coqui discipulus. Ejus meminit supra Euphron. Deinde recte, Πολὺν ἐποίησας θόρυβον. *Magnum tumultum excitasti,* sive, *Nautas valde tumultuari fecisti.* Demosthenes in Midiana: Καὶ ΘΟΡΥΒΟΝ καὶ κρότον τοιοῦτον ΕΠΟΙΗΣΑΤΕ. Quæ sequuntur denique lepidissima sunt,

——— τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

Cujus Proverbii meminit Simocatta ii. 17. Ἀπῄει τοίνυν ἀσχάλλων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, τὸ τοῦ λύκου παθών,

παθὼν, κεναῖς γὰρ ἐκεχήνει ἔλπισι.* Reſpexit autem Coquus, idque feſtive admodum, ad diſcipulum ſuum LYCUM: de quo ſupra. Atque hæc hactenus. PARS V.

ΕΦΥΔΡΟΣ. Ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις.] Reſpexit Noſter ad Homer. Odyſſ. Ξ. 458.

——Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ΕΦΥΔΡΟΣ.

Ubi Schol. Ἔφυδρος. Ὕδωρ ἐπάγων. Quæ ſequuntur apud Suidam corrupta ſunt, et ad hunc locum minus pertinent. Scribendum enim, Κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Quomodo recte legitur apud Thucyd. iv. 26. Ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ ΥΦΥΔΡΟΙ. Quem locum ante oculos habuit Suidas. Confer Noſtrum v. Ὕφυδρος. Atque huc ſpectaſſe videtur Arrian. Exped. Alexand. ii. 21. Ἀλλὰ καὶ ὡς ΥΦΑΛΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ τὰς σχοίνους αὐτοῖς ὑπέτεμνον.

ΕΧΕΙΣ ΤΙ; Ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθὺν— Ἔχεις τι; ὁ δὲ γέρων φησὶ, Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Nub. 731. ut recte obſervavit Kuſterus. Locus autem Comici, qui uno pede claudicat, ita auctoritate Suidæ ſuſtentandus eſt:

* Meminit etiam Proverbii hujus Suidas, et Dionyſius in Epiſt. p. 449. necnon Eubulus apud Athenæum lib. xiv. 4. p. 622.

PARS V.

Σ. Ἔχεις τι; ΣΤ. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙ', ἐδὲν ἔγωγ'.
Σ. ἐδὲν πάνυ;
ΣΤ. Οὐδέν γε, πλὴν ἡ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΕΨΙΑΣΘΩΝ. Παιζέτωσαν.] Scribe, Ἑψιάασθαι. Homer. Odyſſ. P. 530.

—— Θύρῃσι καθήμενοι ΕΨΙΑΑΣΘΩΝ.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῦ, Παιζέτωσαν. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΕΨΙΑΤΙΜΟΝ. Γνωςὸν παίγνιον.] Libri veteres, γνωςικόν. Quod male mutavit Kuſterus. Heſych. Ἐψιάτιμον, γυμναςικὸν, παιγνιῶδες. Neuter recte. Sed utrique facile ſubveniendum eſt. Repone, Ἐψιάσιμον, γυμναςικὸν, παιγνιῶδες. Ut a γελᾶν γελάσιμος, ſic ab ἐψιᾶν ἐψιάσιμος. Nihil verius. Et notanda vox: nam proba eſt et Lexicographis ignota.

ΕΙΠΕΡ. Ὑπάκεσον, ἅπερ πότ' ἀνθρώπων τινί. Λείπει τὸ ὑπηκέσας.] Scribendum,

Ὑπάκεσον, εἴπερ δή ποτ' ἀνθρώπῳ τινί.

Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Acharn. 404. unde hunc Senarium deprompſit Suidas.

ΕΙΣΑΤΟ. Ἐφάνη. Καὶ ὡμοιώθη. Ὅμηρος.] Homer. Iliad. B. 791.

Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ.

Ubi Schol. Εἴσατο, ΩΜΟΙΩΘΗ. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Cæterum huc imprimis facit

facit Schol. ad Homer. Iliad. M. 118. ΕΙΣΑΤΟ. Ὥρμησε. Σημαίνει δὲ τρία. Εἴσατο ἀντὶ τοῦ ὥρμησε· Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. Εἴσατο ἀντὶ τοῦ ΕΦΑΝΗ· Εἴσατο δ' ὥστε ῥινόν. Εἴσατο, ἔγνω. Εἴσομαι εἴκε μ' ὁ Τυδείδης. Habes triplicem uſum verbi Εἴσατο. Sed ſecundum exemplum manifeſto corruptum eſt. Nam vox ῥινὸς primam producit. Quare legendum, PARS V.

Εἴσατο δ' ὥστε ΡΙΟΝ —

Quod de Cyclope dici videtur: de quo Poeta Odyſſ. I. 191.

—— οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ΡΙΩι ὑλήεντι.
More like a mountain than like a man:

ΕΙΣΚΗΡΥΤΤΕΤΑΙ. Καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Acharn. 135.

H.

Ηι. Ὅπου. Τοπικόν. Ἧι ἅμα μὲν στερεὸν, ἅμα δὲ χθαμαλὸν ἦν.] Confer Noſtrum v. Χθαμαλά. ubi auctior legitur hic locus.

Ηι ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. Ὡς νενόμισται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Ἡ ἀντὶ τοῦ, ὅπου. Ἧι σὺ φιλῃδῶν οὕτως ἀρέσειν καὶ μένειν ἔγνως.] Reſpexit Suidas ad Sophoclis Oedip. Col. 1598.

——— Λουτροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.

 Ad

PARS V.

Ad quem locum consulendus Scholiastes. Quæ sequuntur mutila et corrupta sunt, sed facile instauranda. Nam partem faciunt Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laërtium in Xenophonte: de quo nos ad Suidam v. Φιληδῶν. Atque hinc corrigendus etiam Lexicographus nescio quis apud Montfauc. in Bibl. Coislin. p 234. ubi nonnulla hujus Epigrammatis laudantur. Cæterum hac occasione restituendus Athenæus, lib. vii. p. 312. Ἀνδρέας δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, ψεῦδος φησὶν εἶναι τὸ μύραιναν ἔχιι μίγνυσθαι προσερχομένην ἐπὶ τὸ τεναγῶδες· ὅδε γὰρ ἐπὶ τενάγεσ ἔχεις νέμεσθαι, ΦΙΛΗΔΟΥΝΤΑΣ ΑΜΜΩΔΕΣΙΝ ΕΡΗΜΙΑΙΣ. Ita scribendus iste locus: quod et adnotasse jam video illustrem Scaligerum. Atque hinc elucidandus Alciphron iii. 24. Καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται ἢ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις ΦΙΛΗΔΕΙ. Distingue, καὶ πρὸς, τοῖς μυροπωλείοις φιληδεῖ. *Fidibus tibiisque delectatur, et præterea in unguentariorum officinis lubenter versari solet.* Procopius in Gotthicis, lib. iv. p. 342. Ἑσπέρα τε γὰρ, καὶ ἡ ἑῴα σχεδόν τι πᾶσα, ΚΑΙ ΠΡΟΣ, ἡ πολλὴ Ῥωμαίων ἀρχὴ βασιλεῦσι περιμάχητος δυοῖν γέγονε. Confer Cl. Wesseling. ad Herod. i. 63.

H:A. Δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσι·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ἤϊ' ἐπὶ ξύλα.]

Scribe,

Scribe, ἢ' ἐπὶ ξύλα. Attici ἦα, Iones ἤια dicebant. Confer Etymol. v. Ἀπῆμεν. Eſt autem ἐπὶ ξύλα, ſive, ἐπὶ τὰ ξύλα, *Ad forum lignarium*. Interpres non intellexit. Vide quæ ſcripſimus Appendic. in Theocritum p. 28. Atque hinc intelligendus videtur Ariſtoph. in Equit. 254.

—— Καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδὲς
Ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

Ubi recte Schol. Ἐπὶ τὰ κυρήβια. *Ad locum ubi furfures venum exponebantur*. Hinc Eucratem Κυρηβιοπώλην alibi vocat Comicus: de quo conſulendus Scholiaſtes. Dicitur autem εὐθὺ τῶν Κυρηβίων, ut εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Eupolis apud Polluc. ix. 47.

Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, ϗ τὰ κρόμμυα,
Καὶ τ λιβανωτὸν, Κ'ΕΥΘΥ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ.

Atque hinc explicandus inſignis locus Chamæleontis apud Athenæum, lib. ix. p. 374. Ἀναξανδρίδης διδάσκων ποτὲ διθύραμβον Ἀθήνησιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππε, καὶ ἀπήγγειλέν τι τῶν ἐκ τε ἄσματος. Ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς ϗ μέγας, ϗ κόμην ἔτρεφε, καὶ ἐφόρει ἁλεργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Πικρὸς δὲ ὢν τὸ ἦθος ἐπόιει τὶ τοιῦτον περὶ τὰς κωμωδίας· ὅτε γὰρ μὴ νικῴη λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατέμεῖν, καὶ ἐ μεlεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Ubi εἰς τὸν λιβανωτὸν eſt in *forum* ſive *vicum, ubi thus et odores vendebantur. The ſpice-market*. Dicitur autem ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτόν. *He gave*

PARS V.

it to the grocer: ut ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. *He sent it to the fuller.* Ælian. Var. Hiſt. v. 5. Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα· εἰ ποτε δὲ αὐτὸν ΕΔΩΚΕΝ ΕΙΣ ΓΝΑΦΕΙΟΝ, αὐτὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Ad Eupolidem autem reſpexit Chamæleon.

ΗΓΕΤΗΣ. Ὁ ἡγεμών. Ὦ διοσσᾶν ἀγέτα θηροσύναιν.] Agathias in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

Σοὶ μάκαρ, Αἰγίκναμε, παρ' ἀκλιον εἰς περιωπὰν
Τὸν τράγον ἐκ διοσσᾶς ἄγετο θηροσύνας.

Ex hoc loco floſculum ſuum decerpſiſſe videtur Suidas. Recte autem Pana διοσσᾶν ἀγέτην θηροσύναιν vocat, quippe qui utriuſque ἄγρας, tum marinæ, tum terreſtris, præſes habebatur. Confer nos infra, v. Ἴδριας, ubi geminum quid noſtri Lexicographi notavimus.

ΗΔΙΙ ΤΕΡΠΗΙ ΣΥ.] Edit. Mediol. Ἡδῆ. Τέρπῃ σύ. Quod verum et perſpicuum. Confer virum doctiſſimum ad Euripidis Hippolytum, 1286.

Τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;

Quod non erat ſollicitandum. Vide Animad. noſtras in Schol. Theocrit. xi. 10. et Eurip. Rheſ. 958.

ΗΛΙΟΥΣ. Τὰ τέκνα ὑποκοριζόμενοι φασὶν οἱ γονεῖς.] Scribe, τὰ ἀρσενικὰ τέκνα. Quomodo recte legitur

gitur apud Artemidor. ii. 36. unde hunc locum descripsit Suidas. PARS V.

HΝΙΓΜΕΝΟΣ. Μετὰ αἰνίγματος λελεγμένος. Αὐτόθι φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν, παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐφέροντο, καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠνιγμένοι· οἷον, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ νοοῦντες.] Scribendum, Οὐκ αὐτόθεν φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Equit. 196. unde hunc locum decerpsit Suidas. Atque hinc vicissim emendandus Comicus, apud quem male legitur,

Καὶ ποικίλως πως καὶ σαφῶς ἠνιγμένος.

Sed Suidæ lectio verissima atque elegantissima est. Huc facit Suidas v. Δέον. Καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, οὕτως ΑΙΝΙΞΑΣΘΑΙ. Quod verbum restituendum Theodoro Metochitæ Hist. Rom. p. 36. Edit. Meurs. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Λουκᾶς ἐλθεῖν λέγων, τουτέστιν ἠγγικέναι, τὴν τῶν ἀζύμων ἡμέραν, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ἠνοίξατο. Scribe, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ΗΝΙΞΑΤΟ. *Et sic Lucas, cum venisse, id est, appropinquasse, dicit diem azymorum, eadem cum Matthæo, sed minus clare, tradit.*

ΗΝΟΡΕΗ. Ἀνδρεία.

Ἄγγελλ' ἠνορέην Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. Cephalæ, p. 10. Confer etiam Kusterum infra ad v. Κρανεία.

ΗΡΑΚ-

PARS V.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. Βασιλεὺς Ῥωμαίων.—Καὶ διὰ τὰς γεφύρας τῦ καλυμένυ Βαρυβύσυ ποταμῦ εἰς τὴν πόλιν εἰσῄει.] Hunc fluvium Βάρνυσσιν vocat Nicephorus Breviar. p. 13. Ὅπερ δὴ οἱ Σκλάβοι θεασάμενοι, ἐκ τῦ ποταμῦ τῦ καλυμένυ Βαρνύσυ ἀφώρμων, καὶ κατὰ τῆς πόλεως ᾔεσαν. Quæ sequuntur apud Noſtrum, Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ λίθυς πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίυ Πατριάρχυ, leguntur mutatis nonnullis apud Niceph. p. 9. Confer etiam Suidam v. Βρύχιος. Quod vero legitur ſupra, Πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ Ἥρια παλατίοις διέτριβε, egregie illuſtrat Kuſterus in Addendis. Huc reſpexit Procopius in Hiſt. Arcan. p. 70. Ἐν προαστείοις δὲ τοῖς ἐπιθαλαττίοις τὸ πλεῖστον τῦ ἔτυς, καὶ ὐχ ἥκιστα ἐν τῷ καλυμένῳ ΗΡΑΙΩι διατριβὴν εἶχε. Ita ſcribendus iſte locus, ad quem conſulendus doctiſſimus Alemannus.

ΗΡΑΣΣΟΝ. Ἔκρυον.

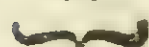
Αὐτὰρ ὁ πεπλαμένη μέγα τύμπανον ἔσχεθε χειρὶ
Ἤραξεν· καναχῇ δ᾽ ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod integrum dedit Kuſterus. Dedit et Cl. Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 28. Recte autem Kuſterus ἔσχεθε χειρί, quod et agnoſcit Cl. Muſgravii MS. Sed et ſcribendum, quod neuter vidit:

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ πεπλαμένη ——————
Tympanum, quod manu tenebat, pulsavit.

PARS V.

ΗΡΙΑ. Τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἡνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχω,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένε κεῖθι δέμας κτερίσω.]

Scribendum,

Ἡνίκα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον.

Quomodo recte legitur in Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 342. unde hoc distichon decerpsit Suidas.

ΗΡΤΟ. Ὑψῦτο. Ἠγείρετο. Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσῦτον ἤρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπέδε ἐπὶ τὰς ὀφρύας τῦ ὄρυς τὰ βλήματα ἐξικνεῖτο.] Scribe, ἀπὸ ἰσοπέδε. Locus ita vertendus est: *Agger vero in tantam altitudinem excitabatur, ut verticem montis coæquaret; quo factum est, ut tela facile eo pervenirent.* Hic sensus loci est, quem minus intellexit Kusterus. Plutarchus in Numa: Καὶ καταχρύπτεται τὸ οἴκημα, γῆς πολλῆς ἄνωθεν ἐπιφορεμένης, ὥστε ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῷ λοιπῷ χώματι γενέσθαι τὸν τόπον. Arrianus Expedit. Alex. iv. 30. Τῇ τετάρτῃ δὲ βιασάμενοι τῶν Μακεδόνων ἐ πολλοὶ, κατέσχον ὀλίγον γήλοφον ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῇ πέτρᾳ.

ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. Κατεσκευασμένον. Ἀσκήματα γδ, τὰ σκευάσματα.] Scribe, τὰ κατασκευάσματα. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophoclis

PARS V. clis Elect. 1221. ex quo hunc locum descripsit Suidas.

ΗΣΟ. Κεῖσο.

Ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀστὴ Φαεννά.]

Hexameter iste est ex pars Epigrammatis apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 11.

ΗΤΤΟΝ. Τῶν ἄλλων ἁπάντων ἧττόν μοι μέλει. Ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς.] Aristoph. Plut. 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

Z.

ΖΩΣΑΣ. Ἐναργεστέρας. Οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφοκλῆς·

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.]

Scribe, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. 43. unde hunc locum decerpsit Suidas. Idem mendum apud Synesium de Calvit. p. 67. Ἄνθρωπος δὲ, ἐπεὶ μετείληφεν ἐναργεστέρας ζωῆς, γυμνός ἐστι τῷ πλάστῳ τοῦ συμφυοῦς φορτίου. Scribendum, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ ΖΩΗΣ.* Corrigendus hac

* Valckenaer. Dissert. de Scholiis in Homerum ined. p. 96. Οὕτως ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΟΝ τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε. Confer et Photium in Excerpt. p. 157.

occasione

occaſione M. Antoninus, ix. 24. Παιδίων ὀργαὶ, ϗ παίγνια, ϗ πνευμάτια νεκροὺς βαϛάζοντα, ὡς ἐνεργέϛερον προσπεσεῖν τὸ τῆς νεκύιας. Scribe, ΕΝΑΡΓΕΣΤΕΡΟΝ προσπεσεῖν. Quomodo recte legitur, xi. 7. Πῶς ΕΝΑΡΓΕΣ ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ τὸ μὴ εἶναι ἄλλην βίου ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν οὕτως ἐπιτήδειον, ὡς ταύτην ἐν ᾗ νῦν ὢν τυγχάνεις. Sed hæc verba non raro permutantur. Locus autem Sophoclis, qui viros eruditiſſimos admodum exercuit, ad mentem Triclinii ita reſcribendus eſt:

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι τῶν βουλευμάτων
Ζώσας ὁρῶ μάλιϛα ϗ τὰς ξυμφοράς.

Θ.

ΘΕΟΣΥΛΗΣ. Ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. Ὁ δὲ θεοσυλὴς γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναϛήσας, ϗ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς.] Confer Suidam v. Ἀλώμενος, unde hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit. Eſt autem proculdubio Æliani: quod et res et ſtilus indicat. Locum integrum, quomodo legendus eſt, apponam: Ὁ δὲ θεοσυλὴς γενόμενος, ϗ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναϛήσας, ϗ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς, λιπὼν τὴν πατρίδα ϗ ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. Vulgo legitur, ἀλώμενος ἐτέλει. Non male Portus, διετέλει. quod et probat Kuſterus. Sed vera lectio eſt, ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. *In exilio mortuus eſt.* Ælianus

PARS V. Ælianus apud Suidam v. Ἀλῆται. Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε ΤΟ ΖΗΝ ΤΕΛΟΥΝΤΕΣ. Cæterum notanda locutio, τὰ ἕδη θεῶν ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι. *Deorum signa ex sedibus suis excitare.* Ita vertendus iste locus: quem Interpres non intellexit. Est autem ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι phrasis Herodotea. Ita enim locutus est Herodotus, i. 15. Κιμμέριοι ΕΞ ΗΘΕΩΝ ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ΕΞΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ ἀπικέατο ἐς τὴν Ἀσίην. Deinde τὰ ἕδη θεῶν est *deorum simulacra.* Timæus in Lex. Plat. Ἕδος, τὸ ἄγαλμα· καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Ad quem locum consulendus Cl. Ruhnkenius. Plutarch. in Aristide: Οὕτω δὲ διαλλαγέντες ἐξεῖλον ἐγδοήκοντα τάλαντα τοῖς Πλαταιεῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀνῳκοδόμησαν ΙΕΡΟΝ, καὶ τὸ ΕΔΟΣ ἔστησαν, καὶ γραφαῖς τὸν ΝΕΩΝ διεκόσμησαν, αἳ μέχρι νῦν ἀκμάζουσαι διαμένουσι. Qui locus insignis est. Callimachus apud Eusebium Præpar. iii. 8. de Junonis *statua lignea* apud Samios:

Οὔπω Σμίλιδος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
Δηναιοῦ γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἕδος.

Ita scribendus videtur iste locus, qui viros doctissimos exercuit. Recte Σμίλιδος ἔργον. *Opus Smilidis.* SMILIS est nomen artificis. Pausanias in Achaiacis p. 531. Ἔστι γὰρ δὴ τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἀνδρὸς

ἀνδρὸς ΕΡΓΟΝ Αἰγινήτου ΣΜΙΛΙΔΟΣ τοῦ Εὐκλείδου. Idem infra: Ἐς τούτους δὲ ἀφίκετο Σμίλις, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ὁ ποιήσας ἐστὶν οὗτος. Quocum facit Athenagoras Legat. cap. 14. Ἡ δὲ ἐν Σάμῳ Ἥρα ΣΜΙΛΙΔΟΣ χεῖρες. *Juno in Samo Smilidis manibus facta est.* Cæterum Clemens in Protreptico Junonis ſtatuam non *Smilidis* ſed *Euclidæ* ſcalpro factam eſſe dicit: Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον ΣΜΙΛΗι τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Quare vide an verſus ita conſtitui poſſit:

Οὔπω σμιλίου ἔργον ——

Idem σμίλη et σμιλίον. Suidas: Σμίλη. Ἐργαλεῖον. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ ΣΜΙΛΑΝ δονάκων ἀκροβελῶν ΓΛΥΦΙΔΑ.

Καὶ Σμιλίον. Sed de hoc judicabunt eruditi. Denique recte ſcripſimus, λᾶαν ἔθηκεν ἕδος. *Lapidem poſuit pro ſtatua.* Ut *aſſerem* pro Junone Samii, ſic *lapidem* pro Minerva coluerunt Lindii. Nihil verius hac emendatione.

PARS V.

ΘΗΡΙΚΛΕΟΥΣ ΤΕΚΝΟΝ. Κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.] Theopompus Comicus apud Athenæum, lib. ix. p. 470:

Χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον.

Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΘΗΣΣΑΝ. Μισθωτικήν. Ἢ εὐτελῆ. Ἢ δουλικὴν τροφήν.] Locus hic mutilus eſt atque ita ſcribendus:

PARS V. bendus: Θῆσσαν. Μισθωτικήν. Ἡ εὐτελῆ. Ἡ δουλικήν. Θῆσσαν τράπεζαν. Δουλικὴν τροφήν. Respexit autem Suidas, ut recte observavit Cl. Villoisonus, ad Euripidis Alcest. v. 2.

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
ΘΗΣΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

Ubi Schol. Θῆσσαν τράπεζαν. Θητικὴν δίαιταν.

ΘΡΟΝΟΣ—Καὶ Θρόνοι ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κριταί.] Psalm. xciii. 20. Μὴ συμπροσέσταί σοι ΘΡΟΝΟΣ ΑΝΟΜΙΑΣ. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΘΡΥΙΝΗι ΨΙΑΘΩι. Καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐνῃ περιβληθέντα ψιάθῳ.] Confer Suidam v. Βρῆννος, et v. Φεβρουάριος. unde hic locus ampliari poterit. Vide et quæ scripsit vir præstantissimus Petrus Wesselingius Probab. cap. 29. ubi de hac fabula agit.

ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ. Καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων.] Synesius de Insomn. p. 138. Ὄψις δὲ καὶ ἀκοὴ οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρέτιδες, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώου, διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητὰ, ὑφ' ὧν ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια. Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Dicitur etiam Θυροκοπία. Quam vocem usurpat Libanius in Antioch. p. 335. Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις, ΘΥΡΟΚΟΠΙΑι τε ἐχρῶντο, καὶ ἐρωτήσει περὶ τῆς Ἰοῦς. Quæ vox

vox notanda: nam rarior eſt, et Lexicographis ignota. Quod vero ſequitur apud Noſtrum, Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος Θυροποιὸς ἐπεκλήθη, pertinet ad v. Θυροποιός, de quo Heſychius et noſter Suidas v. Ἀριστομένης. Dicebatur autem Ariſtomenes Θυροποιὸς, ut Cleophon Τυροποιός. de quo Schol. ad Ariſtoph. Ran. 693.* Fuit autem Ariſtomenes, Athenienſis, Comicus τῶν ἐπιδευτέρων, ſive ex eorum numero, qui nec primi, nec ſecundi, ſed paulo poſt floruerunt.† Ejus dramata recenſet Meurſius in Bibliotheca Attica. Laudatur, ut alia taceam, ἐν Διονύσῳ et in Γόησι. Utriuſque fabulæ meminit Athenæus, lib. xiv. p. 658. cujus verba apponam: Ἀλιπάστων δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ· Ἁλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι. Καὶ ἐν Γόησιν· Ὄστρακον ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ᾽ ἐπεσθίειν. Ubi recte Athenæus, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, *Comœdiarum ſcriptor:* ut diſtinguatur ab altero Ariſtomene, qui Περὶ τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας, *de iis quæ ad ſacrificia peragenda pertinent*, ſcripſit, et Ἀττικοπέρδιξ ab Adriano dicebatur: de quo Athenæus lib. iii. p. 115. Prior autem locus Ariſtomenis ita ſcribendus eſt:

Ἁλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι κρέα.

PARS V.

---

* Hinc recte caſtigavit Cl. Taylorus Æſchinem Περὶ Παραπρεσβ. p. 265. ubi male legitur Κλεοφῶν ὁ λυροποιός.

† Libanius in Antioch. p. 340. Τῶν πρώτων, καὶ τῶν δευτέρων, καὶ τῶν ἐπ᾽ ἐκείνοις.

Poſterior

PARS V.

Posterior etiam leviter corruptus est. Legebat non ita pridem vir doctissimus, Ὄστρεον ἀλίπαστον. *A pickled oyster.* Quibus scilicet servus nescio quis semper vescebatur. Sed fallitur vir bonus. Quin et in Trochaico concinnando imperitiam suam prodit homo ἀμουσότατος. Nam dactylus in quinta sede stare non potest. Locus autem Aristomenis ita constituendus est:

——— Ὀστακὸν
Ἁλίπαστον αἰεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν.

Idem autem ὀστακὸς et ἀστακός. Hesych. Ὀστακός, εἶδος καράβου· οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσι. Athenæus, lib. iii. p. 105. Τὸν δὲ ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Dicitur autem ὀστακὸς ἀλίπαστος ut δελφάκιον ἀλίπαστον, de quo Eubulus apud Athenæum, lib. ii. p. 63.

Ἃ δ' εἰς τ' ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν,
Καὶ πρὸς ὑγίειαν πάντα ταῦτ' ἐδαινύμην.
Κρέας βόειον ἑφθὸν, ἀσόλοικον, μέγα,
Ἀκροκώλιόν τε γεννικὸν, ὀπτὰ δελφάκι'
Ἁλίπαστα τρία ——

Ita scribendus iste locus. Κρέας ἀσόλοικον est *caro simplex, nullo artis lenocinio corrupta.* Οὐ πεφαρμακευμένον vocat Philemo Comicus. Petronius cap. 141. *Accedet huc, quod aliqua invenicmus blandimenta, quibus saporem mutemus. Neque enim ulla caro per se placet, sed arte quadam*

quadam corrumpitur, et stomacho conciliatur a-verso. Notanda autem vox δελφάκια in fine versus. Sic solent nonnunquam Comici. Xenarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 569.

Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα, καὶ φοβούμενον,
Δεδιότα τ', ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-*
τα· πῶς ποτ', ὦ δέσποινα πόντια Κύπρις,
Βινεῖν δύναντα, τῶν Δρακοντείων νόμων,
Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι.

Ita scribendi isti versiculi, de quibus nos nonnihil ad Theocrit. vi. 5. Atque hinc vindicandus Antiphanes apud Athenæum, lib. vi. p. 224.

Ἐγὼ τέως μὲν ᾤόμην τὰς Γοργόνας
Εἶναί τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
Ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς. Ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Ita scribendus iste locus, quem perperam sollicitarunt homines male feriati. Ἐμβλέπων αὐτοῖς ἰχθυοπώλαις est *solos piscarios aspiciens. The sight of the fish-mongers only quite astonished me.* Illud autem γὰρ omnino retinendum est. Sed pueruli isti ad crepundia sua remittendi sunt.

---

* Ita Nicomedes in Epigrammate apud Analect. vol. ii. p. 384.

Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

PARS V.

I.

ΙΑΥΕΙΝ. Κοιμᾶσθαι. Καὶ Ἐπιαύειν.
——Οὐδ' ἐπιαύει
Ἠϊόσιν μεγάρῳ γήραϊ τειρόμενος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 20. Confer et Cl. Kuſter. ad v. Γαμψόν.

ΙΔΜΟΝΑ. Ἔμπειρον. Καὶ Ἐπιΐδμονα.
Τὸν κύνα τὸν πάσης κραλερῆς ἐπιΐδμονα θήρης.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 546. Huc reſpexit Suidas ſupra: Ἐπιΐδμονα. Ἔμπειρον.

ΙΔΡΙΑΣ. Ἐμπείρȣς. Καὶ ἐν Ἐπιγράμμαλι, Ἰδρίτης.
Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς.]

Alexander in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 566.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκλυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας ἄλλος ἀπ' ἄλλης
ΙΔΡΥΤΑ καὶκ γαίης, ΙΔΡΥΤΑ καὶ πελάγευς.

Ad hunc locum manifeſto reſpexit Suidas, ſed ita ut aliam lectionem, eamque haud paulo meliorem, amplexus fuerit. Confer nos ſupra ad v. Ἡγέτης.

ΙΕΜΗΝ. Ἐπορευόμην.
Εὐθὺς γὰρ αὐτȣ̃ καλόπιν ἐνθένδ' ἱέμην.]

Hunc

Hunc verſiculum deſcripſit Suidas ex Ariſtoph. Equit. 621. ubi Schol. Κατόπιν δὲ, ὀπίσθεν, ἢ μετ' αὐτȢ͂ ἐπορευόμην.

PARS V.

IEIH κατὰ λαιμόν.] Homer. Iliad. T. 209.

Πρὶν δ' Ȣ̓́πως ἂν ἔμοι γε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
Οὐ πόσις Ȣ̓δὲ βρῶσις ——

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

IMHTON. Τὸ ἀντλητόν. Ἱμονιὰ γὰρ τὸ τȢ͂ ἀντλήματος σχοινίον. Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρȢν ἵνα ὁ ΔάνȢβις ἔῤῥει ποταμός.

IMONIA. Τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν ϗ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς.] Hæc male disjuncta ſunt, et nonnihil interpolata, quæ ita una ſerie continuanda eſſe puto: Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρȢν ἵνα ὁ ΔάνȢβις ἔῤῥει ποταμός· τὸ γὰρ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν ϗ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. *Abari autem ad Danubium aquatum iverunt; nam puteus, utpote in monte ſitus, cavus erat et profundus, unde longo fune ad aquam hauriendam opus erat.* Ita legendus et vertendus iſte locus, qui Menandro, ni fallor, adjudicandus eſt: quod ex Excerptis Hœſchelii patet. Notandum autem illud, ἱμονιᾶς μακρᾶς. Quo illuſtrandus Ariſtophanes in Eccleſ. 351.

Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς ——

PARS V. Ubi Schol. Ταῦτα δὲ λέγει ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπαλέντος καὶ χέζοντος. Confer etiam Suidam v. Ἱμονιὰν ἀποπατεῖν. Sed hæc paulo ſpurciora ſunt.

ΙΟΤΗΤΙ. Βουλήσει. Γνώμη.

Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' ἅμα καὶ γένος εἴη
Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ Φιλαστραγάλῃ.]

Confer nos infra v. Λυκομήδεως, ubi nonnulla leguntur, quæ ex hoc loco emendanda ſunt.

ΙΠΠΕΑΣ ΕΙΣ ΠΕΔΙΟΝ ΠΡΟΚΑΛΗι. Δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ.] Plato in Theæteto: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Huc facit Syneſius, Epiſt. 155. Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, προτρέπειν ἡγούμενος. Confer et Suidam v. Ἵππον.*

ΙΣΧΕΤΩ. Κατεχέτω. Ἴωμεν ἤδε μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.] "Senarius hic Iambicus cujus ſit "auctoris jam non memini. In prioribus E-"ditionibus, repugnante omnino metro verſus, "legitur ἤδη, cujus loco ἤδε reponere non dubi-"tavi." *Kuſter*. Inepte Kuſterus. Verſus enim

* Arrian. Epictet. p. 239. Edit. Upton. Ἱππεὺς οὖν εἰς πεδίον ἐληλυθὼς, πεζὸς πεζῷ ἀγωνίζῃ, ὅπου σὺ μεμελέτηκας, ἐκεῖνος δ' ἀμελέτητός ἐστι;

ſatis

ſatis ſanus eſt. Illud autem ἤδε reſpuit Muſa Attica.* Quid quod neutra vox hic locum habet. Reſpexit enim Suidas, quod nemo vidit, ad Ariſtoph. Equit. 720.

PARS V.

K. Ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον. A. Οὐδὲν κωλύει·
Ἰδὲ βάδιζε· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

Hinc Suidas emendandus eſt.

K.

KAKA KAKΩN. Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλυνεῖτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.] Scribendum videtur, Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchas laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et Pollux, x. 78. Καλεῖται μέν τοι ποδανιπτὴρ ἐ παρ' Ἡροδότῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν Διοκλέες Βάκχαις·

Ὑδρία τις, ἢ χαλκᾶς ποδανιπτὴρ, ἢ λέβης.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Deinde ſcribe,

Πλυνεῖ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς ——

Convitia multa in vos congeram.

Notanda locutio, κακὰ κακῶν. Quomodo locutus eſt Sophocles Oedip. Col. 1234.

Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
KAKA KAKΩN ξυνοικεῖ.

---

* Atqui Sophocles apud Athenæum lib. v. p. 189.

Κρημνούς τε, καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
Αὐλῶνας ——

 Item

PARS V.

Item nescio quis apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 115.

Τοιάδε θνητοῖσι ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΝ
Ἀμφί τε κῆρες εἱλεῦνται.

Confer etiam Sophoclis Philoct. 66. Idem autem κακὰ πλυνεῖ et πλυνῶ κακοῖς. Quomodo locutus est Aristophanes ἐν Δαιταλεῦσιν apud Athenæum, lib. iii. p. 119.

Οὐκ αἰσχυνῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
Πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Quem locum non intellexit Interpres. Menander apud Artemidor. ii. 4.

Ἢν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
Τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Si uxori meæ sic male dixeris, patrem tuum, et te, tuosque probe lotos reddam. Confer Cl. Kuster. ad Aristoph. Acharn. 380. ubi de hoc verbo agit.* Atque hinc emendandus Apuleius in Apolog. p. 86. Edit. Pric. *Cæterum uxor jam propemodum vetula et effœta, totam domum contumeliis ABLUIT.* Quæ ex Menandro adumbrata videntur. Vulgo inepte legitur, *abnuit.* Hinc Πλυνὸν ποιεῖν. Aristoph. Plut. 1062.

Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

---

* Basilius p. 95. Edit. Grotii: Ὁ μὲν ἀφειδῶς ΠΛΥΝΩΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΙΣ ΟΝΕΙΔΕΣΙΝ, ὁ δὲ οὐ μένων αὐτῷ.

Quo

Quo respexit Pollux, vii. 38. Καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. Καὶ ΠΛΥΝΟΝ με ποιεῖς. Quod et recte observavit Jungermannus.* Restituenda hæc vox Hesychio: Μονοξύλοις, πλάνοις. Scribe meo periculo, ΠΛΥΝΟΙΣ. Πλυνός. *A washing-tub.* Idem autem Μονόξυλος et Αὐτόξυλος. Sophocles in Philoct. 35.

Αὐτόξυλον γ' ἔκπωμα, Φαυλέργου τινὸς
Τέχνημα τἀνδρός ——

Ubi Schol. Αὐτόξυλον ἔκπωμα, ποτήριον μονόξυλον.† Recte autem scripsimus, τέχνημα τἀνδρός, i. e. τοῦ Φαυλέργου τινὸς ἀνδρός. Nihil verius hac emendatione.

ΚΑΛΟΥΜΕΘΑ ΑΥΤΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ, εἰς δικαστήριον ἄξομεν.] Scribe, Καλούμεθ' αὐτάς. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eccles. 859. unde hæc verba decerpsit Suidas. Quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ, sed quæ hodie cum multis aliis desiderantur.

ΚΑΘΙΚΟΜΕΝΟΙ. Καθισάμενοι. Πολύβιος· Πάντες μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλους προσαγορεύουσι

---

* Hinc Æschines contra Ctesiphontem p. 434. Edit. Taylor. Νῦν δὲ ἤδη ΚΑΤΑΠΕΠΛΥΤΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε.

† Æschines Περὶ Παραπρεσβ. p. 283. Εἰσπλεῖν μέ φησιν ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ κατὰ τὸν Λοίδιαν ποταμὸν τῆς νυκτὸς εἰς Φίλιππον, καὶ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν δεῦρο ἐλθοῦσαν, Φιλίππῳ γράψαι.

καὶ

PARS V.

ϗ συμμάχυς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων· καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων παραπόδας ἐ συμμαχικῶς ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται τοῖς πιστεύσασι.] Scribe, Καθικόμενοι, καθαψάμενοι. Quomodo recte exhibet Editio Mediolanensis. Noster supra: Καθίκετο, καθήψατο. Deinde scribendum, τὺς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Denique recte, καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων. Quemadmodum legitur apud Polyb. lib. v. p. 623. Ἦν Φίλιππος εἰ μὴ πτοηθεὶς ἀλόγως ἔφυγε, τῶν περὶ τὴν Ἰλλυρίδα ΠΡΑΞΕΩΝ μάλιστ᾽ ἂν τότε ΚΑΘΙΚΕΤΟ.

ΚΑΡΡΟΘΕΝ. Ἀπὸ κρείττονος.] Damascius in Vita Isidori apud Suidam v. Κάῤῥων. Ὤμην αὐτὸν κεκραγέναι καταβάντα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ ΚΑΡΡΟΘΕΝ ἐνθάδε ἀφικόμην. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΚΑΤΑΒΑΛΓΙΣ. Πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενος. Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes. Sed vox primaria corrupta est. Scribendum sine dubio: Καταβελής. Verbum, quod rarius est, usurpat Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. ii. 42. Ἔξαιμος δὲ ὢν ἤδη ϗ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὁ Κέρτιος ὑπῄει κατ᾽ ὀλίγον. *At Curtius jam exsanguis et telis confossus pedetentim recedebat.* Idem v. 24. Ἤδη δὲ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὢν, ϗ τραυμάτων πλῆθος ἐν πολλοῖς μέρεσι τῦ σώματος ἔχων. Atque ad hunc vel illum locum respexisse videtur Suidas.

ΚΑΤΑΓ-

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ. Καὶ γνῶναι ταύτῃ διενηνοχέναι φασὶν, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι· γνῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, τὸ μαθεῖν. Καταγνοὺς οὖν, οἱονεὶ καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος.] Scribe, λέγουσιν οἱ παλαιοί. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Equit. 46. unde hæc verba deſcripſit Suidas.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝ. Προμηθούμενος. Προξενῶν. Αἰλιανός· Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ἀπόλοιτο αὐτή.] Æliani locus corruptus eſt, atque ita reſcribendus: ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ΑΠΟΔΟΙΤΟ ΑΥΤΗΝ. *Dionyſius igitur ingens pretium pro redimenda puella ſibi pollicitus, aut magnam auri vim, ſi eam vendidiſſet.* Ἀποδόσθαι eſt *vendere, venum dare.* Suidas: Ἀποδόσθαι. Πωλῆσαι. Ælianus apud Suidam v. Προσέσθαι. Ἑαυτὴν παραβάλλειν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, καὶ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ.* Huc eximie facit Xenophon Hellen. vi. p. 589. Τῶν δὲ ἀνδρῶν

* Thucydides lib. i. 29. Τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ, ὥστε τοὺς μὲν ἐπήλυδας ἀποδόσθαι, Κορινθίους δὲ δήσαντας ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλό τι δόξῃ. Ubi Schol. Ἀποδόσθαι. Πωλῆσαι. Theophraſtus Charact. cap. xv. Ὁ δὲ αὐθάδης ——— πωλῶν τὶ, μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις, πόσου ἂν ΑΠΟΔΟΙΤΟ, ἀλλ' ἐρωτᾶν τὶ εὑρίσκει. Vide etiam Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 393. et confer omnino Cl. Dawes Miſcell. Crit. p. 244.

συνέβη ἑκάστῳ ταλαντον ἀργύριον ἀποτίσαι, πλὴν Ἀνίππε τε ἄρχοντος· τετον δὲ ἐφύλαττεν, ὡς ἡ πραξόμενος πάμπολλα χρήματα, ἢ ὡς ΠΩΛΗΣΩΝ. Cæterum hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit ex Suida v. Κέφη. Locum integrum apponam, idque eo libentius, quod noſtra emendatio exinde nonnihil lucis atque auctoritatis acquiret. Διονύσιος τὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλάκις πολλες πλες, περιβάλλεται πλετον εὖ μάλα ἁδρόν. Καὶ πρῴρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκεφίσας, τε κέρδες ὑποθήγοντος, ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἣν ἐλῄσαντο Μάχλυες, ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων. Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον πάμπολυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτήν. Ita concinnandus iſte locus. Reliqua deſiderantur. Huc facit Apuleius Metamorph. lib. vii. p. 191. *Quin ego cenſeo deducendam eam ad quampiam civitatem ibique venundandam. Nec enim levi pretio diſtrahi poterit talis ætatula. Nam et ipſe quoſdam lenones cognitos habeo, quorum poterit unus magnis talentis, ut arbitror, puellam iſtam præſtinare.*

ΚΑΤΑΚΑΣΑ. Καλωφερής.] Callimachus apud Etymol. v. Ψίθυρ.

Σιύλλα γυνὴ ΚΑΤΑΚΑΣΑ καὶ ἐ ψύθος ἔνομ' ἔχεσα.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Confer nos infra, v. Κρέκα.

ΚΑΤΑΛΛΑΛΩ. Γενικῇ. Κατελάλησαν τῦ Θεῦ, καὶ εἶπον.] Hæc ſunt verba Pſalmographi lxxvii. 19.

ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ. Ἀντὶ τῦ, φοϐύμενος.] Ariſtoph. Av. 89.

—— Π. Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
ΔΕΙΣΑΣ ἀφῆκας τὸν κολοιόν; Ε. Εἰπέ μοι,
Σὺ δὲ τὴν κορώνην ὐκ ἀφῆκας ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ;

Ad hunc locum manifeſto ſpectavit Suidas, atque hinc unice illuſtrandus eſt.

ΚΑΤΑΡΤΥΣΩΝ. Παρασκευάζων. Εὐτρεπίζων. Σοφοκλῆς·

Ὡς πρός τι λέξων ἢ καταρτύσων μόλοι;]

Hic verſiculus legitur in Sophoclis Oedip. Col. 72. ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ. Καὶ κατατεινομένῳ ταῖς ςρέϐλαις ὑπὲρ τῦ κατειπεῖν τὺς συνεγνωκότας. Οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τὺς ὀδόντας, τῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ γεγόνασι κρείττυς.] Edit. Mediolan. κατατεινομένω ταῖς ςρέϐλαις. Recte. Nam de *uno* atque *altero* hic agi videtur. Numerus autem *dualis* ſæpius fraudi fuit viris eruditis, de quo nos ad Suidam P. I. v. Ἐναίσιμος. Succurrit jam locus Libanii Epiſt. 717. ad Modeſtum: ubi veram lectionem partim vidit, partim non vidit Cl. D'Orvillius. Ἄγε ὖν, ποίει τῦτο δικῶν ἐπιειμένε. Ubi MSS.

PARS V. MSS. Voff. et Reg. δικῶν ἐπιςήμονε. Recte. Sed et legendum, ποιεὶ τϐτω δικῶν ἐπιςήμονε. *Age vero, iſtos cauſarum forenſium peritos reddas.* Nam de *duobus adoleſcentibus* hic agitur, quos Modeſto commendat Libanius. Cæterum vocem Καἰατεινόμενος uſurpat Demoſthenes in Olympiod. p. 692. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς βασάνϐ προσωμολόγησε ϗ τὰς ἑϐδομήκοντα μνᾶς εἰληφέναι, Κόνωνος ὑφελόμενος.

ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΥ. Ἀντὶ τϐ, κατὰ σϐ ἐμακρολόγησα. Ἐφλυάρησα.] Julianus in Epiſt. ad Baſilium p. 381. Ταῦτα ἴσως ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΥ ϗ καἰελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Ad hunc locum reſpexit Suidas.*

ΚΑΤΗΣΧΥΜΜΕΝΟΣ.] Pſalm. lxxiii. 21. Μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος ϗ καἰησχυμμένος. Huc ſpectaſſe videtur Suidas. Confer Noſtrum v. Ἐληλεγμένον.

ΚΑΤΟΠΤΗΣ. Ἐπιἰηρήτης. Ἀλλά τις ἴτω καἰόπτης ἀπαγἰελίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐνεςηκότων ποιησόμενος.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xviii. p. 907. ubi legitur, Ἀλλὰ τις πϐσίτω καἰόπτης.

---

* Confer Plutarchum Περὶ Ἀδολεχίας ſub init. p. 503. vol. ii. Edit. Lutet. Pariſ. 1624.

KAT-

ΚΑΤΤΥΕΙ. Εὐτρεπίζει. Συῤῥάπτει. Τὸν δὲ Βαρὰμ τεσσαράκοντα χιλιάσι καττύειν τὸν πόλεμον ἔλεγον.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ v. 9.

ΚΑΧΛΗΚΕΣ. Λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ἡιρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχληκος τȣ̃ ἐμφερομένȣ τοῖς ἐδάφεσιν.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἡιρεῖτο. Interpres autem non intellexit. Ita enim reddit, *Cepit autem tantum glareæ, quantum ſufficeret ſternendo pavimento.* Κάχληξ ἐμφερόμενος τοῖς ἐδάφεσι eſt *glarea* ſive *calculi, qui in fundo fluvii circumferuntur.* Sunt autem verba, ut videtur, alicujus Commentatoris ad 1 Samuel. xvii 40. *And he choſe him five ſmooth ſtones out of the brook.* Sed hoc hariolari eſt. Noſtram autem interpretationem unice firmat Joſephus Antiq. Jud. v. 1. cujus verba adſcribam: Πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμὸς, τȣ̃ μὲν βάθȣς ἐπεσχημένȣ, τȣ̃ δὲ ΚΑΧΛΗΚΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ. Qui locus inſignis eſt.

ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ. Ηὐφραμμένος.] Pſalm. lxxvii. 65. Καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς καὶ ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ ἐξ οἴνȣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ — Ἀνάχαρσις Σκύθης, ὁ φιλόσοφος, εὗρεν ἄγκυράν τε καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν.] Scribe, τὸν κεραμικὸν τροχόν. *Rotam figulinam.*

Quomodo

Quomodo recte legitur apud Laertium in Anacharsi, unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐέρωτα Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον.]

Kusterus metri gratia scribendum putabat εὐέρατον. Sed perperam: nam vera lectio est εὐπλόκαμον. Quomodo recte legitur in Epigrammate Meleagri apud Anthol. lib. vii. p. 586. unde hunc Hexametrum decerpsit Suidas.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ. Ποιήτρια Λακωνική. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Lysist. 1239.

ΚΝΩΣΣΟΥΣΑΝ. Κοιμωμένην. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον——]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. Ceph. Miscell. Lips. vol. ix. p. 693.

ΚΟΛΑΒΡΙΣΘΕΙΗ. Χλευασθείη. Ἀτιμασθείη. Κόλαβρος γὰρ καὶ Κάλαβρος ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀντὶ τοῦ, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη.] Dicitur κολαβρίζειν, κωλαβρίζειν, et καλαβρίζειν. quod postremum restituendum Athenæo, lib. viii. p. 364. Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι Θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, καταρῶνται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξὶν, ΚΑΛΑΒΡΙΖΟΥΣΙ

ΖΟΥΣΙ τὺς οἰκέτας, ἀπειλῦσι τοῖς πολλοῖς. Ita scribendus iste locus, qui insignis est. Vulgo legitur, καλαμυρίζυσι. Quod magnum Casaubonum torsit. PARS V.

ΚΟΜΠΩι. Ἐπάρσει. Κενοδοξία. Ἔςι τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιττόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῷδε κόμπῳ ἐχρήσαντο.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 127. Confer etiam Suidam v. Ὑπαινιττόμενοι, ubi idem fragmentum legitur.

ΚΟΜΨΟΝ. Περίτρανον. Περίλαλον. Πανῦργον. Ἀπατητικόν. Πιθανόν. Τεχνικόν. Ἔςι δ' ὅτε κ̀ ἀγαθὸν κ̀ σπυδαῖον. Ὁ δὲ τὸ τῶν εὐτυχημάτων ὐ φέρων κομψὸν, αἰσχίςαις ὕβρεσι τὸν Βαῤῥὰμ ἐξυθένησε γυναικεία ἐσθῆτι.] Edit. Mediol. τὸ τῶν ἀτυχημάτων. Recte. Τὸ τῶν ἀτυχημάτων κομψὸν est *fortunæ ludum.* Interpretes non intellexerunt. Est autem depromptus hic locus ex Simocat. lib. iii. cap. 8. cujus verba apponam: Ταῦτα διαγνὺς ὁ Ὁρμίσδας, κ̀ τὸ τῶν ἀτυχημάτων ὐ φέρων κομψὸν, αἰσχίςαις ὕβρεσι τὸν Βαρὰμ ἐξυθένησε, γυναικείας ἐσθῆτας ἔπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας αὐτῷ. Hinc illustrandus atque supplendus noster Suidas.

ΚΟΣΜΟΣ. Αἰλιανός· Ἡ δὲ Κλεοπάτρα κ̀ ἄλλα εἰργάσατο ἀσεβείας ἐχόμενα, ἅ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει. Τυτέςιν, εὐπρέπειαν.] Respexit Ælianus ad Sophoclis Ajac. 295.

Γύναι,

PARS V.

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Huc facit Libanius in Moroſo, p. 310. Σὺ δὲ, εἶπον, εἰ μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ κἂν τὸν σοφώτατον ποιητὴν αἰσχύνθητι λέγοντα,

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει,

Atque huc referendus Plautus in Rudente, iv. 4. *Eo tacent, quia tacita bona eſt mulier ſemper, quam loquens.* Huc ſpectat Menander apud Apoſtol. xxi. 16. qui ita emendandus eſt:

Ὦ παῖ, σιώπα, πολλ᾽ ἔχει σιγὴ καλά.

ΚΟΣΥΜΒΟΣ. Χιτὼν κροσσωτός.] Interpres Græcus Exod. xxviii. 4. Χιτῶνα κοσυμβωτὸν vocat: quod perinde eſt. Callimachus in Dian. 12. Λεγνωτὸν χιτῶνα. Quem locum laudat Erotianus in v. Τὰ λέγνα. Atque hinc emendandus Phalæcus in Epigrammate apud Athenæum, lib. x. p. 440.

Κροσσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
Τόνδε, Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεὼ,
Οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
Οὔ τις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν ἐδαμά πω.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma.* Vulgo legitur, χρυσωτὸν χιτῶνα. Sed noſtra lectio verior et elegantior. Deinde recte ſcripſimus ἐδαμά

* Vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 235. qui noſtram emendationem omnino probat.

πω.

πω. Vulgo legunt, ἐδ᾽ ἅμα πω. Quod et magno Caſaubono fraudi fuit. Nobiſcum facit Theocritus in Epigrammate: PARS V.

Χειμερινῆς μεθύων ΜΗΔΑΜΑ νυκτὸς ἴοις.

Et Anacreon apud Hephæſt. Περὶ Μέτρων. p. 40.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· ἐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ ΟΥΔΑΜΑ τῶνδε.

Ita ſcribendus iſte locus. Cæterum notatur et CLEO ut ὀψοφάγος, ſive *obſonii vorax*. De qua Hedylus in Epigrammate apud Athenæum, lib. viii. p. 345. quod hic integrum et emendatum ſubjiciam; nam quod vulgo legitur inquinatiſſimum eſt.

ΗΔΥΛΟΥ.

Ὀψοφαγεῖς Κλειώ, καταμύομεν· ἢν δὲ θελήσης
Ἐσθέμεναι, δραχμῆς ἐςὶν ὁ γόγγρος ἅπας.
Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιῦτον
Σύσσημον, το δ᾽ ὁρᾶν μὴ μόνον ἐ μένομεν.
Ἡμετέρη σὺ Μέδεσα· λιθέμεθ᾽ ἅπαντα πάλαι πυ.
Οὐ γόργυς, γόγγρυ δ᾽ οἱ μέλεοι λοπάδι.*

ΚΟΥΡΙΖΩΝ. Νέος ὑπάρχων. Ὁ δὲ τὰ ὅπλα ἀναλαβὼν, ἃ κερίζων φορέεσκε, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο περικαλύπτει σῶμα.] Ex quo auctore hæc deſcripſit Suidas, mihi incompertum eſt. Reſpexit au-

* Sed hoc Epigramma aliter legit Cl. Brunck. qui ſequitur Heraldum ad Arnob. p. 19. Vide Analect. vol. ii. p. 527. Confer autem Tho. Magiſt. p. 584.

PARS V. tem, quiſquis fuerit, ad Homer. Odyſſ. X. 185.

Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ
Λαέρτεω ἥρωος, Ο ΚΟΥΡΙΖΩΝ ΦΟΡΕΕΣΚΕ.

Hinc eleganter neſcio quis in Epigrammate in Conſtantinum Anthol. lib. v. p. 542.

Ἀλλ' ἔτι ΚΟΥΡΙΖΩΝ τε καὶ ἄχνοος ἄνδρας ἐνίκας,
Ἥλικας ἡβήσας, γηραλέος δὲ νέους.

ΚΩΜΑΣΟΜΑΙ. Ἀσελγῶς διατεθήσομαι. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἢν γάρ με κλείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod ex Muſa Stratonis ita inſtaurandum eſſe puto:

Κωμάσομαι, μεθύω γὰρ ὅλος μέγα· παῖ, λάβε τοῦτον
Τὸν ςέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον.
Ἢν γάρ με κλείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

Ita ſcribendum. Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 89. ubi de hoc Carmine agit. Recte autem ſcripſimus, ὅλος μέγα. Vulgo legitur ὅλως.*

* Sed diſtichon, quod ſupra ſcribitur, Aſclepiadæ recte tribuit Cl. Brunck. quem vide, Analect. vol. iii. p. 45.

KOIAIΣTΩP. Τὴν τῦ Κοιαίςορ@ διέπων ἀρχὴν PARS V.
ἣν οἶμαι ἀπὸ τῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι παρὰ Ῥωμαίοις.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii p. 132.

ΚΩΘΩΝΙΣΑΙ. Μεθύσαι. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἐφ᾽ ἡμέρας.] Scribe cum Edit. Mediol. ἀφ᾽ ἡμέρας. Quomodo recte legitur apud Polybium in Excerptis Valeſii, p. 117. et apud Scholiaſtem ad Ariſtoph. Pac. 1094. ex quo hunc locum deſcripſit Suidas. Huc accedit Plutarchus in Dione: Ὁ γὰρ Νύψι@ ὁρῶν ὐδὲν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέρος, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις ΕΙΣ ΝΥΚΤΑ ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΦ᾽ ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τὺς δὲ ςρατηγὺς ἐπιτερπομένυς τε τύτῳ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μεθύυσιν ἀνθρώποις ὀκνῦντας, ἄριςα τῷ καιρῷ χρησάμενος, ἐπεχείρησε τῷ τειχίσματι. Quæ locutionem iſtam egregie illuſtrant. Confer nos ad Suidam P. III. p. 267.

ΚΡΑΝΤΟΡΕΣ. Ἡγεμόνες. Βυχίλυ κράντορες Ἀρκαδίης.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. Cephalæ, p. 9. quod et recte obſervavit Cl. Kuſterus. Ita quoque locutus eſt neſcio quis in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 288. quod quia inſigniter corruptum eſt, et doctiſſimum Huetium penitus eluſit, hic integrum et emendatum ex Pauſa-

PARS V. nia in Arcadicis exhibebo. Eſt autem in Philopœmenem, quem ſtatua honorarunt Tegeatæ.

Τῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
Πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα πονησαμένου,
Ἀρκάδος αἰχμητᾶ Φιλοποιμένος· ὧ μέγα κῦδος
Ἕσπετ' ἐνὶ πολέμῳ δουράτος ἀγεμόνι.
Μανύει δὲ τρόπαια τετυγμένα διοσὰ τυράννων
Σπάρτας· αὐξομέναν δ' ἄρατο δουλοσύναν.
Ὧν ἕνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱὸν
Στᾶσεν ἀμωμήτου ΚΡΑΝΤΟΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΚΡΕΚΑ. Τὴν τρίχα. Πορφυρέην ἤμησε κρέκα. Ἀντὶ τοῦ, ἔκοψε.] Intelligendum hoc Hemiſtichium de SCYLLA, quæ patri Niſo *purpureum crinem* deſecuit: de quo Pauſanias in Atticis, et Apollodorus Biblioth. iii. 14. cujus verba apponam: Ἀπέθανε δὲ καὶ Νῖσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν· ἔχοντι γὰρ αὐτῷ ΠΟΡΦΥΡΕΑΝ ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ ΤΡΙΧΑ, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾶν, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ ΣΚΥΛΛΑ ἐρασθεῖσα Μίνωος ἐξεῖλε τὴν τρίχα. Eſt autem hoc fragmentum ex Callimachi Hecale deſumptum: quod et res et ſtilus indicat. Confer Etymol. v. Ψίθυρ. Cæterum notanda vox ΚΡΕΚΑ, quam haud temere alibi reperias.

ΚΡΕΜΟΩ. Κρεμάσω. Κρεμάσω τὴν ἀσπίδα. Ἀντὶ τοῦ, εἰρηνεῦσαι. Ἐν γὰρ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ ἀσπίδες.] Recte, Κρεμόω, κρεμάσω. Confer Schol. ad

ad Homer. Iliad. H. 83. Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Acharn. 58. PARS V.

Ὦ'νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
Σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ ΚΡΕΜΑΣΑΙ ΤΑΣ ΑΣΠΙΔΑΣ.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ. Ὁ μέγας λῆρος. Καθ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. Σὺ δ' εἶ κρόνιππος.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 1065.

Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει· σὺ δ' εἶ κρόνιππος.

ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ. Ὁ κοινὸν λέχος ἐπὶ μοιχείᾳ ποιούμενος.] Sophocles Elect. 96.

Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὠ ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΚΥΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ. Δικάζων. Ἢ ἵνα μὴ κοιμηθῇς· γέρων γὰρ εἶ.] Scribe, γερων γὰρ ἦν. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. 537. ex quo hæc verba deſcripſit Suidas. Locum integrum Comici, qui longe facetiſſimus eſt, hic in gratiam lectoris eruditi emendatum apponam:

Λ. Σίγ', ὦ κατάρατε. Π. Σιωπῶ 'γὼ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ

PARS V.

Περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζῴην. Λ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,

Παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
Ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
Κᾆτα σιώπα·
Καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον·
Κᾆτα ξαίνειν συζωσάμενος
ΚΥΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ·
Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

L. *Hold your tongue, Sirrah.* P. *Must I hold my tongue for a woman, and one that wears a veil on her head? Let me die if I do.*

Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, ut jampridem me per literas monuit doctiſſimus et amiciſſimus Taylorus. Confer etiam Cl. Dawes in Miſcell. Crit. p. 76. ubi de hoc loco agit, ſed ita agit, ut veram lectionem viderit, mentem loci non viderit.

ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ. Τοῖς τῆς Ῥέας· Κυβέλη γὰρ ἡ Ῥέα.] Synefius in Calvit. Encom. p. 86. Πολλὴν οἶμαι τοὺς ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ αὐτῷ τοὺς καλλαγέτας ὑπὲρ τοῦ λόγου χάριν εἰδέναι. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΚΥΒΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— Οἶδ' ὅτι ῥίπτω
Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς.]

Hoc

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Antholog. lib. vii. p. 608.* PARS V.

ΚΥΚΝΟΣ. Ὄρνεον φιλῳδόν.

—— Κύκνον τὸν Μουσῶν ἄξια μελψάμενον.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis in Alcmana apud Anthol. lib. iii. p. 398.

ΚΥΦΑΛΕΑ.

—— Ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπὴς
Ἰξὺς κ' εἰς ἄϊδαν ὤχετο κυφαλέα.]

Scribe, ἁ πολυκαμπής. Quomodo recte legitur in Epigrammate Phaniæ apud Reiſk. Anthol. Cephalæ, p. 58. ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas. Carmen integrum, quod eruditæ elegantiæ eſt, hic emendatum apponam.

ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα, καὶ φιλοδούπου
Φάρσος ἄμας, στελεοῦ χηρὸν ἐλαΐνεου,
Ἀρθροπέδαν κραττεράν τε καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
Σφῦραν, καὶ δαπέδων μουνορύχαν ὄρυγα,
Καὶ κλένας ἑλκυστῆρας ἀνὰ πρόπύλαιον Ἀθάνας
Θῆκατο, καὶ ῥαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας.
Θησαύρων ὅτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ τάχ' ἂν ἁ πολυκαμπὴς
Ἰξὺς κ' εἰς ἄϊδαν ὤχετο κυφαλέα.

Ita legendum videtur iſtud Epigramma. Eſt autem ſcriptum in hominem ruſticanum ſive

* Quod et recte monuit Cl. Kuſter. in Addend. v. Κύκνος.

foſſorem,

PARS V. *fossorem*, qui thesauro reperto libertatem sibi comparavit, et laboris sui instrumenta Minervæ dedicavit. Primum scribendum, Φιλοδέπου Φάρσος ἄμας. Ἄμη est *rusticum instrumentum*. Τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον vocat Etymologus. Confer Schol. ad Aristoph. Pac. 298. et Salmas. ad Trebell. p. 392.* Dicitur autem Φάρσος ἄμας, ut Φάρσος βότρυος, Φάρσος πετάσου, et si quæ alia: de quibus nos ad Suidam, Emend. P. III. p. 332. Deinde legendum, Ἀρθροπέδαν κρατεράν τε. Scribebatur Ἀρθροπέδαν κτεράν τε. Hinc error Librarii. Κρατερὸν δεσμὸν vocat Homerus. Est autem Ἀρθροπέδη *compes* sive *vinculum*, quo servorum et fossorum pedes constringebantur. Notum illud Juvenalis xi. 80.

Ipse focis brevibus ponebat oluscula, quæ nunc
Squallidus in magna fastidit compede fossor.

De *fossore* autem sive μεταλλευτῇ hic agit Epigrammatista; quod ex sequentibus patet. Achilles Tatius in Amor. p. 319. Γυνὴ χοίνιξι παχείαις δεδεμένη, ΔΙΚΕΛΛΑΝ κρατοῦσα. Ad quem locum consulendus Salmasius.† Denique libri veteres μουνορύχαν ὄρυγα, quod omnino retinendum. Ὀρυχὴ est *rostrum suis*, quo ter-

* Confer etiam Athenæum lib. xiii. 6. p. 585. ubi vide magnum Casaubonum.

† Demosthenes Περὶ Στεφανοῦ p. 519. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ σου Τρόμης ἐδούλευε παρ' Ἐλπίᾳ τῷ πρὸς τῷ Θησείῳ διδάσκοντι γράμματα, ΧΟΙΝΙΚΑΣ ΠΑΧΕΙΑΣ ἔχων καὶ ξύλον;

ram fodit et ſubvertit. Plutarch. in Sympoſiac. iv. 5. Πρώτη γὰρ ὗς σχίσασα τῷ πρέχοντι ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ τὴν γῆν, ἴχν@ ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. Hinc eleganter Poeta, μονορύχαν ὄρυγα. *Unum roſtrum* ſive *aciem habentem orygem.* Ὄρυξ eſt *inſtrumentum foſſorium.* Heſych. Ὄρυξ. Λαοξοϊκὸν σκεῦος. Confer Salmaſ. ad Solin. p. 157. ubi de hac voce agit. Poteris etiam ſcribere μονος-όνυχ' ὄρυγα, quod perinde eſt. Sed illud agnoſcunt libri. Cæterum dicitur Κυφὸς, Κυφαλέος et Κυφόνωτος. Quæ vox reſtituenda Antiphani apud Athenæum, lib. xiv. p. 623.

PARS V.

——————— ἥτε σύννομ@
Τῆς ΚΥΦΟΝΩΤΟΥ σῶμ' ἔχουσα σηπίας,
Ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη
Τευθὶς ———————————

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur, Τῆς κυφονώτου.

Λ.

ΛΑΓΑΡΟΝ. Ὑπόκενον.

Καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis apud Anthol. Cephalæ in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.

ΛΑΓΩΣ ΚΑΘΕΥΔΩΝ. Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν. Ἐν Ἐπιγράμματι·

PARS V.

Τὸν ταχύπουν ἔτι παῖδα συναρπαχθέντα τεκούσης
"Αρτι μ' ἀπὸ στέρνων οὐατόεντα λαγών.]

Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. iii. p. 385.

ΛΑΓΥΝΟΣ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε μεθυσφαλὲς, αὐτίκα δῶρον,
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος
Βακχείας ὑγρόφθογγε ——————]

Scribendum, Βακχίας. Quomodo recte legitur apud Reiſkium in Anthol. Cephalæ, p. 39. Epigramma integrum et emendatum ſubjiciam: nam quod vulgo legitur corruptum et male curatum eſt.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε μεθυσφαλὲς, αὐτίκα δῶρον,
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος.
Βακχιὰς, ὑγρόφθογγε, συνέστιε δαιτὸς ἐΐσης,
Στεινεύχην ψήφου συμβολικῆς θύγατερ.
Θνητοῖς αὐτοδίδακτε διηκόνε, μύστι φιλούντων
Ἡδίστη, δείπνων ὅπλον ἑτοιμότατον.
Εἴης ἐκ Μάρκου γέρας ἄγλαον, ὅς σε, φίλοινε,
Ἤνασεν ἀρχαίην σύμπλανεν ἀνθέμενος.

Eſt Epigramma in *lagenam*, quam Veneri dedicavit Marcus, ſed inanem et ſine vino: qua de cauſa μεθυσφαλὲς ſive *vino carentem* vocat. Interpretes in hac voce exponenda graviter hallucinati ſunt. Deinde quod legitur, ψηφου

συμβολι-

συμβολικῆς θύγατερ, intelligendum de *expenſa* ſive *pecunia collatitia.* Συμβολικὴν πρόποσιν vocat Poſidippus in Epigrammate. Atque hoc ſenſu intelligendus Ephippus Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 347. PARS V.

Τοιαῦθ᾽ ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ
Θαυμαζόμενος μετὰ μειρακίων,
Οὐ γινώσκων ΨΗΦΩΝ ἀριθμοὺς
Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ᾽ ἕλκων.

Denique in Pentametro poſtremo MSS Ἤνυσαν, Cl. Reiſkius Ἤνεσεν. Neutrum rectum. Nos veram lectionem ſine dubio dedimus; quod ex voce σύμπλανον manifeſtum eſt. Ηὔνασεν eſt *requieſcere fecit. Sede collocavit.** Verbum uſurpat neſcio quis apud Cl. Pocockium in eleganti Epigrammate, quod hic apponam, ut emendatius legatur.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
Ἀνέρα, γηραλέου τέρματ᾽ ἔχοντα βίου,
Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος,
Εὐσεβέων θ᾽ ὁσίην ΕΥΝΑΣΕΝ ἐς κλισίην.
Μνῆμα δ᾽ ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχεῖαν ἀταρπὸν
Τοῦτο παῖς κεδνῇ τεῦξε σὺν εὐνέτιδι.

---

* Ita Erycius in Epigrammate apud Antholog. lib. iii. p. 361.

Οὐχ ὅδε δειλαίου Σατύρου τάφος, οὐδ᾽ ὑπὸ ταύτῃ,
Ὡς λόγος, ΕΥΝΑΣΤΑΙ πυρκαϊῇ Σατύρος.

Ξεῖνε,

PARS V.

Ξεῖνε, σὺ δ' εἰάσας Δημοκλέος ἱερὰ χαίρειν,
Δημοκλέος στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.*

Cæterum, ut ad noſtrum Argentarium revertamur, exſtat apud Anthol. lib. ii. p. 260. epi-

---

* Al. νυχίοιο in ſecundo Hexametro ἀντὶ τοῦ, μυχίοιο. Forſan recte. Sed vide Homer. Iliad. I. 659.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε ΜΥΧΩ ΚΛΙΣΙΗΣ ἐϋπήκτου.

Vide etiam Suidam v. Ἀπροΐδης, ubi citatur Pentameter ex Epigr. apud Anthol. p. 382. quod, quia longe pulcherrimum et eruditiſſimum eſt, hic integrum apponitur. Eſt autem in cicadam a formicis occiſam.

ΑΡΧΙΟΥ.

Πρὶν μὲν ἐπὶ χλοεροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκας
Ἥμενος, ἢ σκιερᾶς ἀκροκόμου πίτυος,
Ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἰξύος, ἠχέτα, μολπὰν
Τέττιξ, οἰονόμοις τερπνοτέραν χέλυος.
Νῦν δέ σε μυρμάκεσσιν ὑπ' εἰνοδίοισι δαμέντα
ΑΙΔΟΣ ἀπροΐδης ἀμφεκάλυψε ΜΥΧΟΣ.
Εἰ δ' ἑάλως, συγγνωστόν· ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων,
Μαιονίδας, γρίφοις ἰχθυβόλων ἔθανεν.

Notanda porro lectio tertii diſtichi. Haud aliter in Epigrammate apud Anthol. p. 307.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὴν σορὸν, ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτῷ
Θῆκεν, ὅπως ναίῃ παυσάμενος βιότου.
ΣΥΝ ΤΕ ΓΥΝΑΙΚΙ Καληποδίῃ ΤΕΥΞΕΝ τόδε ΣΗΜΑ,
Ὡς ἵνα τὴν στοργὴν κἀν ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙΝ ἔχῃ.

Noſtram denique correctionem penultimi verſus non probat Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 298. qui tamen fallitur. Ita enim Appian. vol. i. p. 250. Edit. H. Steph. Οἰόμενος οὖν ἀποβεβληκέναι τὸ τῆς νίκης τέλος, ἔτι τε ἀμφιδοξῶν, καὶ μαθεῖν βουλόμενος τὸ ἀληθὲς, τὸ μὲν, ὅπως προσμένων ἐνταῦθα πολιορκοίη Κράσσον, ἢ διώκοι, ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΙΑΣΕ. Confer et Lyſiam p. 20.

gramma

gramma ejusdem plane auctoris, atque id geminum quidem germanum; quod hic integrum exhibebo: nam alterum alteri lucem nonnullam fœnerabit. PARS V.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπήλικα μέτρα φιλεῦσα,
Εὔλαλε, πρηϋγέλως, εὔστομε, μακροφάρυγξ,
Αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε,
Ἦλθες ὅμως ὑπ᾽ ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
Αἴθ᾽ ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι,
Ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

Ita scribendum istud Epigramma. Dicitur autem μύστι ἐμῆς πενίης, ut supra μύστι φιλοῦντων. Interpretes non recte acceperunt. Deinde notanda vox πόσιν, quæ ἀμφίβολος est, et in qua acumen Epigrammatis consistit. Huc facit Rhianus in Epigrammate apud Athenæum, lib. xi. p. 499.

Ἥμισυ μὲν πίσσης κωπίτιδος, ἥμισυ δ᾽ οἴνου
Ἄρχιν᾽ ἀτρεχέως ἥδε λάγυνος ἔχει.
Λεπτολέρης δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ἐρίφου κρέας· πλὴν ὅγε πέμψας
Αἰνεῖσθαι πάντως ἄξιος Ἱπποκράτης.

Ubi inepte Interpres, πίσσης κωπίτιδος. *Picis navalis.* Sed fecit quod potuit vir doctissimus. Equidem locum corruptum esse video, atque ita legendum,

Ἥμισυ μὲν πίσσης ΚΩΝΙΤΙΔΟΣ——

Πίσσα

PARS V. Πίσσα κωνῖτις est *pix ex cono* sive *fructu pini expressa*. Hinc κωνίας οἶνος, *vinum picatum*. Galen. in Lex. Hippocrat. Κωνίαν οἶνον, τὸν πισσίτην. Confer etiam Dioscorid. v. 48. ubi de *vino picato* agit.*

ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ. Ἀνδρεῖα ὑποδήματα.

Ποῦ τὸ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;]

Hæc deprompsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Vesp. 1153. Senarius autem iste exstat apud Aristoph. Thesmoph. 149. ubi recte legitur,

Καὶ ποῦ πέος; ———

Poteris etiam scribere, Ποῦ δὲ τὸ πέος. Quomodo legitur apud Suidam v. Πέος. Cæterum vocem Λακωνικαὶ usurpat Comicus in Eccles. 538.

——— αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὤιχοντο μετὰ σοῦ κατὰ τί, χἡ βακτηρία;

Ita scribendus iste locus. *But why did you take your husband's staff and shoes along with you?* Aristoph. Nub. 238.

Ἦλθες δὲ κατὰ τί; ———

But what brought you here?

Idem in Eccles. 554.

---

* Nos sequitur Cl. Brunck. et postremum Hexametrum ita recte corrigit:

ΛΕΠΤΟΤΕΡΟΝ δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου ΚΕΡΑΣ ——

Vide Analect. vol. iii. p. 235.

A.

A. Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γὰρ ἡ πόλις
Ἔσαι τὸ λοιπόν. B. Κατὰ τί; A. Πολλῶν ἕνεκα. PARS V.

ΛΑΤΑΞ. Ἡ μεγάλη σαγών. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—————— τὰς δὲ μεθυσὰς
Καλλέιψω λατάγων πλήγμασι τερπομένας.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ, quod integrum exhibuimus in Animadverſ. noſtris in Schol. Theocrit. vol. i. p. 211.

ΛΑΤΡΕΥΩ. Τὸ τιμῶ. Αἰτιατικῇ· ὡς τὸ, Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα. Δοτικῇ δὲ, ἐπὶ τοῦ θύω· ὡς τὸ, Λατρεύειν ζῶντι θεῷ.] Uterque locus ad Scripturam Sacram referendus eſt. Hic ad Epiſt. ad Hebræos ix. 14. ille ad Pauli Epiſt. ad Roman. i. 25. ubi tamen legitur, Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει. Quod lector eruditus notabit.

ΛΑΧΑΝΟΙΣ. Τοῖς λαχανοπωλίοις.] Alexis apud Athenæum lib. 8. p. 338.

——— ὥστε γίνεται
Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Ubi ἐν τοῖς λαχάνοις eſt *in foro ubi olera venduntur. In the herb-market*. Interpres non intellexit. Confer quæ ſcripſimus in Curis Poſter. ad Theocrit. p. 28. Atque ad hunc locum Comici reſpexiſſe videtur Suidas.

ΛΕΙΜΑΞ.

PARS V.

ΛΕΙΜΑΞ. Ὁ σύμφυτος τόπος. Καὶ Λειμακέστεροι, οἱ σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι.] Vocem Λειμακέστεροι ineptam esse putat Kusterus, et legendum, καὶ Λείμακες. Sed fallitur vir doctissimus. Erotian. Λειμακέστεροι καὶ Λειμακώδεις λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι. Ita scribendus iste locus. Hippocrates de Aere p. 289. Εἰσὶ γὰρ φύσιες, αἱ μὲν ὄρεσιν ἐοικῦαι, δενδρώδεσί τε καὶ ἀφύδροισι· αἱ δὲ λεπτοῖσι τε καὶ ἐνύδροις· αἱ δὲ ΛΕΙΜΑΚΕΣΤΕΡΟΙΣ τε καὶ ἑλώδεσι.

ΛΕΙΠΑΝΔΡΕΙΝ. Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας.] Hic locus depromptus est ex Laertio in Socrate: quod et doctissimus Pearsonus observaverat. Sed Græca, quod nemo vidit, corrupta sunt. Rescribendum omnino: ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ ἀστὴν μίαν. Recte Interpres; *Athenienses cum ob virorum penuriam populi multitudinem augere vellent, decrevisse ut singuli quidem unam uxorem civem ducerent, sed ex alia etiam liberos procrearent.* Ita locutus est Herodotus ii. 92. Οἱ δὲ δὴ ἐν τοῖσι ἕλεσι κατοικημένοι τοῖσι μὲν αὐτοῖσι νόμοισι χρέωνται τοῖσι καὶ οἱ ἄλλοι Αἰγύπτιοι· καὶ τἄλλα καὶ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΙΗι ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων συνοικέει κατάπερ Ἕλληνες. Atque hinc obiter explicandus vexatissimus locus Pauli ad Romanos ix. 10. Καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα

Ἰσαὰκ

Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. *Una cum uno ſcilicet.* Quare non erat quod filiorum alter alteri anteferretur: ſed Deo aliter viſum. Hic ſenſus Pauli eſt. Confer quæ ſcripſimus Emend. in Suidam P. II. p. 333.* PARS V.

ΛΕΙΠΟΜΕΘΑ. Ἡττήμεθα. Ἅμα τῷ τὸν ϛρατηγὸν εἰπεῖν τοῖς ὄχλοις, ὅτι λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι διατροπήν.] Hæc ſunt verba Polybii iii. 85. quod et recte monuit Kuſterus. Notanda autem locutio, Λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ. Quomodo locutus eſt Polybius v. 101. Παρῆν ἐκ Μακεδονίας γραμματοφόρος, διασαφῶν ὅτι λείπονται Ῥωμαῖοι ΜΑΧΗι ΜΕΓΑΛΗι. Atque ita reſtituendus Plutarchus de Sera Numinis Vindic. p. 22. Edit. Wyttenb. Γέλων δὲ καὶ πεπολεμήσας ἄριϛα καὶ κρατήσας ΜΑΧΗι ΜΕΓΑΛΗι Καρχηδονίων, οὐ πρότερον εἰρήνην ἐποιήσατο πρὸς αὐτοὺς δεομένους, ἢ καὶ τοῦτο ταῖς συνθήκαις περιλαβεῖν, ὅτι παύσονται τὰ τέκνα τῷ Κρόνῳ καταθύοντες. Ita ſcribendus iſte locus ex MS. Harleiano. Cæterum quod hic Geloni tribuit Plutarchus, Iphicrati, neſcio cui, adſignat Porphyrius de Abſtin. ii. 56. Καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἐποίουν τὴν θυσίαν, ἣν Ἰφικράτης ἔπαυσεν. Sed locus mutilus et corruptus eſt atque ita reſcriben-

* Confer etiam Clement. Alexand. p. 334. Edit. Potter. Ἰσαὰκ δὲ, τὸ αὐτομαθὲς ἐνδείκνυται· διὸ καὶ Χριϛοῦ τύπος εὑρίσκεται. Οὗτος μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ, τῆς Ῥεβέκκας· ἣν ὑπομονὴν μεταφράζουσιν.

 dus,

 dus, τὴν θυσίαν ἀνθρωπίνην, ἣν Γέλων ΙΦΙ ΚΡΑΤΗ-ΣΑΣ ἔπαυσεν. Idem ἶφι κρατήσας et κρατήσας μάχῃ μεγάλῃ. Atque hæc hactenus.

ΛΕΙΡΙΑ. Τὰ ἄνθη ἢ κρίνα.

Ἡ μόνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Laidem, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 328.

ΛΗΜΝΙΟΝ ΚΑΚΟΝ ΒΛΕΠΩΝ. Πυρῶδες. Καὶ παροιμία· Λήμνιον κακόν.] Scribendum, Λήμνιον βλέπων, πυρῶδες βλέπων. Hesych. Λήμνιον βλέπει, πυρῶδες βλέπει. Ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον. Ita scribendus videtur iste locus. Sophocles Philoct. 795.

Τῷ ΛΗΜΝΙΩ, τῷδ' ἀνακυκλουμένῳ ΠΥΡΙ
Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε ———

Ita legendus iste versiculus. Vulgo inepte legitur ἀνακαλουμένῳ πυρί. Quod viros doctissimos mire exercuit. Sed nostra emendatio verissima est. *Flammas rotantes* vocat Horatius. Quod perinde est. Atque hac occasione corrigendus Libanius Epist. 1311. ad Letoium: Ποταμὸς, καὶ λίμνη, καὶ κῦρος, καὶ τράπεζα Συβαριτικὴ, καὶ θήρα παντοδαπὴ, πολλάκις ἴσως σε πρὸς τοὺς συνόντας ἐποίησεν ᾄδειν, ὡς ταυτὶ μὲν Σαλαμινίων ἄνθη, ἀφ' ὧν δὲ ἥκομεν, ΛΗΜΝΙΑ ΚΑΚΑ. De *Salaminiorum floribus* alibi legisse non meminit Cl. Editor. Nec mirum. Rescribendum omnino ΣΑΜΙΩΝ ἄνθη. *Samiorum flores.* De quibus Libanius

Epist.

Epist. 290. ad Maximum: Τȣ̃το δὲ εἰ ϗ μὴ πρότερον ἐποίει, πάντως ἂν νῦν ἐφάνη ποιῶν, σȣ̃ τὰς πόλεις ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ φασὶ, ϗ λαῦραν ἀποφήναντος Σαμιακήν. Ad quem locum consulendus Interpres. Huc facit Clearchus apud Athenæum, lib. xii. p. 540. cujus verba hic apponam, ut emendatiora legantur: Κλέαρχος δὲ φησὶν, ὡς Πολυκράτης ὁ τῆς ἁβρᾶς Σάμȣ τύραννος, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. Ὅθεν τῷ μὲν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει, ϗ τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἔπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. Τȣ́των δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα στενωπή τις ἦν μεστὴ γυναικῶν δημιȣργῶν, ϗ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν ϗ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων, ὧν ἔτȣ ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα. Τὰ δὲ ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ γυναικῶν ϗ ἀνδρῶν κάλλη διάφορα. Qui locus insignis est.*

---

* Σαμίων ἄνθη. Tum *locus*, tum *mulierculæ*, et *homines venustiores*, qui istum locum frequentabant. Extat ejusdem auctoris apud Athenæum lib. xii. 3. p. 515. alter insignis locus, qui geminus germanus est. Λυδοί, φησι, διὰ τρυφὴν παραδείσȣς κατασκευασάμενοι, ϗ κηπαίȣς αὐτȣ̀ς ποιήσαντες ἐσκιατροφȣ̃ντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τȣ̃ ἡλίȣ αὐγάς. Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ϗ παρθένȣς, εἰς τὸν τόπον διὰ τὴν πρᾶξιν Ἁγνεῶνα κληθέντα συνάγοντες ὕβριζον· καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Διόπερ ϗ γυναῖκα τύραννον ὁ βίος εὕρετο αὐτοῖς, μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν, Ὀμφάλην· ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδȣ̀ς πρεπȣ́σης τιμωρίας· τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένȣς, σημεῖον ἐστὶ βίας. Οὖσα ȣ̃ν ϗ αὐτὴ ἀκόλαστος ϗ ἀμυνομένη τὰς γενομένας αὐτῇ πρότερον ὕβρεις, τοῖς

PARS V.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἱματίων κλέπτης. Ἢ Λωποδύτης. Ὁ νεκροὺς ἐκδύων. Καὶ Λωποδυτεῖν. Τὸ ἱμάτια κλέπτειν. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνέωτες ΛΩΠΟΔΥΤΟΥΜΕΝΟΙ, καὶ ταφῆς ἀμοιροῦντες, τοῖς θηρίοις ἑστίασις ἦν αὐτοσχέδιος.] Hoc fragmentum deſumptum eſt ex Simocatt. iii. 7. ubi legitur, τοῖς ἐντυγχάνουσι θηρίοις.

ΛΥΓΔΙΝΑ.

Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
Ἕστηκε, μίτρης γυμνὰ περιτρομάδος.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis Philodemi, quod ex Cod. Palatino hic integrum et emendatum exhibebimus. Nam quod vulgo legitur apud Antholog. lib. vii. p. 609. mutilum et mendoſum eſt.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαρικλὼ λυκάβαντος ἐς ὥρας,
Ἀλλ᾽ ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων.
Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
Ἕστηκεν, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος.
Καὶ χρὼς ἀρρυτίδωτος ἔτ᾽ ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ,
Πᾶσιν ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.

ἐν τῇ πόλει δούλοις τὰς τῶν δεσποτῶν παρθένους ἐξέδωκεν, ἐν ᾧ τόπῳ πρὸς ἐκείνων ὑβρίσθη· εἰς τοῦτον οὖν συναθροίσασα μετ᾽ ἀνάγκης συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας· ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν Ἀγῶνα, ΓΛΥΚΥΝ ΑΓΚΩΝΑ. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

Ita

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, cujus partem laudat etiam Suidas v. Κωνοειδές. Interpretes autem minus intellexerunt. Recte illud ἕστηκε de papillis *ſororiantibus* et *ſucci plenis*; de quibus nos ad Suidam v. Ὀρθοτίτθιος. Lucilius apud Nonium v. STARE. PARS V.

Hic corpus ſolidum invenies, hic ſtare papillas
Pectore marmoreo ———

Deinde quod legitur, Πᾶσιν ἔτι στάζει, minime ſollicitandum eſt. Illud ἔτι toties repetitum tum venuſtum, tum neceſſarium eſt. Ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ, ἔτι μυριάδας χαρίτων. Quod in muliere ſexagenaria ſane mirificum. Idem autem πᾶσι στάζει et πᾶσιν ἐπιστάζει. Homer. Iliad. T. 38.

Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ΑΜΒΡΟΣΙΗΝ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
ΣΤΑΞΕ κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ ΧΡΩΣ ἔμπεδος εἴη.

Ad quem locum manifeſto reſpexit Philodemus. Huc ſpectat Lucianus, ſive neſcio quis, in Amorib. p. 418. Ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας ΠΕΙΘΟΥΣ ΕΠΙΣΤΑΞΗι, τελειότατόν ἐστιν.

ΛΥΚΟΜΗΔΕΙΟΣ. Τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ.] Emendavimus hunc locum in Addendis ad Theocritum xiv. 22. Confer etiam Suidam v. Ἰότητι, ubi integrum diſtichon legitur.

PARS V.

M.

ΜΑΘΩΝ. Ἰδών. Καὶ Ἀριστοφάνης·
Μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.]
Hic verſus legitur apud Ariſtoph. Av. 381.

ΜΑΚΡΟΥΣ.
———— Σοῦ δ᾽ ἐγὼ
Λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Acharn. 302. Eſt autem Trochaicus, et proinde ita reſcribendus,

Σοῦ δ᾽ ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

ΜΑΛΕΡΟΝ. Λαμπρὸν, σποδόεν, ἰσχυρὸν, ὀξύ.
Ῥιπίδα τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.]
Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ apud Reiſk. p. 25. Confer etiam nos in Epiſt. Crit. p. 551.

ΜΑΡΓΩΣΑΝ ΧΕΙΡΑ. Μαινομένην.] Eurip. Hecub. 1128.

Μέθες μ᾽ ἐφεῖναι τῷδε μαργῶσαν χέρα.

Ubi Schol. Τὴν μαινομένην χεῖρα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΜΑΡΜΑΡΕΗΝ. Λαμπράν. Καὶ Μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. Λαμπραῖς. Μαρμαίρειν γὰρ, τὸ λάμπειν.] Ariſtoph. Nub. 286.

Ὄμμα

"Ομμα γὰρ αἰθέρος
Ἀκάματον σελαγεῖται
ΜΑΡΜΑΡΕΑΙΣΙΝ ΕΝ ΑΥΓΑΙΣ.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Verbum autem *μαρμαίρειν* uſurpat Agathias in Epigrammate, quod hic ob ſingularem elegantiam integrum adſcribam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναȣ̃ ἐπὶ γήραος ȣ̉δῷ
Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης ȣ̉κ ἀπέθηκε χάριν.
Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρȣσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον
Οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δέκας ȣ̉κ ὀλίγη.
Μίμνει ϗ̀ τὸ Φρύαγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔγνων
Ὅτι Φύσιν νικᾷν ὁ χρόνος ȣ̉ δύναται.

Ubi notanda illa, *μαρμαίρȣσι παρηΐδες*—*Φρύαγμα τὸ παιδικόν*. Quæ exquiſitæ elegantiæ ſunt. Deinde illud vide *Ὄμμα δὲ θέλγον ȣ̉ λάθε*, quod ab Æſchylo deſumpſit noſter Epigrammatiſta. Æſchyli locum conſervavit Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. p. 94. cujus verba apponam: *Φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιȣ̃τον ȣ̈τως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένȣς ἐν ταῖς Τοξότισι·*

Κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις, γαμηλίων
Λέκτρων ἀγεύστοις, βλεμμάτων ῥέπει βολή.

Καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν·

Νέας

PARS V.

Νέας γυναικὸς ὅ με μὴ λαθῇ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ita ſcribendus iſte locus, quem imperitiſſime tractarunt medici primarii, et in primis vir doctiſſimus ad Euripidis Phœniſſas.* Recte autem emendavimus, Κάτω γὰρ ῥέπει. *Deorſum vergit.* Quod virginalis verecundiæ eſt. Κάτω ὁρᾶν vocat Ælianus Var. Hiſt. xii. 1. quod perinde eſt. Confer nos in Epiſt. Crit. p. 489. Quid quod ita locutus eſt Syneſius de Inſomn. p. 142. ΡΕΨΑΣΗΣ μὲν ΚΑΤΩ ψυχῆς ἔλεγεν ὁ λόγος ὅτι ἐβαρύνθη τε καὶ ἔδυ μέχρις ἐγκύρσῃ τῷ μελαναυγεῖ καὶ ἀμφικνεφεῖ χώρῳ.† Deinde tertium verſiculum nos optime ſupplevimus ex Plutarcho in Amator. p. 767. Quod et ſenſus loci deſiderabat.

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ΕΚ ΜΕΛΙΤΗΣ. Δοῦλος ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Ran. 504.

Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

---

* Ad hunc locum Æſchyli reſpexit etiam Plutarchus vol. ii. p. 81. Edit. Pariſ. 1624.

† Ita et Plutarchus de Orac. Defect. vol. ii. p. 411. Τοῦ δὲ Κλεομβρότου ΣΙΩΠΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΒΛΕΠΟΝΤΟΣ.

ΜΕΓΑ-

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ. Πάνυ. Ἀῤῥιανός· Τὴν πίστιν καὶ τὴν γενναιότητα μεγαλωστὶ ἐπῄνει τοῦ Ἀλεξάνδρου, τά τε ἄλλα καὶ τὸ αὐτοῦ ἐν πρώτοις ἐς βεβαίωσιν τοῦ λόγου προφέρων.] Scribe, τὴν πίστιν τε καὶ δικαιότητα. Quomodo recte legitur apud Arrian. Expedit. iv. 21. unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ. Παραγενόμενον καὶ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέν.] Callimachus apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 305.

——Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδεος ——

Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Confer nos Emend. in Suidam P. III. p. 77.

ΜΙΚΡΟΥ ΤΟΥ ΟΒΟΛΟΥ ΤΙΜΙΟΝ. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὔπολις Μαρυκᾷ· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ.] Hæc pessime administrata sunt. Primum scribendum, Μικρόν. Τοῦ ὀβολοῦ τίμιον. Quomodo recte legitur apud Photium in Lexico inedito. Deinde scribe, Εὔπολις Μαρικᾷ·

Τῶν γαρ πονηρῶν μικρόν ——

Quæ sequuntur, ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ, sunt verba Suidæ, et non nisi interpretamentum verbi præcedentis. Sic solet Noster: quod et alibi notavimus. Confer Suidam v. Ψακάζει, et Hesych. v. Σμικρόν.

PARS V.

ΜΟΛΠΗ.

Μολπῆς δ' ȣ̓ λῆγεν μελιτερπέος——]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat in Anthol. lib. iii. p. 339. ubi tamen legitur,

Μολπῆς δ' ȣ̓ λήθη μελιτερπέος——

ΜΟΥΣΑΙ.

Αἱ Μȣ̃σαι δὲ πτερῷ Σειρήνων ἐςεφανȣ̃ντο.]

Huc egregie facit Schol. ad Lycoph. 653. Ἀρτεμίδωρος δὲ λέγει τὰς Σειρῆνας, οἷον ὀρνιθογόνȣς· πτερωταὶ γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχȣσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων· ἃς αἱ Μȣ̃σαι νικήσασαι μελῳδίᾳ, ΤΟΙΣ ΠΤΕΡΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΕΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣΑΝ. Ὅθεν ζωγραφȣ̃νται αἱ Μȣ̃σαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχȣσαι πτερὰ, πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. Περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, ὅθεν ϗ̀ πόλις Ἄπτερα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας. Confer Stephanum Byzantinum, et, qui eum exſcripſit, Suidam v. Ἄπτερα. Huc reſpexit etiam Julian. Epiſt. xli. Τὶ γὰρ δεῖ τὰς Σειρῆνας λέγειν, ὧν ἔτι τὸ πτερὸν ἐπὶ τȣ̃ μετώπȣ φέρȣσιν αἱ νικήσασαι; *Quid enim Sirenas memorem, quarum quæ cantu vicerunt Muſæ, alam in fronte adhuc geſtant?*

ΜΩΜΑι. Ψέγεις, ἀνιχνεύεις.] Hæc nota referenda eſt ad Ariſtoph. Aves v. 171.

Νὴ

Νὴ τὸν Διόνυσον, εὖγε μωμᾷ ταυταγί.
Ubi Schol. Μωμᾷ, ψέγεις.

ΜΩΝ. Μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; Μὴ εἰς τὸ ὕστερον τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι;] Hæc defcripfit Suidas ex Schol. ad Ariftoph. Lyfift. 326. ubi legitur, μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ. Quomodo et apud Suidam fcribendum eft.

N.

ΝΕΙΤΑΙ. Ἀφίξεται. Ἐλεύσεται.

——Οὐδ᾽ ἔτι νεῖται

Ἴξὸν ἐπ᾽ ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.]

Hæc eft pars Epigrammatis, quod exftat Anthol. lib. iii. p. 349. Ita quoque locutus eft Antipater in Epigram. apud Stratonem, quod, quia hactenus minus intellectum eft, et pœne conclamatum, hic falvum tandem et emendatum præftabo.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὐπάλαμος ξανθῷ μὲν ἐρεύθεται ἶσον Ἔρωτι
Μέσφ᾽ ἐπὶ τὸν Κρητῶν ποίμενα Μηριόνην.
Ἐκ δέ νυ Μηριόνεω Ποδαλείριος οὐκέτ᾽ ἐς ἠῶ
Νεῖται. Ἴδ᾽ ὡς φθονερὴ παγγενέτειρα φύσις!
Εἰ γὰρ τῷ τά τ᾽ ἔνερθε, τά θ᾽ ὑψόθι ἶσα πέλοιτο,
Ἦν ἂν Ἀχιλλῆος φέρτερος Αἰακίδεω.

Ita fcribendum iftud Carmen. Eupalamus eft nomen pueri, qui cætera formofus et viribus integris

PARS V.

integris fuit, pedibus autem minus valebat. Hinc Podalirius dictus. Confer Hesych. v. Λειρός.* Dicitur autem Νεῦθη ἐς ἦω, ut Theocrito xviii. 55.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον ——

Ad quem locum respexisse videtur Antipater. Est autem Meriones nomen nequam, et Epigrammatographis celeberrimum. Atque hinc corrigendus nescio quis in Epigrammate apud Stratonem, quod viros doctissimos penitus elusit.

Οἷον ἐπὶ Τροίην ποτ' ἀπὸ Κρήτης, Θεόδωρε,
'Ιδομενεὺς θεράποντ' ἤγαγε Μηριόνην,
Τοῖον ἐγώ σε φίλον περιδέξιον· ἦ γὰρ ἐκεῖνος
Ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἑταιρόσυνος.
Καί συ τὰ μὲν βιότοιο πανήμερος ἔργα τελεῖς μοι,
Νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, κὴ διαμηρίσομεν.

Ita omnino scribendum istud Epigramma. Vulgo inepte legitur, κὴ διὰ Μηριόνην. Verbum Διαμηρίζειν in obscœnis est: de quo Suidas, Hesychius, Aristophanes, alii. Rem egregie expressit Catullus,

Bibamus, mea Lesbia, atque amemus.

NEOIH. Θράσος νεότητος. Προπέτεια. Νέοις μὲν ἔργα, βελας δὲ γεραιτέροις.] Vox Νεοίη referenda est ad Homer. Iliad. Ψ. 604.

---

* Ut *Eupalamus* παλαλείριος, sic *Achilles* πόδας ὠκύς. Hinc Epigrammatis acumen.

—— νόον

——νόον νίκησε νεοίη.

Ubi Schol. Νεοίη, νεότης. Quæ ſequuntur, παροιμιακὰ ſunt. Euripides in Menalippa apud Stobæum Grotii, p. 475.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
Βȣλαὶ δ' ἔχȣσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas:

NIN. Αὐτόν. Αὐτάς. Σοφοκλῆς·

Σύ τοι λέγεις νιν, ȣ̓κ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
Τȣ̓̃ργον. Τὰ δ' ἔργα τȣ̀ς λόγȣς εὑρισκεται.]

Hæc ſunt verba Sophoclis in Elect. 624.

ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ. Λῃσαί. Καὶ νυκτὶ περιπλανὴς, παρὰ Ἀριςοφάνει.] Vox excidit. Scribendum ſine dubio, Καὶ Νυκτοπεριπλάνητος, νυκτὶ περιπλανής. Locus Ariſtophanis, ad quem reſpexit Suidas, exſtat in Acharn. 263.

Φάλης ἑταῖρε Βακχείȣ,
Σύγκωμε, ΝΥΚΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗ-
ΤΕ, μοιχὲ, παιδεραςά.

ΝΥΝ πᾶς κίνδυνος ἐνθάδ' ἀνεῖται σοφίας, ἧς περὶ τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐςὶν ἀγὼν μέγιςος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Nub. 952.

Ξ.

ΞΥΛΟΧΟΣ. Σύνδενδρος καὶ ξυλώδης πάγος. Οἱ δὲ κοίτην θηρίȣ.

Οὐδ'

PARS V.

Οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρης αὖθις ἐπὶ ξύλοχον.]

Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum dedimus ſupra v. Ἀπέτισεν.

ΞΥΝΑΥΛΙΑΝ πενθήσωμεν Ὀλύμπȣ νόμῳ.] De hoc verſiculo, qui ex Ariſtoph. Equit. decerptus eſt, non ita pridem diſputavimus ad Suidam P. III. p. 193. ubi legendum monuimus,

——Δεῦρό μοι πρόσελθ' ἵνα
Ξυναυλίαν πενθήσομεν Ὀλύμπȣ νόμον.

Quod verum et elegans eſt. Cæterum hunc locum tangit Cl. Valckenarius Diatrib. Eurip. p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici: quod non animadvertit vir doctiſſimus.

ΞΥΝΩΜΟΤΗΣ. Συςασιαςής.
Ξυνωμότης ὢν ϗ Φρονῶν τυραννικά.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Veſp. 505. ubi legitur, καὶ Φρονῶν τυραννίδα.

O.

ΟΘΝΕΙΟΣ. Ὀθνεῖον γάρ τι ϗ ἔκφυλον ψεῦδος ἀνδρὶ σοφῷ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 137. ubi legitur, Τέρκῳ ἀνδρί. Confer Jacobum Gronovium Mutilat. Suidæ p. 9. ubi de hoc loco agit.

ΟΙΔΜΑ.

ΟΙΔΜΑ. Κῦμα. Ἢ πέλαγος. Καὶ, Ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.] Scribe,

——— Καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.

Macedonius in Epigrammatis Anthol. lib. vi. p. 549.

Ἐς δὲ Ποσειδάωνα ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΝ ΟΙΔΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
Εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas, sed ita ut pro ἁλμυρὸν ἄγριον legerit. Quod neutiquam vituperandum est.

ΟΙΚΕΥΣ. Οἰκέτης. Σοφοκλῆς·

Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.]

Hæc sunt verba Sophoclis in Oedip. Tyr. 766.

ΟΙΟΣ. Δυνατός.

Σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ καλῶς
Πολλοὺς οἷός τε συντέμνειν λόγους.]

Hi versiculi exstant apud Stobæum, p. 141. Edit. Grotii, atque ita scribendi sunt,

Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρος, ὅστις ἐν βραχεῖ
Πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Sunt autem ex Euripidis Æolo. Nota locutio, Σοφοῦ πρὸς ἀνδρός. Sophocles Aj. 585.

——— Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Confer

PARS V.

Confer Schol. ad Ariſtoph. Plut. 355. Atque hinc corrigendus Plutarchus in Pericle: Ἄπαυλα μὲν ὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρȣ σοφίας. Una atque altera vox exciderunt. Scribendum, ȣ πρὸς τῆς Ἀναξαγόρȣ σοφίας. Quomodo recte exhibet MS. Bodleianus.

Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus apud Sophoclem, quem hic emendatum præſtabo: nam Editores, ut ſolent, aliud agentes, rem intactam reliquerunt. Eſt autem in Oedip. Tyr. 1450.

Ἀλλ᾽ ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλῄζεται
Οὑμὸς Κιθαιρὼν ȣτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ᾽ ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.

Ubi Interpres, *Quem mater mihi et pater conſtituerunt viventes proprium ſepulchrum.* Immo, *viventi*; nam Oedipus vivus videnſque in Cithærone expoſitus fuit. Quare legendum ſine dubio ζῶντι. Huc facit Heſychius: Ὑστερόποτμος, ῷ ΖΩΝΤΙ ὁ τάφος ȣ τεθνηκότι γέγονεν.
ADDAM alterum locum, et vexatiſſimum quidem, ejuſdem Poetæ. Eſt autem in Oedip. Col. 1192.

Κᾀν κεῖνα λύσῃς, οἶδ᾽ ἐγὼ, γνώσῃ κακȣ̃
Θυμȣ̃ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίνεται.

Verbum λύσῃς aperte vitioſum eſt. Mendam vidit ſed non ſuſtulit Cl. Pierſonus. Scribendum omnino,

Κᾀν

Κἂν κεῖν' ΕΑΣΗΙΣ ——— PARS V.

Si illa taceas, tamen alia ſunt, ex quibus cognoſcas iræ exitum eſſe triſtem. Hic loci ſenſus eſt; quod ex ſequentibus patet. Ita locutus eſt Noſter ſupra 356.

Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον, πάτερ,
Παρεῖσ' ΕΑΣΩ ———

Atque hoc rectum. Eſt et alius locus, ubi verbum Λύειν in ſedem non ſuam involarit. Sophocles Antig. 38.

Τὶ δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
Λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον;

Hæc ſenſu caſſa ſunt. Nec quidquam adjuvant Editores. Scribendum proculdubio:

Κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα ———

Senſus eſt, quod et neſcio quomodo recte vidit Cl. Heathius: *Nulli uſui futura eſt mea in hac re opera, ſive Creonti edicenti aſſentiam, ſive contradicam.* Κλύειν eſt *audire, obtemperare.* Noſter infra 680.

Ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν.*

Idem in Aj. 1370.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

Quem verſiculum Æſchylo adjudicat Stobæus, p. 35. Edit. Grotii. Prima autem litera non

* Idem apud Plutarchum in Agide ſub init. p. 795.

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
Καὶ τῶν δ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

PARS V.

raro excidit. Quod ad Hesychium in primis observarunt viri doctissimi. Hinc corruptus Sophocles in Philoct. 896.

> Οὐδ' ἡ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
> Ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

Hæc sensui loci manifesto adversantur. Scribendum omnino:

> Τοῦδ' ἡ σε δυσχέρεια ——

An te morbi hujus nostri incommoditas movit, ut me tecum recipere nolis? Nihil verius aut simplicius. Cæterum vox Κλύων restituenda etiam Sophocli in Philoct. 690.

> Τόδε θαῦμ' ἔχει με,
> Πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
> Ῥοθίων μόνος κλύζων πῶς
> Ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν.

Hæc frustra defendunt Interpretes. Nam vox κλύζων, quæ primam producit, nec sensui nec metro satisfacit. Utrique autem incommodo subveneris, si cum Cantero et mecum rescribas,

> Ῥοθίων μόνος ΚΛΥΩΝ ————

Suidas: Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον, τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ΑΚΟΥΟΜΕΝΟΝ, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι.

UNUM addam. Sophocles in Philoct. 780.

> Ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.

Versiculum hunc dehonestat Anapæstus in quarto loco: quod in Tragicis neutiquam ferendum

ferendum eſt. Sed res facile ſublevanda eſt. Scribe, PARS V.

Ἀλλ' ὧν δέδοικα ΜΗ ΑΤΕΛΗΣ εὐχὴ, τέκνον.

Vereor autem ne votum ſit irritum. Hujuſmodi συνίζησις haud infrequens eſt: de qua Schol. ad Ariſtoph. Ran. 524. Confer etiam Ariſtoph. Theſmoph. 483. Sic neſcio quis apud Stobæum Grotii, p. 61.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ ΜΗ ΑΔΙΚΩΝ,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.*

Atque ad hanc normam corrigendus Euripides apud Stobæum, p. 37.

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
Ο ΜΗ ΑΝΤΙΤΕΙΝΩΝ τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Ita recte laudat Plutarchus, vol. ii. p. 10. Vulgo omittitur articulus, qui tum ad ſenſum, tum ad metrum neceſſarius eſt. Reſtituendus etiam articulus Ariſtophani in Lyſiſt. 935. qui eodem morbo laborat:

Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.

Ubi recte Schol. Ἀντὶ τοῦ, ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Atque hinc firmanda noſtra emendatio in

---

* Euripides in Hippolyto v. 997.

Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
Φίλοις τε χρῆσθαι ΜΗ ἈΔΙΚΕΙΝ πειρωμένοις.

Ariſtoph. Eccleſ. v. 115.

Οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστιν ἡ ἈΜΗ ΑΠΕΙΡΙΑ.

Mea inexperientia. Ita legendum.

PARS V. Theocriti Idyll. i. 50. quam illotis manibus nuperrime contrectavit vir eruditiſſimus:

——— τὸ παιδίον ὃ πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ πρὶν Η ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Ita proculdubio ſcribendus iſte locus; ut jampridem oſtendimus in Epiſtola noſtra ad Cl. Wartonum. Haud aliter ſcripſit Theocritus in Epigram. 18. quod omnino conferendum eſt.* Cæterum, ut, unde abii, revertar, ad Sophoclem noſtrum manifeſto reſpexit Poſidippus in Epigrammate apud Anthol. lib. vii. p. 614.

Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλίης πόθος· ΟΥΚ ΑΤΕΛΕΙΣ ΓΑΡ
ΕΥΧΑΙ, τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠϊόνος.

ΟΛΟΛΥΖΕΙ ΓΕΡΩΝ. Εἰς τὴν θηλύτητα αὐτοῦ καὶ λαγνείαν ἀποβλέπων.] Ariſtoph. Theſmoph. 136.

Ὀλολύζεις γέρων.

Scribendum cum Suida, ὀλολύζει. Quod et recte vidit Kuſterus. Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ.

ΟΜΑΙΜΟΣ. Ἀδελφός. Ἐν Ἐπιγράμματι.
Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. lib. vi. p. 565. Hinc Ὁμαίμων et Ὁμαιμοσύνη, quam vocem uſurpat neſcio quis in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 455.

* Vide Valckenaer. ad Theocrit. Idyll. i. 51. Male Cl. Brunckius, Analect. vol. iii. p. 66.

Μαίνεται

Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέϛε
Εἰς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆϛιν ὁμαιμοσύνης.

PARS V.

ΟΜΟΓΝΙΟΣ. Ὁ τὰ τε γένες ἐφορῶν δίκαια. Ἢ ὁμογενὴς, ἢ γνήσιος, φίλος. Ὁμόγνιε Ζεῦ. Τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει. Οἷον, ὦ ὁμοιότατε.] Scribe, ὦ ὁμοιότητος. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Ran. 762. unde hæc verba deſcripſit Suidas. Inepte autem Interpres, *O ſimillime Jupiter*. Imo potius, *O ſimillime Æace*. Nimirum Xanthias Æacum geminum germanum ſive *ſui ſimillimum* putabat. Hinc mirabundus Ὁμόγνιε Ζεῦ ludo jocoque exclamabat. Sed hæ ſunt Atticæ elegantiæ, quas noſtri homines neutiquam perſpectas habent. Egregie Schol. ad Sophoclis Ajac. 492. Οἱ μὲν συνοικεντες τ ἐφέϛιον Δία προϛείνεσιν, οἱ δὲ φίλοι, τ φίλιον, οἱ δὲ ἐν τῇ μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι ϗ μιᾷ συμμορίᾳ, ἑταιρεῖον, οἱ δὲ ξένοι, ξένιον, οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιεντες, ὅρκιον, οἱ δὲ δεόμενοι, ἱκέσιον, ΟΙ ΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ, ΟΜΟΓΝΙΟΝ. Confer Cl. Ruhnken. ad Timæum, p. 139. ubi de *diis* ὁμογνίοις copioſiſſime et docțiſſime agit. Sed virum egregium Timæi lectio fefellit. Scribendum ſine dubio: Ὁμόγνιοι θεοί· οἷς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζεσιν. Cæterum ut Jupiter ὁμόγνιος, ſic Hercules ὁμόγνιος. de quo Lucian. in peculiari libello, vol. iii. p. 82. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ΟΜΟΓΝΙΟΝ ὀνομάζεσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. *Herculem Galli* Ὁμόγνιον *appellant.*

PARS V. *appellant.* Vulgo legitur Ὄγμιον, quod ex compendio male natum ineptissime defendunt Interpretes, et in primis homo hominum ridiculosissimus Frid. Samuel SCHMIDT, Antiquariorum nostrorum Societatis socius dignissimus. Sed nostra lectio verissima et elegantissima est. Nimirum Galli Herculem suum, tanquam gentilitium atque adeo cognatum suum, coluerunt, atque hinc ὁμόγνιον appellarunt. Sic Herculem Thebanum Thebani, Ægyptium Ægyptii, Indum Indi: de quo Arrianus in Indicis, p. 523. Ἡρακλέα δὲ, ὅντινα ἐς Ἰνδὲς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. *Herculem porro, quem ad Indos pervenisse ferunt,* Indigetem *ipsi Indi vocant.* Quod vero addit Lucianus tum de *senectute,* tum *de eloquentia* Herculi adsignata, mire confirmat Plutarchus, vol. ii. p. 387. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμȣ̃ γενέσθαι καὶ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΤΑΤΟΣ. *Hercules grandævus factus divinationis et dialecticæ peritissimus habebatur.* Atque hæc hactenus de *Hercule* ὁμογνίῳ. Error autem ortus, ut dixi, ex compendio scripturæ, qui fons mendarum in libris antiquis uberrimus. Exempla bina, atque ea quidem illustria, apponam; unum in Græcis, alterum in Latinis. Apud Polybium in Excerpt. Vales. p. 1469. ita legitur: Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ τὸ πεζικὸν στράτευμα τῷ Πρȣσίᾳ

ὑπὸ

ὑπό τε τοῦ λιμοῦ καὶ δυσεντερίας, ὥστε παρὰ πόδας ἐκ θεόπτου δοκεῖν ἀπηντῆσθαι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Ubi vox θεόπτου, de qua nos Emend. P. III. p. 400. neſcio quomodo nunc minus arridet. Legebat Cl. Reiſkius ἐκ θεῶν τοῦ. Quomodo locutus eſt Ariſtides, vol. i. p. 529. Ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Sed non ita loqui ſolet Polybius. Quare nullus dubito, quin ſcripſerit auctor ἐκ θεοπέμπτου. *Miſſu divino.* Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. iii. 10. Καὶ ταῦτα μὴ πολέμου καταειληφότος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐκ θεοπέμπτου, ut ἐξ ἀναγκαίου, ἐξ ἑκουσίου, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta. Hoc primum. Deinde illud vide: In Fragmento ex lib. xci. Hiſtoriarum Titi Livii, quod ex Cod. MS. Vat. nuperrime publicavit Cl. Brunſius, ita ſcribitur: *Itaque omnia ſimul inſtrumenta belli parabantur. Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus inixogivitium — udio, nec ſuo quiſque operi artifex deerat.* Hæc mutila et corrupta ſunt. Tentabat Cl. Editor, ſed medelam nullam afferre potuit. Ego vero vel quovis pignore contenderim ita dediſſe Livium: *Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus* enixo civitatium ſtudio, *nec ſuo quiſque operi artifex deerat.* Error Librarii ex compendio.

Ut

PARS V.

Ut θεόπτε pro θεοπέμπτε, sic *civitium* pro *civitatium.* Vox autem *civitatium* occurrit supra in hoc Fragmento: *Interdiu conventum sociarum* civitatium *in oppido agebat.* Recte autem scripsimus, *enixo studio.* Valerius Max. lib. viii. cap. 15. ENIXO *Crotoniatæ* STUDIO *ab eo petierunt, ut senatum ipsorum, qui mille hominum numero constabat, consiliis suis uti pateretur.*

ΟΜΟΥ. Ἐγγύς. Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τῷ τίκτειν ὁμοῦ.] Hunc locum laudat Photius in Lex. MS. et Harpocratio; apud quem legitur, Ἤδη γάρ ἐστι. Quare Senarius ita rescribendus videtur,

Ἤδη γάρ ἐστιν ἥδε τῷ τίκτειν ὁμοῦ.

In eo est ista ut pariat. Huc respexit Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. 29. p. 62. Καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν τὴν κόρην εἶναι. Ita scribendus iste locus.* Atque hac occasione emendandus Aristophanes in Pac. 512.

Ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδ' ἐγγύς.
Μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον.

Versiculus secundus manifesto corruptus est. Notanda vox ἥδε, quæ Atticorum non est. Deinde ὁμοῦ — ἐγγύς. Quæ posterior vox non nisi

* Demosthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 200. Edit. Taylor. Τὴν δὲ αὐτὴν ὁρῶν τείχουσαν ΟΜΟΥ. *Juxta.* Ita accipiendus iste locus.

inter-

interpretamentum prioris est. Locus ita scribendus est: PARS V.

Καὶ μὴν ὁμῶ 'στιν ἭΔΕ.

Ἥδε. *Pax* scilicet. Quomodo locutus est Comicus infra 600.

Ἀλλὰ πῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τῦτον χρόνον
ἭΔΕ, τῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνῦστατε.

Ita scribendus iste locus; quod et recte observavit Cl. Dawesius. Nostram autem emendationem unice firmat Scholiastes ad Aristoph. Equit. 245. Τὸ ὁμῦ λέγυσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῦ, ἐγγύς. Ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ· Καὶ μὴν ὁμῦ 'στιν ἥδε. Quem locum viros doctissimos ad Aristophanem fugisse miror.

ΟΡΝΙΘΕΥΟΜΕΝΟΥ. Μαντευομένυ δι' ὄρνιθος.] Hecatæus Abderita apud Joseph. contra Apion. i. p. 457. Οὗτος ὖν ὁ ἄνθρωπος διαβαδιζόντων πολλῶν κατὰ τὴν ὁδὸν, καὶ μάντεώς τινος ΟΡΝΙΘΕΥΟΜΕΝΟΥ, καὶ πάντας ἐπισχεῖν ἀξιῦντος, ἠρώτησε διὰ τί προσμένυσι. Δείξαντος δὲ τῦ μάντεως αὐτῷ τὸν ὄρνιθα, παρελκύσας τὸ τόξον ἔβαλε, καὶ τὸν ὄρνιθα πατάξας ἀπέκτεινεν. Ad hunc locum manifesto respexit Suidas.*

ΟΡΤΥΓΟΚΟΠΟΣ — Μηδὲ ὀρτυγοκοπεῖν, μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.] Hæc sunt verba Marci Antonini, i. 6. ubi legitur, ὀρτυγοτροφεῖν. Quod

* Hunc locum laudat Eusebius in Præpar. Evang. lib. ix. 4. p. 408.

perinde

PARS V.

perinde eſt. Neque fluctus in hoc ſimpulo movendus: quod faciunt viri eruditi. Plato in Alcibiade Primo apud Suidam: Οὐκ ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν σε δεῖ ἀποβλέπειν τὸν ὀρτυγοκόπον. Ita ſcribendus iſte locus. Ejus meminit Scholiaſtes ad Lucian. Jov. Tragœd. vol. ii. p. 696. Ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ. Ita ſcribendus iſte locus, quem minus intellexerunt doctiſſimi Editores. Scripſerat Plato fabulam, cui titulus Περιαλγής. Eam laudat Suidas: laudat et Athenæus, lib. ix. p. 387. Κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ΕΝ ΠΕΡΙΑΛΓΕΙ. Verba Platonis leguntur apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. 109. quem conſule. Atque hinc reſtituendus obiter Suetonius de Illuſt. Grammat. cap. ix. *Librum etiam, cui eſt titulus* Perialogos, *edidit, continentem querelas de injuriis, quas profeſſores negligentia et ambitione parentum acciperent.* Scribendum ſine dubio, *cui eſt titulus* ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Quod vel ex ſequentibus patet.* Atque hac occaſione monitus, non poſſum quin reſtituam vexatiſſimum locum Suetonii de Illuſt. Grammat. cap. iii. in quo expediendo eruditiſſimi viri operam luſerunt: *Pretia Grammaticorum tanta, mercedeſque tam magnæ,*

* Orbilii liber ita dictus. Poteris etiam ſcribere Περὶ Ἄλγους. Sed illud verum.

ut

ut conſtet Lutatium Daphnidem, *quem Lenæus Meliſſus per cavillationem nominis*, Πανὸς ἄγημα *dicit, ducentis millibus nummûm Quinto Catulo emptum, ac brevi manumiſſum*. Ubi alii Πανὸς ἄγημα, alii Πανὸς ἄγαλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediolan. *Panoſagaſema*. Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγάπημα. *Pan's delight*. Quo alluſum ad *Daphnidem*, paſtorem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit.* Crates Thebanus apud Julian. Orat. vi. p. 199.

PARS V.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ,
Εὐτέλεια, Κλεινῆς ἔγγονε σωφροσύνης.

Huc accedit Axionicus Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 342.

—— Ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ.

Quod feſtive admodum λίχνευμα vocat Sophron in Mimis Muliebribus. Locus Sophronis, qui apud Athenæum et Demetrium Phalereum admodum depravatus eſt, ita legendus et diſtinguendus eſt:

Τίνες δ' ἐντί ποκα, φίλα, ταίδε τοι
Μακραί κόγχαι; Β. Σωλῆνες·
Τοῦτί γα γλυκυκρέων κογχύλιον,
Χηρᾶν γυναικῶν Λίχνευμα.

---

* Heſych. Μίλημα. Οὗτινος ἂν τις φροντίζοι, ΑΓΑΠΗΜΑ.

ΟΤΙ

PARS V.

ΟΤΙ Μ' ΕΙΔΕΝΑΙ. Ἀντὶ τῦ, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Οὐκῦν πονηρά γ' ἐστιν, ὅτι κἀμοὶ εἰδέναι.] Scribe, ὅτι κἄμ' εἰδέναι. Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Eccleſ. 350. unde hunc verſiculum deſumpſit Suidas. Idem autem ὅτι κἀμὲ εἰδέναι et ὡς κἀμὲ εἰδέναι. Quemadmodum locutus eſt Comicus in Theſmoph. 34.

Μὰ τὸν Δί' ἔτοι γ', ὥς τε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΟΥΔΕΝ ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον. Παρέλκει τὸ δεν. Ἤθελε γὰρ εἰπεῖν, ἐκ ἦλθε, συνήθως.] Verſiculus iſte legitur apud Ariſtoph. Nub. 538. ubi conſulendus Scholiaſtes, quem exſcripſit Suidas. Atque hinc corrigendus Ariſtophanes ſupra, v. 381.

Ἀτὰρ ΟΥΔΕΝ πω περὶ τῦ παλάγυ κ) τῆς βροντῆς
μ' ἐδίδαξας.

Vulgo contra metrum legitur, Ἀτὰρ ἐδέπω.

ΟΥ ΘΑΤΤΟΝ ΕΓΚΟΝΗΣΕΙΣ; Οὐ ταχύτερον ἐνεργήσεις;] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Av. 1324. atque ejus Scholiaſtæ; cujus ſcrinia pro more ſuo compilavit Suidas.

ΟΥΚ ΕΦΕΞΕΙΣ. Οὐ παύσῃ.] Ariſtoph. Equit. 910.

Ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ'
εἰς ἣν ἀναλῶν ΟΥΚ ΕΦΕ-
ΞΕΙΣ, ὐδὲ ναυπηγύμενος.

Ubi

Ubi Schol. Οὐκ ἐφέξεις δὲ, ἀντὶ τοῦ, οὐ παύσῃ. Hinc Suidas intelligendus est. PARS V.

ΟΥ ΜΗ ΛΗΡΗΣΗΣ. Ὅρα ἵνα μὴ ληρήσῃς. Οὐ παύσῃ ληρῶν;] Aristoph. Nub. 366.

Ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσῃς ——

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΟΦΛΩΝ. Χρεωστῶν.

—————— Οὗ μ' ἐχρῆν

Σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.]

Hæc sunt verba Aristophanis in Acharn. 691. Est autem versus Trochaicus, et proinde ita rescribendus,

Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ω.

ΩΔΙΣ. Ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη. Ὁ δὲ ἐξειπεῖν τὴν ὠδῖνα, ἣν ἐκύει, οὐκ ἐτόλμα, τὴν ἐλπίδα τοῦ ἴσως ἄν ποτε τυχεῖν ἐν τῷ κρύπτειν ὑποθάλπων ἄρ' ἐκεῖνος.] Hoc fragmentum Æliano adsignandum esse puto: quod ex stilo manifestum est. Confer nos supra ad v. Ἐπιῤῥαπίζων. Cæterum hic locus partim legitur apud Suidam v. Ἐκύει.

Ω ΠΑΝΤΑ ΣΥ ΤΟΛΜΩΝ. Τουτέστιν, ὦ θρασύτατε καὶ τολμηρότατε.] Hæc sunt verba Aristophanis

 phanis in Nub. 374. atque ejus Scholiastæ, quem pro more exscripsit Suidas.

Ω ΦΘΟΡΕ. Ὦ ὄλεθρε. Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν ἐκποδὼν, ὦ φθόρε.] Aristoph. Equit. 1148.

Ἄπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδών. Σύ γ', ὦ φθόρε.

Hinc Suidas sua mutuatus est.

Π.

ΠΕΝΤΩΒΟΛΟΝ ΗΛΙΑΣΑΣΘΑΙ. Νικήσαντα τοὺς Πελοποννησίους, δικάσαι μέχρις Ἀρκαδίας, λαμβάνοντα μισθὸν πεντώβολον, ἀλλ' οὐ τριώβολον.] Confer Aristoph. in Equit. 795. et ejus Scholiastam; unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΠΕΡΔΙΚΟΣ ΙΕΡΟΝ — Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κωμικοῖς φησὶ τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα, Πέρδικα εἶναι τοὔνομα.] Scribendum, ἐν Καμικοῖς. Quam alii Καμικὸν, Sophocles Καμικοὺς vocat. Quem secutus est Strabo. Hujus fabulæ meminit Athenæus, lib. ix. p. 388. Σοφοκλῆς Καμικοῖς·

——— Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος, ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

Ubi notandus iste Perdix, cujus historiam hic tangit Sophocles. Cæterum de Dædalo antiquissimo illo et ingeniosissimo artifice, qui post occisum sororis suæ filium Perdicem, primo Cretam, deinde Camicum, Siciliæ urbem,

quæ

quæ ſcena dramatis, profugit, conſulendi Mythographi. Corrigendus hic obiter Libanius, vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἔδεισαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα φυγῇ. Τῶν Δαιδάλε χειρῶν ἔτος ὁ φόβος ἔργον· ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγενόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τὲς πρὸ αὐτῇ. *Fuit autem cum timerent homines ne ſtatuæ aufugerent, quem timorem eis injecit Dædalus; qui ut priores artifices longe poſt ſe reliquit, ſic ipſe poſtea a Phidia penitus obſcuratus eſt.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui inſignis eſt et ab Interprete minime intellectus. Confer Cl. Kuſter. ad Suidam v. Δαίδαλος.* Verbum autem Καλύπτειν in hoc negotio haud inuſitatum eſt.† Libanius in Julian. Panegyr. p. 184. Καὶ γὰρ πράτλοντας οἷς πράτλεις, καὶ λέγοντας οἷς λέγεις ΕΚΑΛΥΨΑΣ.

ΠΕΡΙΡΡΩΓΟΣ. Ἐπὶ ὄχθε τινὸς ἀποτόμε καὶ περιῤῥῶγος ἐπιτείχιζον αὐτοῖς φρέριον, ἱκανὸν φυλάτλεσθαι τοσαύτῃ ςρατιᾷ.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. Antiq. Rom. ix. 15. ubi legitur ἱκανὸν φυλάτλεσθαι τοσαύτην ςρατιάν. *Quod tantum exercitum tutari poſſet.* Ita vertendus iſte locus,

---

* Vide et nos ſupra P. iv. p. 596.

† Sic ἀποκρύπτειν apud Ariſtidem vol. ii. p. 135. Edit. Jebb: Ἐπὶ μὲν Σάμῳ, δέκατος αὐτὸς ςρατηγῶν, ΑΠΟΚΡΥΨΑΣ τὲς ἄλλες ἅπαντας ςρατηγές. Ita et Libanius Epiſt. xlii. Διότι παῖς ὢν Ἡρακλέες ἐκ ΑΠΕΚΡΥΨΕ τὸν πατέρα.

quem

PARS V. quem perperam accepit noſter Interpres. Haud aliter locutus eſt Dionyſius, v. 22. Φρȣ́ρια κατασκευάσαντες ἐπὶ τοῖς ἐρυμνοῖς, ἱκανὰ σώζειν τȣ̀ς εἰς αὐτὰ καταφυγόντας.*

ΠΛΕΑ. Πλήρης. Πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἠθείη λαϐών.

Περὶ κυλικός φησιν ἐπεὶ μεγάλη ἦν ϗ πλέα.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Lyſiſt. 201. Confer nos ad Suidam v. Ἠθείη.

ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. Αἱ ἐκ τῶν ὄμϐρων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι. Ὁ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὕπȣλον.] Locus mutilus et corruptus. Scribe, Πομφόλυγες. Αἱ ἐκ τῶν ὄμϐρων, ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασι εὐδιάλυτοι κυρτώσεις. Quomodo recte legitur apud Etymologum. Confer Schol. ad Ariſtoph. Ran. 251. Schol. ad Arat. p. 126. et Cl. Hemſterhuſ. ad Luciani Contempl. p. 515.† QUÆ ſequuntur deprompta ſunt ex Theophylacto Simocatta, lib. iv. cap. 15. Vox autem Ἔκφυσις eodem

* Arrian. de Expedit. Alexand. lib. vi. 15. Καὶ ἀπολείπει ξὺν αὐτῷ τȣ́ς τε Θρᾶκας πάντας, ϗ ἐκ τῶν τάξεων ὅσοι ἐς φυλακὴν τῆς χώρας ἱκανοὶ ἐφαίνοντο.

† Plutarch. vol. ii. p. 563. Ἔφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων κάτωθεν ἀνιȣ́σας πομφόλυγα φλογοειδῆ ποιεῖν ἐξισταμένȣ τȣ̃ ἀέρος, εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος ἐκϐαίνειν τύπον ἐχȣ́σας ἀνθρωποειδῆ. Notandum illud ὑδάτων ἐπὶ ὕδασι. Schol. ad Aratum p. 124. Ἔπειτα διδȣ̀ς μίμησιν τῆς ποιᾶς φωνῆς αὐτων, φησὶν, ὥσπερ ὕδωρ ἐπὶ ὕδατι καταστάζων.

ſenſu

ſenſu legitur apud Etymolog. v. Ἀναπλήσας. Οἱ γὰρ κακοῖς τισὶ συνεχόμενοι, πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες, ΤΑΣ ΕΚΦΥΣΕΙΣ ἀποτελοῦσιν. Ubi tamen ἐκφυσήσεις malit doctiſſimus Sylburgius.

ΠΟΝΗΡΟΣ — Λέγεται δὲ καὶ πονηρὸν ὕδωρ, τὸ νοσοποιόν.] Arrian. Exped. iv. 4. Καὶ, ἦν γὰρ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ, ῥεῦμα ἄθροον κατασκήπτει αὐτῷ ἐς τὴν γαστέρα. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΠΡΟΔΙΚΟΝ. Δικαστὴν ἐπὶ φίλων, καὶ διαιτητήν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ·

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι
Πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.]

" Fragmentum hoc Ariſtophanis ſic diſtinguo
" et lego:

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην
Δικάσαι πρόδικον ἕνα τῶν φίλων τῶν σῶν—

" Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum." *Kuſter*. Nihil hic vidit Kuſterus. Aliud eſt Πρόδικος, aliud δίκη πρόδικος. Heſych. Δίκη πρόδικος, ἡ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς δίκην ὁμολογουμένη. Quare locus Comici ita ſcribendus et interpretandus eſt:

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
Δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν—

Ego enim, ſi te læſi, ejus rei arbitrium alicui ex tuis amicis permittam. Qui ſenſus optimus

 et

PARS V. et integerrimus. Atque ad hanc normam corrigendus etiam Photius, qui hunc locum laudat v. Πρόδικος. Quæ ſequuntur apud Suidam, Μνημονεύει δὲ καὶ Πλάτων αὐτοῦ, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς. Οὕτω τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθειρεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις, de *Prodico* Sophiſta intelligenda ſunt. Verba autem Comici, quæ nonnihil corrupta ſunt, ita ſcribenda et numeris ſuis reſtituenda eſſe putat Kuſterus:

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ καὶ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

Priorem verſiculum recte emendavit vir doctiſſimus, poſteriorem non item. Nam vox ἀδολέσχων, quod virum doctiſſimum fefellit, primam producit. Ariſtoph. Nub. 1482.

Ἐμοῦ παραφρονήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Idem Nub. 1487.

Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν
Τῶν ἀδολέσχων ———

Quare locus ita legendus et diſtinguendus eſt. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς οὕτω·

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
Ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἷς γέ τις.

Hunc hominem aut liber corrupit,
Aut Prodicus, aut nugatorum quiſpiam.

Quomodo

Quomodo et apud Scholiastam ad Aristoph. Nub. 360. unde hunc locum deprompsit Suidas, scribendum est. PARS V.

ΠΡΟΣΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΣ. Ἀνακαινίσας, καὶ ἀνεγείρας. Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.] Hic locus auctior legitur v. Ἀνανεωσάμενος, ubi tamen male scribitur, ἀναγείρας. In utroque autem vertendo Interpres gravissime hallucinatus est. Græca, quæ proculdubio Polybii sunt, ita vertenda sunt: *Marcus autem humilitatem muri recordatus, rem periclitari aggressus est.* Verbum usurpat Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. vii. p. 462. Ἔμαθεν ἡ βουλὴ παρὰ τοῦ τὸ πραχθὲν ΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΥ. *Senatus ab illo, qui rem ipsi in memoriam revocarat, cognovit.*

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ——

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
Ὅσόν περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
Βαρέως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πράγματα.]

Hos versus Menandro tribuit Joannes Clericus p. 230. Sed fallitur vir doctissimus. Sunt enim Aristophanis in Ecclef. 173. quod et pridem monuimus in Emendat. ad Suidam P. III. p. 115.

PARS V. ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ. Πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς πραττόμενα.] Scribendum, τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς προσαττόμενα. *Qui omnia Senatus jussa exsequebantur.* Confer Harpocrat. v. Πρυτάνεις. et Cl. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. ix. 39. ubi de hoc loco agit.

P.

ΡΑΙΣΤΗΡ. Ἡ σφῦρα.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος Ὅμηρον
Στήσηται φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 387. ubi tamen legitur, Στήσοιτε. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΡΑΜΦΟΣ. Ῥύγχος. Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. Ῥύγχος ἐπὶ χοίρου.] Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Aves 347. ubi legitur, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέου.

Σ.

ΣΚΕΥΗ. Ὁ δὲ Καρτερὸς τῆς τε σκευῆς τῇ λαμπρότητι διαφέρων ἦν.] "Lego Κρατῆρος, ut sit proprium nomen Crateri, qui fuit unus ex ducibus Alexandri Magni." *Kuster.* Fallitur

vir

vir doctissimus. Scribendum, Κρα̃τερὸς. Idem mendum apud Suidam v. Ὄγκος. Confer Nostrum v. Κρατερὸς, unde uterque locus ampliari poterit. PARS V.

ΣΚΗΨΙΣ. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν ἐκ ἔσαν τίθῃς.]

Decerptus est hic versiculus ex Sophoclis Elect. 585.

ΣΚΙΕΡΑ. Ἀριστοφάνης· Πάρες, ὦ σκιερά.] Exstat hoc fragmentum apud Aristoph. in Vesp. 754. ubi Scholiastes ex Euripidis Bellerophonte desumptum esse ait, ex quo laudantur hi versus Anapæstici:

Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ
Κρηναῖα νάπη, τὸν ὑπερ κεφαλῆς
Αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
Στάσιν εὐοδίας. ———

Ita scribendus iste locus, quem viri eruditissimi plurimum sollicitarunt; mentem tamen Poetæ ne per somnium viderunt. Sensus est: *Ego vero æthera tentare cupio, ut videam, quousque tandem progredi possim. Si quid sit, quod meo cursui obstare possit.* Στάσις εὐοδίας est *itineris obstaculum.* Demosth. contra Calliclem p. 735. Ἧι μὲν ἂν ὕδωρ ΕΥΟΔΗι, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ΕΝΣΤΗι τι, τηνικαῦτα

καῦτα τοῦτ' εἰς χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη. Quæ egregia ſunt, et mentem Euripidis extra dubium ponunt.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Ἀριστοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθωνες,
Ἀγορά τε ———————]

Quod ſcripſimus ad hunc locum Emend. P. III. p. 171. minus verum eſt: nam vox Ἀγορὰ poſtremam ſyllabam producit; quod et jampridem obſervavimus. Quare facile aſſentior Cl. Kuſtero legenti,

Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ ΜΟΘΩΝ.

Quocum facit Scholiaſtes. Haud aliter locutus eſt Ariſtophanes in Av. 160.

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.

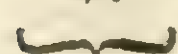
Ita legendum tum metri gratia, tum auctoritate Suidæ v. Σήσαμα. Quod et in Epiſtola Critica monuimus p. 418.

ΣΚΩΛΟΣ. Εἶδος ἀκάνθης.

Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ.]

Scribe ἔρυσσον, nam ἔρυσον ſecundam corripit. Sunt autem hæc verba aſini ad lupum. Fabula notiſſima. Σκῶλος ſive σκῶλον eſt *Spinæ genus*. Ariſtoph. Lyſiſt. 810.

Ἀβάτοισιν

PARS V.

Ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι
Τὸ πρόσωπον περιειργασμένος.

Ita ſcribendus iſte locus, quod ex Scholiaſta patet. Confer nos ad Suidam P. III. p. 51. Atque hinc firmandus Theocritus in Hyla v. 64.

Ἡρακλέης τοιῦτος ΕΝ ΑΤΡΙΠΤΟΙΣΙΝ ΑΚΑΝΘΑΙΣ
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο ——————

Quem locum perperam ſollicitarunt viri eruditi. Ad Ariſtophanem, ut ſolet, reſpexit Theocritus. Atque hinc obiter emendandus Heſychius, loco vexatiſſimo et quem viri eruditiſſimi plane conclamarunt. Πανοσκῶλον. Ὄνομα σχήματος, ὅταν οἱ ἀπὸ σκώλȣ ἢ πεπληγῶς ἄντρον τὶ λέγεται σχῆμα. Primum ſcribe, Πανὸς σκῶλος. Ὄνομα σχήματος, ὅταν ὄις ἀπὸ σκώλȣ ᾖ πεπληγῶς. Photius in Lex. inedito: Πανὸς σκῶλος, ὄνομα σχήματος. Huc reſpexit Theocritus X. 4.

—————— Ἀλλ' ὑπελείπη
Ὥσπερ ὄις ποίμνας, τᾶς τ' πόδα κάκτος ἔτυψεν.

Idem κάκτος et σκῶλος. Schol. Κάκτος δὲ, εἶδ@ ἀκάνθης. Confer nos in Cur. Poſter. ad Theocritum p. 18. Quæ ſequuntur apud Heſychium, novum articulum faciunt, atque ita ſcribenda ſunt: Πανὸς ἄντρον. Τὶ λέγεται σχῆμα. Panis antrum tangit Pauſanias: tangit etiam Theocritus in Epigrammate v. 6.

Ἐγγὺς

PARS V.

'Εγγὺς δὲ πάντες λασίας δρυὸς, ἄντρε ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ἀφανίσωμες ὕπνῳ.

Ita fcribendum. Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν, *Panem capras ineuntem.* Quomodo locutus eft Meleager in Epigrammate, quod, cum nemo hactenus intellexerit, hic emendatum adfcribam:

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰπολικαὶ συρίγγες ἐν ὤρεσι μηκέτι Δάφνιν,
Φωνεῖτ', ΑΙΓΙΒΑΤΗι ΠΑΝΙ χαριζόμεναι.
Μηδὲ σὺ τὸν στεφθέντα λύρῃ Φοίβοιο προφῆτι
Δάφνῃ παρθενίῃ μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.
Ἦν γάρ ὅτ' ἡ Δάφνις μὲν ἐν ὤρεσι, σοὶ δ' Ὑάκινθος
Τερπνὸς, νῦν δὲ πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

Ita fcribendum iftud Epigramma. Δάφνῃ παρθενίῃ eft *fimul cum Daphne puella.* Nimirum Apollo utrumque, tum Narciffum, tum Daphnen, amabat. Hæc mens Poetæ. Confer nos in Cur. Pofter. ad Theocrit. xiii. 15. nam Hellenifmus ifte paulo rarior eft. Idem autem Αἰγιβάτης et Αἰγοβάτης. Quomodo locutus eft Philippus in Anthologia, nec non Meleager in Epigrammate, quod vulgo male diftinctum viro doctiffimo ad Ammonium fraudi fuit. Carmen ita fcribendum eft:

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ (πυραυγὴς
Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς) Ἀπολλόδοτος.

Στέργω

Στέργω θῆλυν ἔρωτα· δασυτρώγλων δὲ πίεσμα PARS V.
Δασαύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.*

ΣΚΥΘΙΚΑΙ. Εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν, ὡς Ἀλκαῖος ἐν η. Σκυθικὰς ὑποδυσάμενοι.] Scribe, ὑποδησάμενοι. Quomodo recte legitur apud Harpocrationem, unde hunc locum descripsit Suidas.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Ἀπατεών. Ὀδύναις τε καὶ νόσοις γενέσθαι σοφιστὴν ἄκρον.] Hoc fragmentum auctius legitur v. Ἰαχήν. Ad quem locum consulendus Kusterus.

ΣΟΦΩΝ, Σόφωνος. Ὄνομα ὄρους.] De monte Sophone mihi hactenus incomperta omnia. Rescribendum puto, ὄνομα μαγείρου. Nimirum una syllaba alteram absorpsit: hæc prima mali labes. Sophon est nomen *coqui*. Ejus meminit Athenæus: meminit et Anthippus Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 403. cujus versiculos, qui elegantissimi sunt, hic in gratiam lectoris eruditi emendatos apponam Sunt autem verba *coqui*, hominis in arte sua celeberrimi.

ΣΟΦΩΝ Ἀκαρνὰν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
Ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης.
Ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
Οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλλούμενα

---

* Hinc ἀῤῥενοβάτης et ἀῤῥενοβασία. Confer Theophil. ad Autolycum p. 290.

Ἀρτύ-

PARS V.

Ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων,
Καὶ τὴν θυείαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
Οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
Τυρὸν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
Ἐχρᾶτο, πάντ'. ΗΔΙΘΙΟΝ εἶναι θ' ὑπέλαβον
Τὸν τοῖσι τούτοις παντοπώλαις χρώμενον.
Αὐτοὶ δ' ΕΛΕΟΝ τε καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
Πῦρ τ' ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον
Ἐποίουν, ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
Οὗτοί τε πρῶτον δάκρυα καὶ πταρμὸν πολὺν
Ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
Τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνεκάθαραν τοὺς πόρους.
Ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πιὼν τιν' ἅλμην ἀπέθανε.
Β. Μάλ' εἰκότως· παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.
Α. Ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
Ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος·
Κἀυτὸν φιλόσοφα καταλιπεῖν συγγράμματα
Σπεύδειν ἐμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. Β. Παπαὶ,
Ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
Α. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία
Ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
Οὐδὲν ΧΟΡΕΥΤΟΥ διαφέρω τ' Ἀπενδίου.
Γεύσω δ', ἐὰν βούλησθε, τῶν εὑρημένων.
Οὐ ταὐτὰ προσάγω πᾶσιν αἰεὶ βρώματα.
Τὰ τεταγμέν' εὐθύς ἐστί μοι πρὸς τὸν βίον.
Ἕτερ' ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις,
Καὶ τοῖς τελώναις. Μειράκιον ἐρωμένην
Ἔχον, πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει·
Τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας,

Καὶ

Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων
Ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα.
Ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐστὶν οὐ δειπνητικὸς,
Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔς' ἔχων.
Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας·
Ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν
Ἐστὶν. Τελώνῃ γλαῦκον, ἔγχελυν, σπάρον,
Ὅταν ἐγγύς· ἣν δ' ὅδ' ὕστερος, ἀρτύω φακῆν.
Καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ.
Τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
Νωθρότερα γὰρ πολλῷ 'στὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
Σίναπι τούτοις παρατίθημι, καὶ ποιῶ
Χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος τὴν φύσιν,
Ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα.
Ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ', οὗ ζητεῖ φαγεῖν
Ἕκαστος ὑμῶν ———

Hæc Anthippus. Primum notandum illud, παλαιὰ καὶ θρυλλέμενα ἀρτύματα. *Condimenta antiqua illa et omnium ore celebrata.* Quomodo locutus eſt Antiphanes apud Athenæum lib. ii. p. 45.

——— Μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
Ἔσθ' ἡδὺ, καὶ τῶν πολλάκις ΘΡΥΛΛΟΥΜΕΝΩΝ
Διάμεσον ὄντα τὸ παραγεύσασθαί τινος
Καινοῦ παρέσχε διπλασίαν τὴν ἡδονήν.

Verſus nonus inquinatus admodum eſt. Tentabat vir magnus, ſed tentabat fruſtra. Nos tum metro, tum ſenſu loci poſtulante, emendavimus.

PARS V. davimus. Deinde legendum ἐλεὸν, non ἔλαιον. Ἐλεὸς sive Ἐλεὸν est *mensa coquinaria.* Vox occurrit non semel apud Homerum. Occurrit etiam apud Aristophanem in Equit. 152.

Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτȣ̃ τȣ̀λεόν——

Ad quem locum consulendus Scholiastes.* Σκεῦος ξύλινον vocat Harpocratio v. Ἐλεοκόπων. Paulo infra recte conjecimus, Χορεύετε τ' Ἀσπενδίȣ. Notum Proverbium, Ἀσπένδιος κιθαριστής, de eo qui sibi soli canit: quod erudite explicat Casaubonus. Quod sequitur male accepit vir magnus. Γεύσω est *gustum* sive *specimen dabo.* Nos Angli; *I will give you a taste of my inventions.* Eurip. Cyclop. 149.

Βȣ́λει σε ΓΕΥΣΩ πρῶτον ἄκρατον μέθυ; †

Hinc Γεῦμα et Γευστήριον, de quibus viri docti ad Pollucem et Athenæum. Nostram interpretationem confirmant sequentia; in quibus coquus noster artem suam et elegantiam describit. Quæ sequuntur, ἰχθύων τῶν ποικίλων, elliptica sunt.‡ Recte autem τῶν ποικίλων, de quo Macho apud Athenæum lib. vi. p. 244.

---

* De hac voce vide omnino Hemsterhusium ad Lucian. vol. i. p. 371.

† Confer Cl. Valckenar. ad Herodotum p. 532. Edit. Wesseling. et nos Emend. in Suidam P. III. p. 142.

‡ Confer et Sotadem Comicum apud Athenæum lib. vi. 11. p. 293.

Quod

Quod vero legitur, Ἦν δ' οὐδ' ὕστερος, ἀρτύω φακῆν, *Si sparus desit, lenticulam apparo*, longe festivissimum est. Haud aliter Menander in Carchedonio, PARS V.

——— Ἐπεὶ δ'

Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ΕΨΗΣΩ ΦΑΚΗΝ.

De quo nos Emend. in Suidam P. III. p. 384. Quod sequitur, καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου, omnes Interpretes fefellit. Festive Comicus *senum convivia*, περίδειπνα τοῦ βίου, *the last supper of life*, vocat. Sed hoc Atticæ salivæ est, et quod nostri homines non sapiunt. Denique scripsimus, Νωθρότερα πολλῷ. *Palata seniorum sunt multo languidiora et obtusiora quam juvenum.* Vulgo male legitur Νωθρότατα. Atque hæc hactenus.

ΣΩι. Μονοσυλλάβως, οἱ σῷοι. ——— Ὁλόκληρόν τε καὶ σῶν καὶ ἀρτεμῆ ἐργασάμενον.] Scribe ἐργασάμενος. Quomodo recte legitur apud Suidam v. Θεόπομπος, ad quem locum consulendus Kusterus.

ΣΠΟΔΕΙΝ. Τύπτειν.

——— Ὁμοθυμαδὸν

Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.]

Hæc sunt verba Aristophanis in Av. 1017. Verbum autem Σποδεῖν sensu nunc honesto, nunc inhonesto usurpatur: de quo nos nonnulla in

PARS V. in Addendis ad Theocritum. Atque hinc corrigendus videtur Ariſtophanes apud Schol. Theocrit. v. 118. Τȣ̃το δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σȣ̃ δῄσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν ϗ ἐξέδειρε. Καὶ Ἀριςοφάνης· Πέδει τὰς πλευρὰς ϗ ἐκάθηρεν. Ubi legendum, Ἐσπόδει τὰς πλευράς. Ariſtoph. Ran. 675.

——Ἀλλὰ τὰς λάγονας σπόδει.

Ubi Schol. Σπόδει, κάθαιρε. Et ad hunc locum Comici neſcio an reſpexerit Theocriti Scholiaſtes.

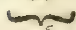
ΣΤΑΤΗΡ. Τὸ ἐκ χρυσȣ̃ νόμισμα. Τῶν βαλαντίων ἡ συναρὶς, τὸ μὲν εἶχεν ὀβολȣ̀ς ἐκ χαλκȣ̃, τὸ δὲ ςαλῆρας χρυσȣ̃ς, τῶν μὲν Εὐμήλȣ ἵππων πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότας.] Locus hic corruptus eſt: quod Interpreti fraudi fuit. Scribendum, ἐοικότα. Quomodo recte legitur infra v. Τῶν ἵππων Εὐμήλȣ. Qui locus ex hoc noſtro ſupplendus eſt.* Reſpexit autem Auctor, quiſquis fuerit, ad Homer. Iliad. B. 763.

Ἵππων μὲν μέγ' ἄριςαι ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς,
Ὄτριχας, οἰέτεας, ςαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας·
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον ἄρηος φορεȣ́σας.

* Locus, quem laudat Suidas, exſtat apud Syneſium in Epiſt. cxxvii. Quod lector eruditus notabit.

ΣΤΟΛΙΟΝ.

ΣΤΟΛΙΟΝ. Ἡ στολή. Καὶ Στολίς. PARS V.

Ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis in Anacreontem, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 400. ubi male legitur, ἀπὸ σταλίκων.

T.

ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ ΑΝΕΣΠΑΚΩΣ——

Ὥσπέρ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Acharn. 1068. ubi ita legitur,

Καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς
Ὥσπέρ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.

ΤΕΘΟΛΩΜΕΝΟΣ. Ἐπὶ λύπης.

Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀπεθολοῦθ' ἡ καρδία.]

Scribendum, ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία. Quomodo recte legitur apud Etymologum, et Photium in Lex. inedito, ex quo deſcripſit Suidas. Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Heſychius: Ἀνεθολοῦτο, ἀνεταράσσετο. Verbum non ſemel uſurpant Procopius et Philoſtratus. Confer etiam Suidam v. Ἀναθολώσει. Cæterum haud aliter locutus eſt Euripides Alceſt. 1067.

——ΘΟΛΟΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΝ, ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ κατερρώγασι——

Atque

PARS V. Atque hac occasione corrigendus Antiphanes apud Athenæum lib. viii. p. 338.

Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἄναξ!
Ἅπαντα ΤΕΘΟΛΩΚΑΣΙΝ. Οὐ βαλεῖς πάλιν
Εἰς τὴν θάλατταν κ᾽ πλυνεῖς, μὴ φῶσί σε
Δωριὰς ἑώλους σηπίας εἰληφέναι;

Ita scribendus iste locus, qui in vitiosissimis est, tum metri, tum sententiæ jussu. Dorias est nomen *ancillæ:* quod ex Terentii *Eunucho* satis notum. Deinde recte, ἑώλους σηπίας. *Stale fish.* Antiphanes apud Athenæum lib. vi. p. 225.

——Παραδοθέντες ἄθλιοι
Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις,
Σήποντ᾽ ΕΩΛΟΙ κείμενοι δύ᾽ ἡμέρας,
Ἢ τρεῖς ————

ΤΕΤΡΑΜΟΝΟΣ. *Quatuor mansiones habens.*] Scribendum, opinor, Τετράμηνος. D. Joan. iv. 35. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΝ ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ubi Codices nonnulli τετράμηνος exhibent. Atque ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.*

ΤΕΤΥΦΩΜΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβρόντημαι. Ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα — κ᾽ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκ δ᾽ ἐλέγεται φρένας.] Photius in Lexi-

* Vide Heinsii Exercitat. Sacras p. 369.

co inedito: ἐκδιλέγετο φρένας. Quod ad veram lectionem ducit. Scribendum, PARS V.

Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἕλετο φρένας.

Respexit Alcæus ad Homer. Iliad. Z. 234.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης ΦΡΕΝΑΣ ΕΞΕΛΕΤΟ Ζεύς.

ΤΙ Δ' ΑΛΛΟ ΜΕΓΑΡΟΙ; Λείπει τὸ, ἢ ἀπολέσαι σπουδάζεις;] Aristoph. Acharn. 758.

Δ. Αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. Μ. Σαμάν.
Τί δ' ἄλλο; Δ. Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
Μ. Παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

Ad hunc locum respexit Suidas, et ex eo proinde est reformandus.

ΤΟΥ. Τοῦτο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ·

Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Ἐπὶ οὐδετέρου δὲ Δαναΐσιν·

Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
Τουτί. Προσόζειν γὰρ κἀκ του μοι δοκεῖ.]

Versus posterior claudicat. Legendum, Κακοῦ του. Quomodo recte exhibet Photius in Lex. MS.

ΤΟΥΘ' ΑΙΔΗΣ ΔΙΑΚΟΝΕΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, Η ΕΓΩ ΠΕΙΣΟΜΑΙ.] Hic locus exstat apud Aris-

PARS V.

Aristophanem in Vesp. 760. Ubi legitur, Ἀΐδης διακρινεῖ. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Corrigendus autem obiter Scholiastes: Ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδε ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην κρινεῖ ταῦτα. Quæ mutila sunt atque ita supplenda: ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην φησίν. Ἀΐδης διακρινεῖ ταῦτα.

ΤΟΥΣ. Ἀντὶ τȣ͂, τȣ́τȣς. Ὅμως μὴ μὲν τȣ̀ς ἵππȣς δέ.] Hæc valde corrupta sunt. Lego et distinguo: Τȣ̀ς. Ἀντὶ τȣ͂, τȣ́τȣς. Ὅμηρος·

Ἦ μὲν τȣ̀ς ἵππȣς τε ———

Homer. Iliad. K. 322.

Ἀλλ᾽ ἄγε, μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον,
Ἦ ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ ΤΕ, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
Δωσέμεν, οἳ φορέȣσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.*

ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΟΙ ΠΑΝΤΩΝ ΗΤΤΟΝ ΜΕΛΕΙ. Ἀντὶ τȣ͂, ȣ̓δαμῶς.] Hæc sunt verba

* Suidas supra, Ἦδος. Ὄφελος.—Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τȣ́των ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλετο; Editio Mediolan. ἀντὶ τȣ͂, τȣ́των, recte habet τῶν. Sed locus omnino corruptus est atque ita scribendus: Ἦδος. Ὄφελος. —Ὅμηρος·

Ἀλλὰ τί μοι ΤΩΝ ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος;

Hic versus, ad quem proculdubio respexit Suidas, exstat apud Homerum, Iliad. Σ. v. 80. quod et bene monuit Cl. Kusterus.

Aristophanis in Plut. 1119. Confer nos supra ad v. Ἧτλον. PARS V.

ΤΡΑΓΟΣ. Παρὰ Μεσσηνίοις ὁ ἐρινεός. Ἐδέξατο δὲ Ἀριστομένης χρησμὸν, ὡς, ἡνίκα πίῃ ὕδωρ τοῦ Ἐδα ποταμοῦ ὁ τράγος, ἁλώσεται ἡ Ἰρὰ τὸ ὄρος.] Scribendum, τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Quomodo recte legitur apud Pausaniam in Messenicis. Quod et recte observavit Cl. Kuhnius.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. Τρεῖς γενεὰς βιούς.

——— Νέστωρ

Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Ad hunc locum nonnulla jampridem scripsimus Emend. P. III. p. 265. quæ omnino consulenda. Dicebatur autem Nestor τριγέρων et τριγερήνιος. M. Antonin. iv. 50. Τί διαφέρει ὁ τριήμερος τοῦ τριγερηνίου; Quod vocabulum fictum et πεπαιγμένον. Nosti illud Homeri, — Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Hinc festive Antoninus, Τριγερήνιος. Dicitur autem τριγέρων de homine silicernio, et qui plurimos annos vixerat. Sic Τρικόρυζος, Τρίπορνος, Τρίορχης, atque alia ejusdem formæ sexcenta; de quibus nos in Addendis ad Theocritum p. 409. Cum Suida facere videtur Propertius ii. 13.

Nam quo tam dubiæ servetur spiritus horæ?
Nestoris est visus POST TRIA SECLA *cinis.*

Qui ſi tam longæ minuiſſet fata ſenectæ
Garrulus Iliacis miles in aggeribus,
Non ille Antilochi vidiſſet corpus humati,
Diceret aut, o mors, cur mihi ſera venis?

Ita ſcribendus iſte locus, præeunte Cl. Marklando ad Statii *Sylvas* p. 173. Atque hac occaſione emendandum Epigramma non illepidum in Anthol. Cephalæ Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 106.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσέος ἦν γενεὴ καὶ Χαλκέος, ἀργυρέη τε
Πρόσθεν, πανλοίη δ' ἡ Κυθέρεια τανῦν.
Καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χαλκέον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
Καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔποτ' ἀποστρέφεται
Νέστορας ἡ Παφίη. Δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς
Οὐ χρυσὸς, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Νέστορας ἀργυρέους. *Senes bene nummatos. Rich old fellows.* Vulgo inepte legitur Νέστωρ.

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. Βασανισθεῖσα. Ἀπὸ τοῦ τροχοῦ ὅπερ ἐστὶν ὄργανον βασανιστικὸν, καὶ διατείνον τὰ σώματα.] Antipho Orat. I. Τῷ γὰρ δημοκοίνῳ ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ παρεδόθη. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΤΡΥΓΟΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ. Τοῦ τέους νέου οἴνου. Τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν, καὶ τὴν ὑποστάθμην.] Ariſtoph. Pac. 575.

Ἀλλ'

PARS V.

Ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
Τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
Τῆς ΤΡΥΓΟΣ ΤΕ ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ.

Huc respexit Suidas. Verba autem Scholiastæ, quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque auctioribus, quam qui nunc exstant, descripta sunt. Quod non semel observavimus.

ΤΥΝΟΥΤΟΝΙ. Δεικτικῶς. Ἀντὶ τοῦ, μικρόν.] Aristoph. Equit. 1217.

Ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀπολεμῶν τυνουτονί.

Ubi Schol. Τυνουτονί. Δεικτικῶς συλλαβὼν τοὺς δακτύλους φησί. Φαεινος, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Ad hunc locum spectavit Suidas. Confer Schol. ad Aristoph. Ran. 139. ubi legitur, συνάγων τοὺς δακτύλους. Quod perinde est.

Υ.

ΥΔΩ. Τὸ ᾄδω. Ὕδειν ἔοικε, καὶ Ὑδέομι ἀντὶ τοῦ ὑμνοῖμι.

Αἴθρην τε εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.] Scribe ob metrum,

Αἴθρην τὴν εὔτεκνον ——

Est autem, opinor, versus Callimachi in Hecale; quæ mulier hospitio excepit Theseum: de quo Plutarchus in Theseo. Æthra autem

 mater

PARS V. mater Thesei.* Huc referendus etiam versus apud Suidam v. Κυμαίνει.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλην.

Nec non versus ille apud Etymol. v. Λάκτιν.

Αὖθις ἀπαλτίζουσαν ἔτνους εὐεργέα λάκτιν.

Ita scribendus videtur iste locus; de quo viri docti ad Callimachum. Græca autem ita vertenda sunt: *Pultis confectricem truam.* Hinc Εὐεργὴ et Εὐεργέτις Atticis dicta, de quo consulendi Lexicographi. Etymol. Ἔτνος τὸ ΔΙΑΛΕΛΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ ΤΗΣ ΤΟΡΥΝΗΣ. Quod notandum.† Cæterum verbum Ὕδειν sive Ὑδεῖν usurpat Callimachus in Jov. 76.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ΥΔΕΙΟΜΕΝ Ἡφαίστοιο.

ΥΠΑΙΜΑΚΕ. Διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ' Εὐριπίδη, ἀλλ' αἰδὴς καὶ γῆρας ὑπαίμακεν.] " Vox ὑπαίμακε est corrupta: pro qua Antho-

* Vide nos Emend. in Suidam P. 111. p. 291. et Hagenbuch. in Epist. Epigr. p. 18.

Εὕρεσιν ἐνθάδε γῆ κατέχει, θανάτοιο λαχοῦσαν,
Μητέρα ΤΗΝ ΕΥΤΕΚΝΟΝ· Εὐδαίμων ἧς, ὦ παροδῖτα.

Confer et p. 22.

† Hinc jocus Cleopatræ apud Plutarchum vol. i. p. 944. Φθάνει δὲ Καῖσαρ, Ἀντωνίου περὶ τὸ Ἄκτιον ὁρμοῦντος, ἐν ᾧ τόπῳ νῦν ἡ Νικόπολις ἵδρυται, διαλαβὼν τὸν Ἰόνιον, καὶ τῆς Ἠπείρου χωρίον, ὃ Τορύνη καλεῖται, καταχών. Θορυβουμένων δὲ τῶν περὶ τὸν Ἀντώνιον, (ὑστέρει γὰρ ὁ πεζὸς αὐτοῖς) ἡ μὲν Κλεοπάτρα σκώπτουσα, Τί δεινὸν, ἔλεγεν, εἰ Καῖσαρ ΕΠΙ ΤΗι ΤΟΡΥΝΗι κάθηται;

" log.

" log. lib. iii. p. 396. rectius legitur ὑπέκβαλε." *Kuster.* Epigramma hoc, quod Dionysii nomen præfert, non uno loco corruptum eſt. Primum ſcribendum κυνῶν γένυς, quod et jampridem monuimus ad Suidam, Emend. P. III. p. 300. Deinde legendum, PARS V.

Ἀλλ' ἀΐδης ἢ γῆρας ΥΠΕΡΒΑΛΕ ——

Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

Δέδοικα δὲ μὴ
Πρὶν ΥΠΕΡΒΑΛΗι με ΓΗΡΑΣ,
Πρὶν ἂν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.

Atque ad hunc locum Euripidis non ſine gratia adluſit Epigrammatiſta.*

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ. Οἱ μήπω λογισμοὺς παρεσχηκότες, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπιστεύθησαν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. 259.

ΥΠ' ΗΟΙ. Ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Homer. Iliad. Θ. 530.

Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,

Ubi Schol. Ὑπὸ τὴν ἕω. Ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Ad hunc locum

* Hæc male leguntur apud Stobæum, Serm. clxxii. p. 587. quæ ſanare non potuit Grotius, Floril. p. 209. Illud tamen Epigramma, quod reſpexit Suidas, aliter legit Cl. Brunckius, quem vide. Analect. vol. ii. p. 242. et vol. iii. p. 189.

PARS V. locum respexit Suidas. Sed utrobique legendum una voce, Ὑπηοῖοι. Homer. Odyss. P. 25.

——μή με δαμάσσῃ
Στίβη ΥΠΗΟΙΗ——

Apollon. Rhod. iv. 841.

Ὡς κεν ΥΠΗΩιΟΙ μνησαίατο νόσον ἑλέσθαι.

ΥΠΟΔΟΧΗΣ. Πλήθους. Ὑποδοχῆς Διονυσίων. Ἀντὶ τοῦ πλήθους καὶ πολλῶν Διονυσίων. Ἀριστοφάνης.] Locus Aristophanis, quem respexit Suidas, exstat in Pac. 529.

——Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων.

Ubi consulendus Scholiastes. Vocem autem ὑποδοχὴν usurpat Polybius in Excerpt. Legat. p. 1259. Ἀποδεξάμενος δὲ τοὺς ἄνδρας φιλανθρώπως, τὴν μὲν πρώτην ΥΠΟΔΟΧΗΝ αὐτῶν ἐποιήσατο μεγαλομερῶς. Nec non Teles apud Stobæum p. 780. Ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνον ἡδὺν, ΥΠΟΔΟΧΑΣ ΤΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑΣ. Quæ locutio notanda.*

ΥΠΟΚΑΘΕΣΘΑΙ. Συγχωρῆσαι, ἀφεῖναι. Ὁ δὲ βουληθεὶς μηδὲν ἀλλότριον ὑποκαθέσθαι, μηδὲ δυσμενὲς μηδὲν ἀπολείπειν τῇ βασιλείᾳ.] Hæc sunt verba

* Athenæus lib. v. 13. p. 210. Ὁ γὰρ τῷ προειρημένῳ Ἀντιόχῳ ὁμώνυμος βασιλεὺς, Δημητρίου δ' υἱὸς, ὡς ἱστορεῖ Ποσειδώνιος, ΥΠΟΔΟΧΑΣ ποιούμενος καθ' ἡμέραν ΟΧΛΙΚΑΣ χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων, σωρεύματα ἑκάστῳ ἀποφέρειν ἐδίδου τῶν ἑστιατόρων ὁλομερῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα, ἅμαξαν πληρῶσαι δυνάμενα.

Polybii

Polybii in Excerptis Valesii, p. 118. Quod et recte observavit Cl. Ernestus. PARS V.

ΥΠΟΠΕΠΤΗΧΟΤΕΣ. Ὑποκρυπτόμενοι. Μέχρι μέν τινες ὑποπεπτηχότες τοῖς ῥακίοις ἠρέμουν.] Interpres ita vertit: *Aliquandiu quidem sub laceris pannis præ metu latentes quieverunt.* Fecit quod potuit vir optimus. Sed locus corruptus est, atque ita scribendus: ὑποπεπτηχότες τοῖς ΘΩΡΑΚΙΟΙΣ ἠρέμουν. Quomodo recte legitur apud Josephum Bell. Jud. lib. v. p. 342. unde hoc fragmentum deprompsit Suidas. Confer etiam Nostrum v. Θωράκιον.*

ΥΣΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος. Τουτέστιν, ὕστερον αὐτοῖς μαχεσόμεθα. Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν.

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις.]

Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Av. 336. Sed ita ut verba pro more et arbitrio suo immutaverit. Quod diligens lector notabit.

ΥΦΕΣΘΑΙ. Ὑποχωρῆσαι. Εἶξαι.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Ran. 1251.

---

* Æschyl. Septem ad Thebas. v. 32.

—— Σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
Πληροῦτε ΘΩΡΑΚΕΙΑ, κἀπὶ σέλμασι
Πύργων στάθητε ——

Φ.

PARS V.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ. Καὶ φάγετε, γενικῇ. Ἔλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Hic locus legitur in Proverb. ix. 5.

ΦΙΛΕΡΓΟΣ. Φιλόπονος. Οἱ μὲν ὑπὸ ῥαθυμίας καὶ τῆς πρὸς τὸ φιλεργεῖν μαλακίας ἀνόητοι καὶ ἀμαθεῖς ἐπαίνηκον αὐτῷ.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 603. Verbum φιλεργεῖν uſurpat Dionyſius Halicarn. in Excerptis Urſini p. 310. Uſurpat et Plutarchus de Educat. p. 13. Nec non Themiſtius Orat. 33. p. 364. Edit. Hard. cujus verba, quæ elegantiſſima ſunt, hic ſubjiciam. Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς θηλυνομένην ἤδη τὴν μουσικὴν ἐπειρᾶτο ἀναῤῥωννύναι, αὐτός τε ἀγαπῶν τὰ ἀνδρικώτερα τῶν κρεμάτων, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐπικελεύων τοῦ μαλθακοῦ ἀφεμένους ΦΙΛΕΡΓΕΙΝ τὸ ἀῤῥενωπὸν ἐν τοῖς μέλεσι.

ΦΙΛΗΤΑΣ. Κῷος, υἱὸς Τηλέφου, ὢν ἐπί τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, γραμματικὸς κριτικός.] Scribe, γραμματικὸς καὶ κριτικός. Aliud eſt *Grammatice*, aliud *Critice*. In utraque autem excelluiſſe videtur Philetas. Suidas: Ἑκαταῖος, Ἀβδηρίτης, ὃς ἐπεκλήθη κριτικὸς καὶ γραμματικός. Cæterum de *Phileta* iſto confer quæ ſcripſimus in *Indice* noſtro ad Theocritum. Ubi Heſychii locus, quem

quem perperam administrarunt operæ, ita rescribendus est. Ὑπ᾽ αὐλȣ̃, μετ᾽ αὐλȣ̃. Ὑπαυλίην, παρ᾽ Ἑκαταίῳ Φιλητᾶς. *Dicit Philetas vocem* Ὑπαυλίην *apud Hecatæum exstare.* Hæc mens Lexicographi est. Atque hinc emendandus Photius in Lexico inedito: Τενθεὺς, ὁ Πενθεὺς, παρ᾽ ἑκατέρῳ. Scribe meo periculo, παρ᾽ Ἑκαταίῳ. Idem: Ῥοῖζος, παρ᾽ Ὁμήρῳ θηλυκῶς·

PARS V.

Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε ——

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Confer Homer. Odyss. I. 315. Recte autem supra Ὑπ᾽ αὐλȣ̃, μετ᾽ αὐλȣ̃. Respexit Hesychius ad Hesiod. Scut. Hercul. 281.

———— νέοι κώμαζον ΥΠ᾽ ΑΥΛΟΥ.

ΦΙΛΟΝ. Οὐδετέρως. Δεῦρο δὲ, φίλον ἐμόν.] Aristoph. Eccles. 947.

Δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι,
Πρόσελθε καὶ ξύνευνός μοι
Τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΦΩΡΙΑ. Λαθραῖα. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Φώρια δ᾽ ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ: quod et pridem ad Suidam monui-

PARS V. monuimus.* Carmen integrum, quod non inelegans eſt, hic ex Cod. MS. emendatum ſubjiciam.

ΠΑΥΛΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν
Καὶ περιδηρίτην Κύπριδος ἐργασίην·
Ἡδὺ λαθεῖν, φυλάκων τε παναγρέα κάνθον ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Vulgo legitur, ἡδὺ λαλεῖν. Sed de *nuptiis furtivis*, quæ ſuaviores et jucundiores ſunt ſcilicet, hic agit Poeta. Quare recte emendavimus. Vocem autem παναγρέα alibi uſurpat Paulus in Epigrammate: de quo nos in Epiſt. ad Cl. Warton. p. 335.

Adjungam et aliud Pauli Epigramma, elegans ſane et feſtivum, quod ex Anthologia inedita primus publicavit Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. I. p. 44.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
Ἐμπελάσῃ γυίοις γυῖα περιπλοκάδην.
Μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
Τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
Στήθεα δ' ἐζεύχθω, τά τε χείλεα, τἄλλα δὲ σιγῇ
Κρυπτέσθω, ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

* Vide nos ſupra P. III. p. 357.

Ubi

Ubi vir doctiſſimus: " Nollem *Semiramidis* " *murum* adjeciſſet de ſuo, qui profecto ridi- " culus eſt et puerilis." Atqui non de ſuo adjecit Paulus, ſed de Syneſio Epiſt. 4. cujus verba ſunt: Ἐπιβάται ὄντες πλεῖν ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλεῖους νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις. Ἀλλὰ μὴ φθόνει. Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐῤῥωμενέστατον οὐ πάλαι διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον· σωφρονοῦσιν ἀνθρώποις ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟ ΣΕΜΙΡΑΜΙΔΟΣ. Qui locus notandus.

PARS V.

ΦΟΙΝΙΚΕΛΙΤΗΣ. Ὁ ἀπατηλός,] Idem φοινικελίτης, φοινικελίστης, et φοινικελίκτης. Quæ vox e ſcena petita eſt. Heſychius: Φοινικελίκτην, ἀπατηλόν.

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα
Κάπηλον ————

Ita ſcribendus iſte locus. Λόγων κάπηλος eſt *Caupo verborum. Qui verba mercede locat.* Quod cauſidicorum eſt. Hinc Horatius,

Perfidus hic caupo ————

Quod minus intellexerunt viri eruditi.* Recte autem Suidas, ὁ ἀπατηλός. Homer. Odyſſ. Ξ. 288.

* D. Paulus in Secunda Epiſtola ad Corinth. ii. 17. Οὐ γάρ ἐσμεν, ὡς οἱ πολλοὶ, ΚΑΠΗΛΕΥΟΝΤΕΣ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.

Δὴ

PARS V.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ΑΠΑΤΗΛΙΑ εἰδώς.

Quo respicere videntur Grammatici. Atque hac occasione corrigendus Hesychii locus, qui viros doctissimos penitus elusit. Φοινικόχλοις, ξανθόχλοις. Emendabat Cl. Hemsterhusius, Φοινικοχλόοις, ξανθοχλόοις. Ruhnkenius noster, Φοινικοκόχλοις, ξανθοκόχλοις. Sed uterque lapsus est. Scribendum sine dubio, Φοινικοχαλίνοις, ξανθοχαλίνοις. Homer. Iliad. Δ. 141.

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Ubi Schol. Παρήϊον, παραγναθίδιον, τὸ νῦν ΧΑΛΙΝΑΡΙΟΝ καλέμενον. Qui locus notandus.*

ΦΡΙΞ. Ἡ ἄνωθεν κ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Homer. Iliad. Η. 63.

---

* Philostratus in Polemon. ii. p. 532. Αὐτὸς δὲ ἐπὶ ΖΕΥΓΟΥΣ ΑΡΓΥΡΟΧΑΛΙΝΟΥ, Φρυγίε τινὸς ἢ Κελτικε, πορεύοιτο, εὔκλειαν τῇ Σμύρνῃ ἔπρατἴε. Ita et in Epigrammate in Laida

ΠΟΜΠΗΙΟΣ.

Ἡ τὸ καλὸν κ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα,
Ἡ μόνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη,
Οὐκ ἔτι ΧΡΥΣΟΧΑΛΙΝΟΝ ὁρᾷ ΔΡΟΜΟΝ ἠελίοιο
Λαῒς, ἐκοιμήθη δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
Κώμους, κ τὰ νέων ζηλώματα, κ τὰ ποθεύντων
Κνίσμαλα, κ μύςην λύχνον ἀπειπαμένη.

Ad quod Epigramma vide Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 149.

Οἵη

Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ
'Ορνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

PARS V.

Ubi notandum illud, μελάνει. Quo referendus Suidas infra: Φρίξ. Τῶν ὑδάτων ΜΕΛΑΝΙΑ. Cæterum ad hunc locum Homeri manifesto respexit Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 365.

—— Καὶ μαλακὴν ΦΡΙΚΑ φέροι ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΦΡΟΝΤΩΝ ΕΜΙΣΗΝΟΣ. Ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Σευήρου τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ — ἔγραψε δὲ συχνοὺς λόγους.] Exstat hujus Frontonis, ut videtur, unum atque alterum Epigramma in Anthologia Cephalæ, quæ, quia satis elegantia, et ejusdem indolis sunt, hic in gratiam lectoris eruditi adscribam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μοι, φίλτατε Κῦρε; τί ποιεῖς;
Τὸν σὸν Καμβύσην οὐκ ἐλεεῖς; λεγέ μοι.
Μὴ γίνου Μῆδος, Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν,
Καὶ ποιήσουσίν σ' αἱ τρίχες Ἀςυάγην.

Ita scribendum istud Epigramma. De quo Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 615. et doctissimus Albert. ad Hesych. v. Σάκας. Recte πολεμεῖς μοι. Xenophon. Instit. Cyri. lib. i. Ὦ παῖ, οὕτω τῷ Σάκᾳ ΠΟΛΕΜΕΙΣ; Quo respexisse videtur Epigrammatista.* Deinde recte scripsimus, Καὶ

* Demosthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 153. Ἐξὸν αὐτῷ μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, ΤΟΥΤΟΙΣ ΜΕΝ ΠΟΛΕΜΕΙΝ.

ποιή-

PARS V. ποιήσουσίν σε. Quomodo locutus eſt Fronto in altero Epigrammate apud Stratonem, quod hic integrum ſubjiciam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχειν, κωμῳδὲ, νομίζεις,
Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην.
Ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἶτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
Καὶ τότε μαστεύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

Alluſit hic Fronto, idque haud illepide, ad nomina quinque fabularum Menandri: de quibus conſulendi Grammatici. Confer etiam nos in Epiſt. Crit. p. 447. ubi Epigramma geminum germanum exhibuimus.* Menandri Φάσμα, ut alios taceam, laudat Athenæus lib. xiv. p. 661. Καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι·

——— Ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν
Ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη.

Ita recte legendum vidit Cl. Bentleius. Sed vim τοῦ, Ἐπισημαίνεσθαι, minus cepit vir doctiſſimus. Ἐπισημαίνεσθαι eſt *applaudere, approbare.*† Suidas: Ἐπισημαίνεσθαι. Ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖν μὲν, καὶ ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης. Locus Iſocratis, quem

* Hoc etiam Frontonis Epigramma in iſto loco citatur. Vide notas.

† Æſchines Περὶ Παραπρεσβ. p. 256. Ἐφ' ἅπασι δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος Δημοσθένης, καὶ τερατευσάμενος, ὥσπερ εἴωθε, τῷ σχήματι, καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν, ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Athenæus lib. ix. 2. p. 368. Ἐξῆς δὲ τούτων πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἐπιφερομένων, ἡμεῖς ἐπισημαινόμεθα τὰ μνήμης ἄξια.

respexit

reſpexit Suidas, exſtat in *Panathenaico*: quem et laudat Hermogenes de Form. p. 291. Quare verba Menandri ita interpretanda eſſe cenſeo: *Si omnia apparata ſint probe et curata, plauſum date.* Sunt verba coqui ſcilicet. Confer Cl. Gataker. ad M. Antonin. vi. 20. ubi de hoc verbo agit.

ΦΡΩΓΕΙΝ. Φράττειν. Ἀττικῶς.] "Legendum, "φώγειν, φρύττειν. Ἀττικῶς. Niſi quis malit: "Φρύγειν, φρύττειν. Ἀττικῶς." *Ruhnken.* Poſterius placet: nam Φρύγειν Atticorum, Φώγειν vero Bithynorum eſt. Etymologus: Φώζειν σημαίνει τὸ καίειν. Στράττις·
Ἀλλ᾽ εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν. Βιθυνοὶ δὲ φώγειν λέγουσι. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Etymologum v. Φηγός. Eſt et φώγειν vox Dorum. Epicharmus apud Athenæum lib. ii. p. 56.

Καὶ φασήλους φῶγε θᾶσσον, αἴχ᾽ ὁ Διόνυσος φιλῇ.

Et phaſelos ocyus torre, ſi Baccho grati ſint.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte verſiculus, qui Trochaicus eſt: quod miror viros eruditiſſimos non animadvertiſſe.* Cæterum hac occaſione corrigendus Heſychius, quem nuperi Editores cura ſua indignum judicarunt. Φώγειν, φρύγειν. ΦΩΙΔΕΣ, τὰ ἀπὸ πυρὸς ἐν σώματι γενόμενα

* Poteris etiam legere, αἴχ᾽ ὁ Διόνυσος ΘΕΛΗ. *Si Baccho placet.*

PARS V. ἐκφυσήματα. Ita legendum. Confer Etymolog. v. Φώς. et Hesychium v. Φλύσμαινα.*

X.

ΧΑΛΔΑΙΚΟΙΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΣΙ. *Διαπορουμένῳ γὰρ τῷ Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρου μιμήσεων τῶν ὀρνέων καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἀπηχημάτων ἐνίας ἐν τοῖς Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως.*] Hic locus ex Damaſcio in Vita Iſidori depromptus eſt; ut recte notavit Kuſterus. Voculæ autem ἐν τοῖς ſunt non niſi correctio vocis præcedentis ἐνίας, quæ vox igitur delenda eſt. Idem mendum apud Julian. Epiſt. 35. quod recte Petavio animadverſum.

ΧΑΛΕΠΑΙΝΕΙ. — *Διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν πρότερον, οὐ χαλεπῶς γνωρίσας τὸν ἄνθρωπον.*] Hæc ſunt verba Polybii. Sed locus non ſuccurrit. Cæterum hoc fragmentum locum tenet non ſuum: pertinet enim ad Χαλεπῶς, non Χαλεπαίνει. Reſtituendus autem, dum hæc agimus, Pauſanias in Eliacis Poſter. cap. 24. *Καὶ εἰσὶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, τῆς ἀγορᾶς βωμοὶ πλῆθος οὐ πολλοί. Καταλύονται γὰρ οὐχ ἁπλῶς, ἅτε αὐτοσχεδίως οἰκοδομούμενοι.* Scribendum ſine dubio: *Καταλύονται γὰρ οὐ* ΧΑΛΕΠΩΣ. *Facile enim diſſolvuntur.* Quod ex contextu ſatis manifeſtum eſt. Atque haud incommodum fuerit et al-

* Sed ſupra legendum, opinor, Φώγειν, φρύγειν, φρύττειν. Confer Cl. Pierſon. ad Mœrin. p. 382.

terum

terum locum Pausaniæ, qui Editores plurimum torsit, hic una opera vindicare. Est autem in Eliac. Poster. cap. 12. p. 480. Τίμωνι δὲ τῷ Αἰγύπτου, καθέντι ἐς Ὀλυμπίαν ἵππους, ἀνδρὶ Ἠλείῳ, ἔστι τούτῳ Χαλκοῦν ἅρμα, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀναβεβηκὸς σθένος νίκης. Ita scribendus iste locus. Σθένος νίκης dicitur, ut σθένος Ὠρίωνος. De quo viri docti ad Homer. Iliad. Σ. 486. Sophocles Trachin. 501.

> Μέγα τι ΣΘΕΝΟΣ ἁ
> Κύπρις ἐκφέρεται ΝΙΚΑΣ ἀεί.

Ubi recte Scholiastes: Σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. Atque ad hunc locum Tragici respexit, opinor, Pausanias. Cæterum ita fere locutus est Noster infra p. 495. Ἔστι δὲ καὶ τοῦ Κυρηναίου Κρατισθένους ΧΑΛΚΟΥΝ ΑΡΜΑ. Καὶ ΝΙΚΗ τε ἐπιβέβηκε τοῦ ἅρματος. Qui locus geminus germanus est.

ΧΑΛΥΔΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ.] Scribendum, Χαλυβώνιος. De *vino Chalybonio* consulendus Cl. Casaubonus ad Athenæum i. 22. Ejus meminit Plutarchus de Alexand. Virt. p. 342. Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἐπίταττε μὲν ἡ ἀρετὴ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἆθλον, οὗ τέλος ἦν, οὐ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμήλων παρακομιζόμενος, οὐδὲ τρυφαὶ Μηδικαὶ καὶ τράπεζαι καὶ γυναῖκες, οὐδὲ ΧΑΛΥΒΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, οὐδὲ Ὑρκανικοὶ ἰχθύες· ἀλλ' ἑνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπους, μιᾶς ὑπηκόους ἡγεμονίας, καὶ μιᾶς ἐθάδας διαίτης καταστῆσαι. Ita scribendus iste locus. Cl. Reiskius legebat, Βαβυλώνιος οἶνος. Sed nostra

PARS V. lectio sine controversia vera est. Notandum autem illud, Ὑρκανικοὶ ἰχθύες. *Pisces ex Hircania*: qui minus noti scilicet. Eorum tamen mentio apud Plutarchum infra, p. 1101. Ὡς πρὸς τοὺς ΥΡΚΑΝΟΥΣ ΙΧΘΥΣ ἔχομεν, οὔτε χρηστὸν οὐδὲν, οὔτε φαῦλον ἀπ' αὐτῶν προσδοκῶντες. Sed locus proculdubio corruptus est atque ita legendus: Ὡς πρὸς τοὺς Ὑρκανοὺς ἢ Σκύθας ἔχομεν. Quod et Xylandro placebat.

ΧΑΣΜΑι. Μετεωροφρονεῖς. Περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Equit. 821.

ΧΟΙΔΙΑ. Σταμνία. Κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.] Hic locus male interpunctus est: quod miror non animadvertisse Interpretes. Scribendum omnino: Χοΐδια. Σταμνία κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος. *Amphoras confecerunt congiales, arte admodum subtili fabricatas.* Σταμνία χοΐδια sunt *amphoræ*, sive *vasa vinaria*, quæ χοᾶ sive *cotylas octo* continerent. Hinc σταμνία *Thasia*, *Chia*, et *Mendæa*. Photius in Lexico inedito: Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια. Οἱ δὲ τὰ Χῖα, καὶ τὰ Μενδαῖα. de quibus viri docti ad Mœridem et Pollucem.* Restituenda vox ista Eubulo in

* Hinc eleganter Aristophanes in Ran. v. 22.

Ὅ τ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου
Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ ——

Auge

PARS V.

Auge apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

Παρεγκέκαπται ΣΤΑΜΝΙ' ἐννέ' ἢ δέκα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus: quod et recte monuit vir doctiſſimus ad Ammonium. Hinc Καταςαμνίζειν. *Vinum e dolio in dolium diffundere.* Verbum uſurpat Nicoſtratus apud Athenæum. Confer et viros doctos ad Polluc. vii. 162. Καταγγίζειν vocat Dioſcorides. Quod perinde eſt. Cæterum notandum verbum Παρεγκέκαπται, quod haud protritum eſt. Κάπτειν eſt *deglutire*: et nunc de *eſu*, nunc de *potu* dicitur: de quo, ut alios taceam, Cl. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum. Xenarchus ſive Timocles apud Athenæum lib. ix. p. 431.

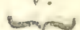
Μὰ τὸν Διόνυσον σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Ubi nihil mali ſuſpicatus eſt magnus Animadverſor. Verſus autem turpiſſime claudicat, atque ita ſublevandus eſt:

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Quæ elegans emendatio. Atque hic una opera corrigendus Heſychius: Ἐγκάπτει, ἐκπίνει. Vulgo inepte legitur, ἐκπνεῖ. Atque hinc Ἔγκαφος. Suidas: Ἔγκαφος, τὸ ἐλάχιστον. Εὔπολις·

Ubi Schol. Δέον εἰπεῖν, ὑός Διός· ὑός Σταμνίυ εἶπε παρ' ὑπόνοιαν· ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σαμνίῳ βάλλεται. Ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. Σταμνία δὲ, καὶ σάμνυς, τὺς ἀμφορεῖς τῦ οἴνυ φασίν. Ἔπαιξεν ὖν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαστάζει τὸν οἶνον καὶ φέρει.

PARS V.

Οὐ γὰρ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ τῶν ἐμῶν οὐδ' ΕΓΚΑΦΟΣ.
Ne mica quidem rerum mearum jam reliqua est.

Οὐδ' ἔγκαφος. *Not a mouthful.* Quod de homine dicitur, qui patrimonium suum abligurierat. Ita legendus et intelligendus iste versiculus, quem perperam accepit vir doctissimus ad Ammonium. Hæc facit Eubulus apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

Ὡς εἴ τι βούλει ΤΩΝ ΛΕΛΕΙΜΕΝΩΝ φαγεῖν.

Quod imprimis notandum.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΕΙΝ —— Τὴν ἀρχὴν ὁπόθεν εὑρέθη ὁ μῦθος, καὶ ὅς τις πρῶτος ἐφεῦρεν οὐ μᾶλλον εὕροι τις ἄν, ἢ εἴ τις ἐπιχειρήσειε τὸν πτάραντα ἢ χρεμψάμενον ἀναζητεῖν.] Hæc sunt verba Juliani Orat. vii. p. 205. ubi male legitur, σπαρεντα ἢ χρεμψάμενον. Sed veram lectionem conservavit Suidas: quod et recte observavit Cl. Wyttenbachius. Quin et vicissim Suidas ex Juliano corrigendus est: τὸν ΠΡΩΤΟΝ πτάραντα ἢ χρεμψάμενον. *Qui primus sternutarit aut screarit.* Quod et sensus loci requirit.

ΧΡΙΣΑΣΘΑΙ. Ἀλείψασθαι. Καὶ ἀποδυσάμενον χρίσασθαι κελεύει ἐλαίῳ. Καὶ αὖθις·

Νέκταρι δ' εἰνάλιαι Νηρηΐδες ἐχρίσαντο,
Καὶ νέκυν ἀντιάσῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.

Ita

Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui in Vulgatis mire disjunctus eſt. Diſtichon autem illud eſt pars Epigrammatis in Homerum, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 386. Quod diligens lector notabit.

ΧΡΥΣΗ ΕΙΚΩΝ. *Ὤμνυον οἱ Ἀθήνῃσιν ἄρχοντες, ἂν μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθήσειν ἐν ἄστει, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ.*] Hunc locum non intellexit Kuſterus. *Παρελθεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν* eſt *ad magiſtratum accedere*, ſive, *inire magiſtratum*. *Παρελθεῖν ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσι* eſt, *Capeſſere quæ ad officium ſuum pertinerent. Defungi officio ſuo. To diſcharge their truſt.* Quare locus ita vertendus eſt. *Archontes Athenis jurabant ſe*, ſi officio ſuo defuiſſent, *ſtatuam ſuam auream dedicaturos eſſe.* Quod uſquequaque verum eſt. Et notanda locutio, quæ elliptica eſt, et Helleniſmi exquiſitioris. Cæterum hujus moris meminit Plato in Phædro, et Plutarchus in Solone, ut alios taceam, de quibus conſulendus Cl. Corſinus Faſt. Attic. I. p. 23.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. *Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.*] Hæc ſunt verba Pſalmographi cii. 3.

PARS V.

ΨΑΘΥΡΙΑΝΟΙ. Αἵρεσίς τις οὕτω καλουμένη, διότι Θεόκτιστός τις ψαθυροπώλης διαπύρως τῷδε λόγῳ συνίστατο.] Hic locus totidem fere verbis legitur apud Socratem Histor. Eccles. lib. 5. cap. 23. unde desumpsit Suidas.

ΨΑΜΜΟΚΟΣΙΟΓΑΡΓΑΡΑ — Καὶ τὰ Γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο. Ὡς ἐν Λήμναις·

Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαιρ' ἐστία.]

"Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 3. ἐν Λίμναις. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim ἐν Λημνίαις, quæ erat fabula Aristophanis, cujus et Athenæus aliquoties mentionem facit." *Kuster*. Recte vir doctissimus. Sed et scribendum,

——πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἐστία.

Neque enim aliter loqui solet Aristophanes.

ΨΕΚΤΕΟΣ. Οἰκοδομήματα Ἀστύρια καὶ δαπανηρὰς λειτουργίας χαίρειν ἐάσαντας, χρηστοὺς ἄρχοντας ἄρχειν· Ψεκτέος γὰρ ὁ ἄρχων, ὁ χαίρων οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέσι.] Scribe, χρὴ τοὺς ἄρχοντας ἄρχειν. Quomodo recte legitur supra v. Οἰκοδομήματα.*

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις, ἀπόφασις, διαλαλία.] Notanda vox διαλαλία, quæ notæ interioris est et neutiquam sollicitanda: quod et ad Hesychium

* Hæc sunt verba Juliani Orat. ii. p. 92.

chium viderat magnus Salmasius. Quocum facit Etymologus v. Ψηφίδες. Cratinus in Fugitivis apud Athenæum lib. viii. p. 344. *Λάμπωνα τ' ἐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνε φίλων ἀπείργειν.* Quem locum non intellexit Casaubonus. Φλεγυρὰ ψῆφος est *flagrans rumor. The common talk of the town.* Hinc Horatius, *Flagare rumore malo.* Quod ex Græco fonte petitum. Hesych. Φλεγυρὰ, ὑβριστικὴ, λαμπρά. Respexit Aristophanem in Acharn. 665. PARS V.

Δεῦρο, Μἒσ', ἐλθὲ ΦΛΕΓΥΡΑ.

Ita scribendus iste locus, præeunte Scholiasta. Quocum facit noster Suidas v. φλεγυρά. Est et ψῆφος *calculus computatorius.* Τὸν χρημάτων ἀριθμὸν vocat Suidas. Hinc Argentarius in Epigrammate, συμβολικὴ ψῆφος· de quo nos supra in v. Λάγυνος. Et ψηφίζειν. *Computare.* Epigramma, nescio cujus, in Anthol. lib. ii. p. 272.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος,
Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αἳ χρυσὲ τιμαλφέα φόρτον ἔχεσαι
Πολλὸν ὑπὲρ νώτε, χόρτον ἔδεσι μόνον.

Atque hinc nescio an corrigendus Automedon in Epistola nostra ad Cl. Warton. p. 343.

————— *βίον ζώοιτε κορώνης*
Ἡμίονοι, ΜΟΥΝΗΝ *ἦρα βοσκόμεναι.*

ΨΙΘΥ-

PARS V.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ. Ἡ τῶν παρόντων κακολογία παρὰ τῷ Ἀποςόλῳ.] "Malim ἡ τῶν ἀπόντων, "i. e. *abſentium*. Abſentes enim calumnia pe-"tere ſolet." *Kuſter*. Male vir doctiſſimus. Nihil enim opus *ſuſurro* ſive *ſubmiſſa voce* in abſentes. Atque hinc explicandus Paulus in Epiſtola Secunda ad Corinth. xii. 20. Καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοί. Hæc *tacita* ſive *tecta*, illa *aperta* calumnia. Quod ſedulo notandum. Atque ad hunc locum Apoſtoli reſpexit Suidas. Confer etiam Paulum ad Romanos i. 30. Cæterum huc facit Pſalmographus xl. 8. Κατ' ἐμȣ̃ ΕΨΙΘΥΡΙΖΟΝ πάντες οἱ ἐχθροί μȣ. *All mine enemies* WHISPER *together againſt me.** Hinc Juvenal. iv. 110.

——————*ſævior illo*

Pompeius tenui jugulos aperire SUSURRO.

Ubi conſulendi Interpretes. Et notandus Græciſmus, *Sævus jugulare*. Sic Græci, δεινὸς λέγειν, δεινὸς φαγεῖν.† Heliodorus Æthiop. lib. viii. p. 397. Δεινὸς δὲ ὁ τῆς δίκης ὀφθαλμὸς

---

* Plutarchus in libello, Περὶ τȣ̃ ἀκȣ́ειν, vol. ii. p. 45. Ὥσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, ȣ̓ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίȣ, καὶ ἀηδία προσώπȣ, — ἀλλὰ καὶ νεῦμα, καὶ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΕΤΕΡΟΝ, καὶ μειδίαμα, χάσμαί τε ὑπνώδεις, καὶ κατήφειαι, καὶ πᾶν εἴ τι τȣ́τοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐςι, καὶ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Idem infra p. 143. Τότε ȣ̓̃ν δεῖ μάλιςα τὴν νȣ̃ν ἔχȣσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα, καὶ φυλάτἶεσθαι ΤΟΝ ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΝ, ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται.

† Ita Demoſthenes Olynth. A. p. 63. Edit. Mounteney: Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

ἐλέγχειν τὰ ἀμήνυτα, καὶ τὰ κρύφια, καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ita ſcribendus iſte locus. Atque ad hanc normam emendandus Philoſtratus in Heroicis p. 665. Ξυγχωρεῖ ὁ Ἥρως, ΧΡΗΣΤΟΣ ΩΝ ΞΕΝΙΖΕΙΝ τουτοισὶ τοῖς θάκοις. Vulgo legitur ξενίζων. Atque hinc vindicandus etiam Galenus de Loc. Affect. lib. i. cap. 3. Ἀλλ' οὔτω γε καὶ Ζωΐλος ΕΝΔΟΞΟΣ τὴν Ὁμήρου ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ εἰκόνα. Quod perperam ſollicitavit Cl. Olearius ad Philoſtratum. Ita locutus eſt Heſychius: * Τετράδι μέν φασι Ἡρακλέα γενέσθαι, καὶ πρῶτον ΕΝΔΟΞΟΝ ὄντα ἄλλοις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΝ.† Huc ſpectat Horatius:

PARS V.

> *Hunc equis, illum* SUPERARE *pugnis*
> NOBILEM.

---

* Apud Heſych. in præcedentibus vulgo male legitur Τετράδι μὲν τ' οἴχου. Scribendum, Τετράδι μὲν τ' ΕΤΕΚΟΥ.

† Notandum illud Τετράδι γενέσθαι. Confer Auctor. Vitæ Ariſtoph. p. 13. Edit. Kuſteri, Photium in Lex. MS. et Suidam v. Τετράδι γέγονας. Addas Heſych. et Suidam v. Ἀρκάδας μιμούμενος.

FINIS.

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

SCRIPSIT

JO. TOUP, A. M.

ECCLESIÆ CATHEDRALIS EXON.

PRÆBENDARIUS.

EMENDATIONUM

IN

HESYCHIUM

PARS PRIMA.

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

AΥΛΗΤΑΙ. Ἀκροάται αὐλοῦντες.] Legendum, ἀγρόται, αὐλοῦντες. Scribitur et αὐλεῖται. Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 1487. Αὐλείτης. Ὁ ἀπὸ (ἐπὶ) τῆς ἐπαύλεως. Ὁ ἄγροικος. PARS I.

ΑΝΟΛΒΟΥΣ. Ἀπόρους. Ἀνοήτους.] Schol. ad Sophoclis Aj. 1176. Ἄνολβον, ἀνόητον· ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. Vide et Triclinium ad locum.

ΑΙΓΛΗΤΗΝ. Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος.] Apoll. Rhod. iv. 1716.

—— ΑΙΓΛΗΤΗΝ μὲν εὐσκόπου εἵνεκεν αἴγλης,
ΦΟΙΒΟΝ κεκλόμενοι ——

PARS I. Idem v. 1730.

——ὅτ' ΑΠΟΛΛΩΝΑ θυηλαῖς
ΑΙΓΛΗΤΗΝ Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

ΑΡΙΗΚΟΣ. Πολυήκοος.] Recte Salmas. Ἀριήκοος. Schol. ad Apoll. Rhod. iv. 1707. Ἀριήκοος. Λίαν ἐπήκοος.

ΕΣΠΕΡΟΣ. Ὁ ἀςὴρ ἔσπερος ὃς κάλλιςος.] Scribe, ὁ ἀςήρ. Ἕσπερὸς ὃς κάλλιςος — Homer. Iliad. X. 318. Versiculus satis notus,

Ἕσπερος ὃς κάλλιςος ἐν ὐρανῷ ἵςαται ἀςήρ.

Vide et Iliad. B. 850.

ΜΥΙΩΝΕΣ. Μύεν.] Legendum, μύες. Hesych. Μύες, αἱ συνεςραμμέναι σάρκες. Ubi Guy. Μῦες. Apoll. Rhod. iv. 1520.

—— αὐτὰρ ὁ μέσσην
Κερκίδα καὶ μυῶνα πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθεὶς,
Σάρκα δακὼν ἐχάραξεν ——

ΔΙΚΡΑ. Ὄφις, ἡ διπλῆ.] Legendum fortasse, Δικραίρα ὄφις, ἡ διπλῆ. Apoll. Rhod. iv. 1613.

Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δικραίρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο ——

Ubi Schol. Διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τῦ τρίτωνος ὐρὰ διῃρημένη εἰς δύο.

ΔΟΜΕΟΥΣ. Οἰκόπεδα.] Recte corrigunt, Δομαίους. Apoll. Rhod. i. 737.

—— οἵγε νέον βάλλοντο ΔΟΜΑΙΟΥΣ
Ἱέμενοι ——

ΑΝΑΘΑΡΑΓΗΣΑΙ. Ἀναψοφῆσαι, ἀναπηδῆσαι.] Forte scribendum: Ἀναραβῆσαι, ἀναψοφῆσαι. Sed melius, Ἀναβραταγῆσαι. Hesych. Ἐβραταγῆσεν, ἐψόφησεν. Lego: Ἀναραθαγῆσαι. Hesych. Ῥάθαγος — ψόφος.

ΚΟΛΑΖΕΙΝ. Περαίνειν.] Recte Petavius, παραινεῖν. Confer fragmentum Hyperidis Ἐπιταφίου apud Stobæum p. 618. Schol. ad Sophoclis Aj. 1128. Κόλαζε, ἦγουν δίδασκε. Κολάζειν τὸ παιδεύειν, ἀφ᾽ οὗ κεκολασμένα ἤθη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαίδευτα. Vide et Sophoclis Ajac. 1180. et Schol. ad Apoll. Rhod. i. 739.

ΚΕΡΑΜΟΣ. Πίθος καὶ πᾶν ὄστρακον καὶ δεσμωτήριον καὶ ὄχυρωμα καὶ πόλις Καρίας, ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος.] Guy. χώματος. Heins. δώματος. Nihil autem mutandum. Schol. Apoll. Rhod. iv. 1348. Οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ὅθεν καὶ τὸ Κεράμιον στέρφος λέγεται. Ubi vides στέρφος a colore κεραμίου dici.

ΣΤΥΠΗ. Ὁ στύπος, ἡ στελέχη.] Apoll. Rhod. iv. 1401.

Μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος ——

PARS I.

Vide nos infra P. I. v. Στυπογλύφος. Forsan ΤΟ ςύπος. Nicander Theriac. v. 951.

Καὶ τὰ μὲν ἐν ςύπεϊ ——

ΑΝΑΥΔΕΑ. Ἄῤῥητα. Ἄφωνα.] Forte ab ἀναυδής. Vel legendum ἄναυδα. Vide Sophoclem in Aj. 966. ubi Schol. ἄῤῥητον. Vel legendum ἀναύδητα. Sophocles Aj. 727.

Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει
Τὲ, ϗ φλέγει· ϗ ὀδὲν ΑΝΑΥΔΗ-
ΤΟΝ ——

Schol. Ἀναύδητον. Ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιςον, ἀλεκ]ον. Lucian. de Domo p. 451. Ὥσπερ τὶς ἄναυδος. Euripides Alcest. 171.

Ἄκλαυςος, ἀςενακτός ——

Sed apud Sophoclem ἀντὶ τȣ̃, φλέγει, forsan legendum φθίνει. Ita Euripides in Alcest. 201.

—— ΦΘΙΝΕΙ γὰρ ϗ ΜΑΡΑΙΝΕΤΑΙ νόσῳ.

ΑΝΑΣΦΟΔΗΞΑΙ. Ἀναπηδῆσαι, ἐξελάσαι.] Legendum, Ἀνασφαδάξαι, ἀναπηδῆσαι, ἐξάλλεσθαι vel ἐξήλασθαι.

ΕΠΙΒΟΛΙΣ. Μέρος τȣ̃ ἥπατος.] Legendum, literarum ordine postulante, Ἐπιλοβίς. Hesych. Λόβιον — τὸ ἄκρον τȣ̃ ἥπατος.

ΚΥΔΟΣ. Δόξα, ἀρετὴ, νίκη, τιμὴ, ἀριςεία, λοιδορία, κακολογία.] Erudite. Schol. ad Sophoclis Aj.

Aj. 735. Ἀρσενικῶς δὲ ὁ Κύδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως. Scholiaſtam ipſum vide. Vide et Arnaud ad Heſych. PARS I.

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ. Δυσγενῶν.] Reſpexit locum Sophoclis in Trachin. v. 60.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα,
Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν ——

Schol. Ἀγεννήτων. Δυσγενῶν.

ΑΙΟΛΗ ΝΥΞ. — Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Reſpexit locum v. 93.

Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
Τίκτει ——

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Quintus Calaber, lib. viii. 244.

—— Ὑπέστενε δ' ΑΙΟΛΟΣ αἰθὴρ
Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν ——

ΦΡΕΝΟΥΝ. Φρονεῖν. Διδάσκειν. Νουθετεῖν.] Notat verſum Æſchyli Sopingius: cui addetur Sophocles Trachin. v. 51.

Νῦν δ' εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέροις φρενοῦν
Γνώμαισι δούλαις ——

Ubi Schol. Φρενοῦν, νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν. Sappho p. 68. Edit. Wolf.

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς δάπτει,
Βροτέαν φρένα κρατιστὸν φρενῶν.

PARS I.

ΣΤΙΠΤΟΣ.] Sophocles in Philoct. v. 32.

Στειπτή γε φυλλάς ——

Scholiastes ad Aristophanis Acharn. 179. Στιπτοὶ γέροντες. Ἀντὶ τȣ̃, πυκνοί. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. Ἢ ἀντὶ τȣ̃, στεῤῥοὶ καὶ πεπιλημένοι. Ἀπὸ τȣ̃, στείβειν, ὅ ἐστι πατεῖν.

ΚΑΘΑΓΙΖΩ. Συντελέσω καὶ καθιερώσω. Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τȣ̃ μιαίνειν τέτακται.] Respexit locum in Antig. 1197.

Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν
Ἢ θῆρες ——

Schol. Καθήγνισαν. Μετὰ ἄγȣς ἐκόμισαν. Forsan, ἐκοίμισαν. Recte Salmasius, Καθαγνίζω. Sed vide nos infra v. Καθαγίζω.

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. Ὃ τις ἂν ἀποτρέποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.] Respexit locum in Oedip. Tyr. v. 1328.

Ἰὼ σκότȣ νέφος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον.

Schol. Ἀπότροπον. Ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο. Confer et Schol. ad Ajacem v. 613.

ΑΡΤΑΝΗ. Ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη.] Sophocles in Oedip. Tyr. 1275.

Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην ——

Ubi eadem fere Schol.

EN

ΕΝ ΟΠΙ. Φωνῇ. Βοῇ.] Recte corrigunt, ἐνοπῇ. Tryphiod. 10.

Σβέννυτο θωρήκων ΕΝΟΠΗ——

ΑΝΑΠΤΥΣΤΑ. Φανερά. Ἀνήκοα. Ἀναφανδά.] Hæc perturbata sunt et mutila: illud enim ἀνήκοα non pertinet ad ἀνάπτυστα. Legendum, Ἀνάπτυστα, sive Ἀνάπτυκτα. Φανερά. Ἀναφανδά. Et Ἀνάπυστα. Ἀνήκοα. Herodotus lib. vi. 65. p. 351. Edit. Gronov. Ἐπεὶ δὲ (ὡς ἔοικε) ΑΝΑΠΥΣΤΑ γενόμενα ταῦτα, καταπαῦσαι Δημάρητον τῆς βασιληΐης. Homer. Odyss. Λ. 273.

——ἄφαρ δ' ΑΝΑΠΥΣΤΑ Θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.

Rem exploratam fecerunt. Sic etiam Tryphiodorus v. 104.

——δόλον δ' ΑΝΑΠΥΣΤΟΝ ΕΝΙΣΠΗι.

Ita forsan legendum, pro ἀνάψῃ.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ. Πορρώτατος. Ὄφελος ἔχοντα.] Legendum, opinor, Μάκιστον. Πορρώτατον. Ὄφελος ἔχοντα. Occurrit in hoc ultimo sensu apud Sophoclem in Philoct. 845.

Ἀλλ', ὅ,τι δύναιο μάκιστον.

Schol. Μάκιστον. Μέγιστον, εὐσύμβουλον, σύμφορον.

ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. Εὐθέως. Ἐγγύθεν.] Sophocles Philoct. 833.

PARS I.

Καιρός τοι πάντα γνώμαν ἴσχων,
Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

Scholiastes legit παρὰ πόδα, idque forsan rectius. Παρὰ πόδα, inquit, πλησίον. Confer Lucian. vol. i. p. 610. et nos infra v. Παρὰ πόδα.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Ὀχλαγωγός.] Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. 406. Ἀγύρτην. Πτωχόν, ὀχλαγαγόν Scribe ὀχλαγωγόν ex Hesychio.

ΟΥΧ ΗΚΙΣΤΑ. Οὐ μάλιστα.] Delendum illud οὐ. Infra, Οὐχ ἥκιστα, μάλιστα. Vide et Hesych. in v. Οὐκ ἀπεικιός. Sophocles in Oedip. Tyr. 1059.

Ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

Ubi Schol. Οὐχ ἥκιστα. Ἀντὶ τοῦ, πάνυ. Αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι. ΜΑΛΙΣΤ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη. Hinc corrigendus Mœris: Οὐχ ἥκιστα, πάνυ μάλιστα, ἀλλάγε ἄλλα. Sed ἀντὶ τοῦ, ἀλλάγε, legendum μαλά γε. Istud ἄλλα est corruptio sive prava emendatio τοῦ, μάλα.

ΕΠΙΡΡΟΘΗΤΑ. Ἐπίψογα.] Forsan ἐπίῤῥοθα. Sophocles Antig. 424.

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν ——

Schol.

Schol. Ἐπιῤῥόθοις, λοιδόροις, ὑβριστικοῖς. Sed recte ἐπιῤῥόθητα. Sophocles Trachin. 267. PARS I.

——πολλὰ μὲν λόγοις
ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΕ, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί.

ΑΜΑΙΜΑΚΗΤΟΝ. Ἀκαταμάχητον.] Scribe, ἀμαιμακέτον. Sophocles Oedip. Col. 124. ἀμαιμακέταν κορᾶν. Ubi Schol. ἀκαταμαχήτων. Homer. Odyss. Ξ. 311.

Ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.

ΚΑΤΕΛΑΣΑΙ. Καταπῆξαι.] Legendum, καταπλῆξαι.

ΚΑΤΕΞΑΝΙΕΙ. Διαθεῖα.] Legendum καταξαίνει. Vide nos infra ad eandem vocem.

ΑΡΟΤΟΥΣ. Ἐνιαυτοὺς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.] Locus extat v. 68.

Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου.

Schol. Ἄροτον, τὸν ἐνιαυτόν. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ. Scribe apud Hesych. ἀρότους, non ἀροτοὺς. Vide Arnaud, qui scribit ἀροτούς.

ΔΙΑΣΕΑ. (ΔΙΑΣΙΑ.) Ἑορτὴ Ἀθήνησι καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπιτελοῦν, μετά τινος συγνότητος θύοντες.] Schol. ad Lucian. vol. i. p. 3. Τὰ διάσια. Ἑορτῆς Ἀθήνησι οὕτω καλουμένης,

ἣν

PARS I. ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγνώτητος (lege συγνότητος) ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. Forsan ἀπὸ τοῦ Δία αἰνεῖν.

ΑΠΟ ΤΡΟΠΟΥ. Ἔξω τοῦ τρόπου.] Confer Plutarchum de Iside et Osiride p. 66. et p. 133. Edit. Squire. Ita etiam Noster: Οὐδὲν ἀπὸ τρόπου. Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπεικός.

ΠΑΡΩΟΣ. Εἶδος τι πυῤῥοῦ χρώματος ἵππου.] Forsan legendum, πάρωχρος. Vox occurrit apud Plutarchum de Isid. et Osir. p. 82. Διὸ καὶ πυῤῥόχρων γεγονέναι τῷ σώματι καὶ πάραχρον νομίζοντες. Vide tamen Nostrum, v. Παρωάς.

ΣΤΕΛΕΟΝ. Οὐδετέρως τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον.] Στελεὴν vocat Apoll. Rhod. iv. 957.

Ὀρθὸς ἐπὶ σελεῇ τυπίδος ——

Schol. Στελεῇ. Τῇ λαβῇ. Vide Hesych. Στειλέη, μακέλλη. Confer nos infra, P. I. v. Στελεόν.

ΑΔΟΥΣΙΟΝ. Ἐραστόν. Σύμφωνον.] Restituenda hæc vox Plutarcho de Iside p. 73. Καὶ γὰρ Πλάτων τὸν Ἄδην, ὡς αἰδοῖον (lege ἀδούσιον) τοῖς παρ' αὐτῷ γινομένοις καὶ προσηνῆ θεὸν, ὀνομάσθαι φησίν.

ΓΑΥΛΟΙ. Τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα.] Theocrit. v. 58.

Στασῶ

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος.

Eſt vox Solenſium. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 29. Edit. Grævii: Κάδον. Μέτρον οἰνηρόν. ΓΑΥΛΟΣ ΥΠΟ ΣΟΛΕΩΝ. Κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. Vide et Apoll. Rhod. iii. 757.

ΑΝΑΒΡΟΖΕΙΝ. Ἀναῤῥοφῆσαι.] Recte corrigunt, Ἀναβρόξαι. Apoll. Rhod. iv. 826.

—— μὴ πάντας ΑΝΑΒΡΟΞΑΣΑ φέρῃσιν.

ΕΦΕΣΙΣ. Ἔκκλησις.] Ita recte. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 7. Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. Forſan ἔκκλησιν. Sed vide Heſych. v. Ἔκκλητοι. Confer nos infra P. I. v. Ἐφέσιον.

ΜΕΓΑΡΑ. Οἱ μὲν, τὰς κατωγίους οἰκήσεις, καὶ βάραθρα, οἰκία, καὶ θεῶν οἴκημα.] Legendum οἰκήματα. Vide nos infra P. III. v. Ἀνάκτορον. Hinc corrigendus Plutarchus de Iſide p. 161. Edit. Squire: Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα κινοῦσιν. Lege μέγαρα ΟΙΚΟΥΣΙΝ. Simile mendum extat apud Æſchinem Dialog. de Morte p. 112. Edit. Cler. Ὑπόγειον κίνησιν. Legendum, οἴκησιν. Vide et p. 49. ejuſdem Dial. Corrigendus etiam Porphyr. de Abſtin. lib. iv. 9. p. 155. Edit. Cantab. Ἔτι δὲ ἐκ περιττῆς σοφίας κατέλαβον ἱέρακα —— μετὰ τὸν βίον ἰσχὺν ἔχειν μαντικὴν, καὶ εἶναι λογικώτατον ἀπολυθέντα τοῦ σώματος

καὶ

PARS I.

ϗ προγνωςικώταʃον, τελεῖν τε ἀγάλμαʃα ϗ ναὺς ΟΙ-ΚΕΙΝ. Ita ſcribendum, non κινεῖν. Lege ſupra ἀντὶ τῦ, καʃωγίυς, apud Heſych. καʃαγαίυς. Ita Herodotus lib. iv. 95. p. 252. Edit. Gronov. Ἐν τύτῳ καʃάγαιον οἴκημα ἐποιέετο. Vel potius legendum καʃαγέυς. Verbum uſurpat Plato apud Porphyr. de Antr. Nymph. p. 255. Παρά τε Πλάτωνι ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῆς πολιʃείας λέγεται· Ἴδε γὰρ ἀνθρώπυς οἷον ἐν καʃαγείῳ ἄνʃρῳ καὶ οἰκήσει σπηλαιώδει, ἀναπεπʃαμένην πρὸς τὸ Φῶς τὴν εἴσοδον ἐχυσῃ μακρὰν, παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον. Item Pollux lib. ix. v. p. 1011. Μέρη δὲ πόλεων, ϗ καʃάγειοι οἰκήσεις, ϗ σειροὶ, ϗ Φρέαʃα.

ΔΙΑΜΩΜΕΝΟΙ. Διέσαντες.] Plutarch. de Iſide p. 163. Διαμώμενοι ταῖς χερσὶ τὴν γήν. *Scindentes. Dividentes.*

ΗΛΙΓΝΥΣ. Ὁ καπνός.] Legendum Ἡ λιγνύς. Ὁ καπνός.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΣ. Ὁ Διόνυσος.] Forſan Ταυρόμορφος. Plutarch. de Iſide p. 87. Διὸ ϗ Ταυρόμορφον Διόνυσον ποιῦσιν ἀγάλμαʃα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων. Lege cum Bentleio ἀγαλμαʃαποιοί, vel rectius, ἀγαλμαʃοποιοί, ut θαυμαʃοποιοί. Porphyrius de Abſtin. lib. ii. 49. p. 90. Οὕτως ὁ τῦ ἐπὶ πᾶσιν θεῦ ἱερεὺς, ἔμπειρος τῆς αὐτῦ ἀγαλματοποιίας.

ΙΣΟΔΕ-

ΙΣΟΔΕΤΗΣ. Ὑπ' ἐνίων ὁ Πλέτων, ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλέτωνος ὑός.] Recte corrigunt, Ἰσοδαίτης. Plutarch. Περὶ τῦ ΕΙ — p. 692. Edit. Steph. Διόνυσον δὲ Ζαγρέα ϰ Νυκτέλιον καὶ ΙΣΟΔΑΙΤΗΝ αὐτὸν ὀνομάζεσι.

PARS I.

ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ. Ὄψις θηρός.] Refpexit ad Euripid. Herc. Fur. 362.

Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας,
Δεινῷ χάσματι θηρός.

Plutarch. de Ifide p. 96. Καὶ χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν θυρώματα κοσμῦσιν. Anacreon

Λέεσι χάσμ' ὀδόντων.

ΟΡΓΩΣΑΝ. Ἐπιθυμῦσαν.] Ariftoph. Av. 462.

Καὶ μὴν ΟΡΓΩ νὴ τὸν Δία ——

Schol. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω. Plutarch. de Ifide p. 109. Τὸν δὲ Ἄπιν, εἰκόνα μὲν Ὀσίριδος ἔμψυχον εἶναι, γενέσθαι δὲ ὅταν φῶς ἐρείσῃ γόνιμον ἀπὸ τῆς Σελήνης, ϰ καθάψηται ΒΟΟΣ ΟΡΓΩΣΗΣ. Porphyrius de Abftin. iii. 5. p. 107. Καὶ ὁ βεκόλος οἶδεν νῦν μὲν, ὅτι ἡ βῦς πεινῆ, ἢ διψῆ, ἢ κέκμηκεν, ἢ ΟΡΓΑι, ἢ τὸν μόσχον ζητεῖ.

ΕΩΛΟΝ. Χθιζὸν, ἐχθεσινὸν ὄν.] Legendum χθεσινόν. Hefych. Χθιζοὶ, χθεσινοί. Schol. ad Lucian. vol. i. p. 25. Edit. Græyii: Ἑώλε τινός. Χθεσινε.

ΠΡΟ-

PARS I.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ. Πρόμȣλος. Πρόμαχος.] Legendum Πρόμελος sive Πρόμωλος. Vide Hesych. in v. μόλος et μῶλος. Infra, Πρόμȣλος. Προϐȣλος. Legendum, Πρόμολος. Herodot. p. 333. Ἔπεμπον προϐȣλȣς.

ΠΡΟΑΠΙΔΩΝ. Φρενῶν.] Lege, Πραπίδων.

ΚΑΤΑΧΩΡΑΝ. Κατὰ φύσιν.] Legendum κατὰ χώραν. Herodotus lib. iv. 201. p. 285. Ἔςʼ ἂν ἡ γῆ αὕτη ȣτω ἔχη, μένειν τὸ ὅρκιον κατὰ χώρην. Plutarch. de Iside p. 30. Τῇ τρίτῃ δὲ Τυφῶνα, μὴ καιρῷ, μηδὲ κατὰ χώραν, ἀλλʼ ἀναῤῥήξαντα πληγῇ διὰ τῆς πλευρᾶς ἐξαλλεσθαι. Lucian. pro Imagin. p. 19. Edit. Grævii: Καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε. Maximus Tyrius Dissert. xxxvi. p. 423. Edit. Davis. Καὶ μηδὲ τὴν θάλατταν κατὰ χώραν ἐῶντες. Restituenda phrasis auctori Homeri Vitæ p. 337. Edit. Gale. ubi pro ϗ χρώμενον legendum κατὰ χώραν.

ΣΥΝΙΕΝΤΑΣ. Γνόντας. Συνέντης, συνεργός.] Lege Συνιέντης. Nisi legendum sit, Συνόντας, συνεργȣς. Quo sensu occurrit ista vox apud Plutarchum de Iside p. 33. quam frustra sollicitarunt viri eruditissimi.

ΚΟΠΤΕΙ. Πενθεῖ.] Plutarch. de Iside p. 35. Τὴν δʼ Ἶσιν αἰσθομένην, κείρασθαι μὲν ἐνταῦθα τȣ πλοκάμων ἕνα ϗ ΠΕΝΘΙΜΟΝ ςολὴν ἀναλαϐεῖν, ὅπȣ τῇ πόλει

πόλει μέχρι νῦν ὄνομα ΚΟΠΤΩ. Ad hunc locum respexit Hesychius. PARS I.

ΕΡΙΚΥΜΕΝΟΣ. Σχιζόμενος.] Legendum, ἐρεικόμενος. Noster supra, Ἐρείκει. Σχίζει. Πρίζει. Lege πρίει.

ΔΙΑΠΛΗΣΣΕΙΝ. Διέλκειν. Διαπλέκειν.] Lege διαπλίσσειν.

ΔΙΑΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ. Διασχίζοντες.] Lege διαπλίσσοντες.

ΣΧΙΔΑΖΕ ΕΙΣ ΤΑ ΞΥΛΑ.] Legendum, Σχίδακες. Τὰ ξύλα. Vel Σχίζας. Σχιστὰ ξύλα. Orpheus Περὶ Λίθων v. 41.

ΣΧΙΖΗΣ, ἥν τε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ.

ΣΧΙΔΑΞ. Τῶν ξύλων.] Scribendum, Σχιδάκων. Supra, Σχιδαξ, κλάσμα ξύλου.

ΕΛΕΙΝΥΕΙΝ. Στρατεύεσθαι.] Legendum, Ἐλιννύειν, στρεύγεσθαι. Vox occurrit apud Apoll. Rhod. iv. 621.

—— ἀλλ' ἄρα τοίγε
Ἤματα μὲν ΣΤΡΕΥΓΟΝΤΟ περιβληχρὸν
βαρύθοντες.

Confer Hesych. v. Ἐλιννύειν, et Kuster. ad Aristoph. Nub. v. 131. Vide etiam Herodotum lib. vii. 56. p. 402. Edit. Gronov. et Callimachum in Cererem v. 48.

ΓΛΗΝΕΑ.

ΓΛΗΝΕΑ. Οἱ δὲ ποικίλ' ἄτλα.] Legendum, Γλήνεα, ὀφθαλμοὶ, οἱ δὲ ποικίλματα. Ὀφθαλμοί legit ex ſuperiori loco Guyet. Apoll. Rhod. iv. 429.

Ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσιν μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
ΓΛΗΝΕΣΙΝ εὐεργὲς ξυνήιον ——

Ubi Schol. Γλήνεσι. Ποικίλμασιν. Legendum quoque ξεινήιον.

ΑΚΡΟΧΑΛΙΞ. Ἀκροθώραξ, ἡμιμέθυσος.] Legendum, ἢ μέθυσος, vel forſan, ἢ ἄκρως μέθυσος. Apoll. Rhod. iv. 433.

Ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι ——

Schol. Ἀκροχάλιξ. Ἄκρως μεθύων ἀκράτῳ ἢ νέκταρι.

ΑΠΡΙΞ. Προσπεφυκότως. Ἰσχυρῶς. Σφοδρῶς. Ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι. Καὶ τὴν σύγχυσιν.] Legendum, πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν. Schol. ad Sophoclis Ajac. 311. Ἀπρὶξ, ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφύκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΦΥΣΙΝ. Schol. Theocrit. xv. 68. Ἀπρὶξ. Ἀντὶ τοῦ, ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι (lege διαπρίσαι) τὴν συμφυΐαν. Hinc corrigendus eſt Suidas v. Προσπεφυκότος, qui tamen ad v. Ἀπρὶξ veram lectionem habet. Hæc vox reſtituenda eſt Themiſtio, Orat. xv. p. 357. Edit. Petavii: Ἀλλ' ὅτι σημεῖον αὐτῷ ποιοῦμαι τοῦ μὴ εἰκῆ

λέγειν ἃ λέγω, μηδὲ ἄλλως ᾄδειν, καὶ προσᾴδειν ὑμῖν, ἀλλ' ΑΠΡΙΞ ἄχρι τοῦ βάθους καὶ τῆς καρδίας. Vulgo male ἅπαξ. Harduinus tamen legit, ἀλλ' ἀπτεοῦς ἄχρι τοῦ βάθους καὶ τῆς καρδίας. Quem vide p. 315. Sed nobis noſtra emendatio unice placet. PARS I.

ΛΗΝΑΙΑ. Τὰ ἔρια.] Recte Guyet. Ληνέα. Apoll. Rhod. iv. 173.

Μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἶζεν ἔρευθος.

Infra, Λίναια. Ἔρια. Corrige, Ληνέα.

ΟΙΟΖΩΟΝ. Μονόστολον] Recte Salmaſ. οἰόζωνον. Sophocles in Oedip. Tyr. v. 856.

Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' ΟΙΟΖΩΝΟΝ αὐδήσει ——

Schol. Οἰόζωνον. Μονόζωνον. Μόνον.

ΝΗΙΘΗι. (Lege Νηῒθ, ἡ) Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίοις.

ΝΗΙΣΤΗΝ. Στρατὸν τὸν ἐν ταῖς ναυσὶ.] Recte viri docti, Νηΐτην. Apoll. Rhod. iv. 239.

—— Οὐ δέ κε φαίης

Τόσσον νηΐτην στόλον ἔμμεναι ——

ΕΥΡΙΝΟΣ. Εὔμνους.] Recte Palmer. εὔπνους. Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 1298. Εὐῤῥίνοις. Εὐπνόοις. Sophocles Ajac. v. 8.

—— Εὖ δέ σ' ἐκφέρει

Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις ΕΥΡΙΝΟΣ βάσις.

PARS I.

Ο ΔΗ. Εἰς δή. Τȣ̃το δή.] Scribendum, ΩΣ δή. Τȣ̃το δή. Utitur Apollonius Rhod. iv. 651. ſed alio ſenſu:

——— Ο ΔΗ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκλαι
Ἔμπεδον ———

Ὃ δή. *Quapropter.* Idem infra v. 1718.

——— Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβος μὲν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Hic male ſcribitur ὁ δή. Odyſſ. M. 295.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.

ΚΑΜΝΕΙ — Ἀποθνήσκει.] Plutarch. de Iſide p. 54. Οὐ μόνον δὲ τȣ́τȣ (Ὀσίριδος) οἱ ἱερεῖς λέγȣσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν, ὅσοι μὴ ἀγέννητοι μηδὲ ἄφθαρτοι, τὰ μὲν σώματα παρ᾽ αὐτοῖς κεῖσθαι ΚΑΜΟΝΤΑ καὶ θεραπεύεσθαι, τὰς δὲ ψυχὰς ἐν ȣ̓ρανῷ λάμπειν ἄστρα. Vox occurrit in pulcherrimo Epigrammate in Erinnam, quod hic libet apponere.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄρτι λοχευομένην σὲ μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
Ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι,
Ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα ΚΑΜΟΝΤΩΝ
Μοῖρα, λινοκλώστȣ δέσποτις ἠλακάτας.
Σὸς δ᾽ ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος, ȣ̓ σε γεγωνεῖ
Φθῖσθαι, ἔχειν δὲ χορȣ̀ς ἄμμιγα Πιερίσιν.

Ad

Ad quod Epigramma vide Cl. Wolf. p. 7. Confer Hesych. v. Ἀντίπλαστον.

ΠΑΓΧΑΡΟΣ. Ζεῦς.] Forsan Παγχαῖος. Plutarch. de Iside p. 58. Edit. Squire: — ὡς δὴ πάλαι γεγενότων, ἐν δὲ ΠΑΓΧΑΙΑι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένων — Ita forsan legendus iste locus. Confer omnino Cl. Editorem.

ΟΜΟΓΝΟΥΑ. Ἡ ἄγνοια.] Forsan, Ὁμογνία, ἡ γνωτή. Vox ὁμόγνιος occurrit apud Apoll. Rhod. iv. 743.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἂν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο
Ἄλλο μὲν ἔτι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰούσῃ.

ΔΡΙΑ ΤΟΠΟΙ. Συνδένδροι τόποι καὶ χλοώδεις.] Legendum, Δρία. Τόποι συνδένδροι καὶ χλοώδεις. Apoll. Rhod. iv. 970.

Καὶ τὰ μὲν ΕΡΣΗΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΔΡΙΑ ποιμαίνεσκεν
Ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν ἠελίοιο,
Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα.

Vide et Hesychium v. Δρῖον.

ΤΥΠΑΔΙ. Σφύρα.] Forsan Τυπίδι. Schol. ad Apoll. Rhod. iv. 957. Τυπίδος δὲ, τῆς σφύρας.

ΤΥΠΑΙΣ. Πλειγαῖς.] Legendum Τυπαῖς, πληγαῖς.

PARS I. ΚΑΠΕΤΟΣ. Τάφος.] Sophocles in Ajac. 1185.

Ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
Σπεῦσον ΚΟΙΛΗΝ ΚΑΠΕΤΟΝ τιν' ἰδεῖν
Τῷ δ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
Τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Schol. Κάπετον. Τάφον. Confer Nostrum v. Σκάπετος.

ΦΟΙΤΩΝΤΑ ΑΝΔΡΑ ΜΑΝΙΑΣΙ ΛΥΣΣΑΙΣ. Λυσσήμασι.] Hæc mutila sunt, atque ita supplenda: Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι νόσοις, ἀναστρεφόμενον ταῖς λύσσαις ἢ λυσσήμασι. Supra, Φοιτῶν, ἀναστρεφόμενος. Sophocles in Ajac. 59.

Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
Ὤτρυνον ——

Schol. Φοιτῶντα. Ἀντὶ τοῦ, μαινόμενον. Φοῖτος γὰρ ἡ μανία. Ἢ περιερχόμενον ἐν τοῖς ποιμνίοις διὰ τὴν μανίαν· λέγει γὰρ, μανιάσι νόσοις. Ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ μανίᾳ. Euripides Herc. Fur. 878.

—— Ὀλεῖς μανίαισι Λύσσαις
Χορευθέντ' ἐναύλοις.

Sed vide nos infra P. I. v. Φοιτῶν.

ΑΒΟΛΗΣΑΙ. Ἀπαντῆσαι.] Restituenda hæc vox Tryphiodoro v. 376.

Αὕτη δ' Εἰλείθυια γενήσεται, ἥ μιν ἔτευξε·
Γαστέρα δὲ πλήθουσαν ἀνακλίνασ' ΑΒΟΛΗΣΕΙ
Μαῖα πολυκλαύτοιο τόκου πτολιπόρθος Ἀθήνη.

Vulgo

Vulgo legitur, tum sensu tum metro repugnante, ἀναβοήσει. Eandem vocem usurpat Apoll. Rhod. ii. 772. PARS I.

Ἠδ' ὡς κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ΑΒΟΛΗΣΑΝ
Λητοΐδη κατὰ νῆσον ——

Confer etiam eundem v. 1161. et Hesych. v. Συνηβόλησεν,

ΑΒΟΛΕΙΝ. Συνετήσειν.] Legendum, Συναιτήσειν.

ΘΕΜΕΙΛΑ. Θεμέλιοι.] Lege Θεμείλια. Callimachus Hymn. in Del. 260.

Χρύσεά τοι τότε πάντα ΘΕΜΕΙΛΙΑ γείνετο, Δῆλε.

Item Tryphiodor. 385.

—— προθέλυμνα ΘΕΜΕΙΛΙΑ Λαομέδοντος.

ΑΧΕΟΣ ΝΕΦΕΛΗ. Περιφραστικῶς, λύπη.] Hoc descripsit Hesych. ex Homer. Odyss. Ω. 314.

Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

Ita νεφέλην ἄτης apud Tryphiodorum v. 399.

ΑΧΕΡΔΟΣ. Ἄκανθα ποιά, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.] Scribe Ἄκανθα ποιά·

—— ἢ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

Hæc deprompta sunt ex Homer. Odyss. Ξ. 10. Theocrit. Idyll. xxiv. 88.

—— ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον.

PARS I.

Eſt et nomen loci alicujus apud Sophoclem, Oedip. Col. 1592.

> Ἐφ' ἧ μέσυ ςὰς, τῦ τε Θορικίυ πέτρυ,
> Κοίλης τ' ΑΧΕΡΔΟΥ, κἀπὸ λαΐνυ τάφυ,
> Καθέζετ' ———

Ubi ἀντὶ τῦ, κἀπὸ, forſan legendum κἀπί.

ΑΝΤΙΣΤΑΤΗΣ. Ὁ ἀνθέτης ἐν τῇ μάχῃ.] Legendum, ὁ ἐνςάτης. Vide Heſych. v. Ἐνςάτης. Verbum ἀνθιςάτει occurrit apud Sophoclem, Philoct. 641. Confer nos infra p. 233. v. Ἐνςάτης.

ΑΙΤΝΑΙΑ ΠΩΛΟΣ. Ἡ Σικελικὴ, ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρυς. Σοφοκλῆς Οἰδίπ. ἐπὶ Κολωνῷ.] Extat v. 303.

> ——— Αἰτναίας ἐπὶ
> Πώλυ βεϐῶσαν ———

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Sed iſta in Heſychio nonnihil luxata ſunt. Lego, Αἰτναία πῶλος, ἡ Σικελικὴ, ἀπὸ μέρυς· ἡ (vel ἣ) μεγάλη. Niſi mavis μεγάλη, ἀπὸ ὄρυς. Schol. ad Ariſtoph. Pac. v. 72. Αἰτναῖον μέγιςον κάνθαρον. Ὑπερμεγέθη. Μέγιςον γὰρ ΟΡΟΣ Η ΑΙΤΝΗ. Confer Heſych. et Suidam v. Κάνθαρος, et nos infra P. III. v. Κάνθαροι Αἴτναι.

ΛΟΙΓΟΝ. Τὸν ὀλέθριον.] Legendum Λοιγὸν, τὸν ὄλεθρον. Heſych. infra, Λοιγῦς, (lege Λοιγὸς) ὀλεθρός.

ΝΗΦΑΛΙΑ.

ΝΗΦΑΛΙΑ. Ξύλα τὰ μὴ ἀμπέλινα, ἢ συκάμινα, ἢ σύκινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνίσποι λέγονται.] Scribendum Νηφάλια ξύλα, —— οἰνόσπονδα. Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. v. 99. Νήφων ἀοίνοις.— Καὶ ὁ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι, τὰ μήτε ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων, νηφάλια καλεῖσθαι. Porphyr. de Abſtinent. lib. ii. 20. p. 66. Τα μὲν ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν νηφάλια παρὰ πολλοῖς ἦν· νηφάλια δ' ἐστὶν τὰ ὑδρεσπόνδα. Τα δὲ μετὰ ταῦτα μελίσπονδα· τοῦτον γὰρ ἕτοιμον παρὰ μελίττων πρῶτον ἐλάβομεν τὸν ὑγρον καρπόν· εἶτ' ἐλαιόσπονδα· τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν, τὰ ὕστερα γεγονότα οἰνόσπονδα. Confer Heſychium v. Οἰνόσπονδοι. PARS I.

ΛΑΒΡΟΣΙΑΩΝ. Χορτασμῶν ἀκόσμων.] Lege Λαβροσυνάων. Tryphiodor. v. 411.

Οὐδὲ παλιμφήμων ἐκορέσσατο ΛΑΒΡΟΣΥΝΑΩΝ.

Hunc ipſum locum, opinor, reſpexit Heſychius.

ΑΛΙΨ. Πέτρα.] Scribe ἁ λίψ. Scilicet Dorice pro ἡ λίψ. Vide Heſychium v. Λίψ.

ΑΝΗΞΕΙΣ. Κολυμβήσεις.] Legendum Νήξεις. Heſych. Νέχεται, (Νήχεται) κολυμβᾷ.

ΑΛΛΩΣ.

PARS I.

ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΚΑΙ ΚΑΤ' ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟΝ.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe, Ἀλλώς τε, μάλιστα κ̀ καὶ ἄλλον τρόπον. Euripides in Ion. 618.

> Ἄλλως τε, τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
> Ἄπαιδα γηράσκουσαν ———

ΑΛΙΡΡΩΘΟΥΣ. Κύματα θαλάσσης.] Forſan ἁλιρρόθους. Sophocles Aj. 413.

> ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΟΘΟΙ, πάραλά τ' ἄντρα,
> Καὶ νέμος ἐπάκτιον. —

Ubi Schol. Πόροι ἁλίροθοι. Ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες μετὰ ἤχου.

ΑΚΡΑΤΕΣ. Ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.] Utitur Sophocles ἀκράτωρ eodem ſenſu, Philoct. 486.

> ——— Προσπίτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν
> Ἀκράτωρ, ὁ τλήμων, χωλός ———

Schol. Ἀκράτωρ. Ἀσθενὴς, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Lat. *Impotens*. Ariſtot. Rhetor. lib. iii. cap. iii. 2. Ἀκράτωρ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένος. Ita legendum. Vulgo male τεθηγμένον.

ΑΜΑΡΓΟΜΕΝΗ. Δρασσομένη.] Recte corrigunt, ἀμεργομένη. Reſtituenda hæc vox Tryphiodoro v. 331.

> Ἄλλαι δὲ χνοόεσσαν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΑΙ χάριν ὄμβρου,

Ὀλκῷ

Ὀλκῷ δουρατέῳ ῥοδίοις ϛορέσαντο τάπητας.

Vulgo ἀμέλγομεναι. Utitur et Sappho p. 80.

ΑΛΗΜΩΤΩΝ. Ἀφυλάκτων.] Legendum Ἀλημόνων. Tryphiodorus v. 342.

Κύκλον ἐποχμεύουσιν ΑΛΗΜΟΝΕΣ ΟΡΧΗΘΜΟΙΟ.

Reddunt, *Ignari choreæ*. Sed rectius ΑΛΗΜΟΝΟΣ cum viris doctis. *Erraticæ ſaltationis*. Ideo recte Heſych. Ἀφυλάκτων. *Errabundi. Incuſtoditi.* Homer. Odyſſ. P. 376.

ΑΗΣΥΡΟΝ. Κοῦφον ἐλαφρόν.] Tryphiodor. v. 348.

Ἔδραμεν ἠΰτε πόρτις ἀήσυρος, ἥ τε τυπεῖσα.

Maximus apud Fabricium, Bib. Græc. vol. viii. p. 438. v. 424.

—— ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

Confer Apoll. Rhod. lib. ii. 1103. Vide D'Arnaud ad Heſych. Æſchylus in Prometh. v. 451.

Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥς τ' ἀήσυροι
Μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

Ita legendum cum Scholiaſta. Male ἀείσυροι.

ΝΑΙΕΣΘΑΙ. Πορεύεσθαι.] Recte Tryphiodor. v. 350.

Ἡ δ' οὔτ' εἰς ἀγέλην πολιναίεται ——

Quem locum fruſtra ſollicitant viri doctiſſimi.

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Ἐχὸς ἐνιςάμενος, καὶ μὴ ἀναχωρῶν.]

PARS I. ρῶν.] Distingue, Ἐχθρὸς ἐνιςάμενος ϗ μὴ ἀναχωρῶν. Sophocles Aj. 104.

Ἐγώγ' Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνςάτην λέγω.

Ad quem locum consule Scholiastam. Lysias p. 73. Edit. Taylor. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην, ΕΝΣΤΑΣ ἔβαλλέ με λίθοις. Ita legendus iste locus.

ΜΕΛΑΓΧΕΤΟΝ. Μεγάλῳ δράματι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἷον ἀκμάζουσαν.] Recte Bentleius, Μελαγχαίταν Ἴων μεγ. Vox etiam occurrit apud Sophoclem, Trachin. 847. ubi Schol. δασύθριχα exponit.

ΚΑΘΑΓΙΣΩ.] Corrigit Salmasius καθαγνίσω. Sed recte, opinor, καθαγίσω. Herodotus vii. 54. p. 401. Τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἀνέμενον τὸν ἥλιον, ἐθέλοντες ἰδέσθαι ἀνίσχοντα, θυμιήματά τε παντοῖα ἐπὶ τῶν γεφυρέων ΚΑΤΑΓΙΖΟΝΤΕΣ, ϗ μυρσίνῃσι στορνῦντες τὴν ὁδόν. Corrigendus igitur Sophocles auctoritate Hesychii: Καθήγισαν pro καθηγνίσαν. Vide nos supra p. 214. Hanc vocem agnoscit Aristophanes in Lysist. 238.

Φέρ', ἐγὼ καθαγίσω τήνδε——

Ubi Schol. Καύσω, καθιερώσω. Ἄγνισαι tamen utitur Apoll. Rhod. lib. ii. 928.

Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, ϗ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.

Schol.

Schol. Ἤγνισαν. Ἀντὶ τῦ, ἐκάρπωσαν ϗ ἔκαυσαν. Vide et Hesych. v. Περιήγνισε, et Lucian. Necyom. p. 330. PARS I.

ΑΡΤΙΠΟΥΝ. Ὑγιῆ τὺς πόδας ἔχοντα.] Ἀρτίποδα vocat Plutarch. in lib. de iside et Osiride p. 150. Edit. Squire: Ἡ δὲ Ἶσις διατεμῦσα ϗ διαςήσασα τὰ μέρη ταῦτα τῦ σώματος ΑΡΤΙΠΟΔΑ τὴν πορείαν παρέχειν.

ΛΟΧΑΙΟΣ. Κλινόμενος.] Forsan λόχειος. Plutarch. de Iside p. 154. λοχείυς ἡμέρας. Sed vide Wolfium ad Erinnam, p. 18. in Epigr. Cod. Uffenb.

Νόσφι λοχαίυ ἔρωτος ——

ΠΕΡΙΠΛΗΞ. Περιειληφώς.] Lege Περιπλέξ. Corrigendus Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 1606. ubi πτύξας, περιπλήξας. Legendum περιπλέξας.

ΣΕΥΕΣΘΑΙ. Ὁρμᾶσθαι. Διόκειν.] Lege διώκειν et ὁρμᾶσθαι. Sophocles Trachin. 652.

Σεῦται πάσας ἀρετᾶς
Λάφυρ᾽ ἔχων, ἐπ᾽ οἴκυς.

Schol. Ἐνορμᾶται, ἥξει.

ΜΑΤΑΙΣΣΕΙ. Μωραίνει.] Legendum ματάζει. Sophocles Oedip. Tyr. 905.

Ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων,

Ubi

PARS I. Ubi Schol. Ματάζων. Ματαιοφρονῶν. Scribitur et forsan, ματαΐζει, et ματαΐζει. Vide nos infra P. II. v. Ἀποματαιάσαι.

ΓΥΛΟΣ. Μένος.] An? Γῦον. Μέλος.

ΑΠΟΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. Ἀπολυμαίνεσθαι.] Forsan ἀπολοιγίζεσθαι, a λοιγός. Vide v. ἀπολυμαίνεσθαι.

ΡΑΧΙΣΤΗΡ. Μεγάλα κακεργῶν.] Schol. ad Sophoclis Aj. 56. Τὲς μεγάλως κακεργοῦντας ῥαχιτὰς φαμέν.

ΡΑΧΙΖΩΝ. Διακόπτων. Διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι.] Eadem habet totidem verbis Schol. ad Sophoclis Ajac. 56.

ΑΔΑΓΟΣ. Ἀδιαίρετος.] Fortasse ἄδαστος. Schol. ad Soph. Ajac. 54. ἄδαστα, ἀδιαίρετα. Vel legi possit Ἄδαιος, quod idem est. Vide D'Arnaud ad Hesych.

ΗΜΗΝ. Ἀλλ' ἔν, ἀλλ' ὅμως, ὄντως δὴ καὶ ἥμην ἐκαθήμην.] Hæc confusa sunt, et loco mota. Scribe Ἡ μὴν, ὄντως δὴ, καὶ ἥμην, ἐκαθήμην. Schol. ad Sophoclis Philoct. 594. Ἡ μὴν, ὄντως μήν. Deinde loco suo restituenda, Ἀλλ' ἔν, ἀλλ' ὅμως. Emendandus in hac voce Achilles Tatius lib. v. p. 333. Ὄμνυμί σοι, φιλτάτη, τὲς πατρῴες θεὲς, ἦ μὴν σφόδρα καὶ αὐτὸς ἐπείγομαί σε τὴν σπεδὴν ἀμείψασθαι. Vulgo ἦ μέν. Confer et p. 445. Simile

Simile mendum extat apud Herodotum lib. v. 93. p. 322. Edit. Gronovii: Lege, Ἱππίης δὲ αὐτὸν ἀμείβετο, τοὺς αὐτοὺς ἐπικαλέσας θεοὺς κείνῳ· Ἦ μὴν Κορινθίους μάλιστα πάντων ἐπιποθήσειν Πεισιστρατίδας, ὅταν σφι ἥκωσι ἡμέραι αἱ κύριαι ἀνιᾶσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Corrigendus idem p. 348. et p. 355. necnon Heliodorus p. 117.

ΑΝΑΨΑΙ. Ἀναθεῖναι.] Recte. Tryphiod. 249.

——— ἀρήιον ἵππον ἀνάψαι.

ΕΚΟΜΗΣΕΝ. Ἔλαβεν, ἐποίησεν, εἰργάσατο, ἐπιμελῶς ἔθρεψεν. Legendum ἐκόμισεν. Vide Nostrum infra ad v. κομίσαι. Forsan legere oportet ἀνέλαβεν. Recte ἐποίησεν. Notus versiculus in Odyss. A. 356.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

Tuas res age. Ἐπιμελῶς ἔθρεψεν, tam ad ἐκόμησεν, quam ἐκόμισεν, pertinet. Hesych. Κομεῖν, ἐπιμελείας ἀξιοῦν, et κομίσαι, θρέψαι. Callimach. Del. 262.

Χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.

ΑΣΚΟΠΟΝ. Ἄθετον. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.] Extat v. 21. — πρᾶγος ἄσκοπον. Mox ἄσκοπος, ἀνόητος ἀπροόρατος. Tryphiodor. 301. Ὁμίχλη ἄσκοπος.

ΡΑΚΚΙΖΕΙΝ. Τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆς ῥάχεως, ἢ παίειν.] Recte corrigunt, ῥαχίζειν·

PARS I.

ΡΑΚΚΙΖΕΙ. Ὁ διακόπτων.] Lege Ῥαχίζων, διακόπτων. Sophocles Ajac. 56. Κύκλῳ ῥαχίζων. Schol. σφάζων καὶ διακόπτων. Hesych. ῥαχίζων, διακόπτων. Sophocles infra, 301.

Ἔσφαξε, κἀῤῥάχιζε ——

ΘΟΡΥΚΟΣ. Δῆμος τῆς ἀκαμαντίδος φυλῆς.] Recte Meursius Θόρικος. Sophocles Oedip. Col. 1591. Θορικίου πέτρου. Schol. Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα— Ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Male corrigunt ἱερεῖον. Vide Schol. ad Sophoclis Electr. v. 6.

ΧΛΟΙΑ. Ἑορτὴ ἀπὸ τῶν κάλπων.] Legendum ἀπὸ τῶν κήπων χλόης. Vide Meurs. v. χλύεια. Vide omnino Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 1596. ubi corrigendus Eupolis, χριὸν εὐχλόῃ Δήμητρι. Vide Porphyr. de Abstin. lib. ii. 5. p. 53. Edit. Cant. Οὐ τούτων ἔθυον πρότερον, ἀλλὰ χλόης, οἷον εἴ τινα τῆς γονίμου φύσεως χνοῦν ταῖς χερσὶν ἀράμενοι. Vocabatur etiam χλόη. Vide Meurs. Græc. Feriat. p. 28.

ΑΣΤΑΚΤΟΝ. Οὐ κατάσταζον, ἀλλὰ ῥύδην.] Legendum forsan cum Sopingio, Ἀστακτί. Occurrit apud Soph. Oedip. Col. 1641.

—— ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στενόντες ὡμαρτοῦμεν ——

Ubi Schol. Ἀστακτὶ, πολυστακτί.

ΝΗΑΣ,

ΝΗΑΣ, Ἐίσας, τὰς ἰσοτέιχους ἐν τῷ πλοίῳ.] Dele diſtinctionem et ſcribe, Νῆας ἐίσας, τὰς ἰσοτέιχους (forſan ἰσοτοίχους) ἐν τῷ πλοίῳ.

ΕΥΚΤΕΩΣ. Ὑγιῶς.] Legendum, Εὐεκτῶς. Heſych. Εὐεκτεῖ, (ſcribe, Εὐεκτεῖ,) εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει.

ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. Δυσχερὲς τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος.—ΔΥΣΤΗΝΙΑ. Μοχθηρία.—ΔΥΣΤΕΡΟΝ. Δύζηθατον.] Hæc perturbata ſunt et corrupta. Legendum, Δυστέκμαρτον, δυσχερὲς, τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος, δυσεύρετον, δύσθηρατον.—Δυστηνία, μοχθηρία. Porphyrius de Vita Pythag. p. 208. Edit. Cantab. Οἵ τ' ἐκφυγόντες Λύσις τε καὶ Ἄρχιππος, καὶ ὅσοι ἀποδημοῦντες ἐτύγχανον, ὀλίγα διέσωσαν ζώπυρα τῆς Φιλοσοφίας, ἀμυδρά τε καὶ ΔΥΣΘΗΡΑΤΑ. Oppian. Halieut. Γ. 431.

——Πτοιὴ δὲ πόνον ΔΥΣΘΗΡΟΝ ἔθηκε.

Vox εὐεύρετον occurrit apud Xenoph. Oeconom. p. 71. et δυσεύρετον apud Æſchyl. Prometh. 815. Confer etiam Menandrum in Excerpt. p. 112. et Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr. v. 108. Addas Suidam v. Δυσπόριστον.

ΑΠΕΣΤΗΛΕΝ. Ἀπῆλθεν.] Lege Ἀπεστάλη. Sophocles Oedip. Tyr. 114.

Πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεστάλη.

Schol. Καθὰ ἀπεδήμησεν. Ἀπεστάλη τις ὑπό τινος·

ἀντὶ

ἀντὶ τȣ͂, ἐπέμφθη. Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τȣ͂, ΑΠΗΛΘΕ, καὶ ἀπεδήμησεν. Æſchylus Prometh. v. 392.

Στέλλȣ, κομίζȣ, σῶζε τὸν παρόντα νȣ͂ν.

Herodotus lib. iv. 163. p. 274. Συλλεγομένȣ δὲ στρατȣ͂ πολλȣ͂, ΕΣΤΑΛΗ ἐς Δελφȣ̀ς Ἀρκεσίλεως, χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ περὶ κατόδȣ. *Profectus eſt.* Confer Lucian. vol. i. p. 21.

ΑΣΤΟΜΟΣ. Ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.] Hæc vox occurrit in alio ſenſu apud Sophoclem in Electra v. 726.

Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρȣσιν ——

Ubi Schol. Ἄστομοι, σκληρόστομοι.

ΧΑΛΑΡΓΟΥΣ. Τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργȣ̀ς ἢ ταχύποδας.] Corrigunt, τῶν ὀνύχων καὶ ποδῶν ἀργȣ́ς. Vel forſan, τῶν ποδῶν ὀνύχων ἀργȣ́ς. Sophocles Elect. 865.

—— χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις.

Ubi Schol. Ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. Χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν.

ΡΑΙΔΗΛΕΣ. Ἐμφανές.] Legendum, Ἀρίδηλες.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ. Μετὰ βλακείας ἐπαιρόμενος.] Sophocles Antig. 334

Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν ——

Schol.

Schol. Σεμνολόγει τὴν δόκησιν. Περιλάλει. Κομψὰς γὰρ ἔλεγον ὃς νῦν ἡμεῖς περπαίρυς (lege περπέρυς) καὶ πολυλάλυς φαμέν. Vide Salmasii Linguæ Hellenist. Funus, p. 152.

PARS I.

ΛΑΚΠΑΤΗΣΑΙ. Λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρέψαι.] Ultima hæc vox ortum habuit ex illo Sophoclis in Antig. 1391.

Οἴμοι λακπάτητον ΑΝΤΡΕΠΩΝ χαράν.

Ubi Schol. Τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας.

ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ ΟΧΟΙΣ.] Respexit locum in Sophoclis Elect. 729.

Μέτωπα συμπαίυσι Βαρκαίοις ὄχοις.

Schol. Τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλυμένη. Vide nos infra P. III. v. Βαιών.

ΥΠΟΤΡΟΠΟΣ. Ἐξαποστροφῆς.] Legendum, Ἐξ ὑποστροφῆς. Sophocles Elect. 727.

—— ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς
Τελῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον.

Homer. Odyss. Φ. 211.

—— Τῶν δ᾽ ἄλλων ὅ τευ ἄκυσα
Εὐξαμένυ ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι.

Apoll. Rhod. i. 998.

Σὺν δὲ καὶ ὤ᾽λλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες.

PARS I.

ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙΝ. Ὅταν χειμῶνες ὄντος ἐν πελάγει ςείλαντες τὰ ἄρμενα ἑαυτὲς σαλεύωσιν.] Eadem habes apud Schol. ad Sophoclis Elect. 734. Legendum tamen ex Scholiasta, αὐτόθι σαλεύωσιν. Nam ἑαυτὲς nihili est. Vide nos infra P. I. v. Ἀνακωχή.

ΑΛΙΠΑΡΗ. Ἀχμηράν.] Recte Palmerius, αὐχμηράν. Sophocles Elect. 452.

——δὸς αὐτῷ τὴν δ' ἀλιπαρῆ τρίχα.

Schol. Τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τὲ, αὐχμηράν.

ΑΠΙΟΣ. Ἡ ὄγχνη καλεμένη βοτάνη.] Legendum, Ἡ ὄχνη καλεμένη, ἡ βοτάνη. Scilicet, *Apium*. Alibi tamen Hesych. Ὄγχναι, αἱ ἄπιοι. Ὄγχνια, ἄπιον. Lege Ὄγχναν. Theocrit. i. 134.

——καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Schol. Ὄχνας, ἀπίες καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. Ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς ἔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τὲ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίες δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκεσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία. Hesych. ἀχράδα, ἄπιον καὶ βολάνη. Scribe βοτάνην.

ΟΙΑΤΙΔΟΣ. Ἐκνομε. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ· Τῆς προβατευομένης ἐκνεμήσεως· οἱ δὲ ἀοίτε δημε κακῶς, ὃ γὰρ ἐγγὺς κεῖται.] Hæc male distincta sunt et corrupta. Scribendum, Οἰάτιδος ἐκ νομε. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ· Τῆς προβατευομένης

βατευομένης ἐκ νεμήτεως. Οἱ δὲ ἀπὸ οἴας τῦ δήμυ, κακῶς· ῦ γὰρ ἐγ̓γὺς κεῖται. Refpexit ad v. 1054.

Οἰάτιδος ἐκ νομῦ.

Schol. Οἴα δῆμος τῆς Ἀτ̓ικῆς· ὅθεν καὶ τὸ οἴηθεν. Ἐκ νομῦ δὲ πάλιν, χωρίυ Ἀτ̓ικῦ ὕτω καλυμένυ, ἐν ᾧ νέμυσιν, ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

ΙΛΙΛΟΝ. Ἀθρόον, ἀθρόως.] Scribe Ἰληδὸν. Supra Ἰλαδὸν, ἀθρόως. Quint. Calab. i. 7.

———————— ἀλλὰ φέβονται

ΙΛΑΔΟΝ πτώσυσαι, ἀνὰ ῥωπήια πυκνά.

ΙΣΧΑΝΑΑ. Ἐπιθυμεῖ.] Q. Calab. i. 64.

Ὄμβρυ ὅτ' ἰσχανόωσι θεῦδεος ——

Idem iv. 221.

Ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται, ἐδητύος ἰσχανόωντες.

Homer. Odyff. O. 345.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεῖναί τε με κεῖνον ἄνωγας.

ΘΕΟΥΔΕΣΙ. Ὑπὸ θεῦ δεδομένοις.] Sic Q. Calaber i. 64. Ὄμβρυ θευδέος. *Imbrem, dei munus,* Ut recte Interpres; quod male vituperat Cl. Pauw. Vox occurrit alio fenfu apud Calabrum iii. 772.

Καί οἱ δῶρον ἔγωγε ΘΕΟΥΔΕΑ νῆσον ὀπάσω.

Orpheus Περὶ Λίθων v. 30. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, ΘΕΟΥΔΕΑ πέτρον ἀείρας.

PARS I.

ΑΠΕΘΡΙΞΕΝ. Ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν.] Legendum ἀπέθρισεν vel ἀπέθριζεν. Sic ἔθρισεν apud Quint. Calab. lib. vi. 629.

——παρὰ δ' ΕΘΡΙΣΕΝ ὀστέα φωτός.

Idem lib. viii. 322.

——ΔΙΕΘΡΙΣΕ δ' αὐχένος ἶνας.

Porphyr. de Abſtin. p. 58. Edit. Cant. Αἶγα δ' ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀττικῆς ἐχειρώσαντο πρῶτον, ὅτι ἄμπελον ἀπέθρισεν. Vide nos infra, P. II. v. Ἐθρίσεν.

ΕΙΔΑΤΙ. Βρώματι.] Hinc δόρπον πανείδατον. Quint. Calab. i. 87.

Καί οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον——

ΑΣΣΟΝ. Πλησίον, ἐγγύς.] Vox ἆσσον reſtituenda Q. Calabro lib. i. 102.

——ἦ νύ τοι ΑΣΣΟΝ

Ἕστηκε θανάτοιο τέλος, καὶ δαίμονος αἶσα.

Ἆσσον excidit ob αἶσα in ſequenti verſu.

ΕΠΤΩΚΩΣ. Σφαλεὶς ἢ πεπτωκώς.] Legendum Ἐπτακώς.

ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ. Διδάξω.] Recte. Lucian. Harmon. p. 587. Ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι. Hinc corrigendus vexatiſſimus locus Luciani in Timone p. 131. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Lege ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ. *Ego vero vobis* (theſaurum) *oſtendam.* Lucian. de Conſcrib. Hiſtor. p. 603.

Παραι-

Παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ τοῖς συγγράφουσιν. Theognis v. 28. PARS I.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ οἷά περ αὐτὸς,

Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.

Homer. Odyff. A. 279.

Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ΥΠΟΘΗΣΟΜΑΙ, αἴκε πίθηαι.

Herodot. lib. vii. 8. p. 382. Edit. Gronov. Διὸ ὑμέας νῦν ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα τὸ νοέω πρήσσειν ὑπερθέωμαι ὑμῖν. Recte legit Galeus ΥΠΟΘΕΩΜΑΙ. Sic ὑποθήκαο p. 387. Hinc corrigendus idem p. 389. Τούτων λεχθέντων, ἐνθαῦτα ἐπαρθέντες τῇ ὄψει, ὡς ἡμέρη ἐγένετο τάχιστα, Ξέρξης τε ὑπετίθετο ταῦτα Πέρσῃσι. Hinc Ὑποθήκη. *Monitum.* Vide Meurf. Græc. Feriat. p. 107.

ΑΜΦΙΓΝΟΕΙΝ. Τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν.] Plut. de Ifid. p. 132. Ἡ πρόθεσις τοῦ ἄρθρου τοὔνομα πεποίηκεν ἀμφιγνοεῖσθαι.

ΒΡΑΒΕΥΕΙ. Διακρίνει, ἐπιψηφίζεται, μεσιτεύει διοίκησιν.] Legendum μεσιτεύει, διοικεῖ. In fignificatione τοῦ, διοικεῖν, occurrit apud Plutarchum de Iſide, p. 133. Καὶ τὴν Ἶσιν Εὔδοξός φησι ΒΡΑΒΕΥΕΙΝ τὰ ἐρωτικά. Porphyr. de Abftin. p. 72. Καίπερ τὸ ἀρχαῖον οὐχ οὕτως τῆς ὁσίας ταῦτα ΒΡΑΒΕΥΣΑΣΗΣ, ἀλλ' ἐκ τῶν καρπῶν ἕκαστον τῶν θείων τιμῶντες.

ΦΑΡΜΑΣΣΩΝ. Βαπτών.] Plutarch. de Ifid. p. 136. Φαρμάττει δὲ καὶ λοιμοῖς ὕδατα. et p. 175.

PARS I.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ — Ἀναποδίζει.] Plutarch. de Iside p. 136. Καὶ μέχρι Σελήνης ἀνατρέχει καὶ ἀναχαιτίζει. Vide nos infra P. II. v. Ἀνεχαίτισεν.

ΗΛΙΒΑΤΟΝ. Ὑψηλὴν, ἄβατον, ἧς ἐϛὶν ἀλιτεῖν βαίνοντα, δυσπρόσβατον, ἄλλοι δὲ τὴν ἀλὶ βεβηκυῖαν. Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει, ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον.] Eadem fere habet Schol. ad Luciani Apol. pro Merced. Cond. vol. i. p. 26. Edit. Grævii. Vide et Lucianum ipſum de Merc. Cond. p. 450. Ex Heſychio corrigendus eſt Scholiaſta.

ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΑ. Τὰ πρὸς τῆς χειρὸς ϛεγνὰ καὶ ὀχυρώματα.] Schol. ad Lucian. vol. i. p. 26. Κρησφύγετα τὰ πρὸς τὰς χειμῶνας ϛενὰ καὶ ὀχυρώματα. Corrigendus uterque hoc modo: Κρησφύγετα, τὰ πρὸς τὰς χειμῶνας ϛεγνὰ καὶ ὀχυρώματα. Vide et Lucian. Eunuch. p. 845. et Herodot. p. 474.

ΕΥΑΓΩΓΟΝ. Εὐχαρές.] Corrigendus Schol. ad Lucian. vol. i. p. 20. Εὐάγωγος, ἀχερής. Corrige εὐχερής.

ΚΑΤΑΓΡΑΠΤΟΣ. Ποικίλος.] Lucian. Cataplo p. 442. vocem κατάγραφος uſurpat eodem ſenſu.

ΒΟΥΠΛΗΞ. Μάϛιγξ, πέλεκυς, βούσκοπος.] Legendum forſan βουκόπος. Calab. i. 158.

Ἀμφι-

ʼΑμφίτυπον βȣπλῆγα ——— PARS I.

Idem 262.

Κόψας αὐχενίȣς σίδαρῳ βȣπλῆγι τένοντας.

Sed vide Hesych. v. Βοοσόῳ, et nos infra ad eandem vocem. Confer D'Arnaud. ad Hesych.

ΑΜΦΙΤΥΠΑ. Ἐπταισμένα.] Alio prorsus sensu occurrit vox apud Calab. i. 158.

ʼΑμφίτυπον βȣπλῆγα ———

ΣΤΟΜΑ. Τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τȣ̃ πολέμȣ.] Lege Στόμα πολέμȣ. Τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τȣ̃ πολέμȣ. Hesych. Πολέμȣ στόμα. Q. Calab. i. 193.

——————κατὰ στόμα δηϊοτῆτος.

ΚΑΤΑΣΤΟΜΑ. Κατὰ τὴν ἀρχήν. Μεταφορικῶς.] Recte Salmasius Κατὰ στόμα. Vide supra Q. Calabrum.

ΑΜΑΛΛΟΤΗΡΕΣ. Οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμεύοντες.] Recte corrigunt, ἀμαλλοδετῆρες. Vox extat apud Q. Calabrum ii. 184.

———ὅς ἐπὶ ἔργον

Ἡδὺ μάλα Κνώσσοντας ἀμαλλοδετῆρας ἐγείρει.

Vide eundem lib. v. 59. et confer nos infra P. I. v. ʼΑμαλλοτῆρες.

ΦΟΡΥΝΕΤΟ. Ἐμολύνετο.] Q. Calaber ii. 355.

——— λύθρῳ δ' ἐφορύνετο γαῖα.

Hesych.

PARS I. Hesych. Φολυνεὶ, μολύνει, nisi ibi legendum, Φορύνει.

ΕΝΑΥΛΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῶν χειμάῤῥων ποταμῶν καταβάσεις, τινὲς δὲ ποταμὺς χειμάῤῥυς ἢ διατριβάς.] Delendum illud, ἐπί. Καλάβασεις πόταμων. *Fluviorum descensus* vel *locus ubi defluunt. Fluviorum alvei.* Q. Calaber ii. 471.

——— πλήθοντας ἔναυλοι
Ὕδατος ἐσσυμένοιο———

ΕΝΕΝΙΠΤΕΝ. Ἐνέπληξεν.] Q. Calaber lib. ii. 429.

Ὣς φάτο· τόνδ' ΕΝΕΝΙΠΕ θρασὺς πάϊς Αἰακίδαο.

Tu corrige ἐνένιπτε.

ΑΝΕΓΚΑΨΑΝ. Ἀνέλυσαν, ἀνεκαψαν, ἀνετράπησαν.] Legendum Ἀνέγναψαν, ἀνέλυσαν, ἀνέκαμψαν.——ΑΝΕΓΝΑΦΘΗΣΑΝ. Ἀνετράπησαν. Hesych. infra, Γνάπτει, κάμπτει. Scribitur scilicet γνάπτει et γνάμπτει. Vox ἀνεγνάφθησαν occurrit apud Q. Calabrum ii. 528.

Αἰχμαὶ ἀνεγνάφθησαν ἐν ἀσπίσιν———

Id est, ἀνετράπησαν. Interpres: *Reflecterentur.* Quare recte hanc vocem Hesychio restituimus. Vide et Q. Calabrum iv. 204. Sed ἀντὶ τῦ, ἀνέγκαψαν, scribendum apud Hesych. ἀνέγναμψαν. Ita enim Homer. Odyss. Ξ. 348.

Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν Θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως———

ANH-

PARS I.

ΑΝΗΡΗΨΑΝΤΟ. Ἀνήρπασαν.] Corrigendum ſine dubio, Ἀνηρέψαντο. Quod et viderunt viri docti. Q. Calaber ii. 552.

Οἳ καὶ ΑΝΗΡΕΙΨΑΝΤΟ θοῶς——

Heſych. Ἀνερεψάμενοι (ſcribe ἀνηρεψάμενοι) ἀναρπάσαντες. Vide nos infra P. II. v. Ἀνερίψαντο. Homer. Odyſſ. Ξ. 371.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο.

ΚΑΤΗΦΟΝΕΣ. Καταισχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες.] An legendum? Κατηφιόωντες. Q. Calaber iii. 9.

—— ἢ μή τι ΚΑΤΗΦΙΟΩΝΤ' ἀκαχῆσθαι.

ΑΝΟΣΧΗΝ. Ἄνανδρος.] Legendum, Ἀνόρχης, ἄνανδρος, vel Ἀνόρχην, ἄνανδρον. Heſych. infra: ΕΝΟΡΧΑ. Ὄρχεις ἔχοντα. Legendum Ἐνόρχαν. Reſpicit locum Theocriti, iii. 4. Confer Ariſtoph. Equit. 1382. Et Ἐνόρχην λαὸν, τὸν ἐπὶ ἥβης, ἀφ' τῦ καὶ τὸ ὀρχίδιον. Scribe, καὶ τὸ ΟΡΧΗΔΟΝ. Heſychius, Ὀρχηδὸν, ἡβηδόν. Herodot. lib. vii. 144. p. 426. Ἔμελλον λάξεσθαι ΟΡΧΗΔΟΝ ἕκαστος δέκα δραχμάς. Sed ſupra nihil mutandum. Homer. Ψ. 147.

Πεντήκοντα δ' ΕΝΟΡΧΑ παρ' αὔτοθι——

Vide Schol. ad Theocritum, ut ſupra. Confer Herodot. lib. vi. 32. p. 341.

ΘΑΙΡΟΣ.

PARS I.

ΘΑΙΡΟΣ.

Vox extat apud Q. Calab. iii. 27.

Θαιρῶν ἐξερύσας ——

Idem xi. 391.

Θαιρῶν ἐξερύσαντες ——

ΔΑΙΚΤΑΜΕΝΩΝ. Ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων.] Corrigit Steph. Δαῒ κλαμένων. Sed perperam. Q. Calaber iii. 31.

Ὡς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαϊκταμένων ἡρώων.

ΛΟΓΓΑΣΑΙ. Ἐνδιατρίψαι, στατεύεσθαι.] Legendum στρεύγεσθαι. Vide v. Ἐλιννύειν, vel στραγγεύεσθαι. Nam hæ voces ſæpius commutantur. Confer nos ſupra p. 223. Heſych. Λαγγάζει, ὀκνεῖ. Forſan Λογγάζει. Vide nos infra P. III. v. Λαγγάζει.

ΘΥΜΕΛΗ. Οὕτως ἔλεγον, ἀπὸ τῆς θηλῆς τὸν βωμόν.] Legendum ἀπὸ τῆς θυηλῆς τὸν βωμόν. Schol. ad Lucian. de Saltat. vol. i. p. 36. Θυμέλη. Ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Heſych. Θυηλὴν, θυσίαν.

ΑΚΑΜΑΣ. Ἀκοπίαστος, ὁ μὴ κάμνων.] Ἀκαμὴς occurrit apud Lucian. Prometh. p. 180. Edit. Grævii, ſi fides Scholiaſtæ; nam hodie legitur, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ΑΚΑΛΛΗ οὖσαν. Plutarch. ii. 754. ἀκαλλῆ καὶ ἄμορφον.

ΝΑΤ-

ΝΑΥΣΤΑΘΜΑ. Λιμήν.] Dicitur et ναύσταθμος. Schol. ad Lucian. de Sacrificiis p. 16. ναύσταθμον, τὸν λιμένα.

ΤΡΙΒΟΥΝΟΣ. Ἔμπειρος.] Legendum, opinor, Τρίβωνες, ἔμπειροι. Schol. ad Luciani Reviviſcent. p. 16. Τρίβωνες. Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. Σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας. Vide et Lucian. de Merced. Conduct. p. 451. et Schol. ad locum p. 24. ubi fere eadem.

ΕΝΑΥΛΟΝ. Νέαν ἔχοντα τὴν εὐεργεσίαν ἐ πρὸ πολλοῦ, ἢ διατρίβοντα.] Legendum τὴν ἐργάσιαν. Supra, Ἐναύλισμα, νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. Vide nos infra P. I. v. Ἔναυλος.

ΑΝΟΗΤΑΙΝΕΙ. Μωραίνει.*] Aſteriſco notatur hic locus, quaſi corruptus. Sed fruſtra. Vox ἀνοηταίνει occurrit apud Schol. ad Luciani Timon. vol. i. p. 4. Ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι. Vide omnino Kuſterum ad Schol. Ariſtoph. Nub. v. 416. Conſulas etiam Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 2.

ΠΕΡΙΛΕΣΧΗΝΕΥΤΟΣ. Περιλάλητος.] Herodot. lib. ii. 136. p. 140. Ἧσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος. Et ſic ſcribe apud Heſychium.

ΟΒΡΙΜΟΣ. Ἰσχυρὸς, — καὶ ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ἰσχυρὸς πατήρ.] Forſan, καὶ ὀβριμοπάτρη λέγεται, ἡ ἰσχυρὸς

PARS I. ἰσχυρὸς πατὴρ. Vox iſta occurrit apud Quint. Calab. lib. iii. 419.

Οἷος Ἄρης, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ΟΜΒΡΙΜΟΠΑΤΡΗ
Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχέϊ κάββαλε πέτρῃ

Scribendum ΟΒΡΙΜΟΠΑΤΡΗ. Sed et ſcribitur cum μ apud eundem in lib. v. 20. et 31.

ΓΑΣΤΡΙΖΕΣΘΑΙ. Λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ (lege ἢ ὑπὲρ) τὴν χρείαν, ἤγουν γαστριμαργεῖν.] Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 47. Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον (corrige ex Heſychio λαβρότερον) τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν γαστριμαργεῖν. Diſtinguendum, χρείαν, γαστριμαργεῖν. Sic alter alterius ope ſanandus. Utitur Themiſt. p. 86. Edit. Petav. Τῷ μὲν γὰρ πρόκειται κερδαίνειν ἢ γαστρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἔργου.

ΑΣΤΙΚΩΝ. Πολιτικῶν.] Hinc corrigendus Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 26. Ἀστικά, πολεμικά. Scribe πολιτικά.

ΖΑΗΝ. Ἀνέμον, σφοδρῶς μεγάλως πνέοντα.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe Ζαῆν ἄνεμον, σφοδρῶς, μεγάλως πνέοντα. Quint. Calab. lib. iii. 617.

Ἄλλοτε μὲν ζαὴς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ.

Homer. Odyſſ. Ε. 368.

Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων ————

Idem M. 313.

Ὦρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεύς.

ΠΟΛΥ-

ΠΟΛΥΠΑΙΛΟΣ. Αἰθὴρ πεποικιλμένος, ἐχ ὁμαλός.] Lege et diſtingue : Πολυϝαίολος αἰθὴρ, πεποικιλμένος, ἐχ ὁμαλός. Sic αἰόλη νὺξ dixit Sophocles. Vide Heſych. in v. Αἰόλη νύξ. Q. Calab. lib. viii. 244.

——— ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ
Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν ———

Hinc corrigendus Oppian. Hal. lib. iii. 41.

Ψυχὴν δ' ἀσπαλιεὺς πολυαίολος ἠδὲ νόημα
Εἴη ———

Alii πολυπαίπαλος, alii πολυδαίδαλος legunt. Sed noſtra emendatio eſt vera, atque etiam a ſequenti verſu confirmatur.

ΝΕΟΔΜΗΤΗΝ. Νεωτέραν, ἢ δαμασθεῖσαν, ἢ οἰκοδομηθεῖσαν.] Excidit vox. Repone ἢ νέον δαμασθεῖσαν. Quint. Calab. lib. iii. 404.

——— νεοδμήτων τε γυναικῶν.

Lycophron. v. 65. νεόδμητον νέκυν. *Recens cadaver.*

ΑΛΕΝΤΕΣ. Συγκλεισθέντες.—Ἀλέντων, ἢ συγκλεισάντων (lege συγκλεισθέντων, vel συγκλεισαμένων) ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συστρεψάντων.] Legendum, συστραφέντων, vel forſan συστρεψαμένων. Apud Quint. Calab. lib. iii. 412. ſcribitur cum aſpiratione,

——— ἐς τεῖχος ἁλέντων.

Ubi vide Cl. Pauw, qui ſtrenue nugatur. Vide etiam nos P. I. v. Ἀλείς.

ΔΙΑ

PARS I. ΔΙΑ ΚΤΗΣΙΝ ΔΑΤΕΟΝΤΟ. Τὴν θυσίαν διεμέριζον.] Optime Salmaſ. τὴν ὀσίαν ἐμέριζον, vel potius, διεμέριζον. Similis locutio occurrit apud Quint. Calab. lib. iii. 415.

—— Πάντη δὲ διὰ κτῆσιν φορέοντο.

ΚΩΚΥΤΟΣ. Θρῆνος καὶ τὰ ὅμοια, καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ᾅδου. Κωκυτὸς, Ὄρκου, &c.] Hæc male disjuncta ſunt. Ita diſpone, καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ᾅδου Κωκυτός.

Ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

Homer. Odyſſ. K. 514.

Κωκυτὸς θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

ΚΩΔΙΝΗΣΑΣ. Πειράσας, ἠχήσας.] Lege Κωδωνήσας, πείρασας.—Κωδωνῆσαι, δοκιμάσαι, διαπεράσαι. Lege διαπειράσαι.

ΚΑΤΩΠΙΑΣΑΙ. Κατηφῆσαι.] Quint. Calab. lib. iii. 133.

Ἧστο ΚΑΤΟΠΙΑΩΝ ————

Ubi recte Rhodoman. κατωπιόων.

ΠΑΙΟΝ. Ἀσφαλὲς, βέβαιον.] Reſtituenda, opinor, hæc vox Quinto Calabro, lib. iii. 248.

—— τῷ σε θανόντι

ΠΗΩι συνθανέεσθαι ἐπ' ἤματι τῷ δὲ καὶ αὐτόν.

Lege παῖον. *Quo cum exanimato, te quoque ipſum hoc die occumbere certum eſt*, vel, *tu quoque proculdubio occumbes*. Heſych. v. Πάγχυ.

TAP-

ΤΑΡΦΕΑ. Συνεχῆ — τραχέα.] Legendum ταχέα. In hoc ſenſu occurrit Quint. Calab. lib. iii. 360.

—— τοι δ' ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Τάρφεα ἀΐσσουσιν ——

Hi gregatim celeriter avolant. Ita reddendum, non *frequenter*, ob precedens ἰλαδόν. Sed vide D'Arnaud p. 127.

ΠΑΠΠΟΣ. Ἄκανθα ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ καὶ πρὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται.] Lege, καὶ ΠΡΟΣ ἀνέμων. *A ventis.* Vide D'Arnaud. ad Heſych. p. 33. Suidas v. Γενειάς. — Ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω, πάππος. Confer Heſych. v. Γήρια, ubi tamen legendum, Γήρεια.

ΜΕΘΥΟΥΣΑ ΑΛΟΙΦΗ. Διάβροχος τῷ λίπει.] Scribendum ἀλοιφῇ cum ι ſubſcripto, ut ex interpretamento patet. Patet etiam ex Homero, ad quem reſpexit Heſych. Iliad. P. 390.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ.

Haud aliter Oppian. Hal. lib. v. 603.

Αἱ δ' ὅταν ἐμπελάσωσι βορῆς μεθύουσαι ἔρωτι.

Ad quem locum vide omnino Ritterſhuſium. Eadem phraſis occurrit apud Anacreon. et Philoſt. Icon. lib. i. 15. p. 786. Sic μεθύων πλούτῳ apud Zoſimum lib. v. p. 301. Ita Lucretius lib. iii. 1064.

Ebrius

PARS I. *Ebrius* urgeris multis miser undique *curis.* Suidas v. Μεθύουσαν, ubi ἀντὶ τȣ͂, ἄλμης, lege ἄλμῃ. Confer eundem ad v. Κύδνιον ῥεῦμα.

ΑΛΟΙΤΗΕΣΣΑΝ. Κοινὴν, ἄνανδρον, φονέα ἢ χρῆσις.—Ἀλοιφὴ, πιμελή. Ὅ ἐστι λίπος ἢ ἁμαρτωλόν.] Hæc corrupta nonnihil sunt, et loco mota. Lege et dispone: Ἀλοιτήεσσαν, κοινὴν, ἄνανδρον, φονέα ἢ ἁμαρτωλόν. Ἀλοιφὴ, πιμελὴ, ὅ ἐστι λίπος ἢ χρίσις. Nihil verius. Infra Hesych. p. 67. Ἀλοιφὴ, χρίσις.

ΕΤΙΤΑΙΝΕΝ. Ἔτινεν, εἷλεν.] Lege εἷλκεν. Hesych. Τιταίνειν, σπεύδειν,—τίνειν, ἕλκειν. Vox occurrit apud Quint. Calabr. lib. iv. 137.

——Θέμις δ' ἄρα καγχαλόωσα
Ἀργυρέας ΕΤΙΤΑΙΝΕΝ ἐπισπέρχουσα τραπέζας.

ΛΙΠΑ. Λίθος.] Male corrigunt, λῖπος. Legendum, λίπα, λίθον. Vide Hesych. v. Λίψ.

ΜΟΣΧΟΣ. Νέος, λυγός.] Scribe, Μόσχος, νέος λυγός. Noster supra, Μόσχοι, οἱ νέοι βλαστοί. Schol. ad Nicandrum p. 87. Μοσχηδόν δὲ, μόσχȣ δίκην· δι' ȣ͂ σημαίνει τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν. Μόσχευμα γὰρ πᾶν τὸ ἁπαλόν. Ὅμηρος·

————ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

MOTA.

PARS I.

ΜΟΤΑ. Τὰ πληρῶντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων ῥάκη.] Forſan Μοταί. Ita ſane occurrit apud Q. Calabr. iv. 212.

——— θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων
Εἴρια ———

Heſych. Μόδα. Στρώματα.

ΜΙΣΧΗ. Πιλήματα. Ταινίαι.] Legendum, Μίτραι. Vide Noſtrum infra, v. Μίτρα. Q. Calab. iv. 213.

——— ἀμφὶ δὲ μίτρην
Δῆσαντ' ἐνδυκέως ———

ΛΕΠΑΔΙΑ. Ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.] Recte corrigunt, λέπαδνα. Q. Calab. iv. 504.

Ἵπποις δ' ἀμφὶ λέπαδνα βάλον ———

Vide Cl. Wolfium ad Erinnam p. 19.

ΑΛΕΙΣΟΝ. Ποτήριον τετορνευμένον.] Vox occurrit apud Q. Calab. lib. iv. 542. et lib. xiii. 5. necnon ſæpius apud Homerum.

ΝΕΗΚΕΣΣΙ. Νεωστὶ ἠκονημένοις.] Q. Calaber v. 58.

Σπεύδοντες δρεπάνῃσι νεηκέσι ———

Atque ita forſan legendum apud Heſychium.

ΒΟΥΚΟΛΕΙΣΘΑΙ ΧΡΗΣΤΑΙΣ ΕΛΠΙΣΙ.] Vox

 excidit.

PARS I. excidit. Lege, Βουκολιᾶσθαι, χρησαῖς ἐλπίσι ἀπατᾶσθαι. Lucian. Ocypo. vol. ii. p. 824.

ΚΡΥΦΑΝΔΟΝ. Κρυφίως.] Sic ἀναφάνδον. Atqui forſan legendum, Κρυφηδόν. Quintus Calab. i. 749.

Ἀμφαδὸν οὔτε κρυφηδόν. ——

ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΕΩΝ. Ὀλίγον δυνάμενος.] Hinc ὀλιγοδρανίη. Quint. Calab. i. 761.

Σῇ δ' ὀλιγοδρανίῃ θυμὸν λίπες ——

ΠΕΡΙΑΥΓΙΖΕΣΘΑΙ. Περιςέφεσθαι.] Lege περιςρέφεσθαι.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΤΑ ΖΕΥΣ. Ὁ τὰς ἀςραπὰς συναγείρων ἀςραπή.] Legendum et diſtinguendum, συναγείρων, ἀςραπηγερέτα.

ΒΌΟΣΚΟΝ. Βούφορβον, Ὀρεινόμον.] Corrigit Guyet. Βοοσκόλον. Sed male. Heſych. infra: Βουκόλος, βοονόμος, βοσκός. Quare ſcribendum forſan in loco ſuperiori: Βοοσκὸν, β. ο.*

ΒΟΟΣΣΟΩι. Μάςιγι καὶ βούτης.] Forſan, καὶ ΒΟΥΤΗι. Q. Calab. v. 64.

—— βοοσσόα κέντρα φέροντες.

* Aliter in Marg.—Scribe vel Βοσκὸν, (vide Anthol. p. 410.) vel cum Suida Βουβοσκόν. Alterum ne Græcum quidem. Vide nos ad Suidam vol. ii. p. 499.

ΠΑΡΑ

ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. Εὐθέως, ἐγγύθεν.] In hoc ultimo ſenſu παρὰ ποσὶ utitur Q. Calab. v. 67.

Ἐν δὲ χοροὶ ἕσταντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν.

In eodem ſenſu utitur et ἐν ποσὶ, lib. xii. 534.

——— καὶ ἐν ποσὶ κείμεθ' ὀλέθρου.

Priorem phraſin non intellexerunt Interpretes. Vide nos ſupra p. 215.

ΓΥΑΛΑ. Θησαυροί. Ταμεῖα. Κοίλια.] Legendum, Κοῖλα. Vide nos infra P. I. v. Θώρηκος.

ΓΥΑΛΟΝ ΚΟΙΛΟΝ.] Lege et diſtingue: Γύαλον, κοῖλον. Infra Heſych. Γυέλιον, κόλπον. Legendum, Γύαλον, κοῖλον. Sophocles Philoct. 1078.

Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον.

Schol. Γύαλον, ἀντὶ τοῦ, κεῦθος. Κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται· ἀλλ' ἐὰν οὕτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον ἐστι τὸ κοῖλον κοίλωμα. Διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ, ἄλσος, μεταφράζομεν. Q. Calaber v. 110.

Ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλόν.

Vox εὐγυάλοιο occurrit apud Tryphiodorum. Sed locus eſt mendoſus. Forſan tamen κόλπον ſtare poteſt; et reſpexerit Noſter ad Sophoclis locum.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Heſych. Μεγάλη Νόσος, ἡ ἐπιληψία. Quare errarent qui ἱερὰν νόσον, *ſacrum morbum*, redderent. Heſych.

PARS I. Ἱερὴ, μεγάλη. Confer Nostrum infra, v. Νόσος μεγάλη, et nos P. II. v. Ἱερὰ νόσος. Virgil.

Auri sacra *fames* ——

Ita Herodot. lib. iii. 33. p. 172. Καὶ γάρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν ὁ Καμβύσης, τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσί τινες.

ΜΕΛΕΙΣΤΙ. Τὸ κατὰ μέλος τὶ κόπτειν.] Hæc vox male conjungitur cum διὰ apud Homer. Odyss. Σ. 338.

——ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμησιν.

Ita etiam occurrit supra, Odyss. I. 291. et apud Q. Calab. v. 208. Sed legendum disjunctim, διὰ μελεϊστὶ, vel ex auctoritate Hesychii. Q. Calaber v. 358.

Δηώσει μελεϊστὶ θοῶς δολόεντ' Ὀδυσῆα.

ΕΠΙΜΑΙΕΣΘΑΙ. Ἐπιζητεῖν. — ΕΠΙΛΑΜΒΑΝΕΣΘΑΙ. Ἐπιψαύειν.] Hæc sunt uno ordine legenda: Ἐπιμαίεσθαι, ἐπιζητεῖν, ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐπιψαύειν. Quod vidit et D'Arnaud. Confer Nostrum v. Ἐπεμαίετο. Atque in hoc postremo sensu occurrit apud Quint. Calabrum v. 233.

—— μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.

Interpres vertit: *Ad res magnas adspiras.* Haud accurate. *You meddle with what dont concern you — with what is above your strength.*

Forsan

Forsan restituenda est hæc vox Q. Calabro lib. xii. 562. et lib. xiv. 574. quod et recte monuit Rhodoman. Occurrit apud Homerum cum Accusativo, Odyss. Λ. 530. PARS I.

—— ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην.

ΕΠΙΤΑΡΡΟΘΟΣ. Ἰσχυρὸς, βοηθὸς, σύμμαχος.] Sic Q. Calaber lib. v. 254.

Λέξατο μ' ἐκ πάντων ἐπιτάῤῥοθον ——

Sic quoque mox usurpat ἐπίῤῥοθον, v. 257.

Ἤγαγον Ἀτρείδῃσιν ἐπίῤῥοθον ——

Vide Hesychium v. Ἐπίῤῥοθος, et nos infra ad hanc vocem, P. I. ubi corrigendum monuimus.

ΑΠΟΡΟΥΣΕΝ. Ἀφήλετο.] Legendum, ἀφήλατο. Q. Calaber lib. v. 346.

Ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν, ἐπεσκιόωντο δ' ἀλωαί.

Contra ἀνόρουσεν. Homer. Odyss. Γ. 1.

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ——

ΦΟΙΤΩΝ. Ἀναστρέφομενος. — Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι λύσσαις, λυσσήμασι.] Hæc male digesta sunt et corrupta. Lege Φοιτῶν, ἀναστρεφόμενος. Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι νόσοις. Ἀναστρέφομενον λύσσαις ἢ λυσσήμασι. Q. Calaber lib. v. 405.

PARS I.

Αἴας δ', ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι,
Φοίτα, ἐνὶ στέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν.

Sed vide nos supra p. 228.

Η ΤΑΧΑ. Οὕτω γὰρ ἴσως.] Forsan Οὕτω γὰρ, ἴσως. Q. Calaber lib. v. 415.

Σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ.

Hic reddunt; *Proculdubio.*
Scribitur ἦ τάχα apud Theocrit. Idyll. xxi. 55.

Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.

Pindar. Olymp. Od. vi. 39.

—— ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-
δη μοι σθένος ἡμιόνων
ἦ τάχος ——

Menander in Fragment. N°. 261. ubi vide Bentl.

Ἦ δεῖ θεόν σε γ' εἶναι, ἢ τάχα δὴ νεκρόν.

ΜΕΜΟΡΥΧΜΕΝΑ. Μεμολυγμένα.] Forsan legendum, Μεμορυχμένα, μεμορυγμένα. Q. Calaber lib. v. 450.

—— μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ.

Ubi vide Interpretem, et Dausqueium. Confer et eundem, lib. vi. 255. Vide etiam D'Arnaud ad Oppian. p. 218. Sed lege denique, ΜΕΜΟΡΥΓΜΕΝΑ. ΜΕΜΟΛΥΣΜΕΝΑ. Homer. Odyss. N. 435.

Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

Ubi

Ubi Schol. Μεμορυγμένα. Μεμολυσμένα. Sic etiam Schol. ad Nicandri Alexiph. v. 315. p. 84. Μεμορυγμένους, τουτέστι, μεμολυσμένους.

ΑΣΒΟΛΑΘΕΝ. Μέγα. Ὑψηλόν. Μέλαν.] Legendum fortasse, Ἀσβοληθέν. Vide Dausq. ad Q. Calab. lib. v. 450. ubi legit apud Hesych. ἠσβολισμένα pro ἠσβολημένα. Lucian. vol. ii. p. 608. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ΑΣΒΟΛΩ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον.

ΕΡΠΥΖΕΙ. Ἑρπυστάζει παρὰ τὸ πορεύεσθαι, μετὰ φθορᾶς βαδίζει, ἢ πορεύεται.] Delenda, opinor, illa παρὰ τὸ πορεύεσθαι. Vide Aristoph. Plut. 675. et Schol. necnon Porphyr. in Vita Pythag. p. 51. Edit. Kusteri Guyet. ἀντὶ τοῦ, φθορᾶς, legit φορᾶς. Sed frustra. Vide Schol. ad Aristoph. Ran. 1223. et nos infra P. II. v. Ἐῤῥήσει. Hesych. Ἔῤῥων. Μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος. Ita scribendum. Idem: Φθείρεται. Πλανᾶται. Vel forsan legendum: Ἑρπύει, ἑρπύζει,—μετὰ φθορᾶς βαδίζει, ἢ πορεύεται. Quint. Calaber lib. xiii. 93.

Ἀμφὶ νεκροὺς ἕρπυον ἀάσπετα κωκύοντες.

Nisi hic legeres cum Rhodoman. ἕρπυζον. Confer Schol. ad Theocrit. vii. 2.

ΕΝΤΥΠΑΣ. Πενθικῶς, ὥστε τὸν τύπον τοῦ σώματος φαίνεσθαι.] Frustra emendant, τυπικῶς. Q. Calaber lib. v. 527.

PARS I.

Ἦδε μέγα στενάχουσα, φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ,
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν κονίῃσι, καλὸν δέμας αἰσχύνουσα.

Apoll. Rhod. lib. i. 264.

——— σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.

Ad quem locum confulas Scholiaftam.

ΚΥΠΠΑΖΕΙΝ. Διατρίζειν, στρατεύειν, καὶ ἐναισχύνειν, ἐπικύπτειν, καὶ χρονίζειν.] Legendum ΚΥΠΤΑΖΕΙΝ, ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ, ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΣΘΑΙ, καὶ ἐναισχύνειν, ε. κ. χ. Confer etiam Plato. p. 14. Edit. Forfter. Schol. ad Ariftoph. Nub. v. 509. Κυπτάζεις, στραγγεύῃ, διατρίβεις. Idem ad Ariftoph. Pac. v. 730. Κυπτάζειν, κρυφαίως διατρίβειν καὶ κρύπτεσθαι. Vide et Theocrit. iii. 7. Sed ἀντὶ τοῦ, στρατεύειν, legendum potius cum Sopingio στραγγεύειν, vel στρεύγειν. Hæ voces fæpius commutantur. Vide nos fupra, p. 223.

ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ. Ὁπλοφόρος, ὑπασπιστὴς ἢ φύλαξ τῶν τυράννων, καὶ πρόσωπον.] Cum πρόσωπον dicit, τὸ δορυφόρημα intelligit. De quo Schol. ad Lucian. Icaromen. p. 21. Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δ' οὐδὲν διαλέγεται καθάπερ οἱ δοῦλοι. Confer etiam Lucian. de Confcrib. Hift. p. 602.

ΧΥΤΡΑΙΣ ΛΗΜΑΝ. Μεγάλαις τισὶ καλύεσθαι βλέπειν, καὶ λίαν λημᾶν.] Puto τισὶ λήμαις. Schol. ad

ad Lucian. vol. ii. p. 39. Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. Et ſic quoque correxit Gronovius. PARS I.

ΚΙΧΛΗΣΚΟΥΣΙ. Γελῶσι, μειδιῶσι.] Legendum forſan Κιχλίζουσι, Γελῶσι. Mox Κιχλησμὸς, γέλως σφοδρός. Lege κιχλισμός. Ariſtoph. Nub. 979.

Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

Ubi Schol. Ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως. Theocrit. v. 117.

Εὖ πόκα κιγλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας.

Vide Caſaub. ad Theocrit. cap. 13. Illa ſuperiora non comparent in Edit. Batav. Heſych. ſed extant in Edit. Hagoenſ.

ΕΠΙΚΑΓΧΑΖΩΝ. Ἐπιγελῶν.] Fortaſſe Ἐπικαγχλάζων. Heſych. Καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. Apoll. Rhod. iv. 944.

—— ἀμφὶ δὲ κῦμα
Λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ΕΠΙΚΑΓΧΛΑΖΕΣΚΕΝ.

Sophocles tamen ſine λ ſcribit, Aj. 200.

Πάντων ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ γλώσσαις
Βαρυάλγητ' ——

Schol. Καγχαζόντων. Γελώντων. Et Ariſtoph. Concion. 844. habet καγχάζων. Sed ibi legendum

gendum metri gratia vel κιχλίζων cum Kustero, vel, quod rectius puto, καχλάζων. Hesych. Καχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. Etiam Κακχάζει, ἀτάκτως γελᾷ. Vide nos infra P. I. v. Καχλάζει, et P. II. v. Γιγλισμός.

ΚΑΧΝΑΖΕΙ. Κακχάζει.] Lege Καχλάζει, καγχάζει. Hesych. Καχλάζει, κιχλίζει. Hinc corrigendus est Mœris: Καναχεῖν, Ἀττικῶς. Κιγλίζειν, Ἑλληνικῶς. Lege, ΚΑΧΛΑΖΕΙΝ. ΚΙΧΛΙΖΕΙΝ.

ΘΕΡΙΣΤΟΝ. Λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον.] Θέριστρον vocat Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 40. Confer Nostrum v. Σειρόν. Theocritus Idyll. xv. 69.

Ὦ μοι δειλαία, δίχα μεῦ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισαι, Γοργοῖ ——

Vide Procop. in Reg. lib. i. cap. 13. p. 40. Edit. Meurs. ubi hæc vox in alio sensu occurrit. Τὸ θέριστρον αὐτῦ, καὶ τὸ σκεῦος αὐτῦ. — Θεοδοτίων τὸ θέριστρον, βυκεντρὸν ἐξέδωκεν.

ΑΤΕΝΕΣ. Ἰθὺ, ἀναλγὲς, συνεχές.] Hinc corrigendus Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 49. Ἀτενὲς, συνεχθές. Lege, συνεχές.

ΕΞΗΜΟΙΒΑ. Ἀλλακτὰ, διὰ τὸ πλῆθος.] Vox occurrit apud Quint. Calab. vii. 436.

Πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο.

Item

Item apud Homer. Odyſſ. Θ. 249.

Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

ΒΛΩΘΡΗ. Εὐάξης.] Recte corrigunt Εὐαύξης. Vide nos infra P. III. v. Βλωθρή. Vocem uſurpat Quint. Calab. viii. 204.

Ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτε βλωθρὴ
Ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυερῦ Βορέαο βίηφι
Ἐκ ῥιζῶν ἐριπῦσα ——

Uſurpat etiam non ſemel Homerus.

ΩΧΡΑΣ. Ὠχριάσεις.] Fruſtra emendant. Eſt Accuſativus ab Ὠχρὴ ſive Ὠχρά. Atque hinc Ὠχροίη Q. Calabro viii. 209.

—— χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
Ὠχροίη ——

Sed hic legendum fortaſſe, Ἀχροίη, ut in lib. ix. 470.

Ἀχροίη γὰρ ἔρευθος ἐπήλυθεν ——

ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΞ. Συστροφὴ κονιορτῦ, καὶ ἐν ᾧ οἱ τρογοὶ (lege τροχοὶ) στρέφονται.] Quint. Calaber viii. 238.

—— δεύοντο περὶ στροφάλιγξιν ἔησι.

ΗΓΕΙ. Ἔλαμπεν.] Et ſenſus et literarum ordo poſcit Ηὔγει. Αὐγὴ, αὐγέω. Et ſic D'Arnaud. Job. xxix. 3. Ὅτε ΗΥΓΕΙ λύχνος αὐτῦ ὕπερ κεφαλῆς μῦ.

ΧΗΡΩ-

PARS I.

ΧΗΡΩΣΤΑΙ. Οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δὲ, καὶ οἱ χηρεύοντες τοῦ οἴκου τῶν ἀγχιστέων κληρονομούντων.] Inepte emendant, κληρονομοῦντες. Vertendum: *Et qui domo egent, eo quod genere propinquiores eum possideant.* Q. Calab. viii. 299.

——— Πόνον δὲ οἱ ἔργα τε πάντα,
Χηρωσταὶ μελόπισθεν ἀποφθιμένοιο, δάσαντο.

ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙΝ. Ἐπιπιέζειν.] Scribendum ἐπιῤῥοιζεῖν. In sensu τοῦ, ἐπιπιέζειν, occurrit ἐπιῤῥοιβδεῖν, quod idem est, apud Q. Calab. viii. 322.

——— Βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰόν,
Λαιμῷ ἐπεῤῥοίβδησε ———

Jugulo infixit.

ΜΑΣΤΙΝ. Μάστιγα.] Q. Calab. ix. 156.

——— Οὐδ' ἔχε μάστιν, ἔλαυνε δὲ οὔρατι θείνων.

Ita Homer. Odyss. O. 182.

Ἦ καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν ———

ΕΥΛΗΡΑ. Ἱμάντες.] Vox occurrit apud Homer. Iliad. Ψ. 481.

——— ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.

Q. Calab. ix. 156.

——— ἵπποισι δ' ἐκέκλετο μακρὰ τινάσσων
ΕΥΛΗΡ', οὐδ' ἔχε μάστιν ———

Ita legendum. Vulgo male εὐκλήρου. Vide Rhodoman. ad locum.

ΚΟΥΡΙΞ.

PARS I.

ΚΟΥΡΙΞ ΑΙΝΟΜΕΝΟΥΣ. Τῆς κόρης λαμβανομένης.] Legendum τῆς κόῤῥης. Schol. ad Apoll. Rhod. iv. 18. Κȣρὶξ, κατὰ κόῤῥης. Confer Sophoclis Ajac. 311. Sed ἀντὶ τȣ̃, αἰνομένȣς, legendum fortaſſe αἰνύμενȣς. Homer. Odyſſ. X. 500.

Χεῖράς τ' αἰνύμεναι ——

Ubi Schol. Αἰνύμεναι. Ἐπιλαμβανόμεναι.

ΑΝΙΑΖΕΙΝ. Ἀνιᾶσθ.] Q. Calaber xi. 177.

Μακρὸν ἀνϊάζοντες ——

Quod perperam mutant in ἀνίυζοντες viri docti.

ΑΠΕΦΘΙΤΟΝ. Ἀπεφθάρησαν.] Reſtituenda hæc vox Q. Calabro xi. 283.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθον ἐν κονίησι.

Rhodoman. ἐπέφθιθεν. Sed in lib. xiv. 605: κατέφθιθεν legitur.

ΑΤΑΛΟΦΡΟΝΑ. Νήπια, ἁπαλόφρονα] Legendum νήπιον, ſive νηπίην. Q. Calaber ſcribit ἀταλάφρονι. Vide lib. xii. 104.

ΑΠΤΙΣΤΩΝ. Ἀκόπων.] Legendum Ἀπρίςων. Q. Calab. xii. 133.

—— οἱδ' ἄρ' ἀπ' ὄζȣς
Λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίςων ἀπὸ φιτρῶν.

ΔΥΣΑΜΟΙΡΟΣ. Κακόμοιρος.] Recte Salmaſius

PARS I. ſius ΔΥΣΑΜΜΟΡΟΣ. Quint. Calab. lib. xii. 355.

Ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰσενόησαν.

ΣΤΕΡΕΟΝ. Καταπληκτικὸν, ποικίλον.] Lege πολεμικόν. Vide Heſych. v. Σμερδνόν. Vox στερεὸν occurrit apud Q. Calab. ix. 460. et σμερδνὸν infra v. 520.

Ἄλλοτε μὲν, σμερδνὸν τελέθειν, ὅτε δ' ἤπιον εἶναι.

AEIKIZEI. Ἀπολύει.] Lege ἀπολλύει. Q. Calab. x. 401.

Αὐτίκ' ΑΕΙΚΙΣΟΥΣΙΝ ἐμὸν δέμας ——

Ita legendum cum Rhodoman.

ΔΙΑΡΡΑΙΣΕΙ. Διαφθείρει.] Scribe διαφθερεῖ. Q. Calab. x. 403.

Αἶψα διαῤῥαίσουσι· νέκυν δ' ἐ γαῖα καλύψει.

ΜΑΡΓΟΣ. Μαινόμενος, ὑβριστής.] In hoc poſtremo ſenſu occurrit vox apud Quint. Calabr. x. 472.

—— καὶ ἀνήγαγε ΜΑΡΓΟΝ ΑΚΟΙΤΙΝ.

Interpres reddit, *Pellicem luxu perditam.* Confer eundem lib. xii. 544.

ΑΣΦΑΡΑΓΟΣ. Φάρυγξ, ἢ βρόγχος.] Vox extat apud Q. Calabr. xi. 82.

ΦΑΡΥΡΞ. Λάρυγξ, βρόχος.] Lege Βρόγχος.

ΘΡΕΠΤΑ.

ΘΡΕΠΤΑ. Τροφεῖα.] Q. Calab. xi. 89.

Θρέπτα τοκεῦσιν ἔδωκεν ——

ΑΜΦΑΔΑΣ. Ψηλαφᾶς.] Recte corrigunt ἀμφαφᾶς. Q. Calaber ix. 246.

Πορφύρων φρεσὶ πολλὰ, καὶ ἀμφαφόων δόρυ χερσί.

ΥΠΕΡΕΠΤΕ. Ἤσθιεν.] Vox occurrit apud Q. Calabrum ix. 376.

—— λυγραὶ δ' ὑπερέπτον ἀνίαι.

ΥΠ' ΙΧΝΙΟΝ. Ὑπὸ τὰ ἴχνη.] Scribendum, opinor, unica voce, Ὑπίχνιον. Q. Calab. ix. 382.

Ὡς τοῦ ΥΠΙΧΝΙΟΝ ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο.

ΔΥΣΑΛΓΗΣ. Δυσίατος, ἀσυμπαθής.] Hæc duo interpretamenta non uni voci congruunt. Legendum, ΔΥΣΑΛΓΗΣ, ἀσυμπαθής. ΔΥΣΑΛΘΗΣ, δυσίατος. Sic mox, Δυσάλθητα, ἀθεράπευτα, et Ἀναλθὲς, ἀνίατον. Vide Q. Calab. xii. 400.

ΑΛΘΑ. Θερμασία, ἢ θεραπεία.] Forsan legendum ΑΛΘΑΙΑ.

ΑΛΘΕΤΟ. Ὑγιάζετο περὶ τὴν ἀλθαίαν.] Forte, παρὰ τὴν ἀλθαίαν. Vide nos infra P. III. v. Ἀλθεῖναι.

ΕΠΗΤΡΙΜΟΙ. Ἀλλεπάλληλοι.] Scribendum Ἐπίτριμοι. Quod ordo literarum postulat. Utraque vox proba est. Q. Calab. xiv. 247.

Εὐρύτερον

Εὐρύτερον, καὶ μᾶλλον ἐπίτριμον ——

Hesych. supra,

ΕΠΗΤΡΙΜΑ. Ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, πυκνά.] Ita distinguendum. Vide D'Arnaud ad Oppian. p. 201. qui ἐπήτριμος cum ή scilicet ubique legendum contendit.

ΑΔΕΥΚΕΣ. Ἄφοβον, ἀηδές.] Forsan ἄφορον.

ΑΔΕΥΚΕΙ. Ἀπεοίκοτι, οἱονεὶ, ἀδοκεῖ, ἀπροσδοκεῖ. Ἡλιόδωρος δέ φησιν, ἀνεικέςω.] Salmas. legit, ἀνηκέςω. Forsan ἀνεικάςω. *Quod conjectura assequi nequis.*

ΑΔΕΥΚΗΣ. Χαμνὸς, πικρός.] Vide Schol. ad Nicandrum, p. 85. v. 325.

ΕΝΑΥΛΟΣ. Ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν.] Ita, opinor, distinguendum. Æschines contra Ctesiph. p. 114. Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τοῖς πᾶσιν. *Norant enim omnes.* Vide nos supra p. 251.

ΔΥΣΑΕΟΣ. Δυςήνου, δύαπνου.] Forsan δύσπνοος. Q. Calab. xiii. 134.

Ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται, ἠὲ λύκοισι,
Καύματος ἐσσυμένοιο ΔΥΣΑΕΟΣ ἤματι μέσσῳ.

Δυσαέος, δυςήνου. Recte Interpres: *Molesto solis aestu grassante.* Nugatur Pauw. Ζεφύροιο δυσαέος

σαέος non ſemel habet Homerus. Schol. ad Oppian. Hal. iii. 434. Δυσαἐος, δυσέσμυ, δυσοσμητικῆς.

ΔΥΣΑΛΕΟΣ. Δυσπνεύςυ.] Corrigunt, δυσαέος. Sed legendum, δυσάλγεος. Vide nos ſupra p. 271. Δυσαλγής, *Qui ob dolorem ægre reſpirare poteſt.* Δύσπνευςος. Confer Q. Calab. xiv. 68.

ΥΠΟΚΥΔΕΣ. Ὑποφρύδιον.] Forſan, Ὑποβρύχιον. Vide Harpocrat. ad vocem, et emenda.

ΑΛΑΛΥΚΤΗΜΑΙ. Τεθορύβημαι, ἀπὸ τῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι.] Vox ἀλάλυκτο occurrit apud Q. Calab. xiv. 24.

Καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ ——

ΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. Ὁμόοικος.] Recte Palmer. Ὁμέστιος. Q. Calab. xiv. 186.

—— ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
Ἤδη ὁμέστιός εἰμι ——

ΠΕΠΑΛΑΓΜΕΝΟΝ. Μεμολυσμένον αἵματι καὶ λύθρῳ, ἢ λελευκαμένον.] Poſterius interpretamentum ad v. παλύνειν pertinere videtur. Sed habet Q. Calaber xii. 402.

—— νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ.

Quod fruſtra tentant viri docti. Homer. Odyſſ. X. 184.

—— σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ.

PARS I.

ΑΓΕΛΕΙΗ. Λαφυραγωγȣ̃ κ̀ ἡγȣμένης τȣ̃ πολέμȣ. Ἀθηνᾶς. Τὸ ἐπίθετον.] Legendum, Ἀγελείης, — πολέμȣ. Ἀθηνᾶς τὸ ἐπίθετον. Q. Calab. xii. 408.

—— καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
Ἔῤῥιγ' ——

Confer Homer. Odyſſ. N. 359. et in aliis locis.

ΑΥΙΑΧΟΙ. Ἄνευ βοῆς μετὰ ἰαχῆς, ἢ αἴαχοι, σιωπῆ, ἄφοβοι, κ̀ αὐλοὶ ἠχȣ̃ντες.] Legendum forſan, ἄνευ βοῆς ΚΑΙ ἰαχῆς, ἢ αἴαχοι, σιωπῆ, ΑΦΩΝΟΙ. Ἀυΐαχοι ſcribit Q. Calab. xiii. 70.

Ὥς οἵγ' ἀυΐαχοι Τρώων ποτὶ ἄςυ νέοντο.

Ad quem locum vide Cl. Pauw. Quæ ſequuntur apud Heſychium, αὐλοὶ ἠχȣ̃ντες, ad v. αὐλίαχοι, ſi modo ſit ejuſmodi verbum, pertinere videntur.

ΑΓΕΝΙΟΥΣ. Τὰς μὴ γεγεννηκυίας.] Forſan ſcribendum, ἀγεννήτȣς. Æſchines contra Cteſiph. p. 131. Edit. Oxon. Ἐπιςολὰς δὲ σιγῶ ψευδεῖς, καὶ κατασκόπων συλλήψεις, κ̀ βασάνȣς ἐπ' αἰτίας ἀγενήτοις. Lege ἀγεννήτοις. *Crimina, quæ non erant.* Vide nos ſupra p. 213. Hanc vocem reſtituimus M. Tyrio, Diſſert. viii. p. 91. Edit. Daviſ. Θεῖον ἔςω ΑΓΕΝΝΗΤΟΝ μόνον. Ita legendus iſte locus, quem fruſtra tentarunt viri erudititiſſimi.

ΚΑΣΩ-

ΚΑΣΩΡΕΙΣ. Πόρναι.] Nihil muta. Hesych. Κασαύρα, κασωρὶς, πόρνη. Ubi legendum, opinor, Κασαύρας. Vide v. Κασαυρείοις. PARS I.

ΑΝΑΤΕΙΝΑΣΘΑΙ. Ἀπειλῆσαι.] Hinc Ἀνάτασις pro Ἀπειλή. Porphyr. de Abstin. lib. i. 8. p. 8. Ἡ δὲ τῆς ζημίας ΑΝΑΤΑΣΙΣ, πρὸς τοὺς μὴ προορωμένους τὸ λυσιτελοῦν.

ΑΝΕΠΙΣΤΑΤΗΤΟΝ. Ἀφύλακτον.] Porphyr. de Abstin. lib. i. 9. p. 8. Τὸ ἀνεπίστατον τῆς διαφορᾶς. *Inconsiderantiam.* Maximus Tyrius Dissert. xiv. p. 163. Ἐὰν δέ τις μοχθηρὰν δείξῃς ψυχὴν, ἀνέστιος αὕτη καὶ ἀνεπιστάτητος,

ΠΑΡΑΣΠΑΣ. Φυτὸν ἀνεσπασμένον.] Vox occurrit, opinor, sed corrupta apud Porphyr. de Abstin. lib. i. 10. p. 10.

ΠΙΝΑΚΑΣ. Τὰς σανίδας, καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀρνέων (forsan legendum τῶν νεῶν, *tabulæ navium*) καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτίνων (forsan συκίνων.) τραπεζῶν λίθοι.] Vide Porphyr. de Abstin. i. 13. p. 13. et D. Marc. vi. 25. et 28.

ΑΝΑΒΗΜΕΝΑΙ. Ὅμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι.—Ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι.] Scribe sine virgula ἀναχωρῆσαι, ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι. Vide Porphyr. Sentent. p. 280. Πηγῇ γὰρ ἔοικεν οὐκ ἀπορ-

PARS I. ῥύτῳ, ἀλλὰ κύκλῳ εἰς ἑαυτὴν ἀναβλυζέσῃ ἃ ἔχει. Confer etiam Hesych. v. Ἀναβήσομαι.

ΑΣΥΛΛΟΓΙΣΤΟΝ. Μὴ καλῶς γεγονός.] Alio sensu occurrit apud Porphyr. de Abstin. i. 7. *Pro eo qui ratiocinari nequit.*

ΑΝΗΡΩΡ. Ὧι τέκνα ἐ γίγνεται, ἄτεκνος.] Scribendum Ἀνήνωρ. Hesych. supra: Ἀνήνορα, ἀδύνατον, ἄνανδρον. *Qui non sufficit liberis procreandis. Impotens.*

ΕΞΕΔΡΟΝ. Τὸν ἐκ αἴσιον οἰωνὸν, ἐκ εὔθετον ὄρνιν, ἐκ ἐνδέον τὶ τὴν ἕδραν ἔχοντα.] Aristot. Rhetor. lib. iii. cap. iii. 3. ΕΞΕΔΡΟΝ τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν. Sed ἀντὶ τῦ, ἐνδέον τι, legendum ἐνδέοντα. Vel forsan melius Guyet. ἐν δέοντι. Eurip. Orest. 211.

Ὦ φίλον ὕπνε θέλγητρον, ἐπίκερον νόσε,
Ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δεοντί γε.

ΑΥΤΟΚΑΒΔΑΛΑ. Αὐτοσχέδια, ποιήματα εὐτελῆ.] Hinc αὐτοκαβδάλως, pro εὐτελῶς, usurpatur ab Aristot. Rhetor. lib. iii. cap. vii. 1. Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν, ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων, αὐτοκαβδάλως λέγηται.

ΕΥΑΛΔΗ. Ἐυαυξῆ.] Forsan Εὐάλδητα. Hesych. supra: Ἄλδητα, ἄτμητα.

ΛΑΒΡΟΣ-

ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΙΑ. Ἡ διάχρηστος λαλιά.] Lege ἡ ἄχρηστος, five potius, ἀκόλαστος λαλιά. Hinc Λαβράζειν et Λαβροστομεῖν. Vide Schol. ad Nicand. Alex. v. 160. p. 74. PARS I.

ΔΙΑΦΟΡΟΝ. Ἀμφίλεκτον, καὶ ἀνάλωμα διάφορον.] Lucian. Hermotimo p. 566. Ἐκτετίκαμεν διάφορον. *Mercedem folvimus.* Suidas recte exponit, τὸ τίμιον.

ΣΥΦΑΡ. Γῆρας τὸ ὑπέρτατον. Οἱ δὲ τὸ τοῦ ὄφεως καὶ τὸ ἐῤῥυτιδωμένον σύκον, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες.] Excidit vox. Repone, τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα. Lucian. Hermot. p. 566. Τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. Ubi Schol. ἤγουν τὸ δέρμα. Hefych. v. Λεβηρὶς, et v. Γυμνότερος λεβηρίδος. Γῆρας, ὄφεως δέρμα. Schol. ad Nicand. p. 24. Γηραιὸν δὲ φλόον, τὸ σύφαρ λέγει. Confer etiam Callimach. Fragm. Bentl. N°. 49.

—— Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
Σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.

Hæc vox eft Sicula. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 90. p. 70. quo refpexit Hefych. Γραῦς δὲ, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γιγνόμενος πάγος. Ἐπειδὴ ῥυτιδοῦται ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμβαίνει ῥυτιδοῦσθαι, τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι· ὃ οἱ Σικελοὶ σύφαρα (lege σῦφαρ) καλοῦσιν, ἀφελοῦ, καὶ οὕτω δὸς πιεῖν.

PARS I.

ΑΠΕΜΑΣΣΕΤΟ. Καθήψατο, ἀπῴκισεν.] Illud Ἀπῴκισεν ad v. Ἀπενάσσατο pertinet. Hesych. infra

ΑΠΕΝΑΣΣΑΤΟ. Ἀπῴκησεν.] Lege ἀπῴκισεν. Lucian. Necyom. p. 330. Ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε. *Me purgavit et abstersit.* Sic quoque ἐξέμαξε apud D. Lucam, vii. 44. et D. Joannem, xii. 3. Schol. ad Nicandri Alexiph. v. 139. Ἐμάττειν (lege ἐμμάττειν) ἐστὶ τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τοπόν. Ὅμηρος·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσετο θυμόν.

Τουτέστι, καθήψατο τῆς ψυχῆς. Ἐμμάττειν ἐστὶ τὸ εἴς τι καθιέναι. Huc respexit Hesychius.

ΕΜΦΑΣΕΩΣ. Ἐννοητικῆς, ἐννοήσεως.] Distinguendum forsan, Ἐμφάσεως ἐννοητικῆς, ἐννοησεώς. Porphyr. de Abstin. lib. i. sub finem: Πόῤῥω ὑλικῆς ἐμφάσεως ἱδρυμένος.

ΦΥΛΑΚΗ. — Τήρησις ἐντολῶν.] In hoc sensu Porphyr. de Abstin. i. 26. p. 21. Τὴν μεγίστην ποιούμενοι φυλακὴν, μή τινα αὐτῶν ἀποκτείνωσιν.

ΚΟΙΤΗ. Κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώματα ἔφερον.] Legendum, opinor, τὰ στρώματα. *Vestes stragulæ.* Confer Cl. Bos Animadvers. p. 67. Vide etiam Valesf. in Notas Maussaci ad Harpocrat. p. 90. ubi male corrigit Suidam et Etym. Mag. Sed

Sed apud Noſtrum nihil muta. Menander in Dyſcolo: PARS I.

—— Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
Κοίτας φέροντες καὶ σαμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν ——

Ita et Eupolis apud Pollucem vol. ii. lib. x. §. 92. p. 1263.

Ἀλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας.

ΤΥΡΒΗ. Θόρυβος.] Porphyr. de Abſtin. i. 36. p. 30. Πᾶσα ἀπελήλαται τύρβη. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 311. Τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ πηλὸν ταράξαι. Lege πόλιν. Themiſtius p. 38. Edit. Petav. Οὐδὲ τὸν Περσικὸν νόμον αἰσχυνομένος, ὃς διεχώρισε τῆς ἀγοραίου τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. Lucian. Navig. p. 505. Δεδία τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγωγε συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς. Hinc Τυρβάζομαι. D. Lucas x. 41. Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Ad quem locum vide Cl. Bos. Propertius Lib. iii. Eleg ii. 24.

Alter remus aquas, alter tibi radat arenas,
Tutus eris: medio maxima turba mari eſt.

ΕΥΑΓΓΑΛΟΝ. Εὐβάσακτον, εὐπροσαγκάλιστον.] Recte corrigunt viri docti, εὐάγκαλον — εὐπροσαγκάλιστον. Porphyr. de Abſtin. i. 45. p. 38. ubi φορτίον οὐκ εὐάγκαλον. Reſpexit Æſchyl. Prom. v. 350.

—— ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

ΠΛΑΚΑ;

PARS I.

ΠΛΑΚΑ—Καὶ τὴν κοινήν.] Legendum ϗ τὴν κονίαν. Hesych. Κονίαν, μαζόνομον. Vide eundem v. Πλὰξ, τέτανος.

ΤΡΙΤΥΣ. Τριάς.] Scribendum forsan Τριττύς. Porphyr. de Abstin. ii. 60. p. 97. Ἢ πόθεν οἱ μὲν τριττύας χρυσόκερως, οἱ δ' ἑκατόμβας.

ΜΕΘΟΔΙΤΑΣ. Τέχνας.] Legendum μεθοδείας. Respexit D. Paulum ad Ephes. vi. 11. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τȣ̃ Θεȣ̃, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τȣ̃ διαβόλȣ.

ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ. Παροιμία. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων.] Porphyr. de Abstinent. lib. ii. 5. p. 53. Ἤρξατο πρῶτον ἀφ' Ἑστίας τοῖς ȣ̓ρανίοις θεοῖς θύειν.

ΑΦΗΝΙΑΣΑΝΤΕΣ. Ἀποχωρισθέντες, ἐκ μεταφορᾶς ἵππων ἁρμάτων.] Legendum ἁρματείων. *Equis currulibus.* Et sic jam video correxisse D'Arnaud.

ΑΛΙΣ ΔΡΥΟΣ.] Porphyr. de Abstin. lib. ii. 5. p. 54. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ βίος ἐπὶ τὴν ἥμερον ἤδη τροφὴν μεταβαίνων, καὶ θύματα ἐκ τῶν ΚΑΡΥΩΝ ΘΥΩΝ, ἅλις δρυὸς, ἔφη. Ita legendus iste locus, qui vulgo mutilus est.

ΟΡΘΟΣΤΑΔΗ. Εἶδος πέμματος.] Forsan Ὀρθοσ-

θοςάτης. Φθόϊς ὀρθοςάτης occurrit apud Porphyrium de Abſtinent. lib. ii. 7. p. 55. Vide D'Arnaud.

ΠΥΡΙΝΑΙ. Τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀςᾶ.] Porphyr. de Abſtin. p. 55. vocat πυρήνια, ſi locus non ſit mendoſus. Sed ita Herodot. lib. iv. 23. p. 229. Κάρπὸν δὲ φορέει κυάμῳ ἴσον, πυρῆνα δὲ ἔχει. Polyb. Fragm. p. 1489. Ὁ λωτ— πυρῆνα ἔχει τελέως μικρόν· ἐπὰν δὲ πεπανθῇ, συνάγουσιν καὶ τὸν μὲν τοῖς οἰκέταις μετὰ χόνδρου κόψαντες, σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα· τὸν δὲ τοῖς ἐλευθέροις ἐξελόντες τὸν πυρῆνα, συντιθέασιν.

ΑΧΥΡΜΙΑΙ. Τόποι, εἰς οὓς τὰ ἀχύρα ἐκπίπτει λικμώμενα.] Homer. Iliad. E. 503.

Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαὶ ——

ΑΨΙΣΙ ΛΙΝΟΥ. Ἅμμασιν ἀπὸ τῆς συναφῆς.] Forſan συναφῆς λίνου. Homer. Iliad. E. 487.

Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου.

ΘΕΟΚΛΥΤΤΟΥΣΑΙ. Θεὸν ἐπικαλούμεναι.] Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 26. p. 71. Τῆς δὲ νυκτὸς τῶν ἄστρων ποιοῦνται τὴν θεωρίαν, βλέποντες εἰς αὐτὰ, καὶ διὰ τῶν εὐχῶν θεοκλυτοῦντες. *Per preces Dei mentem animadvertentes.* Heſych. Θεοκλυτήσαντες, θεοῦ ἀκουσάντες. Forſan, ΠΑΡΑ θεοῦ. Confer Daviſ. ad M. Tyr. p. 562.

ΚΕΝΤΡΙΑΔΑΙ. Τῶν περὶ τὰ μυστηρία.] Porphyr. de Abſtin. ii. 30. p. 75. Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παίαξαντος

PARS I. αὐτὸς Σωπάτρε, Βέτυποι καλέμενοι πάντες, οἱ δ' ἀπὸ τῦ περιελάσαντος, ΚΕΝΤΡΙΑΔΑΙ.

ΕΥΣΤΟΝ. Τὸ σειόμενον.] Legendum, opinor, Εὔςομον, τὸ σιγώμενον. Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 36. p. 80. Ἐμοὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα εὔςομα κείσθω.

ΘΕΟΚΟΛΟΣ. Ἱέρεια.] Forſan Θεοκλυτος. Heſych. ſupra: Θεοκλύτησαντες, Θεῦ ἀκέσαντες. Legendum παρὰ Θεῦ. Heſych. Θεοκλυτεῖται, παρὰ Θεῦ ἀκούει. Æſchyl. Sept. ad Theb. v. 145.

—— Λιταῖς σε
ΘΕΟΚΛΥΤΟΙΣ ἀπύεσαι
Πελαζόμεσθα ——

ΘΕΟΚΥΝΗ. Δόξαν θείαν ἔχεσαν.] Forſan θεοκλυτῆ.

ΠΑΙΔΝΟΣ. Νεογμὸς, παῖς, νέος.] Lege παῖδνος, νεογνὸς, παῖς νέος. Heſych. Ἀντίπαις, νέος παῖς.

ΜΕΓΑΧΗΣΕΤΑΙ. Μέγα βοήσει.] Diſtinguendum Μέγ' ἀχήσεται. Dorice ſcilicet.

ΑΝΟΜΕΝΩ. Ἀρνεμένω.] Scribendum, Ἀναινομένω. Heſych. Ἀναίνομαι, ἀρνέμαι.

ΑΝΟΜΟΛΟΓΙΑΙ. Αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις.] Alio ſenſu ἀνομολόγιας utitur Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 40. p. 84.

ΥΠΑ-

ΥΠΑΓΩΝ. Ὑπὸ δίκην ἄγων.] Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 40. p. 84. Καὶ τὸν ἄριϛον Θεὸν τούτοις τοῖς ἐγκλήμασιν ὑπάγειν.

ΠΑΙΔΝΕΣ. Ἀλαλαγμοὶ ἐν πολέμῳ.] Legendum ΠΑΙΑΝΕΣ. Heſych. v. Παίων.—Ὁ δὲ ἀλαλαγμὸς, παιωνισμὸς. Γράφεται δὲ καὶ Παιανισμός.

ΠΑΙΟΝΕΣ. Ἔθνος βαρβαρικὸν, δῆλοι καὶ ἰατροί.] Scribendum δηλοῖ καὶ ἰατροί. Vide Heſych. v. Παίων.

ΟΙΚΗΜΑ. Τὸ δεσμωτήριον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον.] Lucian. Eunuch. ſub finem: Οἱ δὲ, ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινας τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπύειν.

ΟΠΥΙΕΙΝ. Γαμεῖν.] Theoc. Idyll. xxii. 161.

Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.

Lucian. in Eunuch. ut ſupra, et in Gallo p. 175. habet ὀπύειν.

ΔΙΕΦΕΡΟΝΤΟ. Διεμάχοντο.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. ad Lucian. vol. i. p. 43.

ΚΗΡΙΟΥΣΘΑΙ. Ἐκπλήττεσθαι.] Recte corrigunt ἐκπλάττεσθαι. Sophocles apud Porphyr. de Abſtin. lib. ii. 19. p. 65.

Ξουθῆς μελίσσης κηριόπλαϛον ὄργανον.

Ita legendum, non κηρόπλαϛον. Imo κηρόπλαϛος apud Æſchyl. Prometh. v. 576.

PARS I.

—— ὑπὸ δὲ κηρόπλαςος ὀτ]οβεῖ δόναξ
Ἀχέτας ὑποδόταν νόμον ——

Sed vide v. Ἐκηριώθην.

ΒΕΙΚΗΛΑ. Νωχελῆ, ἀχρεῖα, Λάκωνες.] Ita legendum. Male Taylor. ad Lyſ. p. 702. qui legit ἀνωφελῆ. Heſych. Νωχελὴς, ὁμαλὸς, βραδὺς, ἄχρηςος. Legendum Νωχελὴς, ἀμαλός. Heſych. Ἀμαλὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Idem: Νωχέλεια, ἀσθένεια, βραδυτής. Vox occurrit apud Porphyr. de Abſtin. p. 146.

ΣΕΙΡΟΝ. Τὸ ἀνδρεῖον, θέριςρον, Σικύωνιοι.] Ἀνδρεῖον forſan idem fuit ac Ἀνδρομέον. Heſych. Ἀνδρομέον, ἱμάτιον, Κρῆτες.

ΕΠΑΙΕΙΝ. Αἰσθάνεσθαι.] Ita recte. Porphyr. de Abſtin. iii. 6. p. 107. Διαλεκ]ικῆς μὲν αὐτοί φασιν, οἱ τὸ ἄλογον αὐτῶν κα]αψηφιζόμενοι, ΕΠΑΙΕΙΝ τὰς κύνας.

ΤΕΤΑΝΟΣ. Κονία, χρίσμα.] Hæc pertinent ad Τίτανος, ut recte Palmer. Vox Τέτανος occurrit apud Porphyr. iii. 7. p. 109. Καὶ τέτανος λαμβάνει ἵππον. Ubi Interpres; *Rigor nervorum.*

ΒΡΑΧΕΙΑ. Ἡ περιτράχηλος ἀλγηδών.] Recte Palmer. Βραγχεῖα ſive Βραγχεία. Porphyr. iii. 7. p. 109. Ὗς δὲ βραγχᾷ. *Porcus rauceſcit.* Vocatur etiam et βραγχός. Vide Heſych. v. Βραγχός.

BPA-

BPAKEIAΣ. Τραχεῖς τόπους.] Anglice, *Brakes*. PARS I.

ΘΝΗΤΙΔΙΑ. Νεκριμαῖα.] Salmas. Θνησίδια. Hesych. Κενέβρια, τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρέατα. Aristoph. Av. 538. ubi Schol. Κενεβρίων. Ἀντὶ τοῦ, νεκριμαίων. Ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. Ἄλλως. Τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. Οὐκ ἔσται κενέβριον, ὅταν θύσῃ. Porphyr. de Abstin. iii. 18. p. 120. Θνησείδια, Hierocles θνησιμαῖα vocat. Vide Aur. Carm. p. 218. Edit. Needh.

ΑΦΙΔΡΥΣΜΑ. Ἱερόν.] Scribendum Ἀφίδρυμα. Porphyr. de Abstin. iv. 6. p. 149. Πρός τε γὰρ τὴν ὅλην ὄρεξιν τῆς θεωρίας συγγενὲς ἦν παρὰ τοῖς ἐκείνων ἀφιδρύμασι διαιτᾶσθαι. Confer etiam nos infra P. II. v. Ἀφίδρυσμα.

ΡΩΠΙΚΟΝ. Τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραῖον.] Hoc sensu occurrit apud Porphyr. de Abstin. iv. 3. p. 145. Ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν. Ubi Interpres; *Exoticas et exquisitas merces*. Rectius fortasse; *Viles merces*. Salmas. ad Hist. August. Script. in Flav. Vop. "Ῥῶπος enim et ῥωπικὰ Græcis dicuntur "ejusmodi minutæ variæque merces, quales "ex Ægypto advehebantur; ut unguenta, co-"lores, et similia.——Ῥωπικὸν, οὐδένος ἄξιον καὶ "εὐτελὲς etiam Græci exponunt."

ΕΠΙΚ-

PARS I.

ΕΠΙΚΤΙΤΟΝ. Ἔξωθεν εἰσελθόν.] Legendum Ἐπίκτητον. Vide ſupra v. Ῥωπικόν.

ΚΑΤΑΣΤΟΧΗΝ. Περιβολήν.] Recte corrigunt Καταστολήν. Vide 1 Tim. ii. 9. Porphyr. iv. 6. p. 150. Λιτότητα δὲ ἐπετήδευσαν καὶ καταστολήν. Sed ibi legendum, opinor, κατὰ στολήν.

ΤΕΛΕΣΑΙ. Δοῦναι.] Lege Δῦναι. Porphyr. iv. 9. p. 155. Τελεῖν τε ἀγάλματα. Ubi Interpres; *Animare ſimulachra. Ingredi.* Forſan tamen nihil mutandum. Theocrit. xxv. 204.

Τὸν μὲν ἐμοὶ πρωτίστα τέλειν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς ——

Theognis v. 160.

————Οἶδε γὰρ ὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

ΑΙΤΑ. Πνοήν.] Fortaſſe legendum Αἶκα. Heſych. Αἶκες, Ὁρμαί.

ΛΟΓΑΔΗΝ. Ἐπιλέκτους.] Imo Ἐπιλέκτως, vel Λογάδας ἐπιλέκτους. Porphyr. iv. 17. p. 167. Σαμαναῖοι δὲ λογάδες εἰσίν. Vide Heſych. v. Αἱμάσια.

ΣΚΕΠΑΣ. Σκέπη.] Porphyr. iv. 12. p. 159. Ζωσάμενοί τε σκέπασι λινοῖς, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασιν. Homer. Odyſſ. Z. 210.

Λούσατε δ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.

Ita

Ita in pulcherrimo Epigrammate

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· ἐδὲ τραπέζαις
Δϐλεύσω, Μϐσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλῦτον ἄνϐν, κολάκων τροφὸν, ἐδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

ΚΑΤΑΚΑΧΡΥΣΩ. Ῥήξω, ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι ῥήγνυνται, τινὲς δὲ συνταράξω, καταχώσω.] Lege καταχεύσω pro isto καταχώσω.

ΚΑΤΑΧΡΙΣΩ. Συγχέω, ταράξω, καὶ καταχρύσω ὁμοίως.] Legendum fortasse, ΚΑΧΡΥΣΩ, συγχεύσω, ταράξω, ϗ κατακαχρύσω ὁμοιως.

ΚΑΧΡΥΔΙΩΝ ΠΕΦΡΥΓΜΕΝΩΝ. Κριθῶν κυρίως.] Distingue Καχρυδίων, Πεφρυγμένων κριθῶν κυρίως.

ΣΥΓΚΑΓΧΡΗΣΑΙ. Συγχέαι, συμφῦραι, συμφιορύξαι.] Pro συγκαγχρῆσαι et Συμφιορύξαι, legendum Συγκαχρύσαι et Συμφρύξαι. Sed vide D'Arnaud ad Hesych.

ΣΑΙΝΕΙ——Θωπεύει, κινεῖται.] Assentior Heinsio reponenti,—Σαίνεται, κινεῖται. Sic utitur σαίνεσθαι D. Paulus ad 1 Thessalon. iii. 3. Sed ἀντὶ τϐ, κινεῖται, forsan legendum κυνεῖται.

ΦΑΣ-

PARS I.

ΦΑΣΣΟΦΟΝΩι. Τῷ τὰς Φάσσας Φονεύοντι. Ἔςι δὲ εἶδος περιςερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα.] Vox excidit. Repone, Ἔςι δὲ ΦΑΣΣΑ εἶδος περιςερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα. Nam Φασσοφόνος eſt ex genere accipitrum. Porphyr. de Abſtin. lib. iii. 8. p. 112. Ὥσπερ ἐδὲ τὸ πέτεσθαι τὲς πέρδικας, ὅτι μᾶλλον αὐτῶν ἱέρακες πέτονται· ἐδὲ τὲς ἄλλες ἱέρακας, ὅτι ϗ τέτων καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὁ ΦΑΣΣΟΦΟΝΟΣ. Schol. ad Homer. Iliad. Ξ. 291. Κύμινδιν.—— Καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ΦΑΣΣΟΦΟΝΟΣ, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης.

ΠΤΩΞ. Λαγωὸς, ἀπὸ τὲ κατεπ]ηχέναι, ἢ πετεινόν.—Πτώσσει ἑαυτὸν, καταιρύπτει, φοβεῖται, δέδιε. —Πτωτὸν, τὸ πίπ]ον.] Hæc miſere tranſpoſita ſunt et mutila. Scribendum: Πτὼξ. Λαγωὸς, ἀπὸ τὲ, κατεπτηχέναι ἢ πτώσσειν ἑαυτόν.—Πτώσσει, κατακρύπτει, φοβεῖται, δέδιε.—Πτωτὸν, τὸ πίπτον ἢ πετεινόν. Similem tranſpoſitionem notavi ſupra p. 239.

ΔΙΑ ΚΕΝΗΣ. Μα]αίος.] Recte Salmaſius, μα]αίως. Porphyr. p. 128. uno verbo διακενᾶς ſcribit. Et ſic Corinna apud Hephæſt. p. 42. Edit. Wolf.

Ἦ διακενᾶς εὕδεις, ἐ μὰν πάρος ἦσθα Κορίννα.

Ita legendum cum D'Arnaud. Vulgo male διανεκῶς.

ΣΙΤΟΔΙΑ.

ΣΙΤΟΔΙΑ. Λιμὸς, ἔνδεια σίτε.] Recte corrigunt Σιτόδεια. Porphyr. de Vita Pythag. in initio: Σιτοδείας δὲ καταλαβέσης τὲς Σαμίες.

ΕΦΕΣΕΙ. Ὀρέξει.] Male corrigit Sopingius, ἐφείσει. Porphyr. Vita Pythag. p. 202. Τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα μετὰ τεχνικῆς ἀγωγῆς εἰς τὴν ἔφεσιν τῶν τροφῶν προσάγων. Vide Hesych. v. Ἔφεσις, et nos supra p. 219. Confer Porphyr. Sentent. p. 227.

ΕΚΚΑΧΡΥΣΩ. Ἐκκοκκίσω, ἐκτινάξω, ἢ συντρίψω, οἱ δὲ κρίμνα.] Legendum, Ἐκκαχρύσω, ἐκκοκκίσω, οἱ δὲ ἐκτινάξω ἢ συντρίψω τὰ κρίμνα. Vide Hesych. v. Κατακαχρυσω, et nos p. 287.

ΕΠΙΝΕΩΤΑ. Εἰς τρίτον ἔτος.] Corrige cum Salmas. Ἐπὶ νέωτα. Etiam lego, εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος. Hesych. Νέωτα, εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος. Theocr. xv. 143. ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Dionys. Halicarn. de Struct. Orat. p. 8. Edit. Upton. Ἐκείνην μὲν ἒν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς προσδέχε.

ΟΧΘΑΣΘΑΙ. Ἀπὸ τῦ ὄχθη, οἱ γὰρ ϛένοντες ἑαυτὲς μετεωρίζεσιν.] Hæc mutila sunt et corrupta. Repone, Ὀχθᾶσθαι, ϛένειν, ἀπὸ τῦ ὄχθε, οἱ γὰρ ϛένοντες ἑαυτὲς μετεωρίζεσιν. Vide infra. v. Ὀχθήσας.

PARS I.

ZAN. Ζεύς.] Porphyr. Vit. Pythag. p. 187. Ὧδε θανὼν κεῖται Ζὰν, ὃν Δία κικλήσκουσιν.

ΡΩΠΗ ΤΙΣ. Τῶν τριπτῶν τις καὶ πατρίων, (forsan καταράτων) οὕτω καλεῖται.] Corrupta tamen, opinor, ista ῥωπή τὶς. Forsan Ῥωπῆτις una voce scribendum.

ΡΩΠΟΣ. Ῥωπικὸν, ἀντὶ τοῦ, οὐδένος ἄξιος, ὁ γὰρ λεπτὸς ῥῶπος ἤγουν ὁ φόρτος, μίγματα, χρώματα ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει.] Scribe, ὁ γὰρ λεπτὸς φόρτος ὁ ῥῶπος, ἤγουν μίγματα, &c. vel ὁ γὰρ ῥῶπος λεπτὸς φόρτος, ἤγουν μίγματα. Quod melius. Vide Hesych. v. Ἐῤῥωπιζομεν, et Cl. Bentleium in Epist. ad Millium. Vide nos infra v. Ἐῤῥωπιζομεν, et P. II. v. Ῥωπάς. Forsan denique χόρτος. Vide Hesych. v. Κάρφος.

ΔΥΣΕΞΟΙΣΤΟΝ. Δυσερμήνευτον.] Hoc sensu utitur Porphyr. Vit. Pythag. p. 202. Διά τε τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον. Interpres: *Quod et intellectu et prolatu difficillima sint.*

ΙΤΗΣ. Ἴταμος.] Unde ἰτητικὸς. Autor de Vita Pythag. p. 218. Συμβαίνει οὖν ἰτητικοὺς καὶ θρασεῖς εἶναι τοὺς οἰκοῦντας ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις.

ΕΝΔΟΣΙΜΟΝ. Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα.] Hinc Porphyr. Sent. p. 240. Τοῦ λογισμοῦ τὸ ἐνδόσιμον διὰ τῆς ῥοπῆς παρεσχηκότος. Vide nos infra P. I. v. Ἐνδόσιμον

ΘΗΣΑΙ.

ΘΗΣΑΙ. Θρέψαι, θηλάσαι.] Lege, Θῆλαι, θρέψαι. Hesych. Θήλαντο, ἐθήλασαν. Forsan θῆσθαι. Homer. Odyss. Δ. 89.

Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΕΙΝ. Βόσκειν——Τιθέναι τὴν βάσιν.] Recte corrigunt βόσιν. Porphyr. Antro Nymph. p. 259. Δηλοῖ δὲ τὸ τιθαιβώσσειν, τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Βόσις δὲ καὶ τροφὴ τὸ μέλι ταῖς μελίσσαις. Pro ἐθήβειν apud Hesych. legendum τιθηνεῖν. Hesych. Τιθηνεῖ, τρέφει. Schol. Nicand. Ther. p. 15. παρὰ τὴν (τὸ τὴν) βόσιν τιθέναι.

ΡΙΠΙΖΕΤΑΙ. Ἀνακλίνεται.] Forsan Ἀνακινεῖται. Infra, Ῥιπίζων, κινῶν. Vox bis occurrit apud Porphyr. de Styge p. 284.

ΘΡΟΕΙ. Λαλεῖ, ψοφεῖ——ἐκπλήττεται.] Reponendum, opinor,—Θροεῖται, ἐκπλήττεται. Sic θροεῖσθαι utitur D. Paul. 2 Thessal. ii. 2. et D. Matth. xxiv. 6. Malala p. 48. Καὶ ἐθροήθη ἡ κόρη Σεμέλη.

ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΣ. Σεσοφισμένους, σοφούς.] Autor Incertus de Vit. Pythag. p. 215. Edit. Cant. Πλάτων, φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης ἀθάνατον ὁμοίως λέγουσι τὴν ψυχήν· κἂν τινὲς εἰς τὸν Ἀριστοτέλους νοῦν οὐκ ἐμβαθύνοντες, θνητὴν νομίζουσιν αὐτὸν λέγειν.

PARS I.

'ΑΛΥΚΟΝ. Αλμυρὸν.] Scribe, ἁλυκόν. Autor Incertus de Pythag. p. 213. σομφὸς, ἁλυκός.

ΣΟΜΦΟΝ. Χαῦνον.] Autor de Vita Pythag. p. 213. ut ſupra. Heſych. Σομφώδεις, αἱ χαυνώτεραι τῶν αἰγιάλων. Scribe χαυνότεραι.

ΑΝΑΣΤΗΣΕΙΝ. 'Αναςάντα ποιήσειν, ἀνάςωσιν.] Lege, 'Αναςήσειν, ἀνάςατα ποιήσειν, ἀναςατώσειν. Sic ſupra, 'Αναςήσειεν, ἀναςατȣς ποιήσειεν, et 'Ανάςατα ἐπόιει, ἐθαυμάζετο.

ΑΝΑΣΣΥΤΩΤΑ. 'Ανασεσεισμένα.—'Αναστάτα ἐποίει, ἐθαυμάζετο.] Scribe 'Αναςατωτὰ, ἀνασεσεισμένα. Quod et voluit Salmaſius. Occurrit vox ἀναςατώσας apud Lucam Act. Apoſt. xxi. 38. Deinde recte legitur——'Αναςάτα ἐπόιει, ἐθαυμάζετο. Quippe qui gentem aliquam funditus evertit, admiratione dignus. Putabam olim vocem hic excidiſſe, et legendum——'Αναςάτȣ, ἀνάςατα ἐποίει. Quod et perplacet. Demoſth. Olynth. ii. Φιλίππος ὅσω πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξιάν πεπόιηκε τὴν αὐτȣ̃, τοσȣ́τῳ θαυμαςότερος παρὰ πᾶσιν νομίζεται.

ΙΑΛΕΜΟΙ—θρηνητικοὶ —δυςυχεῖς.] Hermog. p. 353. Edit. Porti: Καὶ παρέχει μυρία πράγματα τοιαῦτα ζητȣ̃σι περὶ αὐτȣ̃ τοὶς ἰαλέμοις τȣτόις, οἵ φασιν ἐξηγεῖσθαι τὸν ῥητόρα.

EKKO-

ΕΚΚΟΧΥΖΕΙΝ. Ἐκκοιτίζειν.] Forſan Ἐκκοκύζειν. Quæ vox Hyperidi uſitata. Vide Hermog. p. 387. PARS I.

ΕΜΦΙΛΟΧΩΡΕΙ. Σχολάζει, ἢ τὴν χώραν φιλεῖ.] Lucian. de Conſcrib. Hiſt. ſub init. Ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρέσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν.

ΣΦΕΛΑΣ. Ὑποπόδιον.] Vide Noſtrum Ἐπισφελίτης. Vide Schol. Nicand. Theriac. v. 644.

ΑΚΕΣΤΩΡ. Ἰατρός.] Hinc Ἀκεςορίη. *Medicina* ſive *Ars medici* in Epigr. in Soſandrum ἱππόιατρον, p. 167. Edit. a Tho. Bentl. Sed Carmen ipſum apponitur.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰητὴρ μερόπων Ἱππόκρατες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σώσανδρε κρυφίης ἵςορ ΑΚΕΣΤΟΡΙΗΣ·
Ἢ τέχνην μετάμειψον, ἢ ὄνομα· μηδὲ καλείσθω
Ἅτερος ἐκ τέχνης, ἧς ἕτερος κρατέει.

ΙΣΙΣ. Ἔνιοι ὀμνῦντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμȣ ἐνόσȣν.] Ita Epigram. in Floril. a Tho. Bentl. edit.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
Τὴν ΙΣΙΝ τȣ́τῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη,
Μηδ' εἴτις τυφλȣ̀ς ποιεῖ, θεόν· ἀλλὰ Σίμωνα·
Καὶ γνώσῃ τί θεὸς καὶ τί Σίμων δύναται.

PARS I.

Tibullus Lib. i. Eleg. iii. 23.

Quid tua nunc Isis *mihi, Delia? quid mihi prosunt*
Illa tua toties æra repulsa manu?

Ad quem locum vide Jos. Scaliger.

ANTHPETAI. Ἶσον, ἀπὸ τῶν ἐξίσου ἐρεσσόντων.] Legendum αντερέτη. Longus Pastor. p. 262. Ὁ δε εὐθὺς τῆς ἐπιϐάτης ἀναγόμενος ANTEPETAIΣ στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Hic tamen legendum AYTEPETAIΣ. Ἀντήρης quoque dicitur. Euripides in Phæniss. v. 782.

Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαϐεῖν.

Vide D'Arnaud ad Hesych. p. 16.

OPΓA. Ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀκμάζειν, μανίαι.] Recte reponunt viri docti, ἀκμάζειν.——Ὀργαὶ, μανίαι, θυμοὶ, ἐπιθυμίαι, καὶ ἦθος. Ubi frustra pro ἦθος legendum putant τρόπος. Theognis:

Εἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα, θύραζε δὲ καρτερὸς εἴης,
Γιγνώσκων OPΓHN ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Idem:

Μήποτ' ἐπαινέσσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
OPΓHN καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον, ὅστις ἂν ᾖ.

Atque iterum:

Τιμαγόρα,

Τιμαγόρα, πολλῶν ΟΡΓΗΝ ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γινώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ.

Interpres *Ingenium* reddit. Vide nos supra p. 221.

ΝΑΥΤΙΛΟΣ. Τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶον, ὃ τῷ ἑαυτȣ̃ σώματι πλοῖον ἀπομιμεῖται.] Vox occurrit apud Callimach. Epig. v.

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
ΝΑΥΤΙΛΟΝ, ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον———

Hic legendum, censeo, Ναυτίλȣ pro Ναυτίλον. De *Nautilo* vide Thom. Bentl. ad Callimach. p. 45.

ΠΕΡΙΣΚΕΠΩι. Πάντοθεν ὁρωμένῳ.] Recte Salmas. Περισκέπτῳ.] Callimach. Epigr. v.

Ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰȣλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΝ παίγνιον Ἀρσινόης.

ΣΚΟΠΗ. Ἄποψις.] Legendum forsan σκοπιή. Epigr. in Pindarum, Anthol. p. 533.

———ὃν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ ΣΚΟΠΙΗΝ Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξετο———

Et sic passim. Lucianus tamen in Hermotimo p. 526. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα———Sed ibi legendum σκοπιήν. Schol. ad Theocriti Idyll. ix. 11. Σκοπία ἐςὶ ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἐφ' ȣ̃ ἐςί τινα ἱςάμενον, τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι. Vide et

Hesych.

PARS I. Hesych. v. Σκοπιή. Recte tamen legitur σκοπὴ ἄποψις, non σκόπη. Lucian. vol. i. p. 623. Ποιούμενος τὴν σκοπήν.

ΗΜΙΔΕΑ. Τὰ ἐκ ὁλόκληρα.] Legendum Ἡμιδαέα. Epigram. p. 108. Edit. Thom. Bentl.

Χείλεα δὲ συφθεὶς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
Εἴη νειτομένοις ΗΜΙΔΑΕΣ ΣΚΥΒΑΛΟΝ.

Semesae reliquiae. Sed rectum ἡμιδεᾶ vel ἡμιδεῆ. Utitur voce Synesius Epist. p. 96.

ΚΡΑΝΙΟΝ——γυμνάσιον.] Lucian. de Conscrib. Hist. sub. init. Σπεδῆ μάλα καὶ αὐτὸς (Διογένης) ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τȣ Κρανίȣ. Scribitur et Κρανεῖον. Laertius in Diog. p. 147. Edit. Pearson. Ἐν τῷ Κρανείῳ ἡλιȣμένῳ αὐτῷ Ἀλέξανδρος ἐπιστάς φησιν, Αἴτησόν με ὃ θέλεις· Καὶ ὃς, Ἀποσκότησόν μȣ, φησί. Idem infra, p. 156. Ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθȣ γυμνασίῳ.

ΟΥΧΕΙΑΙ. Φωλεοί.] Legendum Οὐ χειαὶ, οὐ φωλεοί. Vide Hesych. v. Χεία.

ΘΩΝΤΑΙ. Θοινῶνται, εὐωχȣ̃νται, εὐθυνȣ̃νται.] Legendum εὐθυμȣ̃νται. Hesych. Θῶται, εὐθύνεται. Lege εὐθυμεῖται, vel εὐθηνεῖται. Vide v. Θύεται.

ΘΩΧΘΕΙΣ.

ΘΩΧΘΕΙΣ. Θωρηχθεὶς, μεθυσθεὶς.] Theognis, PARS I.
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
ΘΩΡΗΧΘΕΝΤ' ΟΙΝΩι μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

ΤΕΘΩΓΜΕΝΟΙ. Μεμεθυσμένοι.] Scribendum, Τεθωσμένοι, ex ordine literarum. Hesych. Θώσσεσθαι, μεθυσθῆναι.

ΒΑΜΒΑΛΕΙΝ. Τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι.] Scribendum Βαμβαίνειν. Hesych. Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν, ἢ τοὺς ὀδόντας. Paulus Silent. in Epigr. p. 171. Edit. Bentl. et p. 601. Anthol. Brod.

Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,
Χείλεα ΒΑΜΒΑΙΝΕΙ φθέγματι γηραλέῳ.

Themistius Orat. xiii. p. 301. Edit. Petav. Καὶ ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ΕΒΑΜΒΑΙΝΕ δὲ ἡ φωνή. Hinc confirmatur ista lectio apud Bion. Idyll. iv.

Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μὲν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Vulgo male legitur καμβαίνει.

ΦΡΙΜΑΣΣΕΤΑΙ. Σκιρτᾶ, ἐπεγείρεται ——

ΦΡΥΑΤΑΙ. Βριμμενᾶ.] Scribe uno ductu, Φριμάσσεται, σκιρτᾶ, ἐπεγείρεται, Φρυάσσεται, βριμᾶ. Vide v. Φρυάσσεται.

ΕΜΠΕ-

PARS I.

ΕΜΠΕΡΑΜΟΝ. Ἔμπειρον.] Callimachus Hymn. in Jov. 71.

> Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅτι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
> Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.

Hinc ἐμπεράμως apud eundem in Lav. Pallad. v. 25.

ΟΥ ΛΑΙΝΕΙ. Οὐ σχολάζει.] Forsan οὐ λήγει.

ΑΔΗΝΗ. Ἄκακος.] Legendum, opinor, ἀδηνὴς, ἄκακος.

ΑΠΕΡΕΙΣΑΤΟ. Ἀπετινάξατο.] Callimach. Del. 120.

> Ὠμότοκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.

Dolores removerunt.

ΥΠΑΡΞΑΣ. Κατάρξας.] Notus versiculus,

> Ὡς οὐχ ὑπάρξας ἀλλὰ τιμωρούμενος.

Maximus Tyrius Dissert. xviii. 5. Καθόλου δὲ, εἰ τὸ ἀδικεῖν πονηρὸν, καὶ τὸ ἀντιδικεῖν ὅμοιον· οὐ γὰρ τῷ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισοῦται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀνταδικῶν.

ΑΝΑΣΥΡΑΙ. Ἀποκαλύψαι ἢ περιποιῆσαι. —— Ἀνασυρόμεθα. Τὸ πολὺ ἀργύριον ἤ τι ἄλλο λαμβάνειν, σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωτήνας αἰρόντων.] Illud ἀνασυρόμεθα hic male insertum est, atque ejus interpretamentum excidit. Delendum igitur; et totus locus ita legendus:

gendus: Ἀνασῦραι. Ἀποκαλύψαι, ἢ περιποιῆσαι, τὸ γὰρ πολὺ ἀργύριον ἢ τὶ ἄλλο λαμβάνειν, σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωλῆνας αἰρόντων. Recte viderunt σωλῆνας legendum, sed non recte interpretati sunt. Οἱ σωλῆνες enim sunt τὰ μόρια. Hesych. Σωλῆνες—Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων. Idem igitur est σωλῆνας αἴρειν, ac αἴρειν τὰ σκέλη Aristophani: nempe *meretricem agere, atque adeo quæstum corpore facere.* Confer Luciani Asinum p. 82. Edit. Grævii, et Galen. Suas. p. 230. Edit. Bentleii.

ΑΤΙΖΕΙΣ. Περηφανεῖς πένης ἀτίζεται.] Scribendum, suspicor, Ἀτίζεις, ὑπερηφανεῖς πένητα.—Ἀτίζεται, πενέται, ἀτιμάζεται. Ultima litera in πένητα absorpta erat a sequenti α. Hinc πένης factum. Scribitur et ἀτίει sine ζ. Theognis:

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ΑΤΙΕΙ ΔΕ ΠΕΝΙΧΡΟΝ.

Quod et nostram emendationem firmat. Utitur ἀτίζει Nicander in Alexiph. v. 194. p. 76.

——————ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτίζει.

Sed scribe ἀτύζει. Corrige etiam Schol. ad locum, qui pro ἀτύχθεις legit ἀτιχθείς. Respexit ad Homer. Iliad. Z. 468.

Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ΑΤΥΧΘΕΙΣ.

ΑΡΕΣΣΑΜΕΝΑΙ. Φιλοφρονήσασαι, ἀρεστὸν ποιήσασαι.] Theognis——σπονδὰς Θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι.

PARS I. μενοι. Quæ ſequuntur apud Heſych. ſunt virgula ſeparanda:——'Αρέσαϲθαι, ἴασαϲθαι, ἀρεςὸν ποιῆσαι. Theocritus Idyll. i. 60.

——τῶ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν.

Sed ἀντὶ τȣ̃, ἰάσαϲθαι, legendum cum D'Arnaud ἱλάσαϲθαι.

ΜΩΣΟΙ. Ζητεῖ.] Scribe Μῶσθαι, ζητεῖν. Vox occurrit apud Theognidem p. 202. Edit. Thom. Bentl.

'Αλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνὺν', ἄλλα δὲ ποιεῖν,
Τί σφιν χρήσηται μȣ̃νος ἐπιςάμενος;

ΑΙΡΕΙΝ ΝΟΕΙΣ. Δοξάζειν ἡγῆ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.] Lege Αἱρεῖς, νοεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ, &c.

ΚΥΡΟΝ. Οὔτ' εἶπον ȣ̓δὲν πρὸς σὲ Κῦρον ὦ γύναι σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον.] Diſtinguendum poſt γύναι,—Verſiculus eſt iſte,

Οὔτ' εἶπον ȣ̓δὲν πρὸς σὲ Κῦρον, ὦ γύναι.

ΘΑΣΤΡΕΥΕΣΘΑΙ. 'Αναβάλλεσθαι.] Lege Θὰ ςρεύγεσθαι, ἀναβάλλεσθαι. Noſter ſupra, Ἦ δηθὰ ςρεύγεσθαι. Ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Homer. Iliad. O. 512.

Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἦ δηθὰ ςρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Idem in Odyſſ. M. 351.

Βέλτ

Βȣ́λομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Vide Cl. Taylor. ad Lysiam p. 703.

ΘΗΣΕΙ. — Ποιήσει.] Callimach. Hymn. Cer. 55.

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον ——

Scribe θασεῖ. Dorice pro θήσει. Vide et Pindar. Pyth. ix. sub. init. Hinc corrigendus Etymologus Magn. v. Θείομεν. Ὥσπερ δαμῶ, δαμείω, ȣ̈τω θῶ, θέω· (lege θείω) Καὶ παρὰ Σαπφοῖ· Ὄττινας γὰρ εὖ θέω — Legendum θείω. *Quibus benefaciam.* Hæc citantur a Cl. Wolf. ad Sapph. p. 156. sed non corriguntur.

ΡΙΧΝΟΥΣΘΑΙ. Κινεῖσθαι ἀσχημόνως.] Scribendum, Ῥικνȣ̃σθαι. Hesych. Ῥικνȣ̃σθαι, διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος. Oppian. Hal. v. 593.

—— ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι
Ῥικνȣ̃σθαι ——

Ad quem locum vide Schol.

ΡΥΗΦΕΝΗΣ. Πλȣ́σιος.] Hinc ῥυηφενίη Callimacho Jov. 84.

Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν ——

Schol. Ῥυηφενίην. Πλȣ̃τον, σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύδην, καὶ ἄφενος, τȣτέστι, τὴν τȣ̃ πλȣ́τȣ ῥύσιν.

ΧΛΩΡΟΣ.

PARS I.

ΧΛΩΡΟΣ. Τυρός.] Excidit interpretamentum. Repone, Χλωρὸς τυρὸς, ἁπαλὸς τυρός. Infra Hesychius: Χλωρὸν τυρὸν, ἁπαλόν. Forsan ἁπαλὸν τυρόν. Et sic quoque in v. Χλωραὶ συκαῖ interpretamentum excidit.

ΧΛΩΡΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ζῶντα.] Legendum χλωρόν τε καὶ βλέποντα, ἀντὶ τοῦ, ζῶντα. Sic Latini; *Vivus vidensque*. Nam χλωρὸς est *virens vegetusque*. Æschylus in Agamemn. v. 686.

Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα ——

Hic legendum ex Hesychio ΧΛΩΡΟΝ τε καὶ βλέποντα. Vide nos infra, P. II. v. Χλωρόν τε καὶ βλέποντα.

ΑΛΩΠΗΞ. Ὄρχησις τὶς καὶ ἀλωπεκίαι μώμων ὡς Σοφοκλῆς· ὅπέρ ἐστι ἐν σώματι πάθος γενόμενον.] Legendum καὶ ἀλωπέκια ὡς Σοφοκλῆς μώμῳ. Callimach. Dian. 79.

—— κόμην ἐπινείματ' ἀλώπηξ.

Ubi Schol. Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. Τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται, ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται. Alio sensu ἀλωπεκίας utitur Lucian. vol. i. p. 418. Καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους.

ΕΠΙΝΥΣΚΕΙΝ. Διδάσκειν.] Legendum Πινύσκειν. Illud Ε pertinebat ad priorem vocem. Sic

Sic ſæpius Heſychius. Callimach. Dian. 152. PARS I.

—— μάλα τῶδε πινύσκει.

Schol. Πινύσκει. Σωφρονίζει. Mox Heſych. Ἐπίνυσεν, ἐσωφρόνισεν. Proclus in Timæum, lib. v. Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητέρος ἐπινύθη. Contra ἀπινύσσειν. Homer. Odyſſ. Ε. 342.

—— δοκέεις δέ μοι ἐκ ἀπινύσσειν.

ΛΑΠΤΗΣ — οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τῷ γάλακτος ὑμενώδη πελόν.] Legendum πέλανον.

ΦΕΡΕΑ. Ἀθήνησι ξενικὴ θεός. Οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην.] Scribendum Φεραία. Callimach. Dian. 259.

Πότνια Μενοχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.

ΣΑΡΟΝ. Ἴων Ἀργείοις, ὡς παλαιὸν ἀκίοσαρον.] Forſan ὡς παλαιὸν εἰσὶ σάρον. Nam addit Heſychius θέλει δὲ λέγειν ὅτι ἄχρηστοι εἰσὶ διὰ τὸ γῆρας. Vel forſan ὡς π. κακὸν σάρον. Callim. Hymn. in Del. 225.

Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον ——

Forſan verſiculi pars fuerit, ὡς σάρον εἰσὶ παλαιόν.

ΕΝΔΡΟΜΙΔΕΣ. Ὑποδήματα.] Recte. Callimachus Del. 237.

Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται, ἐδὲ ΤΑΧΕΙΑΣ
ΕΝΔΡΟΜΙΔΑΣ ——

Interpres:

Interpres: *Pernices calceos.* Vox etiam occurrit apud eundem, Hymn. in Dian. 16.

ΑΗΛΑΝΤΕΙΟΝ. Πεδίον τῆς Εὐβοίας ὠνομασμένον ἀπὸ Αηλάντȣ βασιλέως.] Scribendum Αηλάντιον. Callimachus Del. 289.

—— κεῖθεν δὲ διαπλώȣσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Αηλάντιον· ȣ̓δ᾽ ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν ——

Atque huc respexit Hesychius. Hinc corrigendus Homerus Hymn. in Apoll. v. 220.

—— τάχα δ᾽ εἰς Ἰωλκὸν ἵκανες,
Κηναίȣ τ᾽ ἐπέβης ναυσικλείτης Εὐβοίης·
Στῆς δ᾽ ἐπὶ ΑΗΛΑΝΤΟΥ πεδίῳ ——

Ita legendum, non Αηλάντῳ.

ΟΛΟΠΤΕΙΝ. Λεπίζειν, τίλλειν.] Scribendum Ὀλόπτειν. Callimachus Hymn. in Dian. 77.

Ὠλόψας δὲ βίηφι ——

Vide Kusterum ad Suidam v. Δάψατο, et v. Ἑανῷ. Vide etiam Bentleium ad Aristophanis Plutum.

ΝΕΝΙΗΛΟΣ. Τυφλὸς ἀπόπληκτος, ἀνόητος.] Vox occurrit apud Callimachum, Hymn. in Jov. 63.

Ὅς μάλα μὴ νενίηλος ——

Schol. Νενίηλος δὲ, ὁ ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τȣ̃ αἰόλλειν

αὔολλειν καὶ κινεῖν τὸν νȣ̃ν. Vide Spanhemium ad locum.

ΣΤΥΠΟΓΛΥΦΟΣ. Ξυλογλύφος, ςύπος γὰρ ὁ ςέλεχος, ἤγȣν τὸ πρέμνον.] Forſan ΤΟ ςέλεχος. Schol. Apoll. Rhod. iv. 1401. Στύπος, τὸ ςέλεχος. Vide nos ſupra p. 212.

ΕΒΛΩ. Ἔδακε, διέσπασεν, ἐφανὴ, ᾤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει.] Legendum, Ἔβλω, ἔδακε, διέσπασεν, ἔφαγε. Heſychius: Ἔβρω, ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Callimachus Jov. 49.

—— ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.

Quæ ſequuntur apud Heſych. ᾤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει, ad aliud verbum pertinent; et legendum, Ἔβω, ᾤχετο, ἔςη, ἐβόα, ἐκάλει. Heſych. Βῶ, ἐπιβῶ. Idem: Ἔβωσεν, ἐκάλεσεν. Vide et Noſtrum v. Βεβάασι.

ΠΡΟΠΟΔΕΣ ΟΡΟΥΣ. Τῶν ὀρῶν τὰ πρȣ̃χοντα.] Malim Πρόποδες ὀρῶν, ut interpretamento melius conveniat. Julian. Epiſt. ad Eugenium: Εἰς αὐτȣ̀ς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τȣ̀ς πρόποδας ἔπτην.

ΧΕΡΑΔΟΣ. Ἡ μετ᾽ ὀςράκων καὶ λίθων ὕλη.] Recte corrigunt, ἰλῦς. Schol. ad Pindar. Pyth. vi. 15. Χεράς, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. Vide Cl. Wolf. ad Sapph. p. 246.

ΒΕΔΟΣ. Στέμμά τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, καὶ πόλις καὶ ἄγαλμα.] Corrigit Salmaſ. Βεῦδος.

 Sed,

PARS I.

Sed, opinor, legendum; Βέδος, πόλις κ̀ ἄγαλμα. Βεῦδος, στρωμά τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον. De βεῦδος vide Cl. Wolf. ad Sapph. p. 98. Βέδος autem Laconum pro ἕδος. Vide Hesych. v. Ἕδος. Luciani Schol. vol. i. p. 14. Ἕδη, τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἑδρᾶσθαι.*

ΑΚΑΡΙΑΙΑ. Ῥιπὴ, ὀλίγη, μικρά.] Distingue, Ἀκαριαία ῥιπὴ, ὀλίγη, μικρά.

ΦΑΙΝΟΛΙΣ. Λαμπρὰ φωσφόρος.] Distinguendum, Λαμπρά, φωσφόρος. Respexit Sapphus locum p. 54.

Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως.

Φαινολὶς αὔως idem ac λαμπρὰ αὔως, sive φωσφόρος αὔως.

ΥΟΔΟΙ. Ὄζοι, κλάδοι.] Recte corrigunt, Ὕσδοι. Sappho p. 72.

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων.

ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ. Ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφ.] Atque ita utitur Sappho p. 74.

—— Αἰθυσσομένων δὲ φύλλων,
Κῶμα καταῤῥεῖ.

---

* Ita in Marg. — Confundit Βεῦδος et Βέδος. Βεῦδος est *ornamentum muliebre*. Βέδος autem, sive ἕδος, est *sedes, urbs, statua*. Vide Hesych. v. ἕδος.

Ita

Ita digere. Confer D'Arnaud ad Oppian. p. 228. et nos infra P. I. v. Ἀναιθύσω.

PARS I.

ΗΜΙΤΥΒΙΟΝ. Λινοῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον δίκρωσσον.] Sappho apud Schol. ad Aristoph. Plut. 729. Ἡμιτύβιον σαλάσσων. Quæ sequuntur, ἢ δίκρωσσον φακιόλιον, Scholiastæ sunt et Hesychianis gemina. Vide Wolfium ad Sapph. p. 242.

ΛΥΣΙΜΕΛΗΣ. Ἐπιθετικῶς ὁ ὕπνος ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι, τὰς μερίμνας λύων. Μελεδήματα θυμοῦ.] Repone λύων. Λύων μελεδήματα θυμοῦ. Homer. Odyss. Υ. 56.

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Λυσιμελής ——

Idem Odyss. Ψ. 342.

Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Vide Cl. Wolfium ad Sapph. p. 231.

ΑΥΩΣ. Ἡμέρα.] Sappho φαινόλις αὔως. Vide nos supra p. 306. Confer Theocr. vii. 35.

ΠΕΔΕΛΘΕ. Ἱκέτευσον, μέτελθε. — Πεδελύει, ἱκετεύει.] Lege Πεδέλθει, ἱκετεύει. Est ex Æolum Dialecto. Sic Sappho ΠΕΔΕΧΕΙΣ ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης, pro μετέχεις. Ita legendum. In Edit. Ald. et Basil. παῖδ' ἔχεις. Vulgo μετέχεις. Sed

PARS I. nostra emendatio est sanissima. Vide Sapphus Fragment. p. 58. Edit. Wolfii. Corrigendus et Alcæus apud Hephæst. p. 39. quod et vidit D'Arnaud ad Hephæst. Confer Hesych. v. Πέδα.

ΑΥΓΑΣΑΣΘΑΙ. Ἰδεῖν.] Ita utitur Callimach. Hymn. in Del. v. 181.

Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
Δυσμενέων ——

Ad quem locum vide doctissimum Bentleium. Confer Suidam v. Μῆχος. Vox etiam occurrit in Epigram. Polystrati apud Cl. Wolf. ad Sapph. p. 234. quod hic quoque apponere libet, ut emendatius legatur.

Διοσὸς ἔρως αἴθει ψυχὴν μίαν· ὦ τὰ περισσὰ
Ὀφθαλμοὶ πάντη πάντα καλαισσόμενοι.
Εἴδετε τὸν χρυσέαισι περίβλεπτον χαρίτεσσι
Ἀντίοχον, λιπαρῶν ἄνθεμον ἠϊθέων.
Ἀρκείτω· τί τὸν ἡδὺν ΕΠΗΥΓΑΣΑΣΘΕ καὶ ἁβρὸν
Στασικράτη, Παφίης ἔρνος ἰοστεφάνου;
Καίεσθε, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἤδη,
Τὼ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἕλοιτο μία.

In primo Pentametro vulgo male legitur Ὀφθαλμὸς καλαισσόμενος. Male reddit Interpres Ἐπηυγάσασθε, *Illuminastis*. Verte, *Vidistis*. Postremus versiculus est vulgo admodum corruptus: Οἱ δύο γὰρ ψυχὴν οὐκ αν ἕλοιτε μίαν. Tentavit

vit Cl. Editor, ſed tentavit fruſtra. Nos veram lectionem reſtituimus. PARS I.

ΓΕΛΩ. Εἴδωλον ἐμπέτης τὸ τῶν δώρων τῶν παρθένων.] Puto, legendum, Γελλὼ, εἴδωλον, ἣ ἔμπεσα τῶν ἀώρων παρθένων. Nam quid ſit, εἴδωλον ἐμπέτης, neſcio. Recte vidit Meurſius legendum eſſe ἀώρων παρθένων. Vide omnino Sapph. p. 98. Edit. Wolfii.

ΘΑΨΙΝΟΝ. Τὸ ξανθὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς θάψου, ὃ βάπτει, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλάς.] Lego, θάψου, ᾧ βάπτουσι καὶ ξανθίζουσι. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 529. Ταύτης (θάψου) δὲ τῷ χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις· ἔστι δὲ χλωρότερος, ὅθεν οἱ βουλόμενοι χλωροὶ φαίνεσθαι καὶ νοσώδεις, ταύτην περιχρίονται τὸ πρόσωπον. Confer Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 567. et ad Theocriti Idyll. ii. 88. Vide etiam Plinium lib. xiii. 22. apud Broukhuſ. ad Tibullum p. 40. Heſych. Σκυθικὸν ξύλον, τὴν (τὸ) διάπυρον, ἔνιοι τὴν θαψίαν, καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια. Nam hæc male avulſa erant et voci ſequenti annexa.

ΔΗΝΑΙΑ. Ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα.] Sine dubio reponendum cum Guyeto, ἀρχαῖα. Callimach. Jov. 60,

Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Ubi Schol. Δηναιοὶ, οἱ παλαιοί.

PARS I.

ANHN. Ἄνυσιν, ἡ δεινήν.] Illud δεινὴν ad αἰνὴν pertinet, ut viderunt docti. Vocem ἀνὴν habet Callimachus Hymn. in Jov. 90.

Αὐτὸς ἄνην ἐτέλεσσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

Schol. Ἄνην, ἄνυσιν, (lege cum Fabro ἄνυσιν) τελείωσιν. Vide Hesych. v. Πρόστανα — ubi legendum, ANHN, τὴν αὔξησιν.

ΑΚΥΤΤΟΣ. Ἄτοκος, στείφη.] Legendum ΑΚΥΘΟΣ. Callimach. Hymn. in Apoll. 55.

——οὐδ' ἀγάλακτες
Οἴες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.

Schol. Ἄκυθοι, ἄγονοι, κύθος γὰρ τὸ κύημα. Vide Schol. ad Theocr. Idyl. ix. 3. et Hesych. v. Κυσαμένη. Et pro στερίφη lege στεῖρα. Hesych. Ἀκύμων, στεῖρα, ἄτεκνος, ἄτοκος.

ΑΚΥΛΟΝ. Ἄδοξον.] Legendum ex ordine, Ἄκυδρον, ἄδοξον. Hesych. Κυδρὸς, ἔνδοξος.

ΚΥΘΝΟΝ. Τὸ ἄκιον φάρμακον, καὶ πολύκυθνα· πολύσπερμα, κυθνὸν γὰρ τὸ σπέρμα.] Recte corrigunt, τὸ ἄκυον. Sed litera initialis, ut solet, excidit. Legendum ἄκυθνον, τὸ ἄκυον φάρμακον. Idem scilicet est ἄκυθνον ac ἀκυκτήριον. Hesych. Ἀκυκτήριον, φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον.

ΚΑΤΑΚΕΧΡΗΜΕΝΗ. Κατακεχυμένη.] Legendum, puto, Καλακαχρυσωμένη, καλακεχυμένη.

ΚΑΤΑ-

ΚΑΤΑΚΕΧΡΗΣΘΑΙ. Κατακεχύσθαι.] Legendum item Καταχαχρύσθαι, κατακεχύσθαι. Vide nos supra p. 287.

ΤΟΠΗΙΑ. Ὅπλα νεώς.] Est vox Laconica. Callimach. Del. 315.

——— τοπήια νηὸς ἐκείνης.

Schol. Τοπήια. Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι· σχοίνια, κάλοι.

ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΝ. Ταχέως.] Scribe Ἐπὶ κεφαλὴν, ταχέως. Lucian. de Conscrib. Hist. Λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΑ. Οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 611. καὶ παρὰ πόδα ἡ ἱστορία. Ubi legendum cum MS. Angl. περὶ πόδα, et forsan τῇ ἱστορίᾳ. *Conveniens Historiæ.*

ΚΥΦΕΛΛΑ. Τὰ νέφη.] Suidas, Κύφελλα τὰ νέφη οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Καλλίμαχος δὲ τὰ κοῦφως ἐλαυνόμενα. Sed legendum: Καλλίμαχος· Οἱ δὲ τὰ κοῦφως ἐλαυνόμενα. Nihil verius. Vide Bentl. ad Callim. p. 409.

ΨΩΜΙΕΙ. Τρέφει.] Legendum Ψωμίζει, τρέφει. Aliter tamen utitur D. Paulus 1 Cor. xiii.

PARS I. xiii. 3. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου,— ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

ΠΤΥΡΕΤΑΙ. Κλᾶται, κραδαίνεται, σείεται.] D. Paulus ad Philip. i. 28. Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων. Hinc πτυρμὸς Hefychio, et πτύρμα Malalæ p. 235.

ΑΛΙΒΑΤΕΙ. Ἀφανίζει.] Scribendum Ἁλιβδίει, vel ἁλιβδεῖ, ἀφανίζει. Mox Hefych. Ἁλιβδύσαι, ἀφανίσαι. Scribitur fcilicet Ἁλιβδύσαι, et ἁλιβδῆσαι. Vide Bentl. ad Callimach. p. 402.

ΚΡΕΚΕΙΝ. Κιθαρίζειν.] Schol. ad Ariftoph. Av. 683. Κρέκουσα νῦν ἀντὶ τοῦ, λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρέκειν. Vide Cl. Wolfium ad Sapph. p. 230.

ΑΒΛΗΧΡΗ. Ἀσθενῆ. Οἱ δὲ ἁπαλὸν ἐπὶ τοῦ θανάτου.] Huc imprimis facit Ælian. Animal. iv. 41. Ἔοικε δὲ ὁ θάνατος ὕπνῳ καὶ μάλα γε ἡδεῖ καὶ ἀνωδύνῳ, καὶ οἷον οἱ ποίηται τὸν λυσιμελῆ φιλοῦσιν ὀνομάζειν ἢ τὸν ἀβληχρὸν. Homer. Odyff. Λ. 133.

——Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον——

ΟΥ ΜΑ. Μὰ τόν.] Scribe Οὐ μὰ τόν, Μὰ τόν. Demofthenes Περὶ στέφανου· Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας—Ubi MS. Par. Longini, μὰ τοὺς, fine οὐ. Vide Longinum § xvi.

ΚΑΠΥ-

ΚΑΠΥΡΟΣ. Καπύσσων, ἐκπνέων.] Iſtud Καπυρὸς amiſit interpretamentum ſuum, nec non proprium locum. Scribe Κάπυς, πνεῦμα, κῆπος. ——Καπύοσων, ἐκπνέων. De voce καπυρὸς conſulas Wolfium ad Noſſid. p. 82. Uſurpat vocem Theocritus Idyll. ii. 24. 85. vi. 16. et vii. 37. Vide et Heſych. v. Ἰτρία.

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΝ. Ἐφοδιασμόν.] Latine; *Viaticum. Commeatum.* Lucian. Gallo p. 172. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν (lege ΕΧΩΝ ἥκειν, vide ſupra p. 162.) ἐς τὸν βιόν, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος. Quod non intellexit Interpres. Verte, *ex illo (auro) mihi viatico comparato.* Vox ἐπισιτισμὸν occurrit Luca, ix. 12. atque huc reſpexit Heſychius.

ΑΜΑΞΙΣ. Γένος σαφυλῆς ἀπὸ ἀναδενδράδος.] Legendum Ἀμαμάξις. Vide omnino Sapph. Wolfii p. 152.

ΔΑΤΥΣ. Κουράλλινον, νύμφη λευκόκηρως.] Corrigunt λευκόχρους. Male. Intelligit *Imagunculam ceream.* Vide Heſych. v. Κάχαρις, et v. Πλαγγών. Legendum tamen, Δαγὺς, κουράλλιον vel κωράλλιον. Sed κω pro κου. Confer Heſych. v. Κωράλλιον, et Theocrit. Idyll. ii. 110.

ΔΑΝΕΙΝ.

PARS I.

ΔΑΝΕΙΝ. Κοιμᾶσθαι.] Recte emendant, Δαύειν. Etymol. Mag. Δαύω, τὸ κοιμῶμαι. Σαπφώ· Δαύοις ἀπαλᾶς ἑτέρας ἐν στήθεσιν.

ΚΟΠΙΗΣ. Ὑψηλοῦ τόπου.] Litera initialis, ut solet, excidit. Scribendum, Σκοπιῆς. Vide nos supra p. 295.

ΒΟΥΠΟΡΟΥΣ, Ὀβελοὺς, μεγάλους ὀβελίσκους.] Remove interpunctum, et scribe βουπόρους ὀβελοὺς. Respexit locum Herodoti, lib. ii. 135. p. 140. Τῆς ὦν δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελοὺς βουπόρους πολλοὺς σιδηρέους, ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη οἱ, ἀπέπεμπε ἐς Δελφούς.

ΛΗΘΕΔΟΝ, Λύσις.] Recte, opinor, corrigunt: Ληθεδὼν, λῆσις. Ita Epigramma Tullii Laureæ in Anthol. lib. iii. p. 404.

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ.

Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένε, μή με θανοῦσαν
Τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον·
Τόνδε γὰρ ἀνθρώπων ἔκαμον χέρες· ἔργα δὲ φωτῶν
Ἐς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ΛΗΘΕΔΟΝΑ.
Ἢν δ' ἐμὲ Μουσάων ἐτάσῃς χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
Δαίμονος ἄνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδι·
Γνώσεαι ὡς Ἀΐδεω σκότον ἔκφυγον, οὐδέ τις ἔσται
Τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος

ΥΠΟΘΥΜΙΟΣ. Στέφανος ὑποτραχήλιος.] Corrigunt Ὑποθυμίς. Sed minori mutatione legendum

dum Ὑποθυμίας. Vide Sapph. p. 136. Edit. Wolf. Tibullus lib. i. Eleg. viii. 52. PARS I.

Illius e nitido ſtillent unguenta capillo;
Et capite et collo mollia ſerta gerat.

Ad quem locum vide doctiſſimum Broukhuſium.

ΛΙΤΡΟΝ ΚΑΚΩΝ. Ἀναιρετικόν.] Scribe, Λύτρον, κακῶν ἀναιρετικόν. Heſych. Λύτρα, καθάρματα.

ΑΤΜΗΣΙΦΡΩΝ. Οὐδὲ μιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων.] Legendum fortaſſe, μιᾶς τομῆς.

ΑΠΕΣΚΛΗ. Ἀπέθανεν.] Lege Ἀπέσκληκε. Statim Heſych. Ἀπεσκληκὼς, ἀναισθήτως ἔχων.

ΑΙΩΝ——Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει, Ἀπέσκευσεν αἰῶνα.] Forſan, Ἀπεσκεύαζεν αἰῶνα. Heſych. Ἀποσκευάσαι, ζημιῶσαι. Vel potius, Ἀπεσκύλευσεν. Theocritus Idyll. xxiv. 5.

Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·

ΑΛΑΩΝ. Τρυφῶν, λακίζων.] Nihil mutandum. Τρυφὼν eſt a θρύπτω, *frango*; ut φαγὼν a τρώγω. Vide D'Arnaud ad Heſych. p. 8. *

* Ita in Marg.—Nihil muta. Modo ſcribas, Ἀλαῶν, τρυφῶν. Eſt a θρύπτω, ut φαγὼν a τρώγω, et καινὼν a κτείνω. Vide Heſych. v. Καινών.

ΑΛΕΙΝΟΝ.

PARS I.

ΑΛΕΙΝΟΝ. Ἀσθενὲς, λεπτόν.] Male corrigit D'Arnaud, Ἀδινὸν, ἀσθενές. Ἀλεινὸν idem eſt quod ἀλινόν. Heſych. Ἀλινὸν, ἀμυδρόν. Κρῆτες. Idem: Ἀμυδρὰ, τὰ ἀσθενέστερα.

ΛΕΠΑΣ——Ἡ ὑψηλὸν, ἀγρότατον, ὀρεινόν.] Recte corrigunt, ἀκρότατον. Schol. ad Theocriti Idyll. i. 40. Ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. Vide nos infra, P. III. v. Λέπας.

ΒΟΛΟΣ. Θύρα, πηλὸς, βόλου ὄνομα καὶ δίκτυον.] Hæc peſſime corrupta ſunt. Legendum, cenſeo, Βόλος, θήρα, πάλος, βόλος ὄνομα καὶ δικτύου. Vide Schol. ad Oppian. Hal iii. 465. Recte correximus, θήρα. Theocritus Idyll. i. 40.

——μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει.

Ubi Schol. ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν. Heſych. Θήρα, ἄγρα. Simile mendum apud Heſych. v. Ἀγυιεὺς, ubi pro θήρων legendum θύρων. Recte quoque πάλος. Heſych. Πάλλος, (lege cum Gronovio Πάλος) κλῆρος, ἀπὸ τοῦ, πάλλεσθαι. Idem quoque βόλος, ἀπὸ τοῦ, βάλλεσθαι. Confer Suidam v. Φάλος, et Cl. D'Arnaud ad Heſych. p. 30. qui pejus corrupit. Confer et D. Heinſ. ad Theocritum, cap. iii. Scribebatur et βολή. Vide Schol. ad Oppian. Hal. iii. 52. Ita et Oppian. infra v. 71.

—— καὶ εὔβολος ἔσσεται ἄγρη.

ΟΛΚΑΣ

ΟΛΚΑΣ——Εἰρήνη δυνατάς.] Forſan, Εἰρυῆναι δυνατά. Vel fortaſſe, Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ, δυνατά. Quærendum. Vide nos infra P. II. et P. III. v. Ὀλκάς.

ΓΕΥΛΟΦΑΣ. Ἡ γεολόφα ὄχθη, τινὲς δὲ ὄρη γεώδη.] Forſan Γεύλοφος vel Γεύλοφα, pro Γεώλοφα. Theocritus Idyll. i. 13.

Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἇτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΚΑΥΚΟΝ. Καυλίον, καὶ ἄγριον λάχανον.] Legendum, puto, Καυκίον, καυλίον. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 27. Κισσύβιον—Καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Heſychius κισσίβιον vocat.

ΜΗ ᾿ΠΙΣΕΙΕ ΜΟΙ. Μὴ ἐπίσειέ μοι.] Reſpexit locum Euripidis in Oreſte v. 255.

Ὦ μάτερ, ἱκετεύω σε μὴ ᾿πισειέ μοι
Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

ΚΥΛΑ. Τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα.] Lege ὑποκάτω. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 38. Κοῖλα δὲ (forſan κύλα) τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. Vide et Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 475. Confer etiam Heſych. v. Κοικύλλειν.

ΛΕΠΡΑ. Πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος.] Lege ΠΑΘΟΣ τ. ε. τ. σ.

ΕΚΘΕΙΑΣΑΙ.

PARS I.

ΕΚΘΕΙΑΣΑΙ. Ἐπαινέσαι, ἢ ἔκθεμα.] Legendum, ἢ ἔκθεμα ποιῆσαι. Ezekiel xvi. 24. a Sopingio laudat. Καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ. *Thou hast made thee a high place in every street.*

ΑΝΤΑΙΑ. Ἐναντία, ἱκέσιος—Καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ (δὴ) ἀνταίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτά.] D'Arnaud, Ἄντα. Sed ἄντα eſt Adverbium. Heſych. Ἄντα, ἐξεναντίας, κατὰ πρόσωπον. Legendum, ἐπιπέμπειν ἀνταῖα, vel ἄντια. Sed vide Sophoclem. in Elect. 196.

ΓΛΑΖΕΙ. Πτερύσσεται, κέκραγε.] Pindarus apud Schol. ad Theocriti Idyll. i. 2. Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. Addit Schol. Τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

ΣΗΚΙΛΛΑΙ: Αἱ ταμίαι παιδίσκαι.] Legendum, puto, Σηκίται. Voce utitur Theocritus, Idyll. i. 10. ſed alio ſenſu:

Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας——

Vide Heſych. v. Σηκίς.

ΟΠΟΣ. Πυτίων.] Lege Πυίον. Heſych. Πυίον, γάλα. Vide et in v. Πύον. Hinc πυετίην apud Nicandrum, Alexiph. v. 320. Vide Schol. Ariſtoph. Veſp. 352.

ΙΝΙΣ. Υἱός νέος, παῖς.] Eſt vox Dorum, ut ſcimus ex Schol. ad Theocrit. i. 43. Ἐλέγετο

δὲ

δὲ παρ' αὐτοῖς (Dorenſ. ſcil.) καὶ ὁ ὑὸς, ἶνις. Quare diſtinguendum potius apud Heſych. Ἶνις, ὑὸς, νέος παῖς. PARS I.

TITΘH. Τιτθὸς, μαςός.] Hinc emendandus Schol. ad Theocriti Idyll. i. 45. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθόν, (lege τιτθὸν) ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. Legendum, μαςόν. Vide Heſych. v. Μαςός. ubi pro λίθον ſcribendum τιτθὸν, ſive τιτθίον. Confer nos infra P. II. v. Τιθηνός.

ΔIAΛHMMA. Διάςημα.] Lucian. de Domo vol. ii. p. 455. Ἐκ διαςήματος περιλαμπόμενος καὶ ἐκ διαλεύματος (lege διαλήμματος) ἀνθῶν τῷ πυρί. Sed legendum fortaſſe διαλείμμα, et διαλείμματος.

ATTIΣ. Ἀθῆναι.] Recte corrigunt, Ἀθηναῖα. Lucian. in Tragopodagra p. 806.

Καὶ νύκτεροις καθ' ὕλαν
Τὸν Ἴτυν ςένει δακρύοις
Ἀτθὶς γοῶσ' ἀηδών.

Heſych. Ἀτθίδων, Ἀθηναίων.

TIΛΛA. Πτερά.] Excidit litera initialis, ut ſolet. Legendum, Πτίλα, πτερά. Heſych. Πτίλα, πτερὰ ἁπαλά. Vide nos infra P. II. v. Πτίλα.

TIΛΛEI. Ἀνασπᾷ —— Ἀποκόπτει.] Fruſtra corrigunt, ἀποσκώπτει. Theocritus Idyll. iii. 21.

Τὸν ςέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς.

Schol.

PARS I. Schol. Ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι. Vide S. Matthæum xii. 1. Hinc ἀποτίλματα apud Theocritum Idyll. xv. 19. et ἀποτιλθεὶς apud Noſtrum v. Ἀπολυχισθείς. Vide nos P. II. v. Τίλλει.

ΕΠΕΛΗΚΕΟΝ. Ἐκρότουν τοῖς ποσί.] Homer. Odyſſ. Θ. 379.

——Κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

ΠΡΟΤΕΡΑΝΙΣΑΜΕΝΟΣ. Προσπτυξάμενος.] Recte Salmaſ. Προςερνισάμενος. Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 48. Δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ ΠΡΟΣΤΕΡΝΙΖΕΣΘΑΙ.

ΨΕ. Αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτὸν, αὐτὰ, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.] Scribe Ψὲ, αὐτοὺς, αὐτὰς αὐτὰ, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Vide Heſych. v. Σφέ. Theocritus Idyll. iv. 3.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

Schol. Τῷ ΨΕ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ τοῦ σφὲ, χρῶνται.

ΕΧΛΕΛΑΘΟΝ. Ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν.] Theocritus Idyll. i. 63.

Οὔτί πω εἰς Ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα φυλάξεις.

Schol. Τὸν ἐκλελάθοντα, ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον.

ΚΙΝΑΙΔΟΙΟΝ. Ὄρνεον ἴυγξ.] Scribe, Κιναίδιον. Vide Heſych. v. Ἴυγξ. Schol. ad Theocriti Idyll. ii. 17. κίναιδον vocat.

ΗΚΕΙΟΝ.

ΗΧΕΙΟΝ. Τὸν χαλκὸν, οἱ δὲ μουσικὸν, τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα.] Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 36. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον Ἠχεῖον. Forſan legendum apud Heſych. Ἠχεῖον, τὸ χαλκιὸν· ut apud Theocr.

—— τὸ χαλκιὸν ὡς τάχος ἄχει.

ΕΠΙΦΟΡΟΝ. Τὴν φέρουσαν σύγγονον, Λάκωνες.] Lege Τὴν φέρουσαν ἔγκυον. Sic mox, Ἐπίφορος, τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα. Græci, ἐπίτοκος. Herodot. de Vita Homeri, cap. iii. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐξελθοῦσα ἡ Κριθηῒς μετ' ἄλλων γυναικῶν πρὸς ἑορτήν τινα ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Μέλητα, ἤδη ΕΠΙΤΟΚΟΣ οὖσα, τίκτει τὸν Ὅμηρον.

ΔΕΜΑΣ. Σῶμα. —— Στρῶμα.] D'Arnaud legit πτῶμα pro στρῶμα. Sed Δέμας et Δέμνιον idem fere, opinor. Heſych. Δέμνια, στρώματα.

ΠΑΙΓΜΑ. Βῆμα, ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν παραβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσι.] Male corrigit Salmaſ. πλῆγμα. Vide D'Arnaud ad Heſych. p. 40. Sed et legendum, puto, ΔΙΑΒΑΝΤΕΣ τοῖς σκέλεσι. Et ſic Lambertus Bos.

ΔΙΕΚΑΝΕΣΕ. Διέσεισε.] Recte emendat D'Arnaud, p. 41. Διεκάναξε. Heſych. Κανάξας, ταράξας. Reſpexit Euripid. Cyclop. 157.

Μῶν τὴν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς;

Sed hunc locum notavit D'Arnaud.

 ΑΙΟΛΙ-

PARS I.

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ. Ποικίλλειν.] Etiam et ἀπατᾶν significat. Schol. ad Theocr. Idyll. i. 56. Αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μήδ' αἰόλιζε ταῦτα.

ΞΥΣΤΙΔΕΣ. Ποδήρη, ἐνδύματα, ἢ χλανίδας κωμικάς.] Legendum ex ordine literarum atque ex interpretatione Ξυςίδας, ποδήρη ἐνδύματα. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 74.

ΛΑΠΑΘΟΝ. Ὄρυγμα καὶ βοτάνη.] Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 85. Ἀλλάπαθα, (lege λάπαθα) παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα, καὶ λάπαθος βοτάνη τὶς κενωτική.

ΑΧΕΡΩΙΣ. Δένδρου γένος ἀκάρπου, λεύκη.] Vide omnino Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 121.

ΟΛΠΑ. Ἡ ἐλπὶς καὶ χόνδρου τὶς ἕψεσις, λήκυθος, ἐδεσμά τι.] Forsan λήκυθος ἡ δερματίνη. Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 156. Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος.

ΠΡΟΓΕΝΙΟΣ. Εὐγένιος.] Scribe Προγένειος εὐγένειος. Theocr. Idyll. iii. 9.

Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ ΠΡΟΓΕΝΕΙΟΣ——

Ubi Schol. Προμήκης τὴν γενειάδα.

ΛΕΠΑΡΓΟΥΒΟΣ.] Recte Salmas. Λεπάργου βοὸς, τοῦ λαπάρας λευκὰς ἔχοντος. Theocritus Idyll. iv. 45.

——Σιτθ'

—— Σίτϑ' ὁ λέπαργος.

Ad quem locum vide omnino Schol. Confer nos infra P. III. v. Ἀργιφόντȣ.

ΑΣΠΑΛΑΘΟΙ. Ἄκανθαι.] Theocritus Idyll. iv. 57.

Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοί τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Schol. Ἀσπάλαθος δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθνήσκȣσιν. Ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

ΙΣΟΠΑΛΗ. Ἴσος ἐν κλήρῳ πάλος.] Legendum ἰσοπαλής. Theocritus Idyll. v. 30.

Ὥριφος ἰσοπαλής ——

Schol. Ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. Et forſan Heſychius ex Schol. ſupplendus eſt.

ΙΣΟΠΑΛΕΙΣ. Ἐς ἴσον ἐμμένοντας ἴσȣς.] Audacter lego, Ἰσοπαλεῖς, ἐς ἴσον ἡμῖν ὄντας, ἴσȣς. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 30. Ἀλλ' ȣδαμῶς ὁ ἔριφος ȣ̃τος ἐν ἴσῃ μοίρᾳ.

ΚΩΝΟΙ—— Οἱ ϛρόβυλοι.] Recte Salmaſ. ϛρόβιλοι. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 49. Ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τȣ̃ ὕψȣς ϛροβίλȣς ἀφίησιν. Sed et ſcribitur ϛροβύλȣς. Schol. ad Theocr. Idyll. v. 102.

PARS I. κώνους, ἤγουν στροβύλους. Quare forsan nihil mutandum. Vocantur etiam στροβίλια. Vide Hesych. v. Κύτλαροι, et v. Στρόβιλος.

ΤΑΡΦΗΙΑ. Ἐντάφια.] Guyet. Ταφήια. Sed legendum Ταρχήια. Hesych. Ταρχάνιον, ἐντάφιον. Scribendum, puto, Ταρχήιον. Et sic ordo literarum postulat.

ΣΤΡΕΥΓΟΜΑΙ. Διατρίβω, ἀφ' οὗ καὶ στράγξ, ἡ μετὰ βραχὺ πρόεσις.] Legendum, ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις τοῦ ὕδατος. Schol. ad Apol. Rhod. iv. 1058. Στρευγομένοις. Φθειρομένοις καὶ καταπονουμένοις, ἢ καὶ προσδιατρίβουσιν· ὅθεν καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις (lege ex Hesych. πρόεσις) τοῦ ὕδατος. Οὕτω Δίδυμος. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ στραγγουρία, ἀπὸ τοῦ, κατὰ στράγγα οὐρεῖν. Aristoph. Nub. 131.

—— Τί ταῦτ' ἔχων ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ;

Redde; *Quid moror?* Confer et Schol. Biset. ad locum. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 289. Στρευγομένῳ, ἐλαυνομένῳ, ἢ συνεχομένῳ· οἱ δὲ γλωσσογράφοι, κατὰ στράγγα ἀπολυμένω. Hinc Στρευγεδὼν apud Nicand. v. 310.

Ἢν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρου μέλαν αἷμα πάσηται,
Στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν.

ΤΟΥΤΟ. Ἐντεῦθεν. Λάκωνες.] Scribendum, censeo, τουτόθε. Theocritus Idyll. iv. 10.

Κᾤχετ' ἔχων σκαπανάν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

Schol. Τὸ δὲ τουτόθε ἀντὶ τοῦ, ἐντεῦθεν.

ΑΦΑ-

ΑΦΑΝΤΟΝ. Ἀφανὲς, ἀθεώρητον, μὴ φαινόμενον, Ἀφανή.] Ordo literarum poſtulat ut ſcribas, Ἀφανὲς, ἄφαντον, ἀθεώρητον, μὴ φαινόμενον.—Ἀφανή, μὴ ὁρώμενον.

ΚΑΛΑΒΡΩΨ. Ποιμενική.] Recte corrigunt, Ῥάβδος ποιμενική. Apoll. Rhod. iv. 974.

Λαμπέτιη δ' ἐπὶ βȣσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινȣ̃
Πάλλεν ἐπηδεύȣσα καλαῦροπα ——

Schol. Καλάβροψ, ἡ βȣκολικὴ ῥάβδος. Scribebatur etiam καλαύροψ, ſive καλαύρωψ. Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 9. Καλάβροψ ἐςὶ ποιμενικὴ ῥάβδος. Sed vide locum. Vide etiam D'Arnaud, Lect. Græc. p. 193. et nos infra P. II. v. Ῥομβωτόν.

ΑΚΕΙΝΑ. Κέντρον βοῶν ἀρότρȣ.] Legendum Ἄκαινα. Vide ſupra Heſych. in voce. Apoll. Rhod. iii. 1322.

Ἐργατίνης ὥς τίς τε πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

ΤΕΝΑΓΗ. Κάθυδροι τόποι, ἢ ποταμὸς πηλός.] Recte corrigunt ποτάμιος, ſive ποταμȣ̃. Apoll. Rhod. iv. 1237.

Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο
Τάρφεα ——

Schol. Τέναγος. Ὁ πηλώδης τόπος.

ΗΒΗ. Νεότης, ἀκμὴ —— καὶ ἄμπελος.] Scribendum, opinor, καὶ ἄμπελος ἡβῶσα.—Ἡβήσας,

PARS I.

σας, τριχῶσας. Vox excidit ob ſequentem ſimilem. Reſpexit autem Heſychius ad Theocritum, Idyll. v. 109.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἇβαι.

Schol. Ἇβαι ἀντὶ τοῦ, ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι.

ΛΙΨ. Ἐπιθυμία.] Erudite. Hinc λίπτειν, ἐπιθυμεῖν Apollonio Rhod. iv. 813.

Νηϊάδες κομέουσι τεοῦ λίπτοντα γάλακτος.

Schol. Λίπτοντα, ἐπιθυμοῦντα. Heſych. Λίγξαντα, ἐπιθυμήσαντα, ἠχήσαντα. Confudit duas voces unius fere ſoni. Legendum Λίγξαντα, ἠχήσαντα— et Λίψαντα, ἐπιθυμήσαντα. Hinc Homericum illud, πολυδίψιον Ἄργος, emendandum πολυλίψιον Ἄργος, i. e. πολυπόθητον. *Multum deſideratum Argos.*

Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
Αἴκε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο,
Καί κεν ἐλέγχιστος ΠΟΛΥΛΙΨΙΟΝ Ἄργος ἱκοίμην.

Quo nihil verius. Nicander in Theriac. v. 126.

Ἢ ὅτε δὴ λίπτησι μεθ᾽ ὃν νομὸν, ἢ ἐπὶ κοῖτον
Ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίῃ κεκορημένη ὕλης.

Schol. Λίπτησιν· ἤτοι ὅταν ἐπιθυμίαν σχοίη νομοῦ. Vide Heſych. v. Λίψιον Ἄργος, ubi recte Ariſtarchus. Confer nos infra P. II. v. ΛΙΨ.*

---

* Ita in Marg. Heſych. ad v. Λίψιον Ἄργος.—Confundit duas voces, ἴψιον et λίψιον. Ἴψιον eſt βλαπτικὸν ab ἴψαι. Λίψιον autem eſt πολυπόθητον a λίψ, ἐπιθυμία. Vide Noſtrum in v. Quare ſcribendum, puto, apud Poetam πολυλίψιον Ἄργος. *Multo deſideratum Argos.*

BAYZEIN.

BAYZEIN. Ὑλακτεῖν.] Theocrit. Idyll. vi. 10.

——ἁ δὲ βαΰσδει

Εἰς ἅλα δερκομένα——

Schol. Ἀντὶ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. Τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰζδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ, ὑλακτεῖ, λέγεται.

ΚΑΧΛΑΖΕΙ — Γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων.] Theocritus vi. 12.

——τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει

Ἅσυχα καχλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Schol. Καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς ΚΑΧΛΗΚΑΣ. Vide nos ſupra p. 266.

ΚΑΧΛΙΚΟΣ. Τοῦ κόχλου.] Recte Salmaſ. ΚΑΧΛΗΚΟΣ. Et ſic Schol. ad Theocritum modo laudatus. Oppian. Hal. iii. 375.

——ἐν δὲ οἱ αἰεὶ

Τέσσαρας ἀκταίους διεροὺς κάχληκας ἱεῖσι.

Vide Heſych. v. Κάβακος ſive Κλάβακος.

ΑΝΕΒΑΛΛΕΤΟ. Προοιμιάζετο.] Ita legendum. Vide omnino Schol. ad Theocriti Idyll. vi. 20. et Merrick ad Tryphiodorum v. 468. Vel forſan legendum προοιμιάζετο. Confer Homer. Odyſſ. P. 262.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΝ. Τὸ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα καὶ

γράψαι

PARS I. γράψαι ἀποϛάσιον.] Refpexit D. Matthæum v. 31.

ΚΝΑΚΟΣ. Ψαρὸς, ἵππος.] Dele diftinctionem, et lege Κνακὸς, ψαρὸς ἵππος. — Κνακὸν, λευκὸν πυρόν. Ita recte forfan; licet κνακὸν fit πυῤῥόν. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. iii. 5. Idem ad Idyll. vii. 16. Κνακὸν — ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτȣ̃ μέλας· τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς ΚΝΗΚΗΣ· τοιȣ̃τον δὲ ϰ̀ τὸ τȣ̃ κνήκȣ ἄνθος· ἢ ψαρὸν ἢ ΠΥΡΡΟΝ. Ita legendum ex Schol. ad Idyll. iii. 5. et non, ut vulgo, κνίδης — ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. Sed fupra ἀντὶ τȣ̃, πυρὸν, fcribendum apud Hefych. τυρόν. Vide nos infra P. III. v. Πιτύνη.

ΚΕΚΡΟΠΙΔΑΣ. Ἀθηναίȣς τȣ̀ς ἀπώκιδας.] Legendum τȣ̀ς ἐκ ἀπόικιδας. Vide Hefych. v. Εὐπατρίδαι, et Fabrum in Epift. p. 14. qui nugatur.

ΕΛΙΝΝΥΕΙΝ — Στρατεύεσθαι ἢ διατρίβειν.] Scribendum Στραγγεύεσθαι vel ϛρεύγεσθαι. Hefych. Στρεύγομαι, διατρίβω. Ariftoph. Lyfift. 17.

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν.

Schol. Ἐκύπτασεν. Ἀντὶ τȣ̃, ἐϛράτευσεν· κυπτάζειν ἐϛὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. Legendum, Ἀντὶ τȣ̃, ΕΣΤΡΑΓΓΕΥΣΕΝ. Vide Ariftoph. Nub. 131. Apoll. Rhod. i. 589.

——— Διπλόα δ' ἀκταῖς
Ἦματ' ἐλινύεσκον ———

Ubi Schol. Ἐλινύεσκον. Περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον· ἢ ἐϛρευ-

ἐστρεύγοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδȣ̃. Vide Theocritum Idyll. x. 52. Scribitur ἐλίνυον apud Herodot. lib. vii. 71. p. 481. Confer nos ſupra p. 223. 250, et 324.

ΘΥΛΟΝ. Ὀλέθριον.] Scribe Οὖλον.

ΕΚΠΑΘΟΣ. Ἀπόπληκτον.] Legendum, Ἔκπαθες.

ΣΙΔΗΡΙΟΣ Δ' ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ. Ὁ ἀπὸ τȣ̃ σιδήρȣ καὶ τῶν ἄλλων ψόφος.] Lege Σιδήρειος δ' ὀρυμαγδός. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 115. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν, Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ. Τινὲς δ' ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, τῇ εὐτόνῳ· ὥσπερ καὶ, Σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ΑΨΕΑ. Αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν, ȣ̓χὶ τὰ μέλη.] Legendum, ἢ καὶ τὰ μέλη. Apoll. Rhod. ii. 199.

—— τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε ——

Ita etiam Homerus Odyſſ. Δ. 794. et Σ. 188.

—— λύθεν δὲ οἱ ἄψεα πάντα.

ΑΙΞΑΝΤΑ. Ὁρμήσαντα.] Lege Ἀΐξαντα. Heſych. Ἀΐξας. Ὁρμήσας.

ΑΙΣΣΑΙ. Λιάσσαι, ὁρμῆσαι, βρίσαι.] Duæ poſtremæ voces ſunt interpretamenta τȣ̃, Ἀΐξαι. Scribe Ἀΐξαι, ὁρμῆσαι, βρίσαι. Supra, Βρίσσαι, ſive

five Βρίσαι, ἑρμῆσαι — et Αἴζει, βίσσει. Puto legendum, Ἀΐσσει, βρίζει·

ΘΥΕΤΑΙ. Εὐθύνει, εὐφραίνεται.] Lege εὐθυμεῖ. Vide D'Arnaud ad Hefych. Atque hinc corrige Dionyf. Halicarn. de Struct. Orat. p. 162. Edit. Upton. Euripides Cyclop. 530.

Μένων νῦν αὐτοῦ, πῖνε, κ' εὐθυμεῖ, Κύκλωψ.

Vide Hefych. v. Εὐοχθεῖν, et D'Arnaud ad locum. Sed ibi nihil mutandum. Confer etiam Noftrum v. Θάλεια.

ΚΝΙΔΑΙ. Σκνῆφαι.] Scribendum ἀκαλήφαι. Hefych. Ἀκαλήφαι, κνίδαι. Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ακαληφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Hinc corrigendus Schol. ad Nicand. Theriac. v. 880. Κνίδην τὴν ακαλύζην λέγει, οὕτω γὰρ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται. Legendum, ἀκαλήφην. Vide eundem Schol. ad v. 52. Vide et Librum Περὶ Πνεύματων Ed. Valck. p. 209.

ΠΑΡΩΙΔΟΥΝΤΕΣ. Ἐκβάλλοντες.] Forfan Παρωθοῦντες. Lucian. vol. ii. p. 511. Καὶ πρωτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον. Vide Tanaquil. Fabri Lib. ii. Epift. xxxix. p. 99. Sed nihil mutandum. Ælian. Var. Hift. lib. ii. 24. Ἤδη τινὲς τὴν Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου περιφερομένην ῥώμην ἐξέβαλον. Legendum tamen Παρωθοῦντες. Vide nos infra P. I. v. Παρωθῶται.

ΑΛΕΙΣ—

ʼΑΛΕΙΣ — Συϛραφέις.] Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 34. Ἐντεῦθεν ϗ τὸ ἁλεὶς (ſpiritu aſpero) ἀντὶ τȣ̃, συϛραφέις. Vide nos ſupra p. 253.

ΤΑΜΙΣΟΣ. Ἡ πιτύα.] Corrigunt πυτία. Neſcio an recte. Theocritus Idyll. vii. 16.

—— νέας ταμίσοιο ποτοσδόν.

Ubi Schol. Ἀντὶ τȣ̃, προσφάτȣ πιτύας πνέων — Τάμισος δ' ἡ πιτύα εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐϛι πυκνȣ̃ν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ ϛρεφόμενον. Schol. ad Nicand. Alexiph. v. 370. Τȣ̃το ἄξιον θαύματος, ὅπως ἡ πιτύα διαλύει τὸ συνεϛηκὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ γάλα. Vide Heſych. v. Πιτία, quod legendum Πιτύα, niſi ex ordine literarum Πυτία præſtet. Sed et Schol. ad Theocritum Idyll. xi. 66. πιτέιαν ſcribit: ſed ibi πιτύαν ſcribendum forſan. Nicander in Alexiph. v. 320. πυετίην habet.

ΤΡΙΒΑΚΟΝ. Ἱμάτιον.] Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 17. τριβαλὸν ſcribit. Γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐϛι παλαιόν.

ΣΕΣΗΡΕ. Γελᾷ δολίως, ψύχει τȣ̀ς ὀδόντας.] Quid ſi legamus? Γελᾷ δολίως, διεϛηκὼς τὰ χέιλη ϗ τȣ̀ς ὀδόντας. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 19. Σεσαρὼς, ἀντὶ τȣ̃, ἠρέμα ἐγέλα διεϛηκὼς τὰ χέιλη. Nam iſtud, ψήχει τȣ̀ς ὀδόντας, non probo.

ΝΗΠΥΤΙΑ. Βοητά.] Legendum forſan, ἀνόητα. Infra, Νηπύτιον, νήπιον — ἀνόητον. Vox νηπυτίην eſt apud Apoll. Rhod. 3. 735.

Ἴσον

PARS I.

Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
Νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.

ΚΑΤΕΔΑΡΘΕΝ. Ὕπνωσεν.] Lege ὕπνωσαν. Apoll. Rhod. ii. 1231.

Μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.

ΑΙΑΨ. Ματαίως.] Scribe, Μάψ. Hesych. Μὰψ, μάτην, ματαίως. vel Αἶψ. Homer. Odyss. Δ. 283.

——ἢ ἔνδοθεν αἶψ ὑπακοῦσαι.

Quæ vulgo non reddunt recte.*

ΑΝΩΙΣΤΟΝ. Ἀνοήτον.] Lege ἀνυπονόητον. Schol. Apoll. Rhod. iii. 6. Ἀνωΐστως, ἀνυπονοή-τως. Et sic Hesych. in v. Ἀνωϊστί.

ΑΠΟΤΡΟΠΑΣΘΑΙ. Ἀποτρέπεσθαι.] Lege ἀποτρωπᾶσθαι Apoll. Rhod. iii. 16.

——ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.

Ubi Schol. Ἀποτρωπᾶσθαι, ἀποτρέπεσθαι. Et sic ordo literarum requirit.†

---

* Ita in Marg. — Vide an scribendum sit Αἶψ; ex Homeri Odyss. Δ. 283.

——ἢ ἔνδοθεν αἶψ ὑπακοῦσαι.

Ubi αἶψ est *frustra*, ματαίως. Vulgo enim nec scribunt nec vertunt recte.

† Ita in Marg. — Recte Is. Vossius Ἀποτρωπᾶσθαι, quod et literarum ordo requirit. Apollon. Rhod. Argon. iii. 16.

——ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.

Ubi Schol. Ἀποτρωπᾶσθαι, ἀποτρέπεσθαι.

ΦΛΕΟΣ.

ΦΛΕΟΣ. Βασκανία, φθορὰ καὶ ὁ αὔλιος φλοιός.] Legendum ὁ αὔλιος φλοιός. Infra: Φλιᾶς, τῆς θύρας παραστάδος.—Φλιὴ, πρόθυρον. Vide Homer. Odyss. P. 221. et Theocrit. Idyll. xxiii. 18. Apoll. Rhod. iii. 278. φλοιὴν vocat:

Ὦκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας
Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.

ΠΡΟΑΛΕΙ. Καταφερεῖ, καταβατῷ.] Scribendum κατωφέρει. Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 73. Διεκπροαλὲς, (lege Δι' ἐκ προαλὲς) κατώφορον, κατωφερές. Synes. Epist. cxliii. p. 524. Οἱ διὰ τὸ προάλως ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων, ἠπίστησαν ἑαυτοῖς.

ΝΕΟΣΤΙΣΙΗ. Ἑταιροίωσις.—Νεωτερισμὸς, ἔκπληξις.] Salmas. legit, Νεοστασίη, ἑταιροίωσις, νεωτερισμὸς, ἔκπληξις. Sed et legendum, ἑτεροίωσις. Vox νεοστασίη occurrit apud Apoll. Rhod. iii. 76.

——Κύπριν δὲ νεοστασίη λάβε μύθων.

Quod et vidit doctissimus D'Arnaud.

ΚΥΝΑΙΟΣ. Ἀναιδής.] Legendum, literarum ordine postulante, Κύνεος. Apoll. Rhod. iii. 641.

Ἐμπά γε μὴν θεμένη ΚΥΝΕΟΝ κέαρ——

ΠΕΡΙΠΛΑΑΣ. Περιόδους.] Lege cum Salmas. περίπλους. Schol. Apoll. Rhod. iii. 1149.

Περιπλο-

Περιπλομένας, παριȣσας· ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος. Ἔγρει καὶ τιν' ἔχοντα περίπλοον.

ΑΔΙΝΑΩΝ. Ἀθρόων, ἀπαλῶν.] Recte. Apoll. Rhod. iii. 1205.

——τὸ μὲν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ΑΔΙΝΗΣ μνημήιον εὐνῆς.

Ubi male Interpres.

ΑΔΙΝΟΝ. Οἰκτρὸν, γοερὸν, λευκόν.] Forte legendum, λυπηρόν. Schol. Apoll. Rhod. iii. 1103. Ἀδινὸν ἐνταῦθα μὲν τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρόν.

ΑΔΙΝΟΝ. Κῆρ πυκνὴν ψυχὴν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπȣμένην.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe, ἀδινὸν κῆρ, πυκνὴν ψυχὴν, ἢ τ. σ. λ.

ΑΔΙΝΟΙΟ. Γόοιο. Τȣ͂ ἀθρόως ἐρχομένȣ, ἤγȣν σφαττομένȣ.] Diſtingue Ἀδινοῖο γόοιο, τȣ͂ ἀθρόως ἐρχομένȣ.

ΑΔΑΙΤΡΟΝ. Ἀδιαίρετον.] Legendum forte, Ἀδαίετον, ἀδιαίρετον. Vox occurrit Apoll. Rhod. iii. 1032. ubi Schol. ἀδιαμέριστον.

ΠΑΡΑΘΡΑΞΙΑΣ. Παραδραμείας.] Lege παραθρεξείας. Vide Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 954.

ΕΥΠΑΛΙΝ. Ῥᾴδιον.] Lege Εὐπαλῆ. Apoll. Rhod. ii. 620.

——Ἐπεὶ

—— Ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
Εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.

Et hoc vidit eruditissimus D'Arnaud ad Hesych.

ΥΠΑΣΣΕΑ. Ἔμπροσθεν.] Recte Sopingius, Ὕπαιθα. Apoll. Rhod. ii. 737.

Κοίλη ΥΠΑΙΘΑ νάπη ——

Schol. Ὕπαιθα, τὸ ἔμπροσθεν.

ΠΗΓΥΛΙΣ. Ψυχρία, παγετώδης.] Legendum ψυχρά. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 739. Πηγυλὶς δέ ἐστιν ἡ παγετώδης, καὶ ψυχρά. Homer. Odyss. Ξ. 476.

—— νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κάκη, Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλὶς, αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.

ΟΙΑΤΑΝ. Κομήτην, οἷαι γὰρ αἱ κόμαι.] Scribe, Οἰατὰν, κωμητὴν, οἷαι γὰρ αἱ κῶμαι. Schol. ad Apoll. Rhod. ii. 139. Οἷαι δὲ, αἱ κῶμαι. Scribe Οἷαι.

ΕΠΙΡΡΟΘΟΣ. Ἰσχυρός.—Ἐπίκουρος, βοηθός.] Lege, ἰσχυρὸς, ἐπίκουρος, βοηθός. Apoll. Rhod. ii. 225.

Ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον ——

Auxiliatricem. Interpres ibi ineptit.

NAPΘ-

PARS I.

ΝΑΡΘΑΚΙΩΝΤΕΣ.——Διότι θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος. Ἡ πυρώδης οἶνος &c.] Distingue, ὁ οἶνος ἢ πυρώδης.

Οἶνος τῷ πυρὶ ἶσον ἔχει μένος ——

Ἐρατοσθένης. Est pars versiculi Eratosthenis apud Stobæum Flor. Tit. xviii. Callimacho tribuit Athenæus lib. ii. 2. p. 36. Panyasis apud eundem p. 37.

Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ.

ΠΕΡΙΡΡΥΔΗΣ. Περικεκλασμένος.] Legendum περιῤῥηδής. Homer. Odyss. Χ. 84.

——— περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθεὶς ———

Apoll. Rhod. i. 431.

Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

ΘΟΟΝ. Ὀξὺ, λαμπρόν.——ΘΟΩΣΑΙ. Ὀξῦναι, λαμπρῦναι, ποιῆσαι.] Lege λαμπρῦναι, λαμπρὸν ποιῆσαι. Vide Apoll. Rhod. i. 743. ubi τὸ θοὸν non capiunt Interpretes. Homer. Odyss. I. v. 327.

——— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον ———

ΗΛΑΙΝΕΙΝ. Μωραίνειν. Et infra, ΗΛΑΙΝΟΜΕΝΩ. Ὀδυνωμένῳ.] Legendum forsan ὀδευομένῳ. Theocr. Idyll. vii. 23.

Οὐδ'

PARS I.

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται.
Ubi Schol. Ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται.

ΑΡΒΥΛΑΙ. Εἶδος ὑποδήματος.] Melius, Ἀρβύλη. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 26. Ἀρβύλη δ' εἶδος ὑποδήματος. Ἀρβύλις vocat Theocritus.

ΥΣΠΛΗΓΑ. Τὸ ῥόπτρον τῆς σφραγῖδος.] Recte corrigunt τῆς παγίδος. Theocr. Idyll. viii. 58.

Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ ——— ———

Ubi Schol. Ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. Vide Hesych. v. Ῥόπτρον.

ΛΑΜΠΟΥΡΙΣ. Ἀλώπηξ.] Schol. ad Theocr. Idyll. viii. 65. scribit λαμπουρίς. Λαμπουρὶς, inquit, ἡ ἀλώπηξ.

ΣΥΝΟΦΡΥΣ. Μεγαλόφρων, μεγάλαυχος.] In hoc posteriori sensu vox accipienda forsan apud Theocr. Idyll. viii. v. 72. Σύνοφρυς κόρα. *Puella jactabunda, derisoria.* Licet aliter longe intelligat Scholiasta. Sequitur enim

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ.
Nihil acerbe respondi. Adeo ut nihil opus emendatione Heinsii, μικρόν. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 50.

ΖΩΜΗΡΥΣΙΝ. Ζωμοῦ ἀρυστρίς.] Legendum Ζωμήρυσις, ζωμοῦ ἀρυσίς. Hesych. Ἀρυστεῖς, τὰς ἀ-

PARS I. πνευςὶ πόσεις. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυςῆρας καὶ ἀρυςίχυς ἐκάλυν. Idem: Κύταρον, ζωμήρυσις.

ΦΑΛΑΡΟΣ. Φαλιὸς, Φαλακρὸς, λευκομέτωπος, λευκὸς καὶ Φαλέον.] Forſan ſcribendum λευκὸς ἢ βαλιὸς, ſive βάλιος. Schol. Theocr. Idyll. viii. 27. Τὸ Φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγυσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Vide Procop. Gotth.

ΚΡΑΥΓΗ. Βοὴ, ἢ νόσημά τι παιδίοις ἐπιΦερόμενον, ὃ καταβλάπτει τοῖς παιδίοις. Καὶ γὰρ ἡ κραῦξ ἐριΦιακρὶς ἐςιν ἡ λεγομένη βασκανία.] Scribe καὶ γὰρ ἡ κραῦξ σεριΦία ἀκρὶς ἐςὶν ἡ λεγομένη βασκανία. Schol. ad Theocr. Idyll. x. 18. Ἀρίςαρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκύργυ Αἰσχύλυ, τὴν ἀκρίδα Φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίγνεσθαι. Scribitur et γλαῦξ. Vide Heſych. v. Κρίγη. Vocatur etiam μάντις Theocrito Idyll. x. 18. et σεριΦία γραῦς. Vide Heſych. v. Γραῦς ἔριΦος. ubi legendum σέριΦος, ut docti animadverterunt.

ΣΤΑΘΕΝ, Μένος. Τεκμαιρόμενος.] Scribendum Σταθμευμένος, ſive σταθμωμένος. Heſych. Σταθμήσασθαι, συμβαλεῖν, εἰκάσαι. Herodot. lib. vii. 237. p. 458. Ἐκ τύτυ ςαθμώμενος. Vide nos infra P. II. v. Σταθὲν μένος.

ΜΑΛΘΗ. Μ μαλαγμένος κηρὸς, ἡ μαλακία, ἢ τρυΦερή.] Lego τρυΦή. Vide omnino Schol. ad. Theocr. Idyll. vii. 105.

ENE-

ΕΝΕΒΡΙΜΗΣΑΤΟ. Ὠργίσθη, ἐτάραξεν.] Optime notavit locum D. Joannis, xi. 33. quo respexit Hesychius. Sed et occurrit apud D. Matth. ix. 30. atque alio omnino sensu.

ΑΚΑΝΘΥΛΛΙΣ. Στρουθοῦ γένος.] Scribitur et Ἀκανθιλίς. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 141. Ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν· λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες.

ΘΡΙΝΑΞ. Πτύον σίτου, ἢ τρίαινα.] Scribitur et Θρινάκη. Vide Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 156.

ΑΜΑΛΛΑ. Δράγματα —— Δράγματα δύο, ὡς φησὶ Ἴστρος, Φιλήτας δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων.] Schol. ad Theocr. Idyll. x. 44. Ἀμάλη δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατόν, ἢ καὶ διακοσιῶν. Quare emendandus Hesychius.

ΑΜΑΛΛΟΤΗΡΕΣ. Οἱ τὰς ἀμαλλας δεσμεύοντες.] Recte Guyet. Ἀμαλλοδετῆρες. Theocritus Idyll. x. 44.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα ——

Vide nos supra p. 247.

ΕΥΚΤΟΝ. Εὐχῆς ἄξιον.] Theocr. Idyll. x. 52.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

 Schol.

 Schol. Εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. Ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητος.

ΑΙΡΕΤΙΩ. Προσλαμβάνω.] Recte corrigunt Αἱρετίζω. D. Matthæus xii. 18. Ἰδὲ, ὁ παῖς με, ὃν ἡρέτισα. Malala in Chron. p. 3. Καὶ ὁ μὲν ἐν σκηναῖς κατοικεῖν, κτηνοτροφεῖν τε, καὶ γεωργεῖν ἡρετίσατο. Hesych. Αἱρετιεῖ με.

ΣΑΤΟΝ. Σιτικὸν μέτρον.] D. Matthæus xiii. 33. Ὁμοία ἐςὶν ἡ βασιλεία τῶν ὀρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρε σάτα τρία.

ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Τὸ μὴ ἐνδιδὲν, σκληρὸν, τέρσεν γὰρ τὸ ἁπαλόν.] Ἀντὶ τε, τέρσεν, lege cum Salmaſ. τέρεν. Eadem fere habet Schol. Theocr. Idyll. x. 7. Ἀτεράμνες γὰρ τὲς σκληρὲς φασὶ, τὲς μὴ τέρενας· ἐπεὶ ΤΕΡΕΝ ΤΟ ΑΠΑΛΟΝ.

ΑΤΕΡΕΜΝΑ. Ἢ ἀτεράμονα*, τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια.] Schol. ad Theocritum, ut ſupra: Ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα. Ariſtænetus lib. ii. Epiſt. xx. Ὡς φιλόνεικος, εἶπεν, ὑπάρχεις καὶ λίαν γύνη· ὡς ἀτεράμων, ὦ γῆ καὶ θεοί. Themiſt. Orat. i. p. 5. Ἀλλ' ἐγὼ νωθής τις πρὸς παιδείαν ἔφυν καὶ ἀτεράμων.

* Ita in Marg.—Schol. ad Theocr. Idyll. x. 7. Καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα. Quare et hic legendum ἀτέρεμνα ἢ ἀτέραμνα.

ΑΣΚΑΛΑ.

ΑΣΚΑΛΑ. Ἀκάθαρτα.] Respexit locum Theocriti Idyll. x. 14. PARS I.

Τοιγάρ τοι πρὸ θυρᾶν μεῦ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΑΛΙΤΡΟΝ. Ἁμαρτωλόν, ἄδικον.] Theocritus Idyll. x. 17.

Εὗρε Θεὸς τὸν ἀλιτρόν ——

ΠΕΠΑΣΘΑΙ. Κεκτῆσθαι.] Theoc. Id. x. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Schol. Τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

ΖΩΜΕΥΜΑΤΑ. Ὑποζώματα, σχοινία κατὰ μέσον τὴν ναῦν δεσμευόμενα.] Ita distinguendum. Confer D. Lucam in Act. Apostol. xxvii. 17.

ΚΑΝΑΧΙΖΕΝ. Ἐψόφει, ἐφώνει.] Scribitur et καναχέω. Theocritus Idyll. ix. 27.

—— ὁ δὲ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

ΟΛΟΦΥΚΤΙΣ. Τὴν φλυκταίναν, οὐκ εὖ.] Theocritus Idyll. ix. 30.

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.

Schol. Ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. Λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ΟΛΟΦΥΚΤΙΔΑ. Quare errat, opinor, Hesychius. Vocabatur et ψυδράκιον. Vide Schol. ad Theocritum, et Schol. ad Lucian. Macrob. vol. ii. p. 42. Edit. Grævii.

PARS I.

vii. Occurrit vox ὀλοφυγδὸς apud Nicandrum Theriac. v. 682.

Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσὶ χίμετλα.

Quæ ſequuntur apud Heſych. corruptiſſima ſunt.

ΟΓΜΟΥΣ. Τὰς αὔλακας, διὰ τὸ ὀγμὰς εἶναι.] Schol. ad Theocr. Idyll. x. 2. Ὄγμον, τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. Scribendum igitur apud Heſychium ΤΑΣ αὔλακας.

ΚΑΚΤΟΣ. Ἄκανθα.] Theocritus Idyll. x. 4.

—— ἀλλ᾽ ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.

Schol. Κακτὸς δὲ, εἶδος ἀκάνθης.

ΑΥΛΙΔΑ. Λιμένα.] Portum ſcilicet illum celeberrimum ubi naves ſolverunt Græci, Iphigenia mactata.

ΕΓΧΟΥΣΑ. Ῥίζα τὶς, παρ᾽ ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες.] Corrigunt ἐρυθραίνονται. Sed altius latet ulcus. Scribe, Ῥίζα τὶς, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Lucian. Imagin. p. 6. Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, (lege ἐνερυθὲς) οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. Homer. Odyſſ. Σ. 171.

Χρῶτ᾽ ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς.

ΚΗΝΣΟΣ.

ΚΗΝΣΌΣ. Βοτάνη τὶς, τὸ δὲ τέλος κικὸς διὰ τȣ̃ ί.] Emendant κιντὸς, vel κένσ@ διὰ τȣ̃ ε.] D. Matthæus xvii. 25. Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμϐάνȣσι τέλη ἢ κῆνσον. Ita ſcribitur.

ΜΥΛΗ ——Οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος, τὸ δὲ ἄνω ὄρος.] Legendum, ὁ δ' ἄνω ὄνος. Heſych. Ὄνος ὁ ἀνώτερος λίθος τȣ̃ μύλȣ. D. Matth. xviii. 6. μύλος ὀνικός.

ΘΡΙΑΛΛΙΣ. Ἐσχάρα——Καὶ τῶν φυομένων τὶ, ἐξ ȣ̃ ἐλλύχνια γίνεται.] Vocabatur nempe φλόμος. Heſych. Φλόμος, πόα τις ἣ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίȣ χρῶνται· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θρυαλλίς. Recte igitur θρυαλλὶς legunt in ſuperiore loco. Vide Heſych. v. Ἀγαλλὶς et Αἰθιοπίς.

ΠΕΤΕΥΡΟΝ. Σανὶς ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται.] Ita utitur Theocr. Idyll. xiii. 13.

Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.

Ad quem locum vide Scholiaſtam. Confer etiam Schol. ad Nicandri Theriac. p. 15.

ΕΥΔΡΩΣ. Εὐθέτως, βεϐαίως.] Scribe Εὐέδρως. Theocr. xiii. 21.

—— εὔεδρον ἐς Ἀργώ.

ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ. Θεόπεμπτος, θεῖον δύσονται ἀγῶνα.] Hæc male conjunctim ſcribuntur. Scribe,

PARS I.

Scribe, Θεῖος ὄνειρος, θεόπεμπτος.——Θεῖον δύσενται ἀγῶνα, τὸ τῶν θεῶν ἀγώνισμα, ἐν ᾧ αὐτῶν τὰ ἱερά.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΑΓΡΑ. Σοφοκλῆς Δανάῃ·
Γόνον τε μήλων ἢ ἀφροδισίαν ἄγραν.] Ad purificationem quandam hæc pertinebant, ut ſcimus ex Heſychio, qui per ἀφροδισίαν ἄγραν ab aliis περδίκας intelligi ſcribit, quippe qui in purificatione uſui erant. Ipſe autem *ſues* intelligit, ut quæ ad Venerem procliviores erant. Forſan tamen περιστεραὶ, *palumbæ*, hic intelligendæ ſunt; quæ ſunt *aves Veneris*, atque in purificatione uſui, ſaltem apud Judæos. D. Lucas ii. 22. Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν——δοῦναι θυσίαν, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν. Propertius Lib. iii. Eleg. ii. 31.

Et Veneris dominæ volucres mea turba columbæ
Tinguunt Gorgoneo punica roſtra lacu.

ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΣ. Μάχιμος, φίλερις. Φιλονεικία γὰρ, ἡ μάχη.] Ita recte forſan. Melius tamen, cenſeo, νεικία γὰρ, ἡ μάχη.

ΡΟΔΩΝΙΑ——Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὕτη.] Lego, γυναικὸς αἰδοῖον. Vide Heſych. v. ῥόδον. Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 10. Ῥόδων δὲ τῆς γυναικείας ἥβης· παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. Vide Dan. Heinſium ad locum.

ΤΡΟ-

ΤΡΟΦΑΛΛΙΣ. Τυρὸς μακρός.] Scribe, τυρὸς πηκτός. Vide Hefych. v. Περιτρεφέτο. Schol. ad Theocr. Idyll. xi. 20. Τυρȣ̃ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀτλικοὶ τροφαλίδα καλȣ̃σι. Ubi nota vocem iftam una λ fcribi. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 697. Στροφάλιγγα. Ἣν ἡμεῖς ΣΤΡΩΦΑΛΙΔΑ λέγομεν. Hic forfan fcribendum στροφάλιδα, quod idem ac τροφαλίδα. Sed fine dubio legendum eft apud Hefych. Τυρὸς ΜΑΛΑΚΟΣ. Vide Noftrum v. Τρυφαλίδες. Recte tamen τυρὸς μακρός. Schol. ad Ariftoph. Vefp. v. 834. Τροφαλίδα. ΕΠΙΜΗΚΗ τυρόν.

ΡΩΘΥΝΕΣ. Μυκτῆρες.] Recte corrigit Junius, ῥώθωνες. Schol. ad Theocr. xi. 33. Σιμός ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥίνα, καὶ ἀνεστηκότας τȣ̀ς ΡΩΘΩΝΑΣ.

ΨΙΧΑΙ. Αἱ ἀποπίπλȣσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων ψιχίαι.] D. Matthæus xv. 27. Τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπ͂όντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

ΘΑΛΥΣΙΑΙ. Αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί.] Recte emendant, Θαλύσια. *Fructuum primitiæ.* Hinc Cereris feftum Θαλύσια dictum. Schol. ad Theocr. Idyll. vii. 3. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλȣν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Vide et Schol. ad v. 31. ubi legendum, cenfeo, apud Theocr, Θαλύσιασ'. *Ad Thalyfia.*

APTI-

PARS I

ΑΡΤΙΣΑΣΘΑΙ. Παρασκευάσασθαι.] Theocritus Idyll. xiii. 43.

Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο.

Ubi Schol. Ἡτοίμαζον. Εὐτρέπιζον.

ΦΥ ΧΕΙΡΙ. Ἐμπεφυκότως λίξας τῇ χειρὶ.] Forsan ἔλιξε τῇ χειρί. Theocritus Idyll. xiii. 47.

—— ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.

Schol. Ἐνεπλάκησαν τῇ χειρί. Euripides in Androm. 426.

Λάβεσθέ μοι τῆσδ', ἀμφελίξαντες χέρας,
Δμῶες ——

Sed denique forte scribendum ΕΔΡΑΞΕ τῇ χειρί. Sic Themistius Orat. xiii. p. 290. Κἀκεῖνο μόνον νομιζόντων τὸ ἀληθὲς ὃ ἐστὶν ἐπιδράξασθαι ταῖν χεροῖν. Aristænetus Lib. i. Epist. iii. p. 20. Τῇ χειρὶ κατεδηξάμην. Lege κατεδραξάμην. Vide nos infra P. III. v. Κουρὶξ αἰνομένους.

ΑΜΥΧΗ. Ἐπιπόλαιον ἕλκος.] Schol. ad Theocr. Idyll. xiii. 71. Ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί. Vide Hesych. v. Γραπτὺς et nos infra P. II. ad istam vocem. Vocabatur et Ἄμυξ. Hesych. Ἄμυξ, ἀμυχή. Item et ἀμυχμός. Theocr. Idyll. xxiv. 124.

—— ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν.

ΚΥΝΟΘΑΡΣΗΣ. Ἀναιδής.] Vox occurrit apud Theocrit. Idyll. xv. 53.

Ὀθὸς

Ὀθὸς ἀνεστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσής. PARS I.

ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΕΙ — Σκέπει, φυλάττει.] Theocrit. Idyll. xv. 75. Ἄμμε περιστέλλων —— *Nos conſervans.*

ΚΝΑΣΑΙ. Ὀλέσαι, λυπῆσαι.] Theocrit. Idyll. xv. 88.

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι ——

Me enecabunt. Inepte Schol. Ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τοῦ, διαλέγουσι. Vide notas noſtras ad Theocritum. Male corrigit Heinſius. Scribendum apud Heſych. Κναῖσαι. Euripid. Heracl. 297.

Ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.

Herodot. p. 385. Ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδέ μιν κνίζει;

ΦΛΙΨΕΤΑΙ. Ἀποθλιβήσεται.] Homer. Odyſſ. P. 221.

Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους.

Eſt vox Æolica, ut diſcimus ex Euſtathio. Vide Caſaubon. ad Theocrit. cap. 16. Legendum apud Theocrit. 15. 79. Φλίβεται.

ΠΛΑΘΑΝΟΝ. Κύκλον, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας.] Lege πλάσσουσιν ſive πλάττουσιν. Theocrito πλαθάνη, Idyll. xv. 115.

—— ἐπὶ

—— ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται.

Schol. Πλαθάναι δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσιν τοὺς ἄρτους. Vide nos supra v. Πλάκα. p. 280.

ΑΤΡΥΤΟΝ. Ἄπονον, ἄκοπον, ἄπληστον.] Scribendum potius, ἄπλητον sive ἄπλετον. Hesych. Ἄπλετον, πολὺ, μέγα. Theocrit. Idyll. xv. 7.

Ἁ δ' ὁδὸς ΑΤΡΥΤΟΣ ——

Ubi Schol. Ἡ δ' ὁδὸς πολλή.

ΕΚΑΣΤΕΡΩ. Πορρωτέρω.] Theocritus Idyll. xv. 7. habet ἑκαστοτέρω, et Schol. πόῤῥω.

ΝΕΟΚΟΡΟΣ. Ὁ τὴν ἐκκλησίαν κοσμῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαροῦν.] Lego ἐκκλησίαν κορῶν, κορεῖν. Vide nos infra P. I. v. Ναοκόρος.

ΘΟΛΙΑ Πέτασος εἰς ὀξὺ συνηγμένος, σκιάδιον.] Theocrit. Idyll. xv. 39.

Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν —

Ubi vide Schol. Confer et Valef. ad Harpocrat.

ΚΡΟΤΤΑ. Ἐκπεπαυμένα, εὐτίνακτα, ἀποτετριμμένα.] Recte Salmas. Κροτητα. Sed et lego ἐπαινόμενα, εὐτίνακτα. Hesych. Κροτήσουσιν, ἐπαινέσουσι. Recte et exponit Hesych. ἐπιτετριμμένα, trita, subacta. Vide Theocrit. Idyll. xv. 49. et Schol. ad locum.

ΗΡΩΗ-

ʽΗΡΩΗΣΟΥΣΙΝ. Μεθύσουσιν.] Recte D'Arnaud, μεθήσουσιν. Theocritus Idyll. xiii. 74.

Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.

Ubi Schol. Ἠρώησεν, (ita fcribendum recte cum fpiritu levi) ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖσθαι. Lege apud Hefych. Ἐρωήσουσιν. Refpexit Theoc. Idyll. xxii. 174.

Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης.

Manus continebunt ab odiofa pugna.

ΔΙΦΡΑΞ. Κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος.] Refpexit, opinor, locum Theocr. Idyll. xiv. 41.

—— μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα.

Ubi Schol. Μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακῶς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις. Scribe Συρακουσίαις. Refpicit locum in fequenti Idyll. quod *Syracufiæ* infcribitur. Sic v. 2.

—— ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον ——

Item v. 28.

—— αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην.

ΔΙΚΛΙΔΟΣ. Δίθυρος.] Legendum διθύρου. Theocritum ante oculos habuit, Idyll. xiv. 42.

Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος ——

Schol. Τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. Scribendum quoque apud Hefych. Δικλίδος. Homer. Odyff. P. v. 268.

—— θύραι

PARS I.

——θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ
Δικλίδες——

ΑΗΔΟΝΟΣ. Νεοσσὸς, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.] Scribe Ἀηδόνιευς, ἀηδόνος νεοσσός. Theocrit. Idyll. xv. 121.

Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.

Ubi Schol. Οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

ΜΙΞΟΒΑΡΒΑΡΟΣ. Οὔτε βάρβαρος, οὔθ' ἕλλην, ἀλλ' ἀμφοτέρων μετέχων.] Vox eſt loco non ſuo. Extat apud Platon. in Epitaphio, et Longinum.

ΘΑΜΝΟΣ — Καὶ ἡ συνεχὴς φυτεία, καὶ ἡ περιοχὴ τῆς ἐλαίας καὶ ὅρμοι (lege ὄγμοι) καὶ οἱ σύμφυτοι ἢ δενδρώδεις.] Legendum, σύμφυτοι ΤΟΠΟΙ ἢ δενδρώδεις. Heſych. Θάμνοι — Οἱ σύνδενδροι τόποι. Heſych. Ὄγμος, ἡ ἐφεξῆς φυτεία. Vide Cl. D'Arnaud ad Heſych. Confer Schol. ad Oppian. Hal. i. 625. et nos infra P. II. v. Θάμνος. Sed forſan καὶ ὀρεινοὶ τόποι καὶ σύμφυτοι. Vide Heſych. v. Νάπη.

ΟΔΟΙΔΟΚΟΣ. Κλὼψ, ἐνεδρευτὴς, κακοῦργος, ἔνοδος, λῃστής.] Scribo, ἐνόδιος λῃστής.

ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ. Ἐπὶ κινδύνου.] Theocr. Idyll. xxii. 6.

——ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων.

ΠΥΡΕΙΟΝ.

ΠΥΡΕΙΟΝ. Ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.] Homer. Hymn. in Mercurium v. 111.

Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκε.

Apollon. Rhod. i. 1184.

—— τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήια δινεύεσκον.

Schol. Πυρήια γὰρ ταῦτα φησὶ τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν, ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς. Sophocles Philoct. 35.

—— ΠΥΡΕΙ' ὁμοῦ τάδε.

Ollæ reddit Interpres. Schol. Πυρόβολα. Theocritus Idyll. xxii. 33.

—— πυρεῖα τε χερσὶν ἐνώμων.

Ubi minus recte reddunt. Vide omnino Casaubon. Lect. Theocr. cap. xx. et Cl. Kuhn. ad Polluc. lib. x. §. 133. Aliter tamen accepit Lucian. Ver. Hist. lib. i. p. 659. Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. Ubi Schol. Πυρεῖα. Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. Ita Synesius Epist. cxxxix. p. 508. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς μετὰ τὴν ἱερὰν σοῦ ψυχὴν, ἀποτέκοιμι τοῦ νοῦ φωτοειδὲς ἔγγονον; Vox πυρέθροις occurrit apud Nicand. Theriac. sub fin.

Ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἴριδος ἐνδέ τε νάρδου
Ῥίζαι, χαλβανίδες τε σὺν αὐαλέαισι πυρέθροις
Εἶεν ——

An *herba*, an *ignitabulum*?

ΣΦΥΡΗ-

PARS I.

ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΣ. Σφύραις ἐληλασμένος, ἐ χωνευτός.] Lege ἐληλαμέν℗. Theocritus Idyll. xxii. 47.

—— ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΣ οἷα κολοσσός.

Respexit Theocritum Philostrat. p. 845. Vox occurrit apud Lucian. de Conscrib. Hist. et Herodot. lib. vii. 69. p. 405. Τὴν (Ἀρτυςώνην) μάλιςα σέρξας τῶν γυναικῶν Δαρεῖος, εἰκὼ χρυσέην σφυρήλατον ἐποιήσατο.

ΠΙΤΥΛΟΥΣ. Οἱ ἀλεῖπται τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν.] Lego, Οἱ ἀθληταί. Theocr. Idyll. xxii. 127.

Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον.

Scribebatur et πύτιλος. Vide nos infra p. 354. et Hesych. v. Πίτυλος sive Πύτιλος, ubi emendationem nostram firmare videtur.

ΝΕΥΜΑΙ. Ἥξω, ἐπανήξω.] Theocrit. Idyll. xviii. 56.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον ——

ΝΕΟΛΑΙΑ. Νέον ἄθροισμα.] Recte Guyet. νέων. Theocr. viii. 24. Θῆλυς νεολαία. Ubi Schol. Dan. Heinsii, ὁ ἐκ νέων λάος.

ΤΡΑΦΕΡΗΝ. Ξηρὰν, τὸ γὰρ πῆξαι, θρέψαι λέγεσιν.—Τραφερὸν, πηκτὸν, τρόφιμον, λευκὸν, ξηρὸν, πεπηγμένον.] Scribendum, censeo, Τραφερὴν, ξηράν.

ξηράν.—Τραφερὸν—πεπηγμένον· τὸ γὰρ πῆξαι, θρέψαι λέγȣσιν. Vox occurrit Theocrit. xxi. 44: PARS I.

Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξετο ——

Interpres; *Ex grandibus. Ex bene ſaginatis.* Vide Heſych. Τρέφα, et nos infra, p. 354.

ΚΝΩΔΑΛΑ. Κυρίως τὰ θαλάτὶια θηρία.] Atque ita Theocr. xxi. 48.

—— περὶ κνώδαλον εὗρον ἄγωνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ——

ΜΙΣΗΤΗΝ. Τὴν καταφερῆ λέγȣσιν—Μισητήν.] Hæc ſunt uno ductu legenda: Μισητὴν τὴν καταφερῆ λέγȣσιν·

Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται.

Legendum, καλωφερῆ. Schol. Biſet. ad Ariſtoph. Aves v. 1619. Μισήτην δ᾽ ἔλεγον τὴν κατωφερῆ. Vide omnino locum.

ΕΡΡΗΓΑΣΙ. Φοβȣνται.] Recte Salmaſ. Ἐῤῥίγασι. Theocr. xvi. 77.

Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ΕΡΡΙΓΑΣΙΝ.

ΙΤΑΙΑΙ. Αἱ ἀσπίδες, διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης καλασκευασθῆναι.] Lego, Ἰτεαῖαι, ab Ἰτέα ſcilicet. Theocr. aliter ſcribit Idyll. xvi. 79.

Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν.

ΑΛΔΙΣΚΟΝΤΟΣ. Αὐξανομένȣ.] Lege Ἀλδήσκοντος. Theocritus xvii. 78.

Λήιον ἀλδήσκȣσιν ——

PARS I.

ΚΤΕΑΤΙΣΑΣΘΑΙ. Κτήσασθαι.] Theocritus xvii. 105.

—— τὰ δὲ κἑατίζεται αὐτός.

Ubi inepte Scholiaſtes. Vide et Idyll. xvii. 119.

ΠΥΞ. Ἱμαντωμένην κλίνην.] Recte. *Pugnam quandam cum cæſtibus.* Heſych. Κλίναι, τροπαὶ τῶν μαχομένων.

ΦΟΙΝΙΞ. Τὸ δένδρον Φοίνικος, νέον ἔρνος, καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι.] Diſtingue, Φοίνιξ, τὸ δένδρον. Φοίνικος, νέον ἔρνος. Eſt pars verſiculi Homer. Odyſſ. Z. 163. Heſych. ſupra: Φοίνικος ἔρνος, περιφραστικῶς τὸν φοίνικα. Priorem locum reſpexit. Quod autem explicat, ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι, Theocrit. xxii. 195.

—— Φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.

Confer eundem Idyll. xxv. 128.

ΠΙΤΥΛΟΣ — Συστροφὴ τῆς χειρὸς ὅταν πικρῶς ἐπιφέρηται.] Lege cum Sopingio πυκνῶς. Heſych. Πίτυλος, (legit Salmaſ. ex ordine literarum πύτιλος) ἡ συστροφὴ τῆς χειρὸς ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. Euripides Heraclid. v. 837.

Τὰ πρῶτα μὲν νῦν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
Ἐῤῥηξαθ' ἡμᾶς ——

Vide Eurip. Iphigen Taur. v. 308. et Alceſt. v. 810.

ΤΡΕΦΕΙΝ. Ἔχειν, πηγνῦναι.] In hoc ſenſu occurrit apud Theocrit. Idyll. xxv. 106.

—— ἄλλος

——— ἄλλες τρέφε πίονα τυρόν.

Hesych. Περιτρέφετο, περιέπηγσετο. Hinc legendum apud Homer. Iliad. E. 903.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ κυκόωντι.

Vulgo περιςρέφεται. Vide et nos supra p. 352.

ΑΤΙΜΑΓΕΛΑΣ. Ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυπολαττόμενος.] Ita recte legitur apud Theocrit. Idyll. xxv. 132.

Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκονται ἐριθηλέα ποίην.

ΟΥ ΑΛΑ. Οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα.] Scribendum, Οὐδ' ἄλα, et sic extat apud Homer. Odyss. P. 455.

Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιςάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης.

Item apud Theocrit. Idyll. xxvii. 60.

Φῄς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕςερον οὐδ' ἄλα δοίης.

Ubi vide doctissimum Casaubonum. Quod autem scribit, φλογίσματα ἄρτων, vocabantur etiam φλογώματα. Hesych. Φλογώματα, τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα.

ΑΒΛΑΔΕΩΣ. Ἡδέως.] Lege Ἀβλαβέως. Theocrit. xxiv. 96. ἀβλαβὲς ὕδωρ. *Puram, dulcem aquam.* Sed ista vox ἀβλαβὲς solennis, opinor, in rebus lustrationi inserviendis. Hinc

 Hesych.

PARS I. Hesychius: Ἀϐλαϐύνιον, σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βίϐλων πρὸς καθάρσιν ἦσα. Vel forsan legendum, Ἀϐλαϐέως, ἀδεῶς.*

ΜΕΛΕΔΩΝΕΥΣ. Ὁ φύλαξ.] Theocritus Idyll. xxiv. 104.

——— μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.

ΤΥΝΝΟΣ. Μικρός.] Theocr. xxiv. 137.

Αὐτὰρ ἐπ' ἄμαλι τυννὸν ἀνεὺ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.

Vide Callimach.

ΦΡΑΔΗ. Φράζε, λέγε.—Φρονήσει, συνέσει.] Lege et scribe uno ductu: Φράδη, Φράζε, λέγε, Φρονήσει, συνέσει. Theocrit. xxv. 52.

——— ΦΡΑΔΗι τίνος ἐνθάδ' ἱκάνεις.

Consilio reddit Interpres. Pindar. Olymp. Od. xii. 13.

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

---

* Ita in Marg. — Scribendum, Ἀϐλαϐέως. Voce utitur Maxim. Philosoph. Περὶ Καταρχῶν v. 10. apud Fabric. Bibl. Græc. vol. viii. p. 416.

Ἀϐλαϐέως δ' οἶκον τε φίλους τ' εἰσόψεαι αὖτις.

Theocrit. xxiv. 96. ἀϐλαϐὲς ὕδωρ. *Puram aquam.* Forsan scribendum, Ἀϐλαϐέως, ἀδεῶς. Sed recte habet illud ἡδέως. Julian. Orat. vi. p. 191. ἀϐλαϐῶς καὶ ἀνεπαχθῶς. Vide et Suidam v. Λύγος. Theognis apud Stobæum p. 821.

Ζώειν ἀϐλαϐέως μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Homer. Hymn. in Mercur. v. 83.

Ἀϐλαϐέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα.

BABA-

PARS I.

PABATTEIN. Ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν, τινὲς δὲ τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν καὶ φράσσειν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν.] Scribendum, καὶ θράσσειν ſive θράττειν τοῖς ποσὶ καὶ ἀράσσειν. Error ortus ex ſimilitudine Θ et Φ. Heſych. Θράττειν, ἐνοχλεῖν, ταράττειν—Θραττεύομαι, (lege Θράττομαι) συντρίβομαι, συγκόπτομαι.

ENETYΛΙΞΕΝ. Ἐνείλισσεν.] Reſpexit Matthæum, xxvii. 59. Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ. Theocrit. xxiii. 54.

—— οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν ——

ΕΥΤΥΚΑΖΟΝ. Εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον.] Legit Salmaſ. Εὐτύκισον. Sed et legendum, εὔτυκον ἔχε, ἕτοιμον ἔχε. Theocrit. xxiv. 86.

Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω.

Vide Spanhem. ad Callimach. Reſtituenda iſta vox Herodoto lib. i. p. 50. Εὔτυκα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἑτοῖμα. Vulgo male legitur εὔτυκτα. Vide Cl. Hemſterhuſ. ad Polluc. lib. x. §. 148. p. 1331.

ΑΧΡΕΙΟΝ ΙΔΩΝ—Καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασε, τὴν μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν δηλοῖ.] Sic Theocrit. Idyll. xxv. 72.

Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.

 Scribe

Scribe apud Hesych. Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. Est ex Odyss. Σ. 162. Nicand. Theriac. v. 777.

—— παραπλῆγες δὲ καὶ ΑΦΡΑΣΤΟΝ γελόωσιν.

Ita legendus iste locus. Vulgo male ἄφρασοι.

ΑΡΡΗΝΕΣ. Ἄγριον, δυσχερές.] Vox occurrit Theocrit. xxv. 83.

—— ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.

ΑΡΡΗΣΑΙ. Ἀβελῆσαι, ἀπαγορεῦσαι.] Lego Ἀῤῥηνῆσαι. Hesych. supra: Ἀῤῥήνειν, λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. Scribendum puto, Ἀῤῥηνεῖν. Unde ἀῤῥηνῆσαι.

ΑΝΥΣΙΣ. Περαίωσις.] Theocrit. xxv. 93. Οὐδ' ἄνυσίς. *Neque modus, neque finis.* Vide nos supra p. 310.

ΑΡΑΡΙΣΚΕ. Περιάρμοζεν..] Theocrit. xxv. 103.

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε ——

ΠΕΦΙΜΩΣΟ. Παῦσον, φιμώθητι.] Respexit D. Marci locum, iv. 39. Καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο.

ΡΕΘΟΣ. Πρόσωπον, παρειά.] Theocrit. Παιδικοῖς v. 16.

Κ' ΑΙ ΜΕΝ σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος.

Ita

Ita legendum. Vulgo καὶ μήν. Confer Idyll. ii. 124. PARS I.

ΠΡΟΣΙΤΟΝ. Ὁ δυνατα̣ί τις προσελθεῖν.] Corrigit Palmer. ᾧ δύναται. Reſtituenda, opinor, iſta vox Theocrito Παιδικοῖς·

Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον.

Lego, ποτιτώτερον, i. e. προσιτώτερον. *Facilioris acceſſus. Benigniorem. Blandiorem.* Contra, ἀπρόσιτον, et ἀπρόσικτον. Vide nos infra v. Ἀπρόσιτος.

ΑΚΙΚΥΣ. Ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κατὰ στέρησιν, ἤτοι τοῦ κινεῖν, ἢ τῆς κίκυος, ἥ τις περὶ τὴν κίνησιν λέγεται ἴσχουσα.] Lego, ἰσχὺς οὖσα. Heſych. Κίκυς, δύναμις. Idem: Ἰσχὺς δύναμις, καὶ μύρμηξ. Forſan igitur Κίκυς erat quoque μύρμηξ. Cæterum ἄκικις occurrit Theocrito Epigr. xi.

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνακὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄκικις ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΦΡΥΚΤΟΡΙΑ. Πυρκαΐα, πυρσεία.] Recte corrigunt, Φρυκτωρία. Ita ſcribit Autor de Mundo, cap. vi. Φρυκτωριῶν τε ἐποπτῆρες.

ΣΧΑΣΤΉΡΙΑ. Ὁρμητήρια.] Legitur et Σχαστηρία. Autor de Mundo cap. vi. Ὥσπερ ἀμέλει δρῶσιν οἱ μεγαλότεροι διὰ μιᾶς ὀργάνου χαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες. Heſych. Χαστηρία, τῇ ἀνειργούσῃ. Quid ſi legamus?

Σχαστη-

PARS I. Σχαστηρία, τῇ ἐνεργείᾳ. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 106. Το δὲ χασάμενος, ἀντὶ τȢ, καταπαύσας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων.

ΣΚΥΛΛΟΥ. Ἐνόχλει.] Reſpexit D. Lucam, vii. 6. Κύριε, μὴ σκύλλȢ. Confer eundem, viii. 49.

ΓΝΑΦΑΛΛΟΝ. Τύλη. Λέγεται δὲ καὶ διὰ τȢ κ' κνάφαλλον.] Alcæus apud Athenæum γνόφαλλον ſcribit:

—— Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον.

Scribitur et Κνέφαλον. Vide Heſych. v. Κνέφαλον.

ΑΣΤΡΑΒΕΣ. Ἀσύῤῥαπτον, ἀσφαλές.] Non male Guyet. ἄστρεπτον. Pindar. Olymp. Od. 2.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να ——

ΑΛΟΥΣΙΑ. Τὸ μὴ λȢ́εσθαι.] Eurip. Oreſte 226.

Ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλȢσίας.

ΑΓΚΑΣ. Ἀγκάλας ἢ ἀγκάλαις ἀγκάζοντο.] Diſtingue, Ἀγκὰς, ἀγκάλας ἢ ἀγκάλαις. Reſpexit forſan locum Theocriti in Cyclope, ἀγκὰς ἔχων τυ. Deinde, Ἀγκάζοντο, ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον.

ΤΑΦΟΣ.

ΤΑΦΟΣ. Τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ.] Sic Γάμος, *Prandium* five *Cœna nuptialis* apud D. Matth. xxii. 8. quod Interpretes noftros fugit. Max. Tyr. x. §. 4. Δαινυμένοις τοῖς θεοῖς ἐν Διὸς τοὺς Ἀφροδίτης γάμους. ubi vide Cl. Davif. Homer. Odyff. Δ. 547:

—— τάφου ἀντιβολήσαις.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ, ἢ νοσοῦντα ὑπερετεῖ.] In hoc poftremo fenfu Ifocrates Æginetico, vol. ii. p. 532. Edit. Battie: Ἀλλ' ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. Sophocles Philoct. 38.

—— βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα.

Schol. Νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας.

ΠΑΡΑΘΗΤΑΙ. Ἐκβάλλῃ.] Lege Παρωθῆται.

ΠΑΡΩΘΩΤΑΙ. Ἐκβάλλῃ.] Lege et hic quoque Παρωθῆται. Vide nos fupra p. 330.

ΑΠΕΣΚΟΡΑΖΕΝ. Ἀπεσύρατο.] In Editione Hagan. fcriptum reperi ab ignota manu, Ἀπεσκοράκισεν, ἀπεκρέσατο. Quod probo. Hefych. fupra: Ἀπεσκοράκιστο, καταπεφρόνιστο. Et fic Pearfonus in Præfat. ad Septuagint.

ΨΟΦΟΕΙΔΩΣ. Ταραχωδῶς.] Lege ψοφοδεῶς. Lucian. pro Imaginib. p. 18. Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. Idem

p. 30.

PARS I. p. 30. Ὥστε ἐ πρός γε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. Liber de Fluviis. Edit. Mauſſac. p. 4. Ψοφοδεὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασιν προσέπεσεν. Confer Max. Tyr. Diſſert. i. §. 4.

ΕΠΙΣΤΟΜΙΖΩΝ. Φιμονῶν, ἐλέγχων.] Legendum, Φιμῶν. Heſych. Φιμοῖ, δεσμεύει, ἐμπράττει, (lege ἐμφράττει, et ſic Edit. Lugd.) ἄγχει, ἐπιστομίζει. Alio ſenſu occurrit Lucian. pro Imagin. p. 20. Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔξω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. Occurrit et apud Themiſt. p. 57. vox ἀποστοματίζειν.

ΕΦΕΣΙΟΝ. Ἐγκλητεύσιμον.] Lego, Ἐφέσιμον. Lucian. pro Imagin. p. 22. Ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην; Vide nos ſupra p. 219.

ΑΝΑΔΥΝΑΙ. Ἐγκλῖναι, ἀναφυγεῖν.] Lucian. pro Imagin. p. 23. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης.

ΦΙΜΟΙ. Δεσμοί.] Scribe, Φιμοὶ, δεσμοί.

ΠΙΤΥΛΟΥΣ — Οἱ δὲ ναυτικοὶ, τὸ πρὸς κέλευμα ἐλάσαι.] Lege κέλευσμα. Euripid. Iphigin. Taur. 1057.

Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.

ΜΕΣΣΟΡΗΣ. Ὁ μέσος ὠκεανοῦ καὶ οὐρανοῦ τόπος.] Lego, Μεσσήρης. Euripid. Iphig. Aulid. 7.

Σείριος

Σείριος ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρȣ
Πλειάδος ἀΐσσων ἔτι μεσσήρης.

Atque huc reſpexit Heſychius.

ΛΕΥΣΙΜΩΔΙΚΤΟΥ. Τῆς λιθοβολήτȣ τιμωρίας.] Rectiſſime Stephanus, Λευσίμȣ δίκης. Euripid. Bacchis 356.

—— ὡς ἂν λευσίμȣ δίκης τυχὼν
Θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Atque hunc locum reſpexit Heſychius. Ita et Eurip. in Heraclid. 59.

—— ἀνίςαθαί σε χρὴ
Εἰς Ἄργος, ȣ̃ σε λεύσιμος μένει δίκη.

ΤΕΤΡΩΡΟΝ. Τετράϊππον ἅρμα.] Scribendum, Τέτρωρον ἅρμα, τετράϊππον ἅρμα. Reſpexit locum Euripid. Heraclid. 862.

Αἱρεῖ ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
Τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσιν.

Heſych. Τέτραλον, τετράϊππον. Legendum ex ordine, Τέτρωλον, pro τέτρωρον.

ΑΝΑΠΙΤΝΑΣΘΑΙ. Ἀνοῖξαι.] Recte. Pindar. Olymp. Od. vi.

—— χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.

ΓΕΓΑΚΩ.

ΓΕΓΑΚΩ. Γεγεννημένος ὦ.] Pind. Olymp. Od. vi.

Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν.

ΜΕΤΑΨΑΙΡΩΝ. Μεταφέρων.] Eurip. Phœniſſ. 1428.

—— ποδὶ μεταψαίρων πέτρον.

ΜΕΤΑΨΑΦΕΙΝ. Μεταμελεῖσθαι.] Dorice, credo, pro μεταψήφειν.

ΜΕΤΑΨΕΦΩ. Μεταβουλεύομαι.] Lege μεταψήφω, ſive forſan, μεταψηφῶ. Heſych. Ψηφῶν, φροντίζων.

ΠΑΣΧΗΤΙΑ. Πάσχειν θέλειν, (lege θέλει) ἢ ἀκόλαστος ἢ αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἡττᾶται.] Scribe, ἀκολάστου καὶ αἰσχρᾶς.

ΕΚΝΕΥΣΑΣ. Ἐκκολυμβήσας.] Pind. Olymp. Od. xiii.

—— κούφοισιν ΕΚΝΕΥΣΑΙ ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει ——

Euripides Hippol. 835.

Κακῶν ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσοῦτον, ὥστε μὴ ποτ' ΕΚΝΕΥΣΑΙ πάλιν,
Μήδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

Hinc Δυσέκνευστον Πέλαγος Max. Tyrio, xvii. 11. p. 205. Edit. Daviſ. Vide omnino Iſ. Caſaub. ad D. Johannem, v. 13.

ΘΕΜΙΣ-

ΘΕΜΙΣΤΕΟΝ. Δίκαιον.] Lege Θεμιστεῖον. Pindar. Olymp. Od. i. PARS I.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτρον. ———

ΤΡΟΧΗΜΑΤΕΙ. Ἐλαύνει.] Recte Sopingius, Τροχηλατεῖ. Eurip. Electra 1261.

——— αἱ κυνώπιδες θεαὶ,
Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.

Respexit Noster Eurip. Orest. 36.

——— τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
Μανίαισιν ———

ΟΣΤΑΘΕΙΣ. Ἐξαγκωνισθείς.] Legendum forte, Ὀπαθείς. Hesych. Ὀπαθεὶς, ἐκ τῶν ὀπίσω δεθεὶς καὶ ἐξαγκωνισθείς.

ΙΠΟΥΣ. Τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.] Scribo, Ἰπὸς, sive ἶπος. Vide Cl. Bentleium ad Aristoph. Plut. Eleganter Pindar. Olymp. Od. iv.

——— ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου.

Ita Æschylus Prometh. v. 365.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
ΙΠΟΥΜΕΝΟΣ ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Ita legendum, non ἰπνούμενος. Vide nos infra P. II. v. Ἰπποῦμεν.

ΨΥΧΟΡΡΑΓΕΙ. Ἀποθνήσκει.] Respexit Euripid. Alcest. 141.

PARS I.

ΠΡΟΝΟΠΩΣ. Προτεταμένως.] Recte vidit Sopingius legendum, Προνωπὴς, προτεταμένος. Respexit locum Euripidis supra laudatum. Utitur et in Andromach. 730.

Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.

Quo sensu et agnoscit Hesychius.

ΚΕΔΡΑΝΤΗΣ. Τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο τὰ χερσαῖα.] Recte corrigunt, Κοδράντης, et Κερσαῖα. Respexit Marcum xii. 42. Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης. Quod autem explicat τὸ πᾶν, alludit ad v. 44. Αὕτη δ' ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς ΠΑΝΤΑ ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς. Ad Κερσαῖα quod attinet, vide Hesych. v. Κορσίπιον et Κέρσα. Quod vel ex hoc loco corrigendum, Κερσαῖα.

ΑΠΟΚΥΝΟΝ. Μάζα μεμαγμένη φαρμάκῳ πρὸς ἀναίρεσιν κυνῶν.] Plinius Nat. Hist. lib. xxxii. 5. *Et aliud esse* (ossiculum) *in sinistro latere* (ranæ rubetæ) — APOCYNON *vocari. Canum impetus eo cohiberi.* Vide Broukhus. ad Propert. p. 272.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ. Παραίνεσις, συμβουλία, παρηγορία ἢ ἀπάτη.] Homer. Iliad. Ξ. 217.

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Pindar.

Pindar. Nem. Od. viii.

—— ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
ϗ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος.

ΜΥΡΡΙΝΗΣ. Κλάδος ἢ δάφνης παρὰ πότον μυῤ-ῥίνης ἦν σύνηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τȣ̃ ᾆσαι ἀντὶ τȣ̃ βάρϐιτȣ.] Lego, Μυῤῥίνης κλάδοις. Κλάδον μυῤῥίνης ἢ δάφνης παρὰ πότον ἦν σύνηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τȣ̃ ᾆσαι ἐπὶ τȣ̃ βαρϐίτȣ. Respexit Euripid. Alcest. 771.

—— στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
Ἄμȣσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν.

ΨΑΛΙΣ. Τὸ ἅρμενον, ϗ καμάρα.] Autor de Mundo, cap. vi. Τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις. Locum vide. De voce *Camara* sive *Camera* vide Broukhus. ad Propert. p. 251.

ΑΝΑΜΥΡΗΣΑΜΕΝΟΣ. Χριμαλισάμενος.] Lego, χρεμετισάμενος. Sic Achillis equi.

ΠΕΡΙ. Περισσὸν περίεστι.] Distingue, περισσὸν, περίεστι. Nam utrumque significat. Sic *super* pro *supereſt* apud Latinos. Virgil. Æneid. iii.

O mihi sola mei super *Astyanactis Imago.*

Vide Broukhus. ad Propert. p. 262.

ANA-

PARS I.

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΑΙΜΙ. Διέλθοιμι, πλεύσαιμι.] Eurip. Ion. 260.

Ἐγὼ δ' ἰδοῦσα τοῦσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,
Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά.

Confer infra v. 1290. et Theocrit. Idyll. xxiv. 125. *Remetiri* utitur Seneca, Epist. xcv.

ΑΝΑΙΘΥΣΩ. Ἀνασείω.] Recte corrigunt, Ἀναιθύσσω. Eurip. Troad. 348.

——τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα.

Vide Hesych. v. Αἰθύσσειν. Confer Pindar. Olymp. Od. vii. sub fine, et nos supra. p. 306.

ἽΞΙΣ. Παρουσία, ἄφιξις, ἱκετεία.] Euripid. Troad. 400.

Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν ἷξις ἐξεργάζεται.

Ubi aliter vides scribi.

ΚΥΔΙΟΝ. Κρεῖττον, αἱρετώτερον.] Respexit forsan Eurip. Alcest. 981.

——τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι;

ΕΠΗΛΠΙΖΟΝ. Ἠλπιδοποίουν.] Recte. Vide Jensium ad Lucian. Utitur et isto sensu Longinus. Occurrit etiam apud Eurip. Hippol. 1024.

——ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβών, ἐπήλπισα;

ΚΑΚΟΡ-

ΚΑΚΟΡΡΟΘΕΙ. Κακολογεῖ.] Eurip. Hippol. 342.

Τέκνον, τὶ πάσχεις; συγγόνες κακοῤῥοθεῖς;

ΡΙΑ. Μάλα, εὐχερῶς πάνυ.] Scribe, Ῥεῖα μάλα, εὐχερῶς πάνυ.

ΑΡΤΑΜΕΙΝ. Καλακόπτειν, Εὐριπίδης Πολιάσιν.] Utitur quoque in Electra 816.

——— ὅςις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.

ΟΧΜΑΖΕΙ. Μάχεται, βαςάζει — Κατέχει, πιέζει.] Iſtud μάχεται eſt mihi ſuſpectum. Forſan legendum, literis inverſis et paucis immutatis; Ὀχμάζει, ἐχμάζει. Quod et verum puto. Vide Heſych. v. Ἐχμάζει. Vox occurrit apud Eurip. in Oreſte 265. quod notavit Sopingius. Item in Electra 817.

Ἵππες τ' ὀχμάζει ———

ΠΟΡΠΑΛΛΑ. Χλαμύς.] Scribe ſine dubio, quod et Salmaſio ſuboluit, Πόρπαμα. Vox extat Eurip. Electr. 820.

Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα.

Et in Hercul. Fur. 959.

Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων.

ΜΑΡΑΙΝΑ. Μάςιγξ, ῥάβδος, γαυρία.] Recte corrigunt, Μαράγνα — Ταυρεία. Eurip. Rheſ. 817.

Ἤτοι μαράγνα γ' ἢ καρανιςῆς μόρος.

Vidit et D'Arnaud. Confer viros doctos ad Polluc. lib. x. §. 56. p. 1212.

ΕΜΕΥ. Ἐμῦ. — Ἐμήνη, ἐμῦ.] Lege Ἐμῆς, ἐμῦ. Sic infra non suo loco.

ΜΟΡΙΑΙ. Ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.] Vide Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. v. 696. ubi corrige, ὃν καὶ μόριον καλῦσι τῶν. Legendum, καλῦσιν ἀπὸ τῶν ἐκεῖ μορίων.

ΠΕΡΙΝΕΩΣ. Ὀλιύβαι ἱςός.] Forsan ᾧ δεσμεύεται ἱςός. Vel, ᾧ ἐνδέδεται. Alio sensu utitur Philostrat. p. 250. Confer eundem p. 689. et Suidam v. Περίνεως.

ΕΥΝΗΤΗΣ. Ἀνήρ.] Εὐνέτης scribit Euripid. Electr. 803.

Λαβὼν δὴ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν.

ΤΡΙΣΤΟΙΧΕΙ. Ἐπὶ τρεῖς τάξεις.] Forsan Τρίςοιχοι. Homer. Odyss. M. 90.

——— ἐν δὲ τρίςοιχοι ὀδόντες.

Nicand. Theriac. 442.

Τρίςιχοι ἑκάτερθε περιςιχόωσιν ὀδόντες.

ΔΙΚΟΥΡΟΣ. Δικέφαλος.] Lego, Δικόρυφος, δικέφαλος. Eurip. Bacch. 307.

——— δικόρυφον πλάκα.

Vel forsan Δίκροος sive Δικρῦς legendum. Phot. Bibl. p. 92. Παιδίον δικόρυφον.

ΠΙΣΤΗ-

PARS I.

ΠΙΣΤΗΡΙΟΝ. Ποτιςήριον. Πίσαι γὰρ τὸ ποτίσαι, καὶ πίςραι ἢ ποτίςραι.] Scribitur et πίςρον. Euripid. Cyclop. 29.

Ἐγὼ δὲ πληρῶν πίςρα καὶ σαίρειν ςέγας
Μένων τέταγμαι τάσδε ——

ΠΑΡΑΒΑΛΩ. Συγκρινῶ. — Παρὰ θεῷ, ὅμοιον.] Scribe, Παραθῶ, ὅμοιον.

ΠΕΡΙΝΑ. Περίνεον, τὸ αἰδοῖον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ περαίνεσθαι.] Puto legendum Περίναιον, τὸ αἰδοῖον. Nam Περίνεον ſive potius Περίναιον eſt emendatio τοῦ, Περίνα, quod caudam ſuam amiſerat. Heſych. infra: Περίναιος, τὸ αἰδοῖον.

ΠΑΡΑΣΠΙΣΤΗΣ. Παρεςὼς, ὁπλίτης.] Eurip. Electr. 886.

Σύ τ', ὦ παρασπίς', ἀνδρὸς εὐσεβεςάτου
Παίδευμα ——

ΕΜΒΟΛΗΝ. Πληθὴν, ὁρμήν.] Scribe πληγήν. Eurip. Herc. Fur. 869.

—— ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολὴν
Δεινός ——

Quæ ſequuntur ita ſcribe: Ἐνθήκην, ἀπόθετον χρῆμα. Ita diſtinguendum. Τὰ ἀπόθετα χρήματα ſunt κειμήλια. Vide Heſych. v. Κειμήλια. Vide et Eurip. Andromach. 1130. De ἐνθήκη vide Mauſſac. ad Harpocrat. p. 93.

ΔΕΞΙΜΗΛΟΙΣ. Ἐπηκόοις καὶ ἱλαροῖς θεοῖς·

ἀπὸ τῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα· ϗ δεξίμηλοι ἐσχάραι.] Eurip. Andromach. 1138.

Βωμῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν.

ΤΥΡΕΥΕΤΑΙ. Ταράτ]ει, κυκᾷ — Τυρεῦσαι, τὰ αὐτὰ καὶ τυρεύων.] Lego, Τυρεύει, ταράτ]ει. Istud ται, sive τὰ, ortum habuit ex sequenti syllaba. Lucian. Asino. p. 98. Κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. Ubi Schol. κατασκευάζων.

ΦΡΙΚΑ. Λεπ]οκυμία, ἡ ἀρχὴ τῦ κύματος.] Lego Λεπτοκυμίαν, ἣ ἀρχὴν τῦ κύματος. Est enim a Φρίξ. Vide Hesych. in voce.

ΦΡΙΚΗ. Ψύχος, τρόμος.] Sophocles Oedip. Tyr. v. 1320.

Τοίαν Φρίκην παρέχεις μοι.

ΠΛΑΝΟΣ. Πλανήτης, ἀπατεών.] An scribendum Πλανὴς, Πλανήτης; Sophocles Oedip. Tyr. 1039.

Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;

ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΝ. Φανερόν.] Sophocles Oedip. Tyr. 857.

Πεφασμένυ δὲ, τίς πόθ᾽ ἡ προθυμία;

Ubi Schol. Φανερῦ γενομένυ.

ΚΝΙΣΣΑΙ. Φθεῖραι, ὀλέσαι, λυπῆσαι.] Corrigunt

rigunt Κνᾶισαι. Sed male. Sophocles Oedip. Tyr. 805.

—— ὅμως
Δ' ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τȣθ' ——

Ubi Schol. Ἐλύπει, κυρίως δὲ ἐρωτικῶς λυπεῖν. Quare legendum Κνίσαι sive Κνίσσαι, quod idem. Pindar. Pyth. viii. 43.

—— Μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσῃ ——

Idem Pyth. x. 93.

—— καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔκνιξέ γε φρένας.

Xenoph. Sympos. Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι (forsan κνίσμά τι) ἐδόκȣν ἔχειν. Hesych. Κνίζει, λυπεῖ. Vide nos supra p. 347.

ΠΗΝΙΚΗ. Θρὶξ, ἐμπλοκή.] Lucian. habet πηνήκη. Dialog. Meretric. p. 526. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς. Ubi Schol. Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ὑπέρθετος κόμη ἀπατȣσα τȣς πολλȣς. Hinc Hesych. Πηνικίζειν, ἀπατᾶν. Idem: Πηνικισμάτων, φενακισμάτων. Et supra Hesych. Πηληκίσματα, φενακίσματα. Lege Πηνηκίσματα. Scribitur et φενάκη. Lucian. Dialog. Meretr. p. 544. Εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φὴς περὶ Φιλ‍ηματίȣ, τὴν φενάκην, καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, ȣδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

PARS I.

ΚΙΝΑΙΔΟΣ. Ἀσελγὴς, πόρνος.] Melius Schol. ad Lucian. Pſeudol. vol. ii. p. 42. Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅτε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν.

ΑΝΑΤΙ. Ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης.] Sophocles Antig. 491. habet ἀνατεί. Ubi Schol. Χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

ΤΕΛΜΑΤΑ. Τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος.] Lucian. Aſino p. 99. Μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥιπτῶ ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον. Ubi Schol. Τέλματα, τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βαθρα (forſan βάραθρα.) Ἴσαιος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία.

ΦΟΡΒΑΙΑΝ. Περιστόμιον. καπίστριον.] Lucian. Aſino p. 112. Καί με ἐκ τῆς φορβαίας ἐπιλαβομένη, ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἷλκε. Scribitur et φορβεία apud Heſychium et Longinum.

ΚΙΝΑΒΡΑΝ. Δυσωδίαν τῶν τράγων.] Lucian. Dialog. Meretric. p. 533. Τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα.

ΑΜΠΩΤΙΣ. Ἀνάπαυσις, ξηρασία ὅταν ἀναποδίζει τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἔρχεται.] Corrigunt Ἄμπωτις, ἀνάπωσις. Sed legendum ἀνάπωσις. Pindar. Olymp. ix. 77.

—— Ἀλλὰ

—— Ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν ——

Vox ἄμπωτις occurrit apud Longinum. Max. Tyr. xli. 3. Εὐρίπȣ καὶ ἀμπώσεως δίκην. Hinc Scylax corrigendus p. 47. Edit. Vos. ϗ ὁ τῆς ἀνάπωτος ᾗ. Lege καὶ ὅταν ἀνάπωσις ᾗ. Cætera sana sunt.

ΔΥΣΠΑΛΕΣ. Δυσχερές.] Vox extat Pindar. Olymp. viii. 33.

—— ὅ, τι γὰρ
πολὺ, ϗ πολλᾷ ῥέπει,
ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν,
δυσπαλές ——

Pyth. iv. 486.

Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἕσσαι, δυσπαλὲς
δὴ γίνεται ἐξαπίνας,
εἰ μὴ Θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται ——

Hesych. Εὐσπαλὲς, εὐτελές. Lego Εὐπαλές.

ΘΡΟΜΒΟΙ. Αἷμα παχὺ πεπηγὸς, ὡς βȣνοί.] Lege, ὡς βῶλοι. *Bullæ.* Vide Salmas. ad Vopiscum p. 554. Respexit Noster ad D. Lucam xxii. 44. Ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτȣ̃ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Schol. ad Nicand. Theriac. v. 709. Καὶ αὐτὸ τὸ διατρίβειν

καὶ

PARS I. καὶ διακλασθὲν, διὰ τὸ ΘΡΟΜΒΩΣΑΙ, αἷμα συντρίψας ἢ λειώσας, τεσσάρων δραχμῶν βάρος ἢ τὰ ἑξῆς δίδοθι πιεῖν. Confer eundem ad Nicand. Alexiph. v. 293. v. 312. et v. 361. Sic Æfchylus in Choeph. v. 531.

Ὡς ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.

Item in Eumen. v. 265.

Ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
Ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον ——

Ubi Schol. Πέλανον. Θρόμβον αἵματος.

ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ. Δολίος.] Forfan Ἐγκαθέτους, δολίους. Refpexit D. Lucam, xx. 20. Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι.

ΘΩΡΗΚΟΣ. Γυάλον περιφραστικῶς τὸν θώρακα. Τινὲς δὲ τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος, ἢ τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λέγεται τὸ ποικίλον. Lege κοῖλον. [Θωρηκτῆσι, τεθωρακισμένοις.] Ζητοῦσι δὲ πῶς πληγέντος κατὰ τοῦ ὤμου τοῦ Διομήδους, φησὶ θώρηκος γύαλον, πρὸς οὓς λεκτέον ὅτι πᾶν τὸ ποικίλον (lege κοῖλον) γύαλον λέγεται. Τὸ δὲ θώρηκος γύαλον· οἱ δὲ ἁλυσιδωτοὶ ἢ λεπιδωτοί. Ἀνάγκη γὰρ τοὺς λεπιδωτοὺς καὶ κοίλους λέγειν.] Ifta quæ uncis inclufimus male hic ingefta funt, et infra fuo loco fequuntur recte. Primum diftingue, Θώρηκος γύαλον, περιφραστικῶς, &c. Infra lege τὸ δὲ θώρηκος γύαλον, ΟΤΙ οἱ θώρηκες ἁλυσιδωτοί. Nihil

hil verius. Vide Hefych. v. Ἀλυσιδεῖος et notas ibi. Idem : Γύαλα, θησαυροὶ, ταμία (lege ταμεῖα,) κοιλία, (κοῖλα.) — Γύαλον κοῖλον &c. Ita diftinguendus ifte locus. Vide Eurip. Ion. 76. et 245. Confer nos fupra p. 259.

ΑΜΦΑΗΣ. Πρόσκολος, περισκελὴς, οἰκοπερίσκεπτος.] Lego, Ἀμφαρὴς, προσκελὲς, περισκελές. Et, Ἀμφαὴς, οἶκος περίσκεπτος. Hefych. Περισκελὲς— μέχρι τῶν ποδῶν. *Veftis fcilicet ad pedes ufque demiffa.* Infra, Hefych. Ἀμφαρὴς, περιορωμένη. Lege, Ἀμφαής. Adeo ut hæc duo verba locum fuum commutaverint. Vide nos infra p. 378.

ΟΡΙΓΝΑΣΘΑΙ. Ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι.] Euripid. Bacch. 1252.

Ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα
Θηρῶν ὀριγνῷτ' ——

ΑΜΦΙΒΛΗΜΑ. Ἀνοβόλαιον.] *Amictus.* Euripid. Helen. 430.

—— λαμπρὰ τ' ἀμφιβλήματα.

ΟΤΟΤΥΖΕΙΝ. Λέγειν, θρηνεῖν.] Eurip. Helen. 375.

——Ἑλλὰς
Κελάδησε κἀνοτότυξεν.

Hinc forfan corrigendus Hefych. Ἀνότεγκτον, ἀθρήνητον. Lego, Ἀνοτότυκτον. Vel forfan legendum Ἀνοφθαλμότεγκτον. Euripid. Alceft. 182.

Ὀφθαλ-

PARS I.

Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημυρίδι.

ΕΦΟΛΚΙΔΑ. Ἐπαχθέαν, σκάφος.] Vox extat apud Euripidem Andromach. 199. et Her. Fur. 631.

ΣΤΙΧΟΣ ΕΙΜΙ. Δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι.] Excidit vox. Lego, Διὰ στίχος εἰμι. Hesych. supra: Στίχες, τάξεις ὄχλων.

ΚΑΛΑΒΡΟΣ. Βάρβαρος.] Calabri nempe, atque adeo omnes Itali, *Barbari* dicebantur. Tibull. Lib. ii. Eleg. v. 50.

Jam tibi prædico, barbare Turne, necem.

Ubi vide quæ adnotavit Cl. Broukhus.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ. Ἐπιβόλαιον, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες κατὰ μεταφορὰν, καὶ τὰ τάχη λέγεται κρήδεμνα.] Distingue, γυναῖκες, κατὰ μεταφορὰν καὶ τὰ, &c. Bacchylides apud Athenæum lib. ii. 3.

Αὐτὸς μὲν πόλεων
Κρήδεμνον λύει.

ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΣ. Σκληρὸν, δυσχερὲς, ἢ μέχρι τῶν ποδῶν.] Vox excidit. Repono, μέχρι τῶν ποδῶν ἱμάτιον. Hesych. Ποδήρης, ἡ ναῦς — ἢ μέχρι τῶν ποδῶν ἱμάτια. Vide supra p. 377.

ΕΥΠΑΡΕΔΡΟΝ. Καλῶς παραμένον.] Lego, καλῶς παραμένον. Hesych. Πάρεδρον, παρακαθήμενον,

μενον, παραμένον, σύνθρονος. Legendum σύνθρονον. Quare ἐπέχω.

ΚΑΛΛΟΝΗ. Εὐπρέπεια.] Euripides Bacchis v. 459.

Τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος.

Vide Hesych. v. Κορέα, et Psalm. xlvii. 4.

ΜΥΧΟΙ. Αἱ καταδύσεις — καὶ τὰ ποιήματα ἢ τὰ ἐσώτερα μέρη.] Forsan καὶ τὰ κάτω οἰκήματα. Hesych. Ταμεῖα, ἀπόκρυφα οἰκήματα. Vel καὶ ταπεινώματα. Hesych. Κοιλώμασι, ταπεινώμασι. Tu elige, Lector, nam profecto alterutrum verum est.

ΘΕΝΑΡ. Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός.] Hinc Pindar. Pyth. Od. iv. 367.

Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
ταύρων ὑπάρχεν, καὶ θεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο ΘΕΝΑΡ.

Aræ SUPERFICIES. Vide Hesych. v. Παραθέματα.

ΑΝΤΙΤΟΜΟΝ. Φάρμακον ἀντιπαθὲς, ὅ περ ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος, Ἀλεξιφάρμακον.] Distinguendum forsan, Ἀντίτομον φάρμακον, ἀντιπαθές. Respicere videtur Pindarum Pyth. Od. iv. 394.

Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-

PARS I.

σ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν,
δῶκε χρέεσθαι.

Ad quem locum vide Cl. Pauw p. 167. Confer etiam Heringa Obſervat. et Albert. Miſcellan. p. 319. Pollux lib. v. §. 132. Σωτήρια φάρμακα, — ἀντίτομα. Quod male mutavit Kuhnius in ἀντίδοτα. Ita Euripides Alceſt. 992.

—— ἐδ' ὅσα Φοῖβος
Ἀσκληπιάδαις παρέδωκε
Φάρμακα, πολυπόνοις
ΑΝΤΙΤΕΜΩΝ βροτοῖσι.

Hæc verba citantur apud Stobæum Grotii p. 129.

ΣΚΙΜΨΑΣΘΑΙ. Ἐρείσασθαι, πλῆξαι, ἐκπλαγῆναι.] Lego, πῆξαι, ἐκπλαγῆναι. Heſych. ſupra: Σκίμψαι, ἐμπαγῆναι, ἐκπλαγῆναι. Pindar. Pyth. Od. iv. 398.

—— Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο.

Idem Olymp. Od. vi. 172.

Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι δύ' ἄγκυραι ——

ΠΡΟΤΡΟΠΑ. Θυσίας εἶδος.] Eurip. Alceſt. 1178.

Βώμους

Βωμὸς τε κνισᾶν βȣθύτοισι προτροπαῖς.

Quare ſcribendum apud Heſych. Προτροπά.

ΠΡΟΣΗΙΚΤΑΙ. Προσέοικε.] Euripid. Alceſt. 1084.

—— καὶ προσῇξαι δέμας.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ. Λίθ☉ ȣ̓́τω λέγεται λυδικȣ̃ (Λυδίȣ) λίθȣ γένος, ϗ λίθος βάσανος ᾧ παρατρίβοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον.] Pindar. Pyth. Od. x. 105.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει ϗ νόος ὀρθός.

Vide Theocritum.

ΤΛΗΘΥΜΟΣ. Ἰσχυροκάρδιος.] Pindar. Nem. Od. ii.

—— σὲ δ᾽ ἀλκὰ
παγκρατίȣ τλάθυμ☉ ἀέξει.

ΦΡΑΔΑΟΝ. Ἑρμηνεῦον.] A φραδάω ſcilicet. Pindar. Nem. Od. iii. 45.

Καὶ γᾶν φράδασσε ——

Scribitur et φραδεύω. Heſych. Φραδεύȣσι, λέγȣσιν.

ΔΥΣΤΟΠΑΣΤΟΣ. Δυσκατάληπτος.] Eurip. Supplic. 140.

Φοίβȣ μ᾽ ὑπῆλθε δυσόπαστ᾽ αἰνίγματα.

Confer eundem in Troad. 891.

ΚΑΤΗΡΗ.

PARS I.

ΚΑΤΗΡΗ. Κρεμαμένην.] Euripid. Supplic. 112.

Σὲ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, ἀνιςορῶ

Vide Eurip. Iphig. Taur. 1357.

ΕΞΑΜΒΛΕΒΕΙ. Διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ.] Corrigit Gronov. ἐξαμβλίσκει. Forſan melius ἐξαμβλύσκει. Heſych. Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ, (ἐξαμβλοῖ.) Ita corrigunt viri docti. Et ſic legendum forſan in loco ſuperiori. Ἐξαμβλοῖ, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ. Lego, ἐκκυμονεῖ. Quod idem fuerit ac ἐκτιτρώσκει. Heſych. Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ. Legendum forſan, Ἐκκυμονεῖ, ἐκχωρεῖ. Eurip. Androm. 357.

Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν ——

ΑΚΥΜΩΝ. Στεῖρα, ἄτεκνος.] Male corrigunt, ἀκύμων. Eurip. Andromach. 158.

Νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται.

ΑΙΟΛΛΕΙ. Ποικίλλει, ςρέφει, κινεῖ.] Pindar. Pyth. Od. iv. 414.

—— πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει.

Vide Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 727.

ΦΑΥΛΟΝ. Ἀδρὸν, καλὸν, εὐειδές.] Lego, κακὸν, εὐτελές. Heſych. Φαῦλος, κακὸς, δόλιος, χαλεπὸς, εὐτελής.

ΜΕΛΙ-

ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ. Κυνίδιον μικρόν.] Theophraſt. Char. xxi. κλάδον μελιταῖον. Ubi legendum καλόν. Vide nos ad Suidam vol. ii. p. 130.

ΤΡΗΤΟΝ ΕΛΑΙΟΝ. Διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸν ἄγριον ἔλαιον.] Pindar. Pyth. Od. vi. 54.

Γλυκεῖα δὲ φρὴν,
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν,
Μελισσᾶν ἀμείβεται ΤΡΗΤΟΝ πόνον.

ΕΡΡΩΠΙΖΟΜΕΝ — Ἐςὶ γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος κ̓ ποικίλος κ̓ βέβαιος.] Lego, κ̓ ἐ βέβαιος, vel κ̓ ἀβέβαιος, vel potius καὶ βαιός. Vide Heſych. v. Παλίμβολος et Ῥωπεύειν. Confer et Bentl. ad Millium.

ΠΑΛΙΓΚΟΤΑ. Οὐκ ἀξιόχρεα, ὀργίλα, ἐχθρὰ κ̓ τὰ ὅμοια.] Pindar. Nem. iv. 156.

Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

ΟΙΝΑΝΘΗ. Ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλȣ.] Pindar. Nem. v. 11.

Οὔπω γένυς φαίνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας Ὀπώραν.

Euripides Phœniſ. 238.

Πολύκαρπον οἰνανθας ἱεῖσα βότρυν.

ΑΙΟΕ. Τοῖς εὑρετικοῖς κ̓ συνετοῖς κρείσσαι.] Juvenal vii. 62.

—*Satur eſt cum dicit Horatius, Ehoe.*

Quare forſan ſcribendum, Æhoe.

ΕΥΡΩ-

PARS I. ΕΥΡΩΠΟΝ. Σκοτεινὸν, πλατύ.] Reſpexit Euripid. in Iphig. in Taur. 626.

——χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.

ΚΑΤΑΞΑΝΕΙ. Παρατρίψαι, βασανίσαι.] Eurip. Supplic. 505.

Πέτροις καταξανθέντες ὀςέων ῥαφάς.

Vide nos ſupra p. 217.

ΠΟΡΤΙΦΟΡΟΙ. Οἱ αἴροντες τὰ κόρρια ἐπὶ τῶν ὤμων.] Lego, αἴροντες τὰ πόρτια, ſive πορτάκια. Heſych. Πορτάκινον, μοσχίον. Lege, Πορτάκιον. Vide Valeſ. ad Harpocrat. p. 135.

ΑΠΡΟΣΙΤΟΣ. Ἀπροσπέλαςος — εἰδεχθὲς, μοχθρὸν ἰδεῖν.] Scribe Ἀπρόσιτον, εἰδεχθές. Nam vox iſta exciderat. Scribitur et ἀπρόσικτος. Pindar. Nem. Od. xi. ad finem:

Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

ΕΝ Δ' ΕΠΕΣΕΝ. Ἔπεσεν.] Legendum, Ἐν δ' ἔπεσεν, ἐνέπεσεν· vel, Ἐν δ' ἔπεσ', ἐνέπεσεν. Atque hoc verum. Eſt ab Homero:

Ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐπὶ νηῒ πέσοιτο.

ΕΝΔΟΣΙΜΟΝ. Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα.] Recte. Occurrit alio longe ſenſu apud Max. Tyr. Diſſert. i. §. 2. Vide eundem p. 36. et p. 73.

ΚΑΒΑΣΙ.

ΚΑΒΑΣΙ. Καλάβηθι, Λάκωνες.] Recte, opinor, Scaliger κάββασι, five κάββαθι. Sic καββας pro καταβὰς apud Pindar. Nem. vi. 87.

——Ἀχιλ-
λευς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων.

Sed et Alcman apud Hephæft. p. 44.

Ἀφροδίτα μὲν ὀκ ἔςι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς
παίσδει,
Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη ΚΑΒΑΙΝΩΝ, ἃ μή μοι θίγῃς τῶ
κυπαρίσκω.

Ita fcribendi ifti verficuli. Primo legendum οἷα παῖς ΠΑΙΣΔΕΙ ob verfum. Vulgo οἷα παῖς δή. Deinde ἃ, et non ἅ, μὴ — τῶ κυπαρίσκω. *Ah — ne tangas Cypreſſum.* Confer Cl. Pauw ad locum.

ΑΓΛΑΣΙΝΟΝ. Καλόν.] Legendum forte, Ἀγλαόγυιον. Pindar. Nem. Od. vii.

Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

Pulchram five pulchrimembrem Juventutem. Vel forte legendum Ἀγελάσινον, ἄκαλον. Vide Malalam Chronol. p. 133. et nos infra P. III. v. Ἀγλασινόν.

ΚΑΝΑΧΗΔΑ. Ἠχηλικῶς.] Nihil mutandum. Pindar. Nem. Od. viii. 25.

——Φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμεναν——

ΜΕΣΟΝ ΑΙΟΛΟΙ. Ἐπὶ τῶν σφηκῶν οἱ μέσοι ςεφόμενοι.] Recte corrigunt ςρεφόμενοι. Sed et

 legendum

legendum οἱ μέσον στρεφόμενοι. Hesych. Αἰόλλει, — στρέφει.

ΕΞΑΜΕΛΙΣΚΟΝΤΑ. Διαφθείροντα.] Lego, Ἐξαμβλίσκοντα. Hesych. supra: Ἐξαμβλεῦσαι, (lege Ἐξαμβλίσκει cum Gronovio, vel Ἐξαμβλίσκει sive Ἐξαμβλοῖ, nam ad idem redit,) διαφθείρει. Occurrit vox ἀμβλισκίνει apud Max. Tyr. xxxvi. 6.

ΕΞ ΑΕΛΠΤΟΗΣ. Ἐξ ἀνελπίστου.] Lege Ἐξ ἀελπτίης. Archilochus apud Heraclid. Edit. Gale. p. 412. ubi scribitur ἀελπίης. Vide nos infra P. II. v. Ἀελπέοντες. Salmas. ἀέλπτου. Et sic quoque legendum apud Sophocl. Aj. 729.

—— Εὖ τε γ' ἐξ ΑΕΛΠΤΟΥ.

ΛΕΥΡΑΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ. Τελείας καὶ ταπεινῆς, κοίλης ὁμαλῆς, μὴ τραχείας.] Lego. Λευρᾶς ἀπὸ πέτρας, τῆς λείας καὶ ταπεινῆς. Hesych. supra Λευρὰ, λεία. Respexit, credo, Euripid. Bacch. 980.

Μάτηρ πρωτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας.

Pindar. Nem. Od. 7. Λευρὸν ξίφος. *Latum ensem* reddunt. Confer Odyss. Η. 123.

ΝΙΦΕ. Βρέχε, χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν φερομένη λεπτῶς.] Lege, Χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν καὶ λεπτῶς φερομένη νίψ, καὶ ὁ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός. Vel forsan, minori mutatione, ἡ κατὰ μικρὸν φερομένη ἢ λεπτῶς νίψ. Sed prior placet.

ΚΟΔΟ-

ΚΟΔΟΜΕΥΕΙ. *Φρύγει τὰς κριθὰς, καὶ ἐγγὺ οἰκοδομεῖ.*] Posterior interpretatio respondet, opinor, τῷ, Κ'οικοδομεύει. Id est, Καὶ οἰκοδομεῖ. Æolice scilicet. Sic Δεύει pro Δεῖ. Vide Hesych. in v. Et apud Nostrum v. Ἐκκομοδεύειν forte legendum ἐκκοδομεύειν. Vide v. Κοδομεύειν.

ΚΟΓΧΟΝ ΔΙΕΙΛΕΣ. *Εἶσον ἐποίησας.*] Lego, Εἰς ἶσον. Videndus Theocritus.

ΙΣΟΣΤΑΣΙΟΣ. *Ἶσος χρυσῷ κατὰ ὁλκὴν τίμιος.*] Distingue ὁλκὴν, τίμιος. Vel potius ἶσος, χρυσῷ. Max. Tyr. iii. §. 5. Ἀλλὰ δεῖ τὰς ἀμοιβὰς, κἂν ἰσοστάσιοι ὦσι, λυσιτελεῖν τῷ ἀλλαττομένῳ. Vide et Maxim. Tyrium p. 469. ubi legendum ἰσοστασίῳ τῆς γνώμης.

ΜΕΛΑΝΩΝ. *Μελανῶν, καὶ ὀδυνάων ὀδυνῶν, μελανοποιῶν, ἐπεὶ κατηφεῖς ποιοῦσι τοὺς πάσχοντας.*] Lego, Μελάνων ὀδυνάων, μελαίνων ὀδύνων, μελανοποιῶν, &c.

ΜΕΛΑΜΠΕΛΟΣ. *Πενθήρης, ἢ κλῆμα μέγα.*] Legit Salmas. Μελάμπεπλος. Eurip. Alcest. 843.

Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν.

ΕΥΘΥΝΤΗΡΙΑ. *Τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων, καὶ μέρος τι τῆς νεώς.*] Eurip. Iphig. Taur. 1356.

—— καὶ δι' εὐθυντηρίας
Οἴακας ἐξηροῦμεν εὐπρύμνου νεώς.

PARS I.

ΔΙΟΠΕΤΕΣ. Ἐξ ἐρανῦ ἐρχόμενον.] Euripides Iphig. Taur. 1384. Οὐρανῦ πέσημα vocat. Vide Act. Apost. xix. 35.

ΕΠΩΠΙΔΕΣ. Ἐπίσκοποι, ἀκόλυθοι παρὰ Λακεδαιμονίοις.] An Ἐπώτιδες; Euripid. Iphig. Taur. 1350.

——— οἱ δ' ἐπωτίδων.

Alii socii. Sed nil muta. Lycophron v.

——— θήσεται σ' ἐπωπίδα.

ΑΙΚΑΛΛΕΙ. Σαίνει, θωπεύει.] Eurip. Androm. 630.

——— προδότιν αἰκάλλων κύνα.

Occurrit etiam apud Aristoph. Equit. 211.

ΠΕΣΣΗΜΑΤΑ. Πτώσεις.] Scribo, Πεσήματα. Eurip. Andromach. 652.

——— ῦ πεσήματα

Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δυριπετῆ νεκρῶν.

ΕΠΟΥΡΙΣΑΣ. Ἐφορμήσας.] Vox extat Eurip. Androm. 610.

Ἀλλ' ὅτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπύρισας.

Sed hoc vidit D'Arnaud ad Hesych. et legit, ἐφόρμισας. Quem vide.

ΑΝΗΒΗΤΗΡΙΑΝ. Πᾶν ἀνανεάζον νεότητος.] Respexit Eurip. Androm. 552.

——— ἀλλ'

PARS I.

—— ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν εἴπέρ ποτε.*

ΠΕΔΑ. Μετὰ, ἢ γῆ.] Inepte Palmerius τὸ, μετὰ, delendum cenſuit. Atqui πέδα pro μετὰ dicunt Æoles. Heſych. infra: Πέδελθε, μέτελθε.

ΠΕΔΟΥΡΟΣ. Μέτεωρος.] Recte. Æolice ſcilicet: nam πέδα eſt μετά. Πεδέωρος, Πέδορος.

ΕΘΡΙΓΚΩΣΕΝ. Ἐπεγείσωσε. Γεῖσος δέ ἐστι τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνώτατω στεφανίς.] Vox extat Homer. Odyſſ. Ξ. 10.

—— καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

ΠΑΤΡΗΣ. Πατρίδος.] Reddenda iſta vox Maximo Tyrio Diſſert. iii. §. 10. Edit. Daviſ. Μέρος ἦν καὶ ὁ Λεωνίδας τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ ἀπέθνησκεν ὑπὲρ τῆς Σπάρτης. Lego, ὑπὲρ ΤΗΣ ΠΑΤΡΗΣ.

ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΥΤΟΝ. Ἀμελέτητον, μὴ σπουδαζόμενον εἰς τέχνην ἢ μάθησιν — Ἀνεπιβούλευτον, ἀσύλητον.] Hæc uno ductu ſunt legenda. Sunt enim interpretamenta τοῦ, Ἀνεπιτήδευτον. Pro

* Ita in Marg. — Lego ex Schol. Eurip. Πᾶν ἀκαζέον νεότητος. *Omne robur et vim juventutis.* Et ſic legendum apud Suidam et Heſychium.

ἀσύλητον tamen lego ἀσύμβλητον. Hesych. Ἀσύμβλητον, ἀσύγκριτον. Vel Ἀσύφηλον.

ΑΝΕΠΙΤΜΗΤΟΙ ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ. Αἷς ὑποτμήσεις (ὑποτιμήσεις) ἐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ.] Recte Salmas. Ἀνεπιτίμητοι. Max. Tyr. Dissert. iv. §. 3. Ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτȣς. ubi vide Davis. Vel forsan nihil mutandum, et legendum apud Max. ἀνεπιτμήτȣς.

ΑΝΑΣΣΥΤΩΤΑ. Ἀνασεσεισμένα.] Corrigunt Ἀναςατωτα. Sed male. Legendum, Ἀναιθύσσωτα. Hesychius, Ἀναιθύσσω, ἀνασείω. Adeo ut de veritate hujus lectionis dubitari non possit. Vide nos supra p. 292.

ΑΝΑΚΩΧΗ. Ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν, ἢ ἀνάπαυσις.] Maximus Tyr. p. 37. Edit. Davis. μηδεμίαν ἀνακωχὴν μηδὲ ἀναψυχὴν παρεχόμενον. Aristænetus Lib. i. Epist. xv. Καὶ σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτεροι τὴν ἑορτὴν ἐποιοῦντο. Hinc ἀνακωχεύω. Herodotus lib. vi. 116. p. 369. Οἱ δὲ βάρβαροι — ὑπὲρ τȣ́τȣ ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην. Vide nos supra p. 242. Malala Chron. p. 164. Καὶ ἀνωχὴ γέγονε τȣ̃ πολέμȣ. Ubi nonnulli ἀνοχή. Forsan ἀνακωχή.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κράτινος Κλεοβȣλίναις, ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλους.] Legendum forsan Αἰθέρος πέπλος — et Κράτινος Κ.

ἐκ-

—— ἐκβάλλοντες αἰθέρος πέπλυς. PARS I.

Eſt pars Senarii. Iſtud τῆς eſt nil niſi repetitio prioris ſyllabæ. Sed in re incerta nihil affirmaverim. Αἰθέρος πέπλοι ſunt *Nubes*. Φάρη etiam. Heſych. Φάρη, ἱμάτια, νεφέλαι. Vide nos infra P. II. v. Αἴθης πέπλος.*

ΠΟΡΡΩ. Πόῤῥωθεν, μακρόθεν. Ἀποῤῥὼξ, ἀπόῤῥοια.] Scribe, μακρόθεν. — Πόῤῥὼξ, ἀπόῤῥοια. Sic ſupra Heſych. Πιτίμια, pro ἐπιτίμια. Πόδικε pro ἀπόδικε. Niſi ſcribendum, Πόδδικε pro προσδικε.

ΠΟΡΡΩ ΤΕΧΝΗΣ. Ὅμοιον τῷ σφοδρῶς ἐνέχεσθαί τινι. *Multum in arte profeciſſe.*] Sic Maximus Tyrius Diſſert. ix. §. 3. Βεβιωκὼς μὲν πόῤῥω ἡλικίας. Interpres: *Poſtquam diu inter homines vixiſſet.*

ΟΜΟΠΤΕΡΟΙ. Ὅμοιοι, ὁμότριχοι.] Euripid. Electra p. 583.

---

* Ita in Marg. — Lego Αἰθέρος πέπλυς. Κρατῖνος Κλεοβυλίναις.

—— ἐκβάλλοντες αἰθέρος πέπλυς.

Eſt pars ſenarii ex Cratino. Intelligit autem Poeta *nubes*. Sic infra Heſych. Φάρη, ἱμάτια, νεφέλαι. Scripſerat nempe aliquis — αἰθέρος φάρη. Quæ recte νεφέλας interpretatur.

Βότρυ-

——βοστρύχους ὁμοπτέρους.

Hesych. Ὁμοιόπτεροι, ὁμοιότιμοι. Lego ὁμοιότριχοι.

ΟΜΟΙΑ. Ἶσα.—Ὁμοίη, ἔνθεος τιμή.] Locum ita scribe, Ὁμοια, ἶσα. Ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Est ab Homer. Iliad. 410.

Τῷ μή μοι πάτερας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

ΠΑΛΙΓΓΛΩΣΣΩι. Βλασφήμῳ.] Pindar. Nem. Od. i. 88.

——παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.

ΗΙΞΕΝ Η ΕΙΞΕ.] Scribo, Ἤιξεν, ἤιξεν, ἢ εἶξε. Max. Tyr. Dissert. vii. §. 5. p. 71. Edit. Davis. Ὁπόταν δὲ ἤξῃ ψυχὴ ἐπὶ πρᾶγμα ἑσὼς — τότε γίνεται ἡ τῆς ψυχῆς ἀγωνία ἐπιτυχὴς καὶ τελεσιουργὸς καὶ νικηφόρος. Legendum cum Davis. et MS. ἀΐξῃ. Hesych. supra: Ἤιξεν, ὥρμησεν. Ita hæc vox sæpius occurrit apud Homerum. Confer Oppian. Hal. iii. 392.

ΠΑΡΑΤΑΙΑ. Τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν, οἷον πρόχωρα.] Salmas. adnotavit, *Prochura pro Prothura*. Sed recte, opinor, πρόχωρα. Χῶρος est αὐλὴ apud Theocrit.

Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν——.

Ubi male Heins. χόρτῳ. Sed legendum apud Hesych. Πρόχωρα.

ΕΘΗ.

ΕΘΗ. Ἀγαθά.] Lego, Ἔθη, ἀγέλαι. Max. Tyr. Diſſert. v. §. 9. p. 49. Edit. Daviſ. Ἔθη κακῶν ταῖς ἀρεταῖς ἀναμιγνύμενα. Ubi fruſtra Ἔθνη corrigit vir doctiſſimus Heinſius.

ΝΗΙΣΤΗΝ. Στρατὸν τὸν ἐν ταῖς ναυσί.] Recte corrigunt, Νηΐτην. Sed et diſtingue, Νηΐτην ϛρατὸν, τὸν ἐν ταῖς ναυσί. Maxim. Tyr vi. §. 7. p. 59. Οὐδὲ νηΐτην ἄγων ϛρατὸν, ἐδὲ ἱππικόν. Zonaras:

Καταφλέγον τὸν νηΐτην τῶν ἐναντίων ϛρατόν.

ΣΠΕΙΟΝ. Σπήλαιον, σπύλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι.] Lego, et ſcribo, Σπεῖον, σπήλαιον. — Σπύλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. — Σπεῖρα, τῆς νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύϛρεμμα ἐκ σχοινίε, ἢ ῥάκη καὶ ἱμάτια καὶ ἱϛία. Homer. Odyſſ. Δ. 245.

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών ——.

Homer. Odyſſ. B. 102.

Αἴκεν ἄτερ σπείρε κεῖται ——

Vide nos infra P. II. v. Σπεῖραι.

ΚΛΕΣΙΣ. Ἡ σκηνή.] Lego. Κλίσιας. Vide Markland. ad Max. Tyr. Diſſert. xxxvi. §. 2.

ΠΟΤΗΝ. Ἰδέαν, οἱ δὲ πτῆσιν.] Cum explicat per ἰδέαν, *formam*, reſpicere videtur Homer. Odyſſ. E. 337.

Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

Ubi

Ubi forſan ſcribendum πότην. Ita Homer. Odyſſ. Z. 16.

—— ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη.

D'Arnaud ad Heſych. p. 116.

ΤΗ—Χωρὶς τȣ̃ ι προσαιλικὸν, ἀνάλογον τῷ, λάβε· Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον.

—— τῆ, λάβε, δέξαι.]

Ita legendus iſte locus. Vide Homer. Odyſſ. I. 347.

ΤΗι ΑΛΛΩΣ. Τῆ ματαίως.] Scribendum forſan, Τηνάλλως, ματαίως.

ΟΡΘΟΘΥΡΑ. Θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή.] Recte corrigunt, Ὀρσοθύρα. Homer. Odyſſ. X. 126.

Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ.

Confer v. 132. et v. 333.

ΖΩΘΑΛΜΙΟΝ. Ζώσιμον, βιώσιμον — Ζώπυρον, θάλλειν ποιȣ̃ν.] Hæc erant uno ductu ſcribenda: nam ſunt omnia interpretamenta τȣ̃, ζωθάλμιον. Legendum quoque βιώσιμον cum Guyeto, non βρώσιμον. Vide D'Arnaud ad Heſychium.

ΑΝΑΡΚΤΗι. Ἀνυπότροπον.] Max. Tyr. x. 2. Ἰατρικὴν δὲ αν ἀρκῆ ἑπομένην τῇ κράσει τῶν σωμάτων. An legendum? Ἀναρκτῆ. *Medicinam ſemper ſequi temperamenta corporum.* An? ἐν ἀρχῆ.

ΩΓΗΝ.

ΩΓΗΝ. Ὠκεανός.] Vide omnino Davis. ad Max. Tyr. Dissert. x. §. 4. p. 533. PARS I.

ΨΑΛΟΝ. Εἶδος χαλινᾶ.] Scribe ψάλλιον sive ψάλιον. Max. Tyr. xi. 5. Ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις. Ubi vulgo legitur Ψάλλιον. Hesych. Ψαλίον χαλινός. Et sic scribendum. Vide nos supra p. 367.

ΑΜΜΟΡΟΝ. Δύσμορον, κακόμορον — καὶ ἔμ' ἄμμορον — καὶ ἀμέτοχον, ὡς τὸ — Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν.] Posterius ememplum petitum est ex Hom. Odyss. E. 275.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ΚΟΤΥΛΗΔΩΝ. Ὄφις, ἐπὶ τοῦ πολύποδος τῶν πλεκτανῶν.] Scribe, Κοτυληδονόφιν, ἐπὶ &c. Homer. Odyss. E. 433.

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται.

Vide nos infra P. III. v. Κοτυληδὼν, ubi male correximus.

ΧΑΛΗΚΕΣ. Οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι.] Scribe Χάλικες. Hesych. Λάϊγγες —— ἄλλοι, χάλικες, μικροὶ λίθοι. Vide nos supra p. 327. ubi κάχληκας apud Schol. Theocriti. Homer. Odyss. Z. 95.

Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

ΦΥΤΑΛ-

PARS I.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ ΖΕΥΣ. Συγγενὴς ἢ ζωογόνος.] Vide Davis. ad Max. Tyr. xli. 2. ubi corrigendus Orpheus Hymn. in Jov. v. 9. Lege Φυτάλιε Ζεῦ ob versum. Vulgo Φυτάλμιε. Utitur Lycophron p. 24. Edit. Meurs.

Ἀπεμπολητὴς τῆς Φυταλμίας χθονός.

ΘΟΛΚΑΖΕΙ. Χαλιναγωγεῖ.] Scribe Θ᾽ ὁλκάζει. Hesych. Ὀλκάζει, ἕλκει, χαλιναγωγεῖ.

ΠΡΟΦΡΑΣΣΑ. Πρόθυμος, εὐνοοῦσα.] Homer. Odyss. E. 161.

—— σε μάλα πρόφρασσ᾽ ἀποπέμψω.

ΣΤΕΛΕΟΝ. Οὐδετέρως τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον.] Scribe Στειλεὸν sive στειλειόν. Homer. Odyss. E. 236.

Στειλειὸν περικαλλὲς ——

Vocabatur etiam πελεκκός, et στελεός. Vide Hesych. v. Μακέλλη, Πελεκκὸς, et Τόρος. Confer nos supra p. 218.

ΠΕΡΙΚΗΛΑ. Περισσῶς ξηρά.] Odyss. E. 240.

Αὖα πάλαι, περίκηλα ——

ΑΔΜΗΣ. Ἀδάμαστος παρθένος.] Respexit Odyss. Z. 109. et 228.

—— παρθένος ἀδμής.

ΛΕΠΤΗ

ΛΕΠΤΗ Δ' ΕΙΣΙΘΜΗ. Στενὴ ὁδός.] Homer. Odyſſ. Z. 264. PARS I.

Λεπτὴ δ' εἰσίθμη ——

ΤΗΥΣΙΗΝ. Ματαίαν. Σὺ δὲ τηΰσίαν ὁδὸν ἔλθες.] Scribe τηΰσίην. Homer. Odyſſ. Γ. 316.

—— Σὺ δὲ τηΰσίην ὁδὸν ἔλθης.

ΦΗΝΗ. Ἀετοῦ εἶδος.] Homer. Odyſſ. Γ. 372.

Φήνῃ εἰδομένη ——

ΑΚΡΟΠΟΡΟΥΣ. Τοὺς ὀβελίσκους, ἐπιθετικῶς.] Homer. Odyſſ. Γ. 463.

Ὤπτων δ', ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

ΘΗΣΑΙ. Θρέψαι, θηλάσαι.] Forte, θῆσθαι. Homer. Odyſſ. Δ. 89.

—— ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

Vide ſupra p. 294.

ΘΗΣΑΣΘΑΙ. Θεάσασθαι — Θηλάσαι, εὐωχηθῆναι, μεθυσθῆναι.] Uno ductu atque ordine legenda. Quod et vidit D'Arnaud.

ΑΡΗΜΕΝΟΣ. Βεβλαμμένος.] Scribendum opinor Βεβλημένος. Homer. Odyſſ. Z. 2.

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος ——

Sed nihil forſan mutandum. Homer. Odyſſ. I. 403.

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας.

ΝΩΘΗ-

PARS I.

ΝΩΘΗΤΟΝ. Ἐργάτην, ἢ τὸν μηκέτι σκιρτᾶν δυνάμενον.] Lege νωθητὸν, ἑρπεῖον. Maximus Tyr. xiii. 5. Ἑρπετὸν νωθές. Forſan ſcribendum νωθητὸν, ἀργόν.

ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΙ. Ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις.] Vox extat apud Max. Tyr. xiv. 2. Ὑποφήτης αὐτάγγελος.

ΠΡΟΤΕΛΕΙΆ. Ἡ πρὸ τοῖς γάμοις θυσία καὶ ἑορτή.] Max. Tyrius xiv. 7. προτέλεια ſcribit. Ἵνα σοι καὶ προτέλεια γένηται ταῦτα τοῦ μέλλοντος λόγου.

ΥΠΕΡΤΕΡΕΙΗ. Τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.] Recte Salmaſ. ὑπερτερίη. Homer. Odyſſ. Z. 70.

——ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.

Infra pro ὑπερτῆρα forſan legendum ὑπερτηρίην.

ΦΟΒΗ. Κόμη.] Etiam et de foliis arborum dicitur. Eurip. Alceſt. 170.

Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην.

ΕΞΩΠΙΟΝ. Ἔκτοπον, ἔξω.] Ita diſtingue. Eurip. Supplic. 1038.

——ἢ δόμων ἐξώπιος
Βέβηκε πηδήσασα——

ΚΕΡΧΝΩΜΑΣΙ. Τραχύμασι, κυκλώμασι, γαλισμοῖς.] Lege γυαλισμοῖς. Heſychius Γυαλὸν, κοῖλον,

κοῖλον, ἄλλοι, περίβολον. Ita ſcribendum. Vide nos ſupra p. 259.

ΚΕΙΡΕΙ. Τέμνει, κατεσθίῃ.] Lege κατεσθίει. Homér. Odyſſ. Β. 312.

—— ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Vide Cl. Markland. ad Max. Tyrium p. 675.

ΤΡΥΧΙΝΟΙΣ. Ῥακίοις.] Max. Tyr. xiii. 5. Ῥακία τρύχινα. Ubi vide omnino Cl. Daviſ.

ΠΑΝΑΓΗΣ. Καθαρὸς, κατὰ πᾶν ἁγνός.] Forte, ἅγιος, ut ſupra. Heſych. Παναγῆ, καθαρὰ, ΑΓΙΑ. Max. Tyrius xxx. 4. Ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν.

ΑΔΗΦΑΓΟΙ. Τοὺς τελείους ἵππους οὕτως ἔλεγον.] Max. Tyrius xxvi. Ἵππον ἀδήφαγον. Interpres; *equum adultum.*

ΙΛΥΣΠΑΣΘΑΙ. Τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσιν ἢ σκώληξιν ἰέναι, κυλίεσθαι.] Max. Tyrius xxvi. 6. Τῷ δὲ ἰλυσπωμένῳ (γένει) οἱ φωλεοί.

ΜΕΤΑΔΟΡΠΙΟΣ. Δείπνου ὥρα ἦγεν δείπνῳ.] Legendum forſan, ὥρα, ἦγουν δείπνῳ, vel ἡ μετὰ δεῖπνον. Homer. Odyſſ. Δ. 194.

—— οὐ γὰρ ἔγωγε
Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος ——

Ad quem locum vide Scholiaſtam.

PARS I.

ΔΙΦΡΙΑΣ. Ἁρματηλασίας.] Scribe, Διφρείας. Max. Tyr. xxiii. 2. Τὰ Κυρηναϊκὰ διφρεῖαι.

ΣΕΜΝΟΛΟΓΗΜΑ — Καὶ ἕξιν ἔχον.] Lego, ϗ ἀξίαν ἔχον.

ΤΡΟΠΟΙ. Οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν.] Scribe cum Guyet. Τροποί. Homer. Odyss. Δ. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

ΑΤΤΟΝΤΕΣ. Ὁρμῶντες.] Max. Tyr. xxvi. 4. Ὁμοίως πρὸς τὸ ὅμοιον ἄττοντος φύσει.

ΠΟΜΠΕΙΑ. Τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη, ἢ τόποι ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται.] Max. Tyr. xxii.3. Καὶ τεμένη, καὶ ΠΟΜΠΕΙΑ. Interpres: *Vasa sacra.*

ΓΕΛΑΝ. Αὐγὴν ἡλίου.] Scribe Ϝέλαν. Hesych. Εἴλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Idem: Ἕλα, ἄχυρα μὲν, καὶ ἡλίου αὐγή. Ita legendum. Hesych. Βέλα, ἥλιος ϗ αὐγὴ, ὑπὸ Λακώνων. Nempe Β erat Laconibus quod Ϝ Æolensibus. Sic βέδος pro ἕδος. Vide nos supra p. 305. Βάγιον pro ἅγιον, Βίσχυν pro ἴσχυν. Vide Taylori Lect. Lys. Cap. ix.

ΑΛΛΟΓΝΩΣΑΣ. Ἀγνοήσας.] Dicitur ἀλλογνώσας pro ἀλλογνοήσας. Sic Callimach. νῶσαι pro νοῆσαι. Theocritus, νωσάμενος pro νοησάμενος. Vide Hesych. v. νωσάμενος et νώσασθαι. Respicit Herodotum lib. i. 86. p. 35. Edit. Gronov.

Ἁλισ-

Ἁλισκομένȣ δὲ τȣ͂ τείχεος, ἤιε γδ τῶν τὶς Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτενέων.

ΑΛΛΟΓΝΩΤΩΝ. Ξείνων.] Recte. Forsan tamen scribendum Ἀλλογνώτῳ, ξείνῳ, et respexerit Homer. Odyss. B. 366.

—— ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

ΘΗΛΟΠΕΔΑ. Ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σαφυλή.] Scribendum cum Sopingio, Θειλόπεδα. Homer. Odyss. H. 123.

Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ.

Scribendum autem puto, Θ' εἱλόπεδον. Est enim ab εἵλη. De qua vide supra, p. 400. Vide Sopingium ad Hesych. Sic εἵλη scribendum cum spiritu aspero.

ΝΗ͂ΤΟΣ. Ἔσχατος ἢ πολὺς σεσωρευμένος.] Distingue πολὺς, σεσωρευμένος. Scribe quoque Νητός. Odyss. B. 338.

—— νητὸς χρυσὸς ϗ χαλκὸς ἔκειτο.

Mox, Νῆτλον, πλῆρες, μεςόν. Scribe, Νητόν. Hesych. Ναςὸν, μεςόν. Quod pro νηςὸν sive νητόν. Quod autem explicat ἔσχατος, est pro νέατος quod νητός. Vide Hesych. v. Νεάτη.

ΚΑΙΡΟΣΣΕΩΝ. Μεμιτωμένων· καῖρον δὲ τὸν μίτον φασίν.] Scribe Καιρεσέων. Homer. Odyss. H. 107.

PARS I.

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. Ἐν μιᾷ ἡμέρα.] Homer. Odyff. B. 284.

——ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΡΑΣ. Ἐθελουσίως θέλοντας.] Forte ἐθελουσίους. Homer. Odyff. B. 292.

Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι ——

Vel forſan legendum ἐθελουσίως ἐλθόντας. Quod verum puto.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ. Ἑκουσιώς, αὐτοβουλήτως.] Lege ἑκούσιος, αὐτοβούλητος.

ΤΕΤΡΗΜΕΝΟΣ. Τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος.] Lege ex ordine literarum, Τετιημένος. Homer. Odyff. B. 298.

—— φίλον τετιημένος ἦτορ.

ΚΕΩΝ. Κοιμησόμενος.] Scribe Κέων. Hefych. Κείων, κοιμησόμενος. Homer. Odyff. H. 342.

Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.

ΛΙΘΑΚΗ. Πέτρῃ τῇ τραχεία.] Corrigendum Λίθακι. Hefych. Λίθαξ ὀλισθηρὰ πέτρα ἢ τραχεῖα. Homer. Odyff. E. 415.

Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.

META

ΜΕΤΑ ΝΩΤΑ. Βαλὼν τὰ νῶτα.] Scribe, Μετὰ νῶτα βαλὼν, μεταβαλὼν τὰ νῶτα. Homer. Iliad. Θ. 94.

Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς, ἐν ὁμίλῳ;

ΝΕΩΣΤΟΙΚΟΙ. Τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται.] Recte corrigunt ex literarum ordine, Νεώσοικοι. Max. Tyr. xxii. 3. Νεώσοικοι σωζόμενοι ἐδὲ νῆες αὐταὶ πλέεσαι. Ita legendum.

ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ. Διδάσκειν.] Scribe, Ἀναῤῥιπτεῖν, διδράσκειν. Respicit Homer. Odyss. Η. 328.

Νῆες ἐμαὶ καὶ κῆροι ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ.

ΑΝΑΡΡΥΤΤΕΙΝ. Διδάσκειν, ἀναδιδάσκειν.] Et hic quoque lego, Ἀναῤῥιπτεῖν, διδράσκειν, ἀναδιδράσκειν.

ΥΠΟΔΜΩΣ. Δῦλος.] Homer. Odyss. Δ. 386.

——— Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

ΘΩΗ. Ζημία, βλάβη, ὅθεν ὁ ἀζήμιος, ἀθῶος.] Homer. Odyss. Β. 192.

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομαι ———

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ. Ὅμοιον.] Max. Tyr. xxi. 2. Οἱ δὲ ἐφάμιλλοι ἀρετῇ. *Qui virtute pares sunt.*

Interpres non intellexit. Sic paulo infra Maximus. Vide et eundem xxiv. 2.

ΝΑΟΚΟΡΟΣ.] Deest interpretamentum. Vide Hesych. v. Νεωκόρος, Νεοκορός, et Σηκοκόρος. Confer nos supra p. 348. Homer. Odyss. P. 224.

Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΑΛΙΑΕΕΣ. Ἄνεμοι οἱ διὰ θαλάσσης πεσόντες.] Recte corrigunt, πνέοντες. Homer. Odyss. Δ. 360.

——— οὐδέ ποτ' οὖροι

Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες ———

ΚΥΔΑΙΝΕΙ. Τιμᾶ, ἀξιοῖ.] Forte, τιμᾶ, ΤΙΜΗΣ ἀξιοῖ. Homer. Iliad. K. 69.

Πάντας κυδαίνων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Quod et laudat Max. Tyr. xx. 5. ubi Codd. habent κυδαίνειν. Restituenda hæc vox Max. §. 1. Ἐπαινῶν καὶ κυλινδαίνων. Lege κυδαίνων.

ΕΥΔΕΙΕΛΟΝ. Εὔδηλον, εὐ πρὸς δείλην κείμενον, εἶον πρὸς δύσιν, εὐπόριστον.] Bene corrigunt, Εὐδειέλον, εὔδειλον. Respicit Homer. Odyss. B. 167.

Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον ———

ΟΝΗΜΟΝΟΣ. Ἄξιος ὀνήσεως.] Corrigit Sopingius,

pingius, Ὀνήσιμος. Sed legendum Ὀνήμενος. Respicit Homeri Odyſſ. B. 33. PARS I.

Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος ——

ΕΠΕΧΡΑΟΝ. Ἐπέθεντο — ἀθρόοι ἐπέστησαν.] Homer. Odyſſ. B. 50.

Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ.

ΚΑΤΑΝΕΤΑΙ — Ἀναλίσκεται.] Homer. Odyſſ. B. 58.

—— τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ᾽ ἀνὴρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

ΠΡΟΒΑΣΙΣ. Ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.] Homer. Odyſſ. B. 75.

Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε.

ΕΛΠΕΙ. Ἐλπιδοποιεῖ.] Homer. Odyſſ. B. 91.

Πάντας μὲν ῥ᾽ ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

ΕΠΗΒΟΛΗ. Μέρος ἢ ἐπιβολή.] Scribe, Ἐπηβολὴ, ὁρμὴ, ἢ ἐπιβολή. Literæ in μέρος ſunt tranſpoſitæ et turbatæ. Heſych. Ἐπιβολὴ, ὁρμή. Scribitur et ἐπήβολος et ἐπίβολος. Homer. Odyſſ. B. 319.

—— οὐ γὰρ νηὸς ΕΠΗΒΟΛΟΣ, οὐδ᾽ ἐρετάων
Γίνομαι ——

ΠΑΛΙΝΤΙΤΑ. Ὀπισθέκτιτα, ὅ ἐστιν, ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δώσοντα.] Homer. Odyſſ. B. 144.

Αἴκέ ποτε Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΝ. Πρόσφατον, νέον.] Ariſtot. Ethic. ix. p. 475. Ἡ δ' εὔνοια καὶ ἐκ προσπαίου, οἷον καὶ περὶ τοὺς ἀγωνιστὰς συμβαίνει. *Derepente* reddit Interpres.

ΕΥΡΟΟΣ. Ἰσχυρῶς ῥέων.] Quaſi εὐρύους, *late fluens.* Maxim. Tyr. 31. ad finem: Καὶ γὰρ ὁ Ἴστρος εὔρους. *Late fluens.*

ΑΜΟΘΕΝ. Ἀπό τινος μέρους ὁπόθεν θέλεις.

Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπέ.

Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχῶς καὶ (κατὰ) μηδένα τρόπον.] Iſtum verſum deſcripſit Noſter ex Homeri Odyſſ. Α. 10.

ΠΑΛΙΣΚΙΟΣ. Σύσκιος, σκοτεινός.] Homer. Hymn. in Mercur. v. 6.

Ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ ——

ΨΕΔΝΗ Η ΘΡΙΞ. Ἡ ἀραιόθριξ.] Scribendum, Ψεδνὴ θρὶξ, ἡ ἀραιὰ θρίξ. Quod et partim vidit Guyetus.

ΚΑΜΜΟΡΕ. Κακόμοιρε.] Ita recte legitur Homer. Odyſſ. Β. 351.

Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον ——

Homer. Odyſſ. Λ. 215.

Ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, πάντων πέρι κάμμορε φωτῶν.

Ita

Ita et Odyff. Υ. 33. PARS I.

Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;

ΝΗΠΙΑΑΣ ΟΧΕΕΙΝ. Νηπιότητας, ἀφροσύνας, καὶ ματαιότητας ἔχειν, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεσθαι.] Homer. Odyff. A. 297.

——— οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.

ΕΠΑΛΑΣΤΗΣΑΣΑ. Σχετλιάσασα.] Homer. Odyff. A. 252.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη.

ΑΝΟΠΑΙΑ. Ὀρνέου ὄνομα καὶ εἶδος, ἢ ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, ἢ ἀνὰ τὴν θυρίδα, ἢ ἄφωνος.] Homer. Odyff. A. 320.

Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο ———

Sed ἀντὶ τοῦ, καὶ ΕΙΔΟΣ, legendum apud Hefych. καὶ ΟΔΟΣ. Herodot. lib. vii. 216. p. 451. Οὔνομα δὲ τῷ οὔρεϊ τούτῳ καὶ τῇ ἀτραπῷ τωὐτὸ κεῖται, Ἀνόπαια.

ΑΛΕΓΥΝΕΤΑΙ. Κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται.] Scribo, Ἀλεγύνετε, κακοῦτε, &c. Homer. Odyff. A. 374.

——— ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας.

Atque huc refpexerit Hefychius.

ΣΑΤΙΝΑΙ. Αἱ ἁμάξαι.] Scribe, Σάτινα. Homer. Hymn. in Vener. v. 13.

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι ΣΑΤΙΝΑ καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.

Locus

PARS I. Locus Anacreontis a Sopingio laudatus: Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατίνεται χρύσεα· φαρέων τε καὶ θέρματα παῖς κύκης. Lego, Νῦν δ' ἐπιβαίνει σάτινά τε χρύσεα — καὶ θ' ἅρματα, παῖς τύχης. Horat. *Fortunæ filius*. Vide nos ad Suidam P. IV. p. 624. Pro φαρέων τε, forsan μέγα φρονέων. *Superbus*. Vel forte nomen viri alicujus sub istis latet.

ΠΡΟΚΑΣ. Ἐλάφους.] Scribendum forsan, Πρόκαδας. Homer. Hymn. in Vener. 71.

Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι.

Nil mutandum. Homer. Odyss. P. 295.

—— ΠΡΟΚΑΣ ἠδὲ λαγωούς.

ΕΙΡΕΟΝ. Δουλείαν, αἰχμαλωσίαν.] Legendum, Εἴρερον, ut infra. Homer. Odyss. Θ. 529.

Εἴρερον εἰσανάγουσι ——

ΜΑΡΙΛΗ. Ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων.] Utitur Max. Tyr. xviii. 9. Ὥσπερ γὰρ τῷ ΜΑΡΙΛΗΣ ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναισχῦναι τὸ σῶμα· οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπιμπλασθαι τῆς μαρίλης.

ΚΑΜΒΡΙΖΟΝΤΑ. Ἀμελοῦντα.] Ex tribus, opinor, vocibus hoc verbum male consarcinatum est. Homer. Iliad. Δ. 223.

ΕΝΘ' ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ ἴδοις ——

EMENDATIONUM

IN

HESYCHIUM

PARS SECUNDA.

EMENDATIONES

IN

HESYCHIUM.

ANTITTΠA. Ἀντιτυπῆσαι.] Excidit vox, et ſcribendum, Ἀντίτυπα, ἀντιπίπτοντα.— Ἀντιτυπῆσαι, ἐναντιωθῆναι, ἀντειπεῖν. Etymolog. Mag. Ἀντίτυπα, ἀντιπίπτοντα. Sophocles Antig. 142. PARS II.

Ἀντίτυπος δ᾽ ἐπὶ γᾶν
Πέσε τανταλωθείς.

Verbum ἀντιτυπεῖ occurrit apud Max. Tyr. xxxiii. 9. Quod fruſtra ſollicitant. Et apud Achillem Tat. Amor. p. 149. pro ἀντειπεῖν forſan ἀντωπεῖν. Recte tamen ἀντειπεῖν. Ariſtoph. Plut. 486.

——ἢ τί γ᾽ ἂν
Ἔχοι τις ἂν ἀντειπεῖν ἔτι.

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ. Ἀντίπει.] Lego, ἀντιτυπεῖ. Vel forſan ἀντωπεῖ. Vox ἐπιπροσθεῖ occurrit apud Longinum.

PARS II. Longinum. Sic Ἄντυπος male scribitur apud Hesych. pro ἀνϑίτυπος vel ἀνϑωπός. Vide nos infra P. III. v. Ἀντύπος.

ΕΒΙΩΣΑΣ. Ἔζωσας, τὸ ζῆν περιποιήσας ἢ ἔδωκας.] Suspicor verbum excidisse, et legendum, Ἐβίωσας, ἔζωσας. — Ἐβιώσαο, τὸ ζῆν περιποίησας ἢ ἔδωκας. Homer. Odyss. Θ. 468.

—— σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη.

ΜΟΥΝΑΣ. Καταμόνας.] Scribe, Μοῦναξ. Homer. Odyss. Θ. 371.

Μοῦναξ ὀρχήσασθαι ——

Aratus, μουνὰξ. Vide D'Arnaud p. 96.

ΟΙΚΙΜΒΑΖΕΙΝ. Στραγγεύεσθαι, διατρίβειν.] Lego, Οἴκοι κιμβάζειν, στραγγεύεσθαι, sive στρεύγεσθαι. Vide Hesych. v. Κιμβάζειν.

ΑΙ ΓΑΡ ΟΝ. Εἴθε γάρ.] Scribe Αἲ γὰρ δὴ, εἴθε γάρ. Homer. Odyss. I. 523.

Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην.

Istud δὴ amisso apice τοῦ δ' degeneravit in ον.*

---

* Ita in Marg. — Scribe Αἲ γὰρ δὴ ex Homer. Od. I. 533. Illa δ apice amisso migrat in ο. Vide infra v. Ἄχειον. Occurrit etiam Homer. Iliad. Σ. 272.

—— αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.

Ubi Schol. Εἴθε γάρ. Confer Iliad. Δ. 189.

ΜΕΡΜΙΘΑ.

ΜΕΡΜΙΘΑ. Μέρμιθον σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν.] Respexit Odyss. Κ. 23.

Νηῒ ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ.

ΡΩΠΑΣ. Εἶδος φυλοῦ ἱμαντώδους.] Scribe Ῥῶπας. Odyss. Κ. 166. Vide nos supra P. I. p. 290.

—— σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε.

ΚΑΤΑΛΟΦΑΔΙΑ. Κατὰ τοῦ αὐχένος. Λόφος γὰρ ὁ αὐχήν.] Hinc firmanda ista emendatio in Λοφαδία. Λοφαδία, αὐχὴν, οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος. Legendum, οἷον καταλοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος. Occurrit autem apud Homer. Odyss. Κ. 169.

Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

Locus autem integer ita scribendus: Καταλοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος· λόφος γὰρ ὁ αὐχήν· ἢ κατὰ κεφαλήν· ὡς κατωμάδια καὶ κατωμαδὸν, κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τοῦ τραχήλου.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. Πηχυαῖον.] Nihil muta. Homer. Odyss. Κ. 517.

Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.

ΓΟΥΝΟΥΣΘΑΙ. Γουνιαῖος τόπος.] Scribe, Γουνοῦσθαι, ἱκετεύειν. — Γοῦνυ, γουνιαῖος τόπος.

ΓΟΥΝΟΝΤΩΝ. Γονάτων.] Scribo, Γούνων, γονάτων. Vel γουνάτων, γονάτων.

ΠΡΗΚΤΗΡΑ — Ποτὲ δὲ ἔμπορον.] Hoc sensu occurrit Odyss. Θ. 162.

Ἀρχὸς ναυτάων, οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν.

Sic

Sic πρῆξις, *Mercatura*. Odyss. I. 253.

Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε;

ΕΝΗΛΑΤΟΝ. Μέρος νεώς.] Imo et μέρος κλίνης. Hesych. Ἕρμινα, πόδα κλίνης, ἀπὸ τοῦ ἐνείρεσθαι τῷ ΕΝΗΛΑΤΩι. Vide Salmas. ad Aug. Histor. p. 63.

ΕΡΜΗΣ. Τόρνος, πούς κλίνης.] Recte Guyetus Ἑρμίς. Odyss. Θ. 278.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν ——

Odyss. Ψ. 198.

Ἑρμῖν' ἀσκήσας ——

ΕΡΜΗΣ. Τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πλώσεως ἰδέας ἔλεγον.] Recte corrigunt, πώσεως. Homer. Odyss. H. 138.

Ὧι πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.

ΟΥΚ *ΑΡΟΣ. Οὐνεικός.] Forte, Οὐκ ἄρης, οὐ νεῖκος.

Ζ *ΕΥΥΤΑΙ. Σέσακται.] Scribe Ζεύγνυται. Vide Hesych. v. Σέσακται.

ΑΠΑΦΙΣΚΕΙΝ. Ἀπαίῳν, ἀφαιρεῖσθαι.] Homer. Odyss. Λ. 216.

—— Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει.

Deludit.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙΝΑΙ. Ἐπιμνίαν.] Recte Sopingius

pingius ἐπὶ μίαν. Angl. *One by one, one after another*. Homer. Odyſſ. Λ. 232.

Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν ——

Vide et Odyſſ. Φ. 230.

ΕΤΕΡΗΜΕΝΟΙ. Διηλλαγμένοι παρ' ἡμέραν. Ζῶντες.] Recte Salmaſ. Ἑτερήμεροι. Sed et legendum Ἑτερήμεροι, διηλλαγμένοι παρ' ἡμέραν, παρ' ἡμέραν ζῶντες. Aliter ordinabat Salmaſ. Sed minus recte. Vox occurrit apud Homer. Odyſſ. Λ. 302. de Caſtore et Polluce:

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι ——

Forſan Ἑτερημένοι, διηλλαγμένοι. — Ἑτερήμεροι, οἱ παρ' ἡμεραν ζῶντες.

ΑΚΑΧΕΙΖΕΟ. Ἐν ἄχει γίνου.] Scribe Ἀκαχίζεο. Homer. Odyſſ. Λ. 485.

—— μήτι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ΚΑΤΑΖΕΝΑΣΚΕ. Κατεξήρανεν.] Scribe, Καταζήνασκε. Homer. Odyſſ. Λ. 586.

—— καταζήνασκε δὲ δαίμων.

ΝΗΛΙΤΕΕΣ. Ἀνηλεεῖς, ἄνοικτοι, ἀναμάρτητοι.] Fruſtra corrigit Sopingius, Νηλεγέες. Heſych. ſupra: Νηλιτεῖς, ἀναμάρτητοι. Homer. Odyſſ. Π. 317.

—— αἳ νηλιτεῖς εἰσί.

ΣΤΙΒΗ. Ἀράχνη καὶ χρῶμαι μεταλλικὸν μέλαν.] Scribe, Στίβη, πάχνη καὶ χρίσμα μεταλλικὸν μέλαν. Supra

PARS II. Supra Hesych. Στίβη, ψύχος, πάχνη. Recte quoque χρίσμα μεταλλικόν. Vide Hesych. v. Μετάλλειον. Nisi scribendum μεγαλίον, sive μεγάλλικον. Vide Hesych. v. Μεγαλίον.

ΚΑΣΤΡΟΝΝΥΣΑ. Καταστρωννύουσα.] Scribe Καστορνῦσα. Homer. Odyss. P. 32.

Κῶια καστορνῦσα ——

ΑΝΤΙΤΑ. Ἀνέκτιστα, ἀντιτιμώρητα.] Scribe Ἄντιτα, ἀνέκτιτα. Et sic infra legendum, Ἀντίτιμα, τὰ ἄποινα, τὰ ἀνέκτιστα. Scribe ἀνέκτιτα. Hesych. Παλίντιτα, ὀπισθέκτιτα. Vox Ἄντιτα occurrit Homer. Odyss. P. 51.

—— αἴκέ ποθι Ζεῦς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.

ΔΡΗΣΜΟΣΥΝΗ. Θεραπεία.] Scribe Δρηστοσύνη. Homer. Odyss. O. 320.

Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος.

ΔΑΝΑ. Ξηρὰ, καύσιμα ξύλα.] Respexit Odyss. O. 321.

—— ξύλα δανὰ κεάσσαι.

ΧΕΡΝΗΣ. Πένης, λάτης, (Salmas. πελάτης,) χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν.] Forte scribendum Χέρης, πένης. Homer. Odyss. O. 324.

Οἷα τέ τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Sed hic forsan χέρηες pro χερείονες. Hesych. Χέρηϊ, χείρονι.

ANAK-

PARS II.

ΑΝΑΚΤΟΡΙΗΣΙ. Ταῖς δεσποτικαῖς ἢ βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις. Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ταῖς ἀπὸ ἀνακτορίας. Δειπνήσας ἀμύεσσιν ἀνακ[λ]ορίῃσιν ἐπέσθω.] Salmaſ. Δειπνήσασα μύεσσιν. Sed ſcribendum Δειπνήσας ἄμ' υἱέσσιν—Eſt ex Homer. Odyſſ. O. 396.

Δειπνήσας ἄμ' υἱέσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.

ΑΕΣΣΙΦΡΟΣΥΝΗΙΣΙΝ. Ἀνοίαις.] Recte corrigunt, Ἀεσιφροσύνῃσιν. Homer. Odyſſ. O. 469.

—— ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

ΔΕΙΠΝΗΣΤΥΝ. Τὴν τοῦ δείπνου ὥραν.] Homer. Odyſſ. P. 170. Δειπνηστὸν vocat. Schol. ad Nicand. Ther. 761. Δειπνηστὸς δὲ, ἤγουν δεῖπνος.

ΟΔΕΓΜΗΝ. Προσεδόκων.] Scribe Ὁ 'δέγμην, ὁ προσεδόκουν.

ΕΠΙΤΟΝΟΣ. Δέρμα ᾧ κατησφάλισται τὸν ἱστὸν τῆς νεώς.] Scribe ὁ ἱστός. Odyſſ. M. 423.

Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

Apud Hephæſt. p. 93. male ſcribitur, Ἐπίπονος βέβληται βοός.

ΜΕΛΑΝ ΔΡΥΟΣ. Ἡ ἐν τοῖς δένδροις δασύτης, καὶ ἡ τῶν ξύλων ἐντεριώνη.] Homer. Odyſſ. Ξ. 12.

—— τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.

ΠΡΟΧΝΥ. Ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος. "Πρόχνυ καθεζομένη" — καὶ παντελῶς·

PARS II.

Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γένατ' ἔλυσεν.] Ita scribendus iste locus. Versus posterior est ex Homer. Odyss. Ξ. 69.

ΕΦΟΛΚΕΟΝ.—Πηδάλιον.] Scribe, Ἐφόλκαιοι. Odyss. Ξ. 350.

Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ——

ΑΝΔΟΚΑΝΑΣ. Δοκὸς δέ.] Forsan Ἀνδόνακας, ἀνὰ δοκὸς. Homer. Odyss. Ξ. 474.

Ἀνδόνακας καὶ ἕλος ——

Sed vide Hesych. v. Δοκάναι. Sed forsan, Ἀνδοκανᾶς, δοκεῖς δέ.

ΛΟΦΙΗΝ. Νότον, τένοντα, αὐχένα.] Lego, νώτο τένοντα. Homer. Odyss. Τ. 446.

Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

ΔΡΥΟΧΟΙ. Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται.] Vox occurrit Homer. Odyss. Τ. 574.

Τὸς πελέκεας τὸς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
Ἵσταχ' ἑξείης, ΔΡΥΟΧΟΥΣ ὥς ——

Quæ non reddunt recte. Forte, *Foramina versus*. Vel tale quid, si fides Hesychio.

ΠΕΙΣΗι. Πεισματικὴ χώρα.

Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε ——]

Hoc

Hoc descripsit Noster ex Odyss. Υ. 23. Hesych. infra Πέση, πέσμαλι. Quare legendum puto: Πέση, πέσματι, πεσματικῇ χώρᾳ. Utitur et alibi Homerus.

PARS II.

ΑΜΜΟΙΡΙΑΝ. Τὴν κακὴν μοῖραν.] Lege cum Salmas. ἀμμορίαν sive ἀμμορίην. Homer. Odyss. Υ. 76.

Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων.

ΙΣΘΜΙΟΝ. Περιτραχήλιον κόσμημα, περιστόμιον, καὶ γῆς στενὰ (lege γῆ στενὰ) μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὅθεν λέγονται τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας. — Ἰσθμὸς αὐχὴν, &c.] Ita scribendum. Homer. Odyss. Σ. 299.

Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.

Nicander Alexiph. 80.

—— ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς

Τέτρηχε γλώσσης, νέατος ὑποκάρφεται ἰσθμὸς,

Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ.

Schol. Ὁ δὲ νέατος ἰσθμὸς, τουτέστιν ὁ ἔσχατος, ἤγουν τὰ παρίσθμια, ἃ λέγεται ἐγγὺς εἶναι τοῦ φάρυγγος, ξηραίνεται ἢ τραχύνεται.

ΑΡΕΤΩΣΙΝ. Ἀρετώνωσιν, ἐν ἀρετῇ ὦσιν.] Steph. ἐν ἀρετῇ ζῶσιν. Frustra. Hesych. Ἀρετᾷ, ἐν ἀρετῇ ἐστιν. Forsan scribendum Ἀρετῶσιν, ἀρετάωσιν. Homer. Odyss. Τ. 114.

 —— ἀρετῶσι

—— ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῦ.

ΘΑΛΠΙΩ. Ἐπάλξεις.] Hæc nemo intelligat. Lego, θαλπιόων, ἀλεαθείς. Hesych. Ἀλεᾶσθαι, θερμαίνεσθαι. Respexit forsan Homer. Odyss. T. 319.

Ὡς εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται.

Ubi *calefactus* reddit Interpres.

ΓΡΗΙΚΑΜΙΝΟΙ. Ἐπεὶ εὔλαλοι αἱ γράες.] Recte Salmas. Γρηὶ καμινοῖ. Ita scribendum. Vide Hesych. v. Καμινοῖ. Homer. Odyss. Σ. 27.

Γρηὶ καμινοῖ ἴσος ——

ΑΠΟΘΕΣΤΟΣ. Ἐπιζήτητος.] Scribe ὐκ ἐπιζήτητος. Homer. Odyss. P. 296.

Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος.

Vide Spanheim. ad Callim. Hymn. in Cerer. 48. vol. ii. p. 696.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ. Μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν — γλυτόν.] Guyet. γλύτων. Hinc forsan. Angl. *A Glutton.* Vox occurrit non semel apud Homer. ut Odyss. Σ. 26. et alibi.

Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

Nicand. Theriac. 662.

Μέσση δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πεδόεσσα μολοβρή.

ΟΚΡΥΟΕΝ-

ΟΚΡΥΟΕΝΤΟ. Ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων· ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος.] Recte corrigunt, Ὀκριόωντο—ὀκρὶς γὰρ &c. Vox occurrit Homer. Odyss. Σ. 33, PARS II.

—— πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

ΕΜΠΛΗΓΔΗΝ. Ἐμπληκτικῶς, ἀκρίτως.] Respexit Odyss. Υ. 132.

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει ——

Temere, sine judicio.

ΡΑΣΣΑ. Ῥάνατε.] Scribe, Ῥάσσατε, ῥάνατε. Homer. Odyss. Υ. 149.

—— δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,

Ῥάσσατέ τ' ——

Hesych. Ῥαίνοντο — κατεγράσσοντο. Lego κατεράσσοντο.

ΥΠΟΣΤΑΧΥΟΙΤΟ. Ὑπαύξοιτο, ἀπὸ τοῦ στάχυος.] Vox occurrit Odyss. Υ. 212.

—— οὐδὲ κεν ἄλλως

Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ΕΡΡΑΔΑΤΑΙ. Ἐρραμμένοι εἰσιν.] Scribe Ἐρράδαται, ἐρραμμένοι εἰσίν. Homer. Odyss. Υ. 354.

Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι ——

ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙΝ. Κατέναντι, ἐξ ἐναντίας.]

 Scribendum

PARS II. Scribendum Κατάντησιν, vel, ut ſupra, κατ' ἄντησιν. Homer. Odyſſ. Υ. 387.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον.

ΑΓΚΛΙΝΑΣ. Ἀνακλίνας, ἀνοίξας, ὡς τὸ, ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον.] Homer. Odyſſ. Χ. 156.

——— θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας ———

Delenda diſtinctio poſt ἀγκλίνας. Eſt ex Homer. Iliad. Δ. 113.

Ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

ΠΕΦΗΣΕΑΙ — Τεθνήξῃς.] Scribe τεθνήξῃ. Homer. Odyſſ. Χ. 217.

Ἐν δέ συ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι ———

ΕΤΕΡΑΚΛΕΑ ΝΙΚΗΝ. Ἑτεροκλινῆ.] Laudo Gronovium reponentem ἑτεραλκέα ex Iliad. Η. 26. Sed Odyſſ. Χ. 236. Scribitur,

——— ἑτερακλέα νίκην.

ΑΓΚΥΛΟΧΕΙΛΑΙ. Ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς.] Scribe ἤγουν τὰ ϛόματα. Homer. Odyſſ. Χ. 302.

——— αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,

ΝΕΦΕΑ — Καὶ λίνα θηρατικά.] Hoc ſenſu occurrit Odyſſ. Χ. 304

——— νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

ΠΡΟ-

ΠΡΟΠΗΝΕΣ. Ἐπὶ πρόσωπον.] Recte corrigunt, Προπρηνές. Ex Iliad. Γ. 218. Quod Sopingio notatum. Occurrit etiam Odyss. X. 98.

—— ἢε προπρηνέι τύψας.

Recte κατωφερὲς addit Hesych. *Cæsim* Latini.

ΑΓΧΙΣΤΙΝΑΙ. Συνέγγυς ἀλλήλων, ἢ συνεχεῖς.] Vox ἀγχιστῖνοι occurrit Odyss. X. 118.

—— τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.

ΣΤΟΜΑ ΛΑΥΡΗΣ. Τὸ τῆς θύρας χάσμα.] Homer. Odyss. X. 137.

—— ἀργαλέον στόμα λαύρης.

ΡΩΓΑΔΑΣ. Ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.] Scribe, Ῥῶγας, ῥωγάδας, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. Est ex Odyss. X. 143.

Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.

Quare male Sopingius, ἀναῤῥῶγας.

ΕΞΕΣΙΗΝ. Δημοσίαν, ἐκπομπήνον χρεῖαν, ἀγοράν, λῆμμα, πρεσβείαν, δημηγορίαν, ἀπαίτησιν, χρήματα.] Lege cum Salmasio, δημοσίαν ἐκπομπὴν, χρεῖαν — et forte, ἀπαίτησιν Χρημάτων. Vox occurrit Odyss. Φ. 20.

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς.

ΚΕΣΚΕΙΤΟ. Ἔκειτο.] Scribe, Κέσκετο. Homer. Odyss. Φ. 41.

Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι ——

ΟΓΚΙΟΝ.

PARS II. ΟΓΚΙΟΝ. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες, ἢ πλέγμα κισσοειδὲς ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πλέκες.] Recte viri docti, οἱ πελέκες. Homer. Odyss. Φ. 61.

——— φέρον ὀγκίον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο———

ΑΚΟΜΙΑΣΤΕΙ. Ἀμελᾷ.] Scribo, Ἀκομιστίη, ἀμέλεια. Homer. Odyss. Φ. 284.

Ἡ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε.

Interpres reddit, *rerum ad victum necessarium penuria*. Minus accurate. Verte, *Incultus*. Themistius Orat. iii. p. 81. Ἀκομιστία δὲ οὐχ ἵππον μόνον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν καὶ δρέπανον διολλύει.

ΥΠΕΡΙΚΝΟΝΤΟ. Ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν, ἱκνοῦν, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο.] Lego, Ὑπερικταίνοντο, ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἱκνοῦντο, ὑπερικνοῦντο, &c. Respexit Odyss. Ψ. 3.

Γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

Vide Etymol. Mag. in v. Sed veram lectionem puto Ὑποακταίνοντο, quam agnoscit Hesych. Vide Rhunken. ad Timæi Lexic. v. Ἀκταίνειν.

ΠΕΠΟΣΘΕ. Πεπόνθατε.] Odyss. Ψ. 53.

——— κακὰ πολλὰ πέποσθε.

ΟΡΜΑΘΟΣ. Χορὸς, στίχος, φωλεός—Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης.] Dele notam illam post φωλεός, Quæ enim sequuntur sunt ex Odyss. Ω. 8. Hesych. Θάμνοι—ὅρμοι. Forsan, ὅρμαθοι.

ΓΡΑΠ-

ΓΡΑΠΤΥΣ. Τὰς ἀμυχὰς καὶ καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν.] Homer. Odyſſ. Ω. 228. PARS II.

—— γραπτῦς ἀλεείνων.

Atque ita ſcribendum apud Heſychium.

ΕΜΜΕΜΥΚΕ.] Legendum, Ἐμμήμυκε. Quod et metrum poſtulat. Reſpexit Iliad. X. 491.

Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Vide nos ad Heſych. Alberti in v.*

ΠΥΛΑΡΤΑΟ. — Λεγει δὲ ἐπὶ τȣ̃ ᾅδȣ πυλωρȣ̀ς, ἰσχυρȣ̀ς.] Lege, πυλωρȣ̃ ἰσχυρȣ̃. Vel forſan πυλωρȣ̀ς ἰσχυρȣ̀ς ἔχοντος. Moſchus Idyll. iv.

Καὶ με πυλάρταο σχέδον ἤγαγεν Ἀϊδονῆος.

ΠΥΡΡΙΧΑΣ. Τὰς ἐνώπλȣς ὀρχήσεις.] Lege, τὰς ἐνοπλίȣς ὀρχήσεις. Schol. ad Hephæſt. p. 81. Edit. Pariſ. πυῤῥίχη ἐνόπλιος ὄρχησις ȣ̃σα. Et ſic ſtatim Heſychius.

* Ita in Marg. — Lege ἐμμήμυκεν ab ἠμύω, ἤμυκα· ἠμήμυκα et Attice ἐμήμυκα, et litera μ duplicata, ἐμμήμυκα. Vide Etymol. Mag. v. Ὑπεμνήμυκε, qui huc uſque verum vidit. Quare vera lectio apud Homer. Iliad. X. 491. eſt,

Πάντα δ' ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ ——

Nam illud Ἐμμέμυκε, quod vero proximum eſt, metrum reſpuit. Multa Kuſterus ad hunc locum, ſed nihil vidit: ut taceam Barneſium ad Homeri locum laudatum, qui nugatur egregie.

ΠΥΡΡΙ-

PARS II.

ΠΥΡΡΙΧΙΖΕΙΝ — Οἱ δὲ ἀπὸ Πύῤῥȣ τȣ̃ Ἀχιλλέως, ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρυπύλȣ φόνῳ ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος.] Vide omnino Schol. ad Hephæst. p. 81. qui aliam causam adsignat. Hæc sunt verba Scholiastæ: Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τȣ̃ Πύῤῥȣ παρωνομάσθαι φασι· πρώτῳ γὰρ τȣ́τῳ ἐκ τȣ̃ Δȣρίȣ ἵππȣ πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνεθεντο τοιȣ̃τον ἔχοντα μέτρον.

ΔΕΣΜΑ. Πέδαι.] Forsan, Δέσματα, ἐπιδέσμια. Vel scribendum, ἐπίδεσμα. Schol. ad Hephæst. p. 81.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα ἐλάφȣ —

Nisi ibi legendum ἐπὶ δέσμα. Vide Hunt Dissert. in Proverb. p. 28. Vide nos infra v. Κύων ἐπὶ δεσμά.

ΜΕΙΛΙΧΟΜΗΤΙΣ. Ἡδὺς, πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος.] Hæc corrupta sunt, nam omnia Intepretamenta non uni μειλιχόμητις conveniunt. Scribendum, Μειλιχομείδης, ἡδὺς, πραΰγελως, ἡδύγελως. — Μειλιχόμητις, ἡδεῖα, πραΰνοος. Scribitur et μειλιχόμειδος Alcæus apud Hephæst. p. 47.

—— μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.

ΟΡΣΟΛΟΠΕΙΤΑΙ. Διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος.] Anacreon. apud Hephast. p. 51.

ΟΡΣΟ-

ΟΡΣΟΛΟΠΟΣ μὲν Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν. Nam ita legendum cum Barnesio vel ex hoc loco Hesychii patet. Homer. Hymn. in Mercur. v. 308.

PARS II.

Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις.

ΚΡΕΜΒΑΛΙΑΖΕΙΝ. Κογχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτῶντας ἐριτμόν (forsan ἐριστικόν) τινα ἦχον ἀποτελεῖν ἀρχομένους.] Salmasius, Κρεμβαλίζειν — et, εὔρυθμόν τινα — ὀρχομένους. Lege ὀρχουμένους. Sed et recte opinor illud Κρεμβαλιάζειν. Hinc Κρεμβαλιαστὺς, *Crembali Strepitus*. Homer. Hymn. in Apoll. v. 162.

Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν. ——

ΕΠΙΚΗΡΑ. Ἐπίνοσα, μοῖρα.] Lege ἐπίμοιρα. Hesych. infra, Ἐπικήραν, ἐπίμοιραν. Eunap. in Ædes. p. 57. Θεοί σε φιλοῦσιν, ἐὰν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς, καὶ μὴ ῥέπῃς ἐπὶ τὰ γήϊνα, καὶ ἐπίκηρα χρήματα. Confer eundem supra p. 49.

ΑΜΥΧΡΟΝ. Καθαρὸν, ἁγνὸν, ὁλόχροον.] Scribe, Ἀμυχρόν. Parthenius apud Hephæst. p. 4.

Ἀμυχρὸν οὔνομ' ἔστετ' Ἀρχελαΐδος.

Et ἀντὶ τοῦ, ὁλόχροον, lege ὁμόχροον.

ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΕΙΗ. Ἐπιλαθείη.] Forsan, Ἐπιλήσμονι, ἐπὶ λήθῃ. Vide Schol. ad Aristoph. Nub.

PARS II. Nub. p. 171. et Cratinum apud Hephæſt. p. 5. Ita Themiſt. Orat. iii. p. 70. Οὕτω καὶ τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι χαρίτων καὶ ΛΗΣΜΟΝΕΣ καὶ πρὸς φιλίαν ἀχρεῖοι.

ΧΡΟΝΙΟΝ. Ἀρχαῖον, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον.] In hoc ultimo ſenſu occurrit apud Theocrit. ὡς χρόνιος. *Quam ſero advenis! longo poſt tempore venis.* Cratinus apud Hephæſt. p. 42.

Χαῖρε δὴ, μῶσα, ΧΡΟΝΙΑ μὲν ἥκεις ——

Menander p. 124. Edit. Cler.

Α. Χαῖρ', ὦ Γλυκέρα. Γ. Καὶ ΩΣ πολλῷ χρόνῳ
Ὁρῶ σε ——

Ita legendus iſte locus.

ΔΥΣΠΑΙΠΑΛΟΝ. Δύσβατον.] Recte. Archilochus apud Hephæſt. p. 50.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

Oppian. Hal. ii. 369.

Τοίη μιν λάχνη δυσπαίπαλος ἀμφιβέβηκεν.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗΣ. Φιλόγελως, φιλῶν τὰ μειδιάματα ἱλαρά.] Corrigunt ἱλαρός. Sed nihil opus. Diſtingue μειδιάματα, ἱλαρά. Reſpexerit φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

ΦΙΛΟΚΡΙΝΕΙΝ. Διαιρεῖν.] Vox exſtat apud Schol. Hephæſt. p. 82. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν ΦΙΛΟΚΡΙΝΟΥΜΕΝ. *Accuratius*

tius tractabimus. Extat etiam apud Themist. p. 389. Vox διευκρινεῖν occurrit apud Polyb. iii. 22. et Xenoph. Oeconom. p. 67. PARS II.

ΕΠΗΛΥΣΙΑ. Ἐπῳδὴ φαρμάκων.] Lege φαρμάκεων. Homer. Hymn. in Mercur. 37.

Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὰ
Ζώουσ' ——

ΑΜΑΡΑΡΥΓΚΑΙ. Ἀκτῆνες (ἀκτῖνες.] Legendum sine dubio Ἀμαρυγαί. Homer. Hymn. Mercur. 45.

—— ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Vide Hesych. Μαρμαρυγαί. Qua voce utitur Apollon. Rhod. ii. 42.

—— οὗπερ κάλλισται ἔασιν
Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ΑΜΑΡΥΓΑΙ.

Iterum iv. 1696.

—— οὐδ' ΑΜΑΡΥΓΑΙ
Μήνης ——

ΦΙΛΗΤΗΣ. Κλέπτης.] Lege Φηλητὴς cum Palmerio. Homer. Hymn. Mercur. 67.

Φηληταὶ διέπουσι ——

Hesych. Φιλήτων, γένος κλέπτων. scilicet Φηλητῶν. Respexit Hymn. Mercur. 292.

Ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.

IXNEMH.

PARS II. ΙΧΝΕΜΗ. Θέμις.] Recte Salmaſ. Ἰχναίη. Homer. Hymn. in Apoll. 94.

Ἰχναίη τε Θέμις ——

Cæterum hæc cum præcedentibus jungenda, opinor: καὶ τιμᾶται ἰχναίη Θέμις.

ΡΙΚΝΟΙ. Ἱκανοὶ σαρξὶν, ἐπικεκαμμένοι.] Delendum ἱκανοὶ, quod eſt repetitio præcedentium literarum. Oppian. Hal. v. 406.

Ῥικνὰ ποδῶν σείουσα, καὶ ἀγκύλα γούνατα μόχθῳ
Πυκνὸν ἐπισκαίρουσα ——

Hinc corrigendus idem in Cyneg. ii. 346.

—— Πόδας βαρὺν, ἄψεα ΡΙΚΝΟΝ.

Vulgo male ῥιγνόν. Vide Heſych. v. Διαρικνοῦσθαι, et nos ſupra p. 301. Sed apud Noſtrum ἀντὶ τοῦ, ἱκανοὶ σαρξὶν, legendum ſine dubio, ἸΣΧΝΟΙ σαρξίν.

ΗΛΕΚΤΡΩΝ. Ὁ ἥλιος ἐπιθετικῶς.] Recte corrigunt, ἠλέκτωρ. Homer. Iliad. Τ. 398.

—— ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ΗΛΕΚΤΩΡ ΥΠΕΡΙΩΝ.

ΟΡΓΙΩΝ. Ἱερεὺν, ἢ ἱερεί.] Recte Guyet. Ἠ ἱερεύς. Homer. Hymn. in Apoll. 389.

—— Ὀργίονας εἰσαγάγοιτο.

ΣΚΥΦΟΣ. Εἶδος ποτηρίου.] Vocabatur et Σκύπφος. Panyaſis:

Σκύπφους αἰνύμενος θαμέας ——

ΑΣΚΗΘΗ.

ΑΣΚΗΘΗ. Ἀβλαβῆ.] Solon,

Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοσέφανος.

Schol. ad Oppian. Hal. v. 623. Ἀσκηθὴς, ἀβλαβής.

ΑΜΕΡΥΤΟΣ. Ἀναπόσχετος, ἀτελεύτητος.] Scribendum Ἀμήρυτος, et forſan ἀνυπόσχετος.

ΠΟΛΥΣΧΙΔΗ. Εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον.] Corrige Oracula Oxon. a Bentl. edita p. 10. ad Millium, N°. 12. Ubi male editur πολυσχεδῆ γῆν.

ΕΥΚΡΑΞ. Εὐκέφαλος, εὔκρατος.] Recte Stephanus, Εὔκρας. Photius: Εὔκρας, εὔκρατος. Vide Bentl. ad Millium p. 16.

ΤΟΡΟΩι. Ἐργαλείῳ.] Reſtituendum, opinor, hoc verbum Euripidi apud Porphyr. et Erotian. Porphyrius habet καὶ ταυροδέτρῳ κραθεῖσ᾽. Erotianus καὶ τορολέτῳ κολληθεῖσ᾽. Lego,

Καὶ τορόῳ δὴ συγκολληθεῖσ᾽
Ἀτρεκεῖς ἅρμας κυπάρισσος.

Securi percuſſa et tenebro excavata, ita ut trabes conjungerentur. Vide Bentl. ad Mill. p. 22. Edit. Cant. qui de hoc loco agit.

ΕΥΒΟΕΥΣ. Ὁ Παλαμήδης, ὁ πολλῶν ἀρετῆς, ἢ ἐπίφθονος.] Legendum fortaſſe, ὁ πολλῶν εὑρετής, ἢ ἄφθονος.

ΕΚΛΥΤΡΙΣΟΝ. Ἐκλύρισον, κάλυψον.] Scribe Ἐκλύτρωσον,

PARS II.

'Εκλύτρωστον, ἐκκάλυψον. Illud λύριστον ortum habuit ex præcedenti corrupta lectione. Hesych. 'Εξελύτρωσας, ἐξεγύμνωσας. Aliter corrigebat Bentleius in Epist. ad Millium p. 30. Edit. Cant. Sed minus recte. Infra, 'Ελύτρα, δέρματα.

ΠΑΛΑΙΔΕΤΗΣ. Πρεσβύτης, ὁ συνήθης, ὁ παλαιέτης.] Scribe Παλαιθέτης, πρεσβύτης. Ion Chius apud Athenæum, Παλαιθέτων ὕμνων. Vide Cl. Bentl. ad Mill. p. 48. Forsan, Παλαιϝέτης.

ΠΕΜΦΙΔΕΣ. Πεμφόλιγες.] Lage Πέμφιγες, πομφόλυγες. Vide Bentl. ad Mill. de hac voce, p. 51.

ΙΓΡΙΑ. Δῶρα, κλάσματα, ἢ καπυρώδη πλάσματα.] Lego, Ἄωρα κλάσματα, ἢ καὶ πυρώδη. Ἴτρια sunt λάγανα. Vide Hesych. v. Ἐρικας, nisi legendum λάγαρα. Quod suspicor. Vide Hesych. v. Λάγανα. Ubi legendum quoque λάγαρα.

ΑΜΕΙΛΙΧΟΣ—Σκληρὸς, πικς.] Scribe σκληρὸς, πικρός.] Supra Hesych. Ἀμείλικτον, σκληρὸν, καὶ πικρόν.

ΑΜΕΤΕΝΑΙ. Ἀποδοῦναι.] Scribe, Ἅ με τῖναι, ἀποδοῦναι. Hesych. Τῖσαι, ἀποδοῦναι.*

* Ita in Marg.—Ἅ με τῖναι. Est ex Poeta aliquo. Infra, Τῖσαι, ἀποδοῦναι.

ΜΕΔΙΜ-

MEΔIMNON. Μέτρον ὅμοιον.] Corrigunt, Μεδίῳ ὅμοιον. Sed nihil opus. Refpicit enim ad ea quæ præcedunt. Μεδιμναῖον, μέτρον μοδίε. Nepos in Attico: *Nam univerfos frumento donavit, ita ut fingulis feptem modii tritici darentur, qui* MODIUS MENSURÆ MEDIMNUS *Athenis appellatur.* PARS II.

KATIΛΛOΠTΩ. Καθορῶ.] Scribe, Κατιλλώπτω. Philemon. apud Clement. p. 370. Edit. Cler. Videndus et Bentleius ad locum. Vide Hefych. v. Ἐνιλλώπτειν. Ita enim fcribendum.

NEOTTION. Ἀττικοὶ τε ὠε τὴν λέκυθον.] Suidas Νεοττὸν vocat, et Menandrum citat. Sed uterque corrigendus, puto, ex Hefych. Vide Bentleium ad Menand. p. 10.

AΞΥΛΟΝ. Πολὺν, ὅθεν ἐδεὶς ξυλοφορεῖ.] Lego, Ἄξυλον, πολύξυλον. Harpocrat. v. Ἀβιος. Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πολύξυλον. Refpexit Iliad. Λ. 155.

Ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ.

AΓΩ. Ἀπάγω, μέλπω, ἄϊδω.] Lego, Ἄγω, ἀπάγω, ἕλκω. Illud ἄϊδω, five ἄδω, non nifi liturâ fanandum eft, ut interpretamentum corruptæ lectionis μέλπω. Harpocrat. Ἄγει,— Ἰσαῖος ἀντὶ τε φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν.

PARS II.

ΑΓΕΝΙΟΥΣ. Τὰς μὴ γεγεννηκυίας.] Lego, Ἀγενεῖς. Harpocrat. Ἀγενὴς, ἀντὶ τȣ̃, ἄπαις παρ' Ἰσαίῳ.

ΑΓΛΑΥΡΟΣ.—Ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.] Imo et Minerva ipſa appellabatur Ἄγλαυρος. Vide Harpocrat. v. Ἄγλαυρος.

ΑΓΝΙΣΑΙ. Ἀποθῦσαι Βȣσίριδι.] Lege, Εὐρ. Βȣσίριδι. Scribebatur nempe E. Βȣσίριδι. Quod abſorbebatur a præcedenti αι. Vide Heſych. v. Ἀτρεκήσασα. Quod notavit Guyetus.

ΑΓΡΙΟΝ —Ἄγριον αἰχμητήν.] Sic Menand. Ἄγριον κυβευτὴν, τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπȣδακότα. Vide Harpocrat. in v. Ἀγριȣς.

ΤΡΙΜΙΣΚΟΝ. Ἱμάτιον.] Lego, Τρίμιχον. Heſych. Μίχη, ταινία. Forſan Τρίμιτον.

ΜΙΤΤΟΣ. Τάξις.] Corrigunt recte, Μίτος. Moſchus, Idyll. iv. 98.

Ἄνευ χλαίνης ϗ εὐμίτροιο χίτωνος.

An? εὐμίτοιο. *Bene texti.* Heſych. Τρίμιον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον. Recte emendant Τρίμιτον.

ΑΓΡΙΝΟΙ. Ἀγρόνομοι.] Legendum, Ἄγροικοι. Moſchus Idyll. v.

Ἁ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγρικον, ȣ̓χὶ ταράσσει.

Sed legendum, Ἄγριοι. Vide omnino Harpocrat. in v.

ΡΩΓ-

ΡΩΓΜΟΣ. Ὄγκος, κοῖλος τόπος.] Lege, ἄγκος. Hesych. Ἄγκεα, κοίλους τόπους. Bion p. 316. Edit. Steph.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χὰ λίθος ἐς ΡΩΓΜΟΝ κοιλαίνεται.

ΟΙΚΟΦΕΛΕΙΗ. Εὐπορία, ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται.] Scribunt, Οἰκωφελεία. Sed legendum, Οἰκωφελίη. Naumachius,

Σοὶ δ᾽ οἰκωφελίη μελέτω ——

ΔΙΑΣΑΛΑΚΩΝΙΣΟΝ. Διάνυσον.] Scribe, Διασαλακώνισον, διασαλακώνευσον. Sic paulo supra. Vide et v. Σαλακωνίσαι.

ΚΑΔΔΡΑΘΕΤΗΝ. Ἐκοιμηθήτην — Καδία, Σαλαμίνιοι ὑδρίαν, Ἀττικοὶ δὲ κοιμηθῆναι.] Quid? An Καδία est Atticis κοιμηθῆναι? Hæc sunt perturbata et mutila. Scribendum, Καδδραθέτην, ἐκοιμηθήτην. — Καδδραθεῖν, κοιμηθῆναι. — Καδία, (forsan Καδίαν) Σαλαμίνιοι ὑδρίαν, Ἀττικοὶ δέ. Verbum illud quo Hesychius indicaverat, quid per Καδίαν intellexerint Attici, plane excidit.

ΜΗΡΙΣΜΑ. Κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου.] Frustra corrigunt, μήρυσμα. Est enim a μηρίζομαι. Bion Epithal. Achil. et Deid.

—— μαρίζετο Δηιδάμεια.

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΣ. Ἡ διαυγής.] Forsan ἀναυγής. Moschus Idyll. iii. 27.

——ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ τε Πρίηποι.

Atris veſtibus induti.

ΠΑΛΙΣΣΥΤΟΝ. Ἐξ ὑποστροφῆς.] Recte. Moſchus Idyll. iii. 215.

——παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν.

Ab inferis *reducem.*

ΑΓΥΙΕΥΣ. Ὁ πρὸ τῶν θηρῶν (lege θυρῶν) ἐστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος.] Vide Harpocrat. v. Ἀγυιεύς. Scribe, θήρων et θύρων. Vide nos ſupra, P. I. v. Βόλος.

ΑΔΗΦΑΓΟΙ — Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰς πότας λύχνους ἀδηφάγους ἔφη (ſcilicet in κωμῳδοτραγῳδίᾳ, ut ſcimus beneficio Harpocrationis in v. Ἀδδηφάγους.) Καὶ δρομεῖς δέ τιν' ἐννέβαλα ἀδηφάγοι ἐλέγοντο.] Legendum, τινὲς ἐν νεφέλαις ἀδηφάγοι. Intellexit *Nubes* Ariſtophanis. Corrigendus Euſtathius ad Odyſſ. A. a Gronovio ad Harpocrat. laudatus: Λυσίας δὲ ναῦν ἀδηφάγον φησι, τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ, καὶ λύχνους (lege, ΚΑΙ ΑΛΚΑΙΟΣ) λύχνους ἀδηφάγους τὰς πότας. Quod autem dicit Euſtathius ναῦν ἀδηφάγον a Lyſia uſurpari, in eo ei convenit cum Heſychio; qui et ſingulari utitur, cum Harpocratio τριήρεις habeat. Orpheus de Lapid. p. 196. v. 41.

——ἦυτε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ.

ΑΔΡΑΣΤΙΑ. Ἡ Νέμεσις ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν.]

σειεν.] Scribendum, Ἀδράστεια. Vide Harpocr. in v. Hesych. Ἄδραστος, ὃς πρῶτος ἱερὸν Νεμέσει ἱδρύσατο. Ita legendum. PARS II.

ΔΙΥΠΟΙ. Ἐπιμεληταί.] Recte corrigunt Δίοποι. Vide Hesych. v. Ἀδιόπον.

AN, ANA — Τὸ δὲ ἂν καὶ σύνδεσμοι.] Lege σύνδεσμος. Est mendum Typographicum.

ΑΝΑΓΗΣ. Καθαρός.] Recte corrigunt, Ὁ μὴ καθαρός. Harpocrat. Ἀναγεῖς, ἀνάγνους. Sed forsan nihil mutandum. Hesych. Ἐναγεῖς, ἀκαθάρτους. Ἀναγὴς igitur καθαρός.

ΑΝΑΔΙΚΟΙ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι.] Lege, ἐλέγοντο ΑΙ ΔΙΚΑΙ αἱ εἰς ΑΚΕΡΑΙΟΝ ἐγκαθιστάμενοι. Vide Harpocrat. v. Ἀναδικάσασθαι, et Valesf. ad Harpocrat. Confer et nos infra in voce.

ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ. Ὁμολογῆσαι.] Recte Salmasf. Μετανοῆσαι. Vide omnino Harpocrat. in voce. Ubi forsan et Plato et Antiphon. ad versum Comici vel Tragici alicujus respexerunt.

Οὐκ ἔστι δ' ὥσπερ πέτ]ον ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ βίον.

Vide et Mauffac. ad Harpocrat. qui Hesychium corrigit. Menand. p. 28. Edit. Cler. Confer Suidam in voce, et Salmaf. in Flav. Vopisc. p. 464.

ΑΚΑΡΑ. Βραχὺ, ταχέως] Lege Ἀκαρὲ, five Ἀκαρῆ, βραχὺ, ταχέως. Harpocrat. Ἀκαρεὶ, ἀντὶ τȣ̃, μικρὸν, ἢ ἐδέν. Scribe apud Hefych. Ἀκαρῆ.

ΑΚΡΟΒΑΣΘΑΙ. Ὑπακȣ́ειν.] Recte Steph. ἀκροάσθαι. Harpocrat. Ἀκροάσθαι, ἀντὶ τȣ̃, ὑπακȣ́ειν.

ΑΛΙΝΔΗΘΡΑΣ. Κυλίστρας. Λέγȣσι δὲ ϗ ἐξαλίσαι τὸν ἵππον, κυλίσαι.] Legendum forfan ἐξαλινδῆσαι τὸν ἵππον κυλίσαι. Licet illud alterum ferri poffit, fed hoc magis ad mentem Hefychii. Vide Harpocrat. v. Ἁλίπεδον.

ΑΛΑ. Εἰς τὴν θάλασσαν.] Scribe, Ἁλάδε, εἰς τὴν θάλασσαν. Quod et ordo literarum poftulat.

ΑΜΒΛΩΘΡΙΔΙΟΝ. Ἄμβλωμα, βρέφος.] Lego, ἀμβλωθὲν βρέφος. Ita Harpocrat. Ἀμβλωθρίδιον, τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος. Legi etiam poffit, Ἄμβλωμα, ἀμβλωθὲν βρέφος, apud Hefych.

ΕΝ ΒΟΥΛΗ. Ἐν φροντίδι, ἐν συναγωγῇ, ἐν ὁδῷ.] Scribendum, ἐν συνόδῳ.

ΚΑΤΑΓΜΑΤΑ. Μηρύγματα ἐρίȣ, ἢ καταπάσματα.] Lege, Μηρύσματα. Recte καταπάσματα. *Farinæ.* Vide Hefych. v. Ἀκτή.

ΑΔΥΝ-

ΑΔΥΝΑΤΟΙ. Οἱ ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένον, παρὰ Ἀττικοῖς.] Ita legendum ex Harpocratione. Quod et vidit Meursius.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ. Πρόβατον γεγευμένον πόας.] Imo legendum ȣ̓ γεγευμένον. Quod amissum erat in præcedenti ον. *Ovis lactens*, scilicet. Vide Hesych. v. Ἡδύπνȣν.*

ΑΕΤΟΣ. Τȣ̃ τροχȣ̃ τὸ κατὰ τὸν κνῆμον ἕκαστον σιδήριον.] Lego, κατὰ τὴν κνήμην ἑκάστην. Hesych. Κνῆμαι, τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινικίδα τȣ̃ τροχȣ̃.

ΧΟΙΝΙΚΗ. Τȣ̃ τροχȣ̃ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων.] Lego, Χοινικίς. Hesych. supra in Ἀετός. Χοινικίδα τȣ̃ τροχȣ̃. Vide nos infra in voce.

ΑΘΜΟΝΑΖΕΙΝ. Τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς.] Lege Ἀθμονίαζε, seu forsan Ἀθμονιάζειν. Nam Ἀθμονία nomen populi Atheniensis. Vide Harpocrat. Dein in sequenti, lege cum Meursio, Ἀθμονεὺς, φυλέτης Ἀτθίδος Ἀθηναίας.

ΑΝΑΚΤΟΡΙΟΝ. Ἱερόν.] Lego, Ἀνάκτορον. Harpocrat. Ἀνακεῖον, τὸ ανάκτορον. Utitur Themist. p. 38. ex emendatione Petavii. Sed forsan recte Ἀνακτόριον. *Sacrum.* Quæ vox re-

* Ita in Marg. — Corrigunt Ἀδύπνοον. Non male. Vide infra v. Ἡδύπνȣν. Quin et scribendum, ȣ̓ γεγευμένον πόας. Quod amissum erat in præcedenti ον.

stituenda

PARS II. ſtituenda Heſychio v. Ἀνάκτορον. Vide nos infra P. III.

ΑΝΑΠΟΔΙΣΜΟΣ. Ἐπανάλυσις.] Legendum, Ἐπανήλυσις. Heſych. ἀνήλυσις, ἄνοδος. Supra Ἀναποδίζειν, ἐξετάζειν. Metaphora a canibus venaticis. Vide et Harpocrat. et nos infra in v.

ΠΟΔΙΑΖΕΙΝ. Τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν.] Legendum forſan, Ποδίζειν. Vide Heſych. in Ἀναποδίζειν. Ubi ποδίζειν, μετρεῖν exponit.

ΠΟΔΙΚΕ. Πρόσριψον.] Scribe πόδδικε, pro πρόσδικε. Δίκειν eſt ῥίπτειν. Heſych. videndus in Ἄνδικε.

ΠΟΔΙΚΡΑ. Ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες] Legendum forſan Πόδισμα, à ποδίζω.

ΑΝΑΣΕΙΟΙΣ. Ἀναπείθοις.] Harpocrat. Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. An Heſychius ad hanc normam corrigendus? Sed Heſych. Ἀνεσαιμι, ἀναπείσαιμι.

ΑΝΔΙΚΕ. Ἀνάρριψον, δίκειν γὰρ τὸ ῥίπτειν, ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ὑπὸ (lege ἀπὸ) τοῦ ῥίπτεσθαι. (lege δίκεσθαι.) καὶ τὸ δίκτυον, τὸ δικούμενον, (lege δικομένον) εἰς τὴν θάλασσαν.] Vide Heſych. et nos infra, v. Δίκειν.

ΑΟΠΟΣ.

ΑΟΠΟΣ. Ἄφωνος, ἀόρατος.] Scribe, Ἀόπος, ἄφωνος — Ἀόπτος, ἀόρατος. Harpocrat. Ἀόπτα, ἀντὶ τοῦ ἀόρατα.

ΑΠΑΥΛΕΙΣΘΑΙ. Τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον.] Legendum forſan Ἀπαυλεῖσθαι, τὸ μὴ παραυλεῖν. Παρ et Προς in MSS non multum diſcrepant. Vide Heſych. v. Παραύλια, et nos infra in voce.

ΑΠΗΛΛΟΙΗΣΕΝ. Ἀπήλασεν, ἀπέκοψεν.] Lege Ἀπηλοίησεν.

ΑΠΗΧΕΙΑ. Δυσοιωνισμὸς, ἄχθεια, μῖσος.] Legendum — δυσοιωνισμὸς, ἀπέχθεια. Harpocrat. Ἀπήχεια, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. Heſych. Ἀπηχὴς, ἀπεχθής.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ. Μόνη πέλλον, καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν.] Lego, Μονόπελμον. Harpocratio, Ἁπλᾶς, τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων. Vide Heſych. v. ἁπλαῖ.

ΑΝΙΕΜΕΝΟΥΣ. Ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκοντας, καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρξαμένους, ἢ διὰ πυρὸς ἢ ἐρωμένους.] Legendum ἢ διὰ πυρὸς ἢ ἐρωμένου. *Vel propter ignem vel amaſium ſcilicet.* Et ſequi debent ἕλκοντας. Dicit Heſych. Ἀνιεμένους duplici ſenſu gaudere, ſcilicet *Nudantes, veſtes ab inferioribus partibus reducentes, retrahentes; ob ignem ſcilicet, vel amorem,*

et

PARS II. et altero ſenſu *Excoriantes* nimirum. Quo ſenſu occurrit, Odyſſ. B. 300.

Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ΑΝΙΕΜΕΝΟΥΣ ———

ΑΟΙΜΟΣ. Ἄπορος, ἢ ἀληθής.] Scribe ἀλήτης.

ΑΝΟΡΓΑΖΕΙΝ. Ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι.] Puto verbum excidiſſe, et legendum Ἀνοργάζειν, ἀνακινεῖν. — Ἀνοργιάζειν, ἀνάλλεσθαι. Heſych. Ὀργάσαι, φυρᾶσαι. — Ὀργάσας, μαλάξας. Et, Ὀργιάζειν, τελεῖν. — Ὀργιάσθης, ἐμυήθης, ἐχορεύσας θείως. Ita ſcribendum ſine Interpunctione.

ΑΝΔΡΟΛΗΨΙΑ. Ἐνέχυραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους.] Ita legendum. Τοὺς ἔχοντας eſt Harpocrationi, τὴν ἔχουσαν πόλιν. Cæterum illud γὰρ plane demonſtrat nonnulla excidiſſe; quæ facile et veriſſime ſupplenda ex Harpocratione. Ἀνδροληψία, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως· ἐνεχύραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους.

ΑΦΕΣΤΟΣ. Ἀφειμένος.] Lego, Ἄφετος.

ΑΝΕΧΑΙΤΙΣΕΝ. Ἠπείθησεν — Ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν.] Hæc ſunt uno ordine atque ſerie legenda. Ἠπείθησεν, ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν. Harpocrat. Ἀνεχαίτισε, ἀνέτρεψεν. Vide locum et nos ſupra P. I. v. Ἀναχαιτίζει.

ΟΡΓΑ-

ΟΡΓΑΔΕΣ. Γεγεωργημένοι τόποι.] Scribe μὴ γεωργημένοι. Nam Ὀργὰς eſt locus deo alicui dedicatus atque adeo ἀνέργαστος. Heſych. Ὀργὰς, χωρίον ἀνέργαστον. Vide omnino Harpocrat. v. Ἀνθεμόκριτος.

ΑΠΟΒΛΕΠΟΝ. Ἔνδοξον, ἀπόβλητον.] Puto legendum Ἀπόβλεπτον, ἔνδοξον. — Ἀπόβλητον, ἄδοξον. Quod et partim viderunt viri eruditi.

ΑΠΟΙΝΑ. Λύτρα καὶ δῶρα, ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τινὸς κτίσματα.] Lego. Ἀντὶ τινὸς τιμήματα. Heſych. Ὦνον, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή. Lego, Τίμημα τοῦ τινός. Vide nos infra v. Ὠνόν.

ΑΠΟΜΑΚΤΗΣ. Περικαθαρτής.] Ita recte corrigunt. Reſpexit Sophoclem in Captivis. Verſus extat apud Harpocrat. v. Ἀπομάττων.

Δεινόταλος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Luſtrator peritiſſimus magnarum Calamitatum. Ita legendus iſte verſus.

ΑΠΟΛΟΙΜΙΟΝ. Φανὸν τὸν ἐπὶ δόλῳ.] Ita recte legitur. Ex poeta aliquo.

—— ἀπολοίμιον αὐγήν.

Ignem fraudulentum, mortiferum. Vel ſimile quid.

ΑΠΟΠΕΦΑΣΜΕΝΩΣ. Φανερῶς.] Reſpexit Demoſthe-

Demosthenem κατὰ Νεαίρας. ut ſcimus ex Harpocrat. v. Ἀποπεφασμένον.

ΑΠΟΡΡΑΞ. Ἀποῤῥῶγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα.] Scribendum, Ἀποῤῥὼξ, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα. Sic infra in Ἀποῤῥώξ. Legendum tamen forſan, Ἀποῤῥαξ, ἀποῤῥὼξ, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα.

ΣΑΞΑΙ, ΚΑΙ ΘΑΠΤΕΙΝ. Νάξαι, νώσσειν.] Lego, Σάξαι, φράτῖειν, νάξαι vel νᾶσαι, νάσσειν. Vide Heſych. v. νᾶσαι, et νάσσει. Recte quoque φράτῖειν. Harpocrat. Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τȣ̃ φράξαντα.

ΑΠΟΣΤΗΜΑ. Ἀποςήσας.] Scribe Ἀπόςημα, —Ἀποςήσας, πωλήσας ςαθμῷ. Interpretamentum τȣ̃ ἀπόςημα excidit.

ΑΡΓΥΡΙΣ. Λιθάργυρος.] Lego, Ἀργυρῖτις. Harpocrat. Ἀργυρῖτις γῆ. Sic Heſych. Χρυσῖτις. Ita enim ſcribendum. Vide Harpocrat.

ΔΙΟΝΥΣΟΚΡΟΥΡΟΠΥΡΩΝΗΝ. Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, αἰσχρὸν Ἀνδροκλέα Διονυσοκȣροπυρώνην. Εἰσιν, οἵ φασιν ἐν τῷ αὐτῷ πεντεκωμῳδεῖσθαι, Αἰσχρὸν, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, κύρον, πυρώνην, ἁμαρτάνοντες· ȣ̓δεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται κῦρος. Δεῖ ȣ̓̃ν γράφειν Διονυσοκȣροπυρώνην, τὸν γὰρ Διόνυσον κȣρία ὄντα κωμῳδεῖν (κωμῳδεῖ.) Κȣρεὺς δὲ ἦν πρὸς πιέπτȣ, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς.] Quot verba, tot ineptiæ. Quid narrat de Quinque

cum

cum de ſolo Androcle hic egerit Cratinus? Quem demum Dionyſium intelligit, cujus πάππος fuerit tonſor? Proculdubio ſcribendum. PARS II.

Αἰσχρὸν γ', Ἀνδροκλῆ Διονυσοκρουσιπυγώνην.

Eſt verſus Hexameter ex Cratini Σεριφίοις. Legendum igitur κρȣ, non κȣρ, ob verſum. Et ſic Heſychius in capite. Notat ſcilicet Poeta hunc Androclem Vino et Veneri ſiniſtræ eſſe deditum, ideoque αἰσχρὸν impurum vocat. Sed ad rem. Heſych. Βρίκελοι — παρὰ Κρατίνῳ — ἐν Σεροίφοις. Legendum Σεριφίοις. Eſt quoque verſus Hexameter Cratini in v. Κυβηλίς.

ΑΡΚΟΣ. Ἄρκεσμα, βοήθεια, ἢ τὸ παιόνιον, καὶ τὸ ζῶον ϗ ἱερεῖα τῆς Ἀρτέμιδος.] Hæc temere et nullo judicio conflata et confuſa. Scribendum, Ἄρκος, ἄρκεσμα, βοήθεια. — Ἄκος, παιώνιον. — Ἄρκτος, ζῶον, ϗ ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος. Primum ſcribendum παιώνιον. Quod eſt φάρμακον ſive ἄκος. Heſych. Παιώνια, φάρμακα ἰάτρικα. Deinde Ἄρκτος eſt ζῶον ſive *Urſa:* nec non ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος. Harpocrat. v. Ἀρκτεῦσαι. Ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλȣ͂νται. Vide nos infra. P. IV.

ΑΙΔΡΥΤΟΝ. Κακόν. Κρατῖνος, ἐριφίοις εἵκαστι φεύγοντες. Ἀΐδρυτον κακόν. Ἄλλοις κακοίδρυτον ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς ȣ̓κ ἂν ἱδρύσαιντο τὴν φυγὴν, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο.] Lego, Ἀΐδρυτον κακὸν, Κρατῖνος Σεριφίοις,

Ἐκεῖθεν

PARS II.

Ἐκεῖθεν ἐκφεύγοντες ἀΐδρυτον κακόν.

Ἄλλοις κακοΐδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρύσαιντο, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο αὐτῷ. Primum legendum Σεριφίοις. Cratinus ἐν Σεριφίοις laudatur ab Hesychio non semel.*

ΑΠΟΣΤΑΛΑΙ. Ἀποπέμψεις.] Lego, Ἀποστολαί. Harpocrat. v. Ἀποστολεῖς. Ἀπόστολοι (lege Ἀποστολαὶ) δ' εἰσὶν αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. Sic infra Hesych. in Ἀποστολεύς.

ΑΠΟΣΤΟΛΕΥΣ. Τὰ πρὸς πλοῦν παρασκευάζων τοῖς πλέουσιν ἀποστελλομένοις ἀπὸ στόλων τὴν διὰ θαλάσσης.] Ἀντὶ, ἀπὸ στόλων, lege ἀποστολήν.

ΑΠΟΠΕΖΕΥΕΤΑΙ. Ἀποκλείει, ἀποφυλάττει.] Recte Salmas. Ἀποταξεύεται — et forsan, ἀποφράττει. *Secludit.*

ΑΠΟΘΕΝ. Μακρόθεν.] Lege, Ἄπωθεν ex ordine literarum. Harpocrat. Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ, ἄπωθεν.

ΑΡΓΥΡΙΝΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΟΝ. Ὁ καὶ βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται.] Lego, ὁ κιβώτιον. Vel

* Ita in Marg. — Lege, Ἀΐδρυτον κακόν. Κρατῖνος Σεριφίοις·
Εἴχουσιν ἐκφεύγοντες ἀΐδρυτον κακόν.
Ἄλλοι κακοΐδρυτον, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο· ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο, τὴν φυγήν.

ὁ ἢ

ὃ καὶ κιβώτιον καὶ κοῖλον λέγεται. Nihil verius. Harpocrat. Ἀργυροθήκη — τάδε, (γραμματίδια) ὥστε καὶ ἀργύριον κατατίθεσθαι, ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκάλουν. Putabam ὃ κυβευτικόν. *Tesseris recipiendis aptum.* Sed illud verissimum.

ΑΣΠΕΡΧΕΣ. — Σχολεαῖον.] Corrigunt, Οὐ σχολαῖον. Forte, ἄσχολον vel ἀσχολαῖον, vel forsan χολόεν. Hesych. χολόεν, πικρόν, a χόλος scilicet, et Χόλος, ὀργὴ ἐπιμονή. Ita legendum. Vox occurrit apud Homer. Odyss. A. 20. et alibi.

—— Ὁ δ' ΑΣΠΕΡΧΕΣ μενεαίνεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

ΕΠΙΜΕΣΤΑ. Πλήρη — Φερεκράτης. Βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης.] Forsan ἐπίμεστα τραπέζη.

ΠΥΘΟΥ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ. Παροιμιῶδες.] Legendum forsan, Πύθου χελίδων. Aristoph. apud Harpocrat. in Ἄττα.

Πύθου χελίδων πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ. Ἐξουσιαστὴς, αὐτόχειρ, φονεύς.] Ita legendum conjunctim vel ex Harpocratione patet, in v. Αὐθέντης. Ubi scribendum, Εἰ καίτοι — ὁ γὰρ αὐθέντης καὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ.

ΔΙΚΕΙΝ. Βάλλειν, ῥίπτειν, ὅθεν καὶ δίκον.] Lege, δίκτυον. Vide Hesych. v. Ἄνδικε, et nos supra, p. 440.

ΒΟΩΝΙΑ.

PARS II. BOΩNIA. Αὔλιος θύρα. Κρῆτες.] Corrigunt, αὔλειος. Sed et ſcribitur, αὔλιος. Heſych. Φλεὸς — κ̀ ὁ αὔλιος Φλοιός. Ita legendum. Vide nos ſupra, P. I. v. Φλεός. Heſych. Αὐλεία, θύρα, πυλών. Lege ex ordine literarum, αὐλία θύρα.

ΑΡΜΟΣΤΗΣ. — καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς Φλιᾶς τιθέμενοι, ἁρμοστῆρες λέγονται.] Legit Sopingius, πρὸς τῷ ἐδῷ. Emendo, πρὸς τοίχῳ τῆς Φλιᾶς. Heſych. Φλιᾶς, τῆς θύρας παραστάδος. Atqui Παραστάδες ſunt, Heſychio notante, οἱ ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ τετραμμένοι κίονες.*

ΕΡΡΩΠΙΖΟΜΕΝ — Ποικίλος κ̀ βέβαιος.] Scribendum omnino, ἀβέβαιος, i. e. εὐτελής. *Levis*, NULLIUS PRETII. Πρᾶγμα ἀβέβαιον fortunam vocat Menander. *Res inconſtans*. Vide Bentl. ad Millium, et nos ſupra P. I. in v. Vel, ἐ βέβαιος. Confer Heſych. v. παλίμβολος, et nos infra v. Ἐριωπιζόμεν. Scribendum, κ̀ βαιός.

ΑΡΧΙΛΑΝ. Ἀρχιποίμενα. Κρῆτες.] Vide Plutarch. de Iſide et Oſiride. Supra Heſych. Ἀρχέλας.

ΑΣΠΑΛΙΕΥΣ. Ἁλιεύς. Ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθῦς. Ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῦ (lege ἀπὸ) τῦ σπᾶν τὸ λίνον. Λίνον

---

* Ita in Marg.—Scribendum πρὸς τοίχῳ τ̃ φλιᾶς. Heſych. φλιᾶς, τῆς θύρας παραστάδος. Idem, Παραστάδες, οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμμένοι κίονες.

δὲ

δὲ ἡ ὁρμιὰ, ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν — πόθεν ὁρμιὰ καὶ κάλαμος.] Vide Theocritum. PARS II.

ΚΥΒΗΛΙΣ. Τινὲς τὴν τυροκνῆστιν φασίν. Ἔπαιξεν δὲ ὁ Κρατῖνος παρὰ τό, (*Homericum*)

Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.]

Ex Cratini Δραπεταῖς. Hesych. Ἀγερσικύβηλις. Κρατῖνος ἀνδραπετῆσι. Scribe, ἐν Δραπετῆσι. Ἐν Δραπέτισιν. Harpocrat. v. Ἱερὰ ὁδὸς.

ΝΑΥΣΩΝ. Κρατῖνος ὄνομα ἐποίησε τὸ Ναύσων, παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. Πολλὰ δὲ ἐστιν τοιαῦτα, καὶ ἀγάθων, καὶ λευκότερος λεύκωνος.] Lego Ναύσων Ναυκράτει — παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. Πολλὰ δὲ ἐστι τοιαῦτα — καὶ Ἀγάθωνος ἀμείνων, καὶ, Λευκότερος Λεύκωνος. Sed nescio quomodo hæc posteriora cum prioribus conveniant, nisi ut probet Hesychius, nomina in ων terminari. Quod nemo nescit. Scalig. Proverb. p. 159. Ναύσων Ναυκράτει. Vide Suid. v. Ναύσων Ναυκράτει. Vide et Hesych. v. Ἐμβλώ. Quare legendum — καὶ Ἀγάθωνος ἀμείνων, καὶ λευκότερος Λεύκωνος. Suidas v. Ἔσχατα. Sed legendum ἀγάθων ἀγαθίδες ex Suid. v. τα Ταντάλου Τάλαντα. Confer nos infra P. III.

ΒΟΩΤΗΣ. Ὁ ὠρίων, οἱ δὲ φύλαξ.] Scribe, οἱ δὲ αρκτοφύλαξ. Harpocrat. Ἀρκτοῦρος καὶ Ἀρκτοφύλαξ, ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος.

PARS II.

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ. — Ἐπὶ τὸ ἀρκτῶον κατανοεῖ.] Legendum κατανεύει. *Vergit.*

ΑΥΤΟΔΙΚΕΙ. Αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ.] Lege, αὐτὸς δίκην λέγῃ. Forſan αὐτὸς αὐτῷ.

ΛΗΚΥΘΟΣ. — Βησίον ὑάλινον.] Nil mutandum. Heſych. Βησίον, ποτήριον. Vide Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 1047.

ΑΦΕΣΙΣ. Ἀπόλαυσις.] Lege, ἀπόλυσις.

ΥΠΕΡΑ. Ἐν τῇ νηὶ σχοινία τινά.] Scribe ὑπέραι, ut infra. Vide et Harpocrat. v. Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν.

ΑΦΟΡΜΗ. Ἡ νῦν ἐνθήκη λεγομένη. Ἀριστοφάνης.

Μέλλει δὲ πέμπειν εἰς ἀφορμὴν ——]

Ita forſan ſcribendum, ut pars ſit ſenarii. Vulgo τοὺς εἰς. Puto ita reliquiſſe Ariſtophanem,

Μέλλει δὲ πέμπειν εἰς ἀφορμὴν ἄργυρον.

Harpocrat. Ἀφορμὴ, ὅταν τις ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΔΩι ΕΝΘΗΚΗΝ, ἀφορμὴ καλεῖται ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Reſpexerit forſan hunc ipſum Ariſtoph. verſum.

ΑΦΟΣΙΩΣΕΤΑΙ. Ἀπάρξεται, ὁσίαν χάριν.] Lege ὁσίας. Harpocrat. v. Ἀφοσιῶ. — Τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἕνεκεν ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος.

ΓΕΝΝΗ-

PARS II.

ΓΕΝΝΗΤΑΙ.—Οἱ δὲ, ὁμογάλακτες καὶ φράτορες συγγενεῖς τὰς γεννήτας.] Lego, ὁμογαλάκτας καὶ φράτορας συγγενεῖς, τὰς γεννήτας scilicet ὠνόμασαν. Vide Harpocrat.

ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΕΣ. Οἱ ἐκ τῦ αὐτῦ γένυς, ἢ ἀδελφοί.] Intelligit τὰς γεννήτας, primo interpretamento.

ΚΝΕΙ. Κόπτει.] Scribe, Κνῆ. Homerum respicit, Iliad. Λ. 639.

——ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
Κνήστι χαλκείη——

Infra tamen scribitur, Κνεῖν, κνήθειν. Lego, Κνῆ, κνήθει. Nicand. Theriac. 911.

——ἐνικνήθεο ῥίζας.

Vide et eundem v. 696.

ΚΝΗΣΤΙΣ. Κωπὶς (κοπὶς) σιδηρᾶ, ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύυσι τὸν τυρὸν, τινὲς δὲ καὶ τὴν ῥάχιν ἀκύυσιν, ἔνιοι τὸ ἀκνεῖν.] Scribe τὴν ἀκνῆστιν. Hesych. Ἄκνηστις, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδυνατεῖ. Nicand. Theriac. 696.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ.—Καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις καὶ υ ἀπογραφαί.] Legendum, καὶ κυάμοις ἀπογραφαί. Hesych. Κυάμῳ, δικαστικῷ ψήφῳ.

ΦΑΡΟΣ ΣΤΕΛΩΝ. Τὸ περιβόλαιον στελῶν, ἢ τὸ ἄρμενον.] Scio ἄρμενον esse *Velum*. Scribendum

dum tamen ſuſpicor, ἢ τὸ ἀρώμενον. Heſych. Φαρῦν, ἀροτριᾶν. Idem, βέφαρον, τὴν εὐάροτον γῆν, Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.

ΓΑΛΗΨΟΣ. Παίζει μὲν Εὔπολις παρὰ τὸ λαμβάνειν. Ἔστιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος. Γάλι ἱκανόν.] Forſan ſcribendum, παρὰ τὸ λαμβάνειν γάλα ἱκανὸν· ἔστιν δὲ καὶ πόλις καὶ βοτάνης εἶδος.

ΓΑΜΉΛΙΑ. Φέρνη εἰς.] Scribendum Γαμηλία. Vide Harpocrat. in v.

ΓΕΙΣΑΤΟ. Τὸ ἐν ——] Lege Γεῖσα — πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα καὶ — γεῖσα λέγουσιν.

ΓΕΙΣΑΣ. Ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν.] An ? γεῖσα. Harpocrat. Γεῖσσα ſcribit. Heſych. infra. Γεῖσον στεφάνωμα οἴκου. Heſych. Γείσους vocat in v. ἐθρίγκωσεν.

ΓΕΙΣΑΠΟΔΙΖΕΙΝ.] Harpocrat. Γεισσιποδίζειν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἢ Ἀφροδίτης ἔργον.] Forte legendum, ἕδος. Harpocrat. Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

ΑΦΤΗ. Τὰ μικρὰ ἰχθύδια.] Scribe, Ἀφύαι, et loco ſuo repone.

ΒΑΣΚΕ ΠΙΚΡΟΛΑΓΑ. Πλησίον ἐξεθόαζε. Λυδιστί.] Scribendum Βασκεπικρολίαζε, πλησίον ἐξεθόαζε

θόαζε

θόαζε. Est vox composita ex Βάσκε et κρολίαζε. Hesych. Βάσκε, πορεύε. Idem Κρολίαζε, πλησίαζε θᾶττον. Potest etiam legi, Βασκεπικρολίαζε, πλησίον ἐκθόαζε. Hesychius quoque infra, Βασιλακρόλεα, θᾶσσον ἔρχε. Λυδιστί. Tu corrige. PARS II.

ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ ΔΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ἐρισαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητέμενον.] Legendum, ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων. Vide omnino Harpocrat. in v. qui similia habet.

ΓΡΥΜΠΑΝΕΙΝ. Γρυπέσθαι, συγκάμπτειν.] Corrigunt, Γρυμπαίνειν. Sed legendum Γρυπαίνειν, sive potius, Γρυπανεῖν. Harpocrat. v. Γρυπάνιον — γρυπανεῖν ἐστὶ τὸ γρυπέσθαι.

ΓΩΝΙΑΣΜΟΣ. — Οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.] Respexit — ἐπῶν τε γωνιασμές. Quare legendum forsan, οἱ δέ γε μετρικὸν θεώρημα. In primo Interpretamento, τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος, respexit Lysiam. Vide Harpocrat.

ΔΑΕΙΡΑ. Δάερα γὰρ καὶ τὸν τε ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ καὶ δαήμων ἔμπειρος.] Hæc male sunt digesta. Scribe, Δάειρα, δαήμων, ἔμπειρος. Δαέρα γὰρ τὸν τε ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ.

ΔΑΕΡ. Ἀνδράδελφε — Δαείων, μαθών — Δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τε ἀνδρός με ἀδελφὲ τῆς ἀναιδές.]

PARS II. Scribendum Δαέων, μαθών. — Δᾶερ, ἀνδράδελφε. Δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τȣ͂ ἀνδρὸς μȣ ἀδελφὲ τῆς ἀναιδȣ͂ς. Respexit illud Homericum, Il. Z. 334.

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνȣ, ὀκρυόεσσης.

ΔΙΟΠΕΤΕΙΝ. Ἐπιμελεῖσθαι νεώς.] Scribe, Διοπεύειν νεώς, ἐπιμελεῖσθαι νεώς. Harpocrat. Διοπτεύων (lege, Διοπεύων.) Δίοπος λέγεται νεὼς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλȣς.

ΕΠΙΠΛΑ. — Σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια ἀλλὰ ἐπιπόλαια.] Scribe, ἐπίπλοια. Hefych. Ἔπιπλον, ἐπίπλοιον. (lege ἐπίπλοον.) Vide nos infra v. Ἔπιπλον. Sed nihil muta. Vide Harpocrat. v. Ἔπιπλον. Quare corrigendus Hefych. Ἔπιπλον, ἐπιπόλαιον, infra, v. Ἐπιπόλαιον.

ΕΔΩΛΙΑ. Τὰ τῆς νεὼς ζυγά.] Harpocrat. vocat Ἑδωλίαι, αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι.

ΨΑΜΜΗΝ. Ἄλφιτα.] Hinc ψάμμητα, *Genus placentæ.* Harpocrat. v. Ἑκάτης νῆσος. Ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Forfan tamen fcribendum, ψάμμητα, ἄλφιτα. Hefych. ψαιστὰ, ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. Ἀμὴς eft placentæ genus. Vide nos infra v. Ἀμήν.

ΑΓΑΝ. Πάνυ, μεγάλως, πολύ.] Lego, Ἄγαν, πάνυ, δεινῶς, πολύ. Hefych. Δεινῶς, πάνυ. Vide nos infra in v.

ΑΓΑΡ-

ΑΓΑΡΡΕΥΕΤΑΙ. Ἐγγυᾶται, ὑπὸ ἀγγαρευτῶν κατέχεται.] Scribe Ἀγγαρεύεται. Respexit locum Menandri, ut notavit Bentleius ad Cler. Menand. PARS II.

ΔΗΜΟΤΕΛΗ ΙΕΡΑ.—Δημωτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι.] Lege δημοτικά. Vide Harpocrat.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ. Διαιρέσεις κλήρου.] Scribe, Διαλήξεις, διαιρέσεις κλήρῳ. Vide Harpocrat.

ΔΙΑΨΗΦΙΣΙΣ. Ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν ἡ κατὰ δήμου γινομένην.] Lege, κατὰ δῆμον γινομένη. Vide Harpocrat. Vel forsan, κατὰ δημότου.

ΔΙΗΡΙΚΟΝ. Διηροῦντο, ἐρήγνυντο.] Scribe, Διήρεικον. Hesych. Ἤρικεν, ἐῤῥάγη, διεσχίσθη, ἔπεσεν. Scribe, Ἤρεικεν—διεσχίσθη, ἔπριζεν. Idem, Ἐρείκει, σχίζει, πρίζει, ῥηγνύει, ἐσθίει. Idem Ἐρικόμενος, σχιζόμενος. Scribe Ἐρεικόμενος. Hesych. Ἐρεικόμενος, περισχιζόμενος.

ΔΑΤΑΙΕΣΘΑΙ. Μερίζεσθαι.] Recte corrigunt, Δατέεσθαι, sive Δατεῖσθαι. Harpocrat. Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι.

ΓΑΣΤΡΙΟΝ. Πέμμασι σαμῶδες παρα Ἀκρισίῳ.] Edit. Hagan. Τὶ σαμῶδες. Quare scribe, πέμμα τι σησαμῶδες παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀκρισίῳ. Sophoclis ἐν Ἀκρισίῳ sæpius meminit Hesych.

ΔΕΙΝΩΣ. Πάνυ. Σκότωσις, δεινότης.] Scribe,

PARS II. be, Δεινῶς, πάνυ. — Δείνωσις, σκότωσις, δεινότης. — Δείνωσιν ——— συστροφήν. Vocabatur etiam Δεῖνος et Δείνησις. Hesych. Δείνησιν, κίνησιν, συστροφήν. Idem, Δεῖνος, δίνησις εἶδος δέες, φοβερά. Scribe, Δεῖνος, δείνησις φοβερὰ, εἶδος δέες. Harpocrat. Δεινῷ ἀντὶ τῦ δεινήσει. Scribe Δείνῳ. Nam Δεινὸς aliud significat.

ΔΕΡΜΗΣΤΗΣ. Ὁ σκώληξ, ἢ ὁ σκὺς, ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων, Ἀρίσαρχος ὄψεως ἔφιν.] Lege, Δερμηστὴς, sive cum Harpocrat. Δερμιστὴς, ὁ σκώληξ, ἢ ὁ κὶς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων, Ἀρίσαρχος ἔφιν. Illud ὄψεως est repetitio sequentis.

ΕΚΔΙΚΕΙΝ. Ἐξέβαλεν.] Scribe, Ἐκδικεῖν, ἐκβάλλειν. Vide supra p. 447.

ΚΛΩΖΕΙΝ. Τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Κλωγμὺς γὰρ ἔλεγον, κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς σόμασι ψόφων, ὺς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν.] Scribendum suspicor, κατὰ μίμησιν, τὸν γινόμενον — ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. *Ad imitationem* scilicet τῶν ὀνηλάτων. Hesych. Κλωγμὸς, ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν ὺρανίσκον ψόφος, ὃν λάκησιν τινὲς φασὶν, οἷον οἱ ὀνηλάται ποιῦνται κυρίως. Vide Harpocrat. v. Ἐκλώζετε.

ΕΚΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ. Ἐκπλήθυς.] Divide quæ male conjuncta sunt. Ἐκ περιυσίας, ἐκ πλήθυς. *Ex abundanti.* Vide Harpocrat.

ΣΩΤΗΡ. —

PARS II.

ΣΩΤΗΡ. — Καὶ ὁ Ζεὺς, ϗ ὁ ἐλευθέριος.] Scribe, ὁ καὶ ἐλευθέριος. Harpocrat. v. Ἐλευθέριος Ζεὺς, — ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν Σωτὴρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ ϗ Μένανδρος. Vide et Hesych. v. Ἐλευθέριος Ζεύς.

ΕΠΙΒΛΗΣ. Μοχλός — Ἐπιβλήτης, δοκός.] Scribe, Ἐπιβλὴς, τὶς δοκός. Harpocrat. Ἐπιβλῆτας, (ab ἐπιβλὴς scilicet) ἐπιβλής ἐστιν —— ποιά τις δοκός.

ΕΣΧΑΡΑ. Βωμὸς ἰσόπεδος, ἐκ ἐκ λίθε ὑψέμενος, ἢ ἑστία σιδηρᾶ Φακαραῖα.] Male corrigunt ὁ ἐκ λίθε, pro ἐκ. Legendum quoque forsan, ἑστία σιδηρᾶ ΦΑΡΑΓΚΕΙΑ, scilicet a Φάραγξ. Harpocrat. exponit ἐσχάρην, ἱδρυμένην ΚΟΙΛΗΝ. An? Φανάρια. Confer nos infra P. III. Lege Φωκαλία. Latini *Focale*. Vide Schol. ad Aristoph. Acharn. 888.

ΚΑΚΟΡΑΣ. Καλακόψας, παρὰ Εὐήλῳ.] Scribe Εὐήνῳ. Aristot. περὶ Ἀρετῶν p. 36. Evenus erat Poeta Elegiacus. De quo vide Harpocrat. Forsan legendum, Κακέρας pro κατακέρας, vel κακκόψας, κατακόψας. Scribendum quoque Εὐήνῳ in v. ΚΑΠΑΤΑΣ, (forte καππατάξας) vel παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Εὐμήλῳ. Cujus meminit Harpocrat. v. Καθελών. Vide Hesych.

ΕΥΡΥΒΑΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑ. Δεινός τις ἦν ἄνθρωπος

PARS II. πος ὁ Εὐρυβάτης.] Ita scribendum. Non ἢ. De Eurybate vide Harpocrat. in v.

ΕΞΑΡΑΣΑΝΤΕΣ. Ψοφήσαντες, κρούσαντες.] Lege Ἐξαράξαντες. Hesych. Ἀράττων, κρούων.

ΕΞΑΡΕΣΑΣΘΑΙ. Διῶξαι.] Forsan Ἐξαράξασθαι. Hesych. Ἀραχθεὶς, διωχθείς.

ΕΞΑΡΗΞΑΙ. Ἐκφορῆσαι.] Forte ἐκβοηθῆσαι. Hesych. Ἀρῆξαι, βοηθῆσαι. An? Ἐξαράξαι, ἐκψοφῆσαι.

ΕΞΟΥΛΗΣ -- Κτῆμά τι ἐπιβάλλων (lege ἐπίβαλλον, vide D. Lucam. xv. 12.) αὐτῷ (lege αὐτῷ) ὅπερ οὔλλειν λέγεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν.] Lege cum aliis, Ἕλλειν, sive ἐξέλλειν. Hesych. Ἕλλειν, κατέχειν. Harpocrat. v. Ἐξούλης. --- Ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν ἐκβάλλειν.

ΕΠΕΣΕΝ. Ἠκολούθησεν.] Scribe Ἐπέασσευεν, ἐπηκολούθησεν. Hesych. Ἐπεασσεύοντο, ἐπηκολούθουν.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ -- Ὁ μὴ κωπηλάτης, ἀλλὰ πλέον μαχητής.] Corrigunt, πλέων. Forsan tamen legendum, μόνον μαχητής. Sic quidem Harpocrat. in v.

ΕΛΙΚΩΝΙΑ. Μοῦσα.——] Ita scribendum. Quæ enim sequuntur, ὡς ἑλίκωπας πλοκάμους ἀντὶ τοῦ ἑλίκους, ad vocem Ἑλίκωπες pertinent, et ibi sunt adnectenda.

ΕΛΩΓΕΥΝ. Ἔλεγον.] Lege, Ἐλόγευν, a λογέω.

ΜΥΟΧΟΔΟΣ. Οὐδενὸς ἄξιος.] Respexit Menandrum in Ραπιζομένῃ. Ubi vide Bentleium. PARS II.

ΕΝΕΠΑΣΣΕΝ. Ἐνεποίκιλλεν· ὅθεν καὶ παςός.] Scribendum παςάς forsan. Sed nihil mutandum. Hesych. Παςάδαι, (lege Παςάδες) ΠΑΣΤΟΙ ςοαί. Vide Hesych. v. Πάσσε. Ubi Παςὸς, τὸ γαμικὸν ποίκιλμα.

ΛΕΙΡΙΟΕΝΤΑ -- Τὸ δὲ λῖρος δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος, Λῖρος ἐγὼ τίδες ὅταν δη' ἐπέθηκα φόβον.] Scribe,

Λῖρος ἐγὼ τί δέ σοι τὸν δ' ἐπέθηκα φόβον.

ΕΥΗΝΙΟΝ. Καλῶς ἡνιοχούμενον, ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον.] Duas voces confundit, Εὐάνιον et Εὐήνιον. Et sic supra. Εὐάνιος, ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾶος, πειθήνιος. Nam πειθήνιος est εὐήνιος non εὐάνιος. De Εὐηνίῳ vide Harpocrat. v. Εὐηνιώτατα. E contra Δυσάνιος. Vide Harpocrat. Hesych. Δυσάνιον, τὸ δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον, τὸ δὲ εναντίον, ἀνήνιον (scribe ἀνάνιον) λέγουσι. Hesych. Ἀνάνιος, ἀβλαβὴς, ἢ ὑπερήφανος, ἢ ἄλυπος. Cum autem ὑπερήφανος explicat, Ἀνήνιος intelligit, quod Dorice Ἀνάνιος effertur. Eunap. in Ædes. p. 55. εὐηνίῳ φορᾷ. D. Laert. in Cleobulo, p. 65. ex Casaub. emendatione. Φαμὶ δὲ ἐγών ποτε ΑΝΑΝΙΩΤΑΤΑΝ ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον.

ΕΥΝΕΙΔΑΙ. Γένος ἀπὸ Εὐνέου κεκλημένον τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ κιθαριστῶν. Ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι,

PARS II. νησι, κιθαριςῶν.] Sed quo referendum, ἐνταῦθα γαρ? Lego, Εὐνεῖδαι, γένος ἀπὸ Εὐνήȣ κεκλημένον, τȣ̃ Ἰασόνος υἱȣ̃, Ἀθήνησι· ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτȣ̃. Οἱ δὲ γένος τι ὀρχηςῶν καὶ κιθαριςῶν. Nihil verius. Vide Harpocrat. in v.

ΚΑΘΕΙΛΑΣ. Ἀπέκτεινας, κατέϐαλες.] Scribe Καθεῖλες. Supra, Καθέλῃ, καταϐάλῃ.

ΑΙΦΟΥΡΟΣ. Αἰθάλη. Σοφοκλῆς.—Ἀμιχθαλόεσσαν, τὴν ἀπρόσμικτον τῇ θαλάσσῃ, ἢ ὁμίχλῃ.] Ita ſcribendum forſan. Vide Albert. Miſcellanea.

ΘΕΤΗ. Ποιητὴ θυγάτηρ.] Ita ſcribendum ſine Interpunct. Harpocrat. v. Ἑρμίας. Οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θετὴν αὐτȣ̃ θυγατέρα ἔδωκε τῷ Φιλοσόφῳ.

ΦΥ ΧΕΙΡΙ. Ἐμπεφυκότως λίξȣς τῇ χειρί.] Scribendum ſine dubio, ἴσχετο τῇ χειρί. Heſych. Τῇ ῥινῷ ἴσχετο, ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη. Vide nos ad P. I. Vide Heſych. v. Ἐν τ' ἀρά οἱ φῦ χειρί.

ΘΕΟΙΝΙΑ. Θυσία Διονύσȣ Ἀθήνησι, καὶ θεὸς θεοίνιος, Διόνυσος.] Scribe, Θεοίνια, θυσία Διονύσȣ Ἀθήνησι, καὶ Θέοινος, Διόνυσος. Harpocrat. v. Θεοίνιον.—Διονύσια Θεοίνια ἐλέγετο—et, τὸν Διόνυσον, Θέοινον ἔλεγον.

ΚΑΘΑΡΜΑ--Ἐν ταῖς ἐκτροπίαις.] Lego, ἐν ταῖς

ταῖς ἐκφοραῖς. *In funeribus.* Hesych. Περιςητὸν, (corrigunt περίςικτον) ἐπὰν τὸν νεκρὸν ἐκπέμψαντες ὑποςρέψωσι καὶ τὸ καθάρσιον ποιήσωσι. Quod autem in priori loco intelligit Hesych. κάθαρμα privatum, patet ex sequentibus, ὁ δὲ ἐπιτελῶν ΔΗΜΟΣΙΩΣ Περιςίαρχος ἐλέγετο, scilicet, a περιςείχειν sive ςίχειν. Vide Hesych. v. περιςίξαι, et Harpocrat. v. Καθάρσιον. Sed nihil mutandum. Ἐν ταῖς ἀποτροπίαις sunt in *Averruncationibus, in malis avertendis.*

ΚΕΛΕΟΝΤΑΣ. (Εἰς) τοὺς ἰςόποδας, καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκοὺς, ἰςοὺς, καὶ πτῆρα, οὕτω φασὶν Σικελοὶ γὰρ τὰ ξύλα.] Pro πτῆρα lege, πτερά. Hesych. v. ὁμόπτερος, Πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. Quare forsan legendum, οὕτω φασὶν Σικελοὶ γὰρ τὰ ξύλα ὀρθά. Vide Harpocrat. in v.

ΙΣΟΤΕΛΕΙΑ. Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Ἴσα τοῖς ἀςοῖς τέλη διδόντες.] Excidit Interpretamentum τοῦ ἰσοτελεία. Forsan scribendum, Ἰσοτελεία, μετοικίου ἄφεσις, vel simile quid. — Ἰσοτελεῖς, μέτοικοι ἴσα τοῖς ἀςοῖς τέλη διδόντες. Vide Harpocrat. in v.

ΙΕΡΟΛΑΣ ΙΣΙΦΙΣ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισι. Ὡς καὶ τὸν γέροντα, γεροιδαν, ἢ γεροῦντα λέγει.] Pro γεροιδαν legendum, opinor, γεροίταν. Hesych. γεροίταν, πάππον. Κρῆτες. Cæterum Ἴσιφις est *pulchra Isis.* Hesych. Ἶφιν, καλήν. Forsan quoque

PARS II. quoque legendum, ὡς γέροντα γεραίταν, ἢ γερόνταν λέγει. Nam quid γερέντα hic facit, haud intelligo. Hesych. Γεροντίας, πάππος. Forsan Γερόντας. Sed hæc incerta sunt. ΙΕΡΟΛΑΣ ΙΣΙΦΙΣ autem est, *persacra et pulchra* Ἶσις.

ΚΛΕΙΜΑΖΕΙΝ. Παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν.] Scribe Κλιμάζειν. Vide Harpocrat. in v. qui Æschinem in voce laudat.

ΘΡΙΠΗΔΕΣΤΟΝ ΞΥΛΟΝ. Ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένον.] Ita recte corrigunt. Vide Harpocrat. v. Θριπηδέστατον, et Meurs. ad Lycophron. Themist. p. 118. ἀθριπηδέστου.

ΙΘΥΦΑΛΛΟΙ. Οἱ ἐπιόρκοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικεῖαν ἔχοντες στολήν.] Scribendum, οἱ ὑπορχούμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικεῖαν ἔχοντες στολήν. Ὑπορχεῖσθαι τῷ φαλλῷ est, *ad Phallum Saltare*. Harpocrat. Ἰθύφαλλοι — οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι.

ΙΠΠΕΙΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Φυσικῶς φασί. Διὰ τὸ λέγειν τοῦ τὴν τ' αἰθαλὲς ἵπποι ἄνδρασι γίγνονται κατὰ τὸν μῦθον.] Lego, διὰ τὸ λέγειν τοῦ.

—— αἴθ' ἁλὸς ἵπποι

Ἄνδρασι γίγνονται ——

Excidit Auctoris nomen post τοῦ. An legendum? λέγειν ποιητὴν, σὺν γ', et Ἄνδρασι μίσγονται. Vide Barnes. ad Odyss. Δ. 708.

ΣΚΕΛΙΣ-

ΣΚΕΛΙΣΜΑ. Τὸ ἀείμνημα.] Lego, τὸ πάλαισμα, vel ſine τό. Heſych. Κλειμάζειν (lege Κλιμάζειν) παλαίειν, σκελίζειν. Lucian. p. 411. vol. ii. Themiſt. p. 50. Ὑποσκελιζομένη. An? τὸ ἅμμα, *Nexus pugilis*. An? Στήλισμα, ἀείμνημα. PARS II.

ΑΧΕΡΩΙΣ — Λεύκη.] *Populus arbor*. Homerum reſpicit Iliad. N. 389.

—— δρῦς ἤριπεν ἢ Ἀχερωΐς.

Vide Harpocrat. v. λεύκη.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ. Μένανδρος. Ἐν λευκάσεσιν εὐφημείσθω τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκῆς.] Scribe, Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ,

Σὸν —— εὐφημείσθω
Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Vide Bentleium ad Menand. fragment. Harpocrat v. Λευκάς.

ΞΗΡΑΛΕΙΨΙΝ. Τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι, ἢ ξηροτριβεῖσθαι.] Scribe, ξηροτρίβεσθαι. Vide Harpocrat.

ΟΛΟΣΧΟΙΝΟΣ. Ὀξύσχοινος — Ὁλότροχος, περιφερὴς λίθος.] Ita ſcribendum. Vide nos infra v. Ὁλοοίτροχος.

ΟΜΗΡΕΙ. Ἐγγυᾶται, ἀκολουθεῖ.] Scribe, Ὁμηρεῖ. Vide Harpocrat. v. Ὁμηρεύοντας.

ΜΑΙΜΑι. Ἐνθουσιασμοὶ καὶ ὀξέως ὁρμαί.] Scribendum, — ἐνθουσιᾷ, μαίνεται, ὀξέως ὁρμᾷ.

ΕΥΘΗΝΩΝ.

PARS II.

ΕΥΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΩΝ. Πλȣτῶν.] Scribendum, Εὐθηνεῖ, εὐδαιμονεῖ· καὶ Εὐθηνῶν, εὐδαιμονῶν, πλȣτῶν. Vox extat, Homer. Hymn. in Ter. matr.

Κτήνεσιν εὐθηνεῖ ——

Vide infra, v. Εὐαϑενεῖν. Hippocrat. de Aere; Τάτε ἐντρεφόμενα κτήνεα εὐθύνειν εἰκὸς, καὶ μάλιςα. Scribe, εὐθηνεῖν. Corrigendus Appian. p. 432. ubi male ἐθȣ͂σαν.

ΩΝΟΝ. Τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή.] Vox excidit. Scribendum Ὠνὸν τιμῆς, τὸ τίμημα τȣ͂ Τιμῆς, ἢ τιμή. Eſt ex Homeri Epigram. in Κάμινον.

Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ΩΝΟΝ ἀρέσθαι.

Æſtimationis pretium vertunt. Vide Arnaud. ad Heſych. Qui minus recte. Et nos ſupra p. 443. v. Ἄποινα. Vide et Herodot. Vit. Homeri, p. 567.

ΚΥΚΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΡΟΧΟΥΣ. Τὰ τείχη τροχὸν δέ.] Forſan ſcribendum τὰ τείχη τροχοειδῆ· τροχὸν δέ, τὸ τεῖχος. Ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ.

—— κυκλώπειον τροχόν.

ΛΕΣΧΑΙ. Φλυαρίαι, πολλαὶ ὁμιλίαι.] Scribendum forſan, φλυαρίαι, αἱ τῶν πολλῶν ὁμιλίαι. Corrigendus Harpocratio in v. Ubi οἱ πολλοὶ legendum. *Vulgus hominum.* Vulgo, ſine οἱ. Sed forſan nihil mutandum. Heſych. Στενολεσχία — ὀλίγη ὁμιλία.

ΕΧΕΕΣ.

ΕΧΕΕΣ. Ἔχεις ἢ ἄχες.] Recte. Ἔχεις sunt ἐχιδναί. Hesych. Ἐχέων, ἐχιδνῶν. PARS II.

ΥΠΟΒΑΛΛΕΙ. Ὑποκρούει.] Respicit versum Sophoclis, apud Harpocrat. v. παρακρούεται.

Ὡς μήτε κρούσης, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βαλῆς.

ΕΠΙΕΙΚΤΑ. Φορητὰ, ὑποχωρητά.] Lucian. Astrol. vol. i. p. 852. Οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος. Atque ita scribendum apud Hesych.

ΟΡΜΕΥΤΗΣ. Ἁλιεύς.] Scribendum, Ὁρμιευτής.

ΟΡΕΣΧΑ. Τὸ σὺν τοῖς βότρυσιν ἀφαιρεθὲν κλῆμα.] Recte corrigunt, Ὀρέσχας. Vide Hesych. v. ὀσχοφόροι. Hesych. Ἀρεσχαὶ, κλήματα, βότρυες. Scribe, Ὀρέσχαι.

ΟΞΥΘΥΜΙΑ. — Ἀπάγχονται.] Imo scribendum, ἀπάγχονται τινές. Ut habet Harpocrat.

ΟΜΟΣΕ. Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε ——]

Ita scribendum. Est pars versus Hexametri.

ΟΜΟΥ. Ἐγγὺς, τοπικόν. Ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι ὁμοφρονές.] Scribe, τοπικόν. Εἰσὶν ὁμοῦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι· ἢ ὁμόφρονες. Est ex Demosthene. Videndus Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 707. et Meurs. de Fort. Athen.

PARS II. p. 51. Vide omnino Harpocrat. in v. Vide Valesium ibi. Hesych. v. Ἔγγυον. et nos infra P. III.

ΛΟΓΧΑΙ. Ἀπολαύσεις.] Lege, ἀπολήξεις. Infra Hesych. Λόγχη, λῆξις.

ΛΟΓΩι ΠΑΡΘΕΝΟΙ. Τὰ μὴ ὄντα μὲν, λεγόμενα δέ.] Nihil mutandum. Erat nimirum locutio Proverbialis.

ΜΑΡΓΙΤΗΣ — Μὴ εἰδὼς μίξιν γυναικὸς, ϗ γυνὴ προτρέπεται αὐτόν.] Lego, εἰ καὶ γυνή. Nam εἰ ϗ a præcedentibus αικος partim erant absorpta. Forsan quoque προτρέπηται. Cæterum hoc nomine Alexandrum magnum mactavit Demosthenes. Vide Harpocrat. in v. Vide et Vales. ad Harpocrat. p. 123.

ΜΟΘΩΝΑΣ. Τοὺς παρατρεφομένους τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες.] Forte, τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις. Sic Harpocratio. Et sic quoque legendum apud Hesychium, qui ex eodem fonte.

ΚΕΡΚΩΨ. Παιγνιώδης, ἢ εἶδος θηρίου μεγάλην κέρκον ἔχοντος.] Recte. Forsan tamen scribendum, παιγνιῶδες εἶδος. Intelligit *Cercopithecum.*

ΚΕΡΚΩΠΙΖΟΝΤΕΣ. Καταπτῶντες.] Scribendum, καταπαίζοντες, vel κατασκώπτοντες.

ΚΕΡΚΩ-

ΚΕΡΚΩΠΩΝ. — Καταςπόντων.] Lege, καταπαιζόντων. Vide Eunap. in Ædeſ. p. 34. Forſan, κατασκωπτόντων.

ΚΕΣΤΡΕΙΣ. Τὰς κεχηνότας ϗ πεινῶντας κεςρεῖς λέγουσι, καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον, τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἐςὶ ϗ ἄπληςον.] Exciderunt nonnulla. Repone — καὶ προσηγόρευον ἀπὸ τοῦ κεςρέως ἰχθύος, τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἐςὶ καὶ ἄπληςον. Vide Harpocrat. v. κεςρῖνοι. Athenæus lib. vii. Δίκην κεςρέων νηςεύομεν. Vide Meurſ. Att. Lect. ii. 18.

ΚΗΡΥΚΕΣ — Φανίας καὶ τοὺς ἐρινάζοντας τοὺς ἐρινοὺς κήρυκας λέγουσι.] Scribe, λέγει.

ΚΗΡΥΛΟΣ. Ἄρσην ὄρνις συνουσιαςικός.] Ita ſcribendum.

ΚΕΚΡΟΠΙΔΑΣ. Ἀθηναίους τοὺς ἀπώκιδας.] Lege, τοὺς ἐκ ἀποικίδας. Vide nos ſupra P. I. in v. Vel forſan, τοὺς ἐκ ἐκ παλλακίδος. Vide Heſych. v. Ἰθαγενὴς et Ἰθαγενέσι.

ΚΑΘΩΣΙΩΣΕ. Κατέλυσεν, κατέθυσεν.] Bentl. ad Mill. p. 29. Edit. Cant. ſecundam vocem delet. Male opinor. Heſych. καταλῦσαι, εὐωχηθῆναι, et Καθαγίζω, vel cum Salmaſ. Καθαγνίσω, συντελέσω, ϗ καθιερώσω. Ubi συντελέσαι ut et καταλῦσαι ſunt

 expiare.

expiare. Vide Eunap. in Ædeſ. p. 57. Sed legendum Καθαγίζω. Vide nos infra P. I. v. καθαγίζω.

ΚΡΑΣΤΙΝ. Ἀτ]ικοι. Διὰ δὲ τῦ γ' οἱ νῦν γράςιν φασίν. Ἔςι δὲ ὁ χλωρὸς χόρ]ος.] Ita ſcribendum, et diſtinguendum. Vide Harpocrat. v. Κρᾶςις.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ. — Οὕτω δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ Ἡγήσιππος καὶ δῆλος (forſan καὶ αὐτὸς) ἐκαλεῖτο κρώβυλος.] Videndus Harpocrat. in v.

ΝΕΟΣΠΑΔΗ. Νεωςὶ τὰ σπάδη περικείμενον, ἃ ἐςι σπάργανα.] Scribendum Νεοσπάδα. Reſpexit Sophoclem.

Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα.

Cujus meminit Harpocrat. v. Νάννιον. Cæterum recte opinor, τὰ σπάδη. Heſych. Σπᾶ, φλοιὸς ῥίζης, Scribendum, Σπάδος vel ex hoc loco.

ΝΥΜΦΑΙΟΝ ΟΧΘΟΝ. Ἴων ὁ πάρος ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. [οἱ δὲ περὶ ποταμὸν] Νυμφαῖον δ' ὄρος ἀκῦει τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν.] Quæ uncinis incluſimus non videntur eſſe hujus loci. Nec quis ſit Ἴων ὁ πάρος intelligo. An? Δίων ὁ Κάσσιος. Pro πάρος ὃν legendum παρόσον, et pro περὶ ποταμὸν forſan παρὰ ποταμὸν Ἄναν. Vide Lamb. Bos animadverſ. p. 26. Exciderunt Menandri nonnulla. Vide omnino Harpocrat.

Harpocrat. v. φύλη. Unde emendatio hujus loci petenda eſt. Ἴων eſt Menandri. PARS II.

ΟΥΔΟΣ. Βαθμὸς, βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας. Βαθμὸς ϗ ὀδός.] Scribe βαθμὸς καὶ ὀδός. Harpocrat. v. ὀδός. — Εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ. Quare legendum apud Menandrum — ἐπὶ γήρως ὀδῷ, ut Grotius emendavit. Vide Cl. Bentleium ad Menandrum.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. Οὕτως ἐκάλουν ϗ τὰ ὑπάρχοντα παρουσίαν.] Forte, ὑπάρχοντα, ἅπερ περιουσίαν. Vide Harpocrat. ubi verſus Cratetis male digeſtus eſt. Eſt enim Iamb. tetram. Acatal.

ΠΕΖΕΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς περὶ τὸν βασιλέα δορυφόροις.] Scribe, Πεζεταίροις. Vide Harpocrat. in v. Ubi pro Πεζαίτερος, ſcribendum Πεζέταιρος, ex Anaximene.

ΠΕΡΙΣΤΑΡΑΔΟΝ. Περιςαζόμενον, περιῤῥεόμενον τῷ χόλῳ.] Lego, Περιςαγαδὸν, a ςαγὼν ſcilicet.

ΠΕΦΑΥΣΘΑΙ. Φονεύεσθαι.] Lege, Πεφάσθαι.

ΦΟΡΙΝΗ. Ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη.] Vide Harpocrat. v. Περιφορίωσθαι, et v. Φορίνης. Heſych. v. Κόλλοψ.

PARS II. ΠΟΔΟΣΤΡΑΒΗ. Παγίδες, ϛραγ[γ]αλίαι.] Lege, Ποδοϛράβαι.

ΠΟΔΟΣΤΡΑΒΑ. Τὸ γινόμενον &c.] Scribe, Ποδοϛράβη. Vide Harpocrat. in v.

ΑΛΙΡΡΩΘΟΥΣ. Κύματα θαλάσσης.] Scribendum, Ἀλιῤῥόθους. Sophocles apud Harpocrat. v. πόριος. Πόροι ἁλιῤῥόθοι.

ΠΡΟΗΡΟΣΙΑ. Τὰ πρὸ τοῦ ἀρότρου (lege ἀροτοῦ) θύματα· καὶ ὁ δῆμος δὲ αὐτὰ προακτέρια καλεῖ.] Legendum forsan, προακτόρια. Hesych. Ἀκτώρια, ἀκτάς. Cæterum scribendum quoque, Προηροσία, ut apud Harpocrat.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ. Προτροπὴ, ἡ πρόσρηψις ἐπὶ δίκης.] Forsan legendum, ἡ πρόσρησις ἐπὶ δίκην, vel δίκης.

ΣΕΙΡΙΟΣ. Ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀϛὴρ — Σειρίου κυνὸς δίκην. — Σείριον, Σοφοκλῆς τὸν ἀϛρῷον κυνά. Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄϛρα.] Ita scribendus videtur iste locus. Σειρίου κυνὸς δίκην est posterior pars senarii; Sophoclis opinor, Quo et respicit postea Hesychius. Cæterum restituenda hæc vox Callimacho apud Schol. Sophocl.

—— Σειρίου ἔμμεναι ἄλκαρ.

Vulgo πέτρου. Vide Apoll. Rhod. Schol. p. 197.

ΦΥΛΗ.

ΦΥΛΗ. Τόπος τῆς Ἀτ]ικῆς ὕτω λεγόμενος.] Videndus Harpocrat. v. Φυλὴ, et ibi Menander.

ΚΕΚΙΛΙΩΣΘΑΙ. Χίλια ἐζημιῶσθαι.] Recte. Vide Harpocrat. v. Χιλιωθέντα. Ubi forsan κεχιλιῶσθαι legendum pro κεχιλιῶσαι. Adeo ut eundem locum Lycurgi respexerit uterque.

ΧΛΕΥΔΟΝ. Χύδην, σωρηδόν.] Scribe, Χλιδὸν, sive potius, Χλιδηδόν.

ΧΛΗΔΟΣ. — Ὁ σωρὸς τῶν λίθων.] Scribe, Χλιδὴ, sive Χλίδος. Vide Harpocrat. in v.

ΧΡΟΣ ΑΣΑΙ. Τῦ χρωτὸς κορέσαι.] Scribe, χρόος ἆσαι. Homer. Iliad. Φ. 168.

—— λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.

ΗΔΥΠΑΘΕΙ. Μιαίνεται ἡδονῇ.] Corrigunt, Μαίνεται. Sed forsan legendum, Λειαίνεται. Est vox impudica. De ea vide Markland. ad Max. Tyr. Ubi de ea agit ni fallor. Polyb. p. 1376.

ΦΕΛΛΑΝΤΑΣ. Λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπυ.] Scribo, Φελλέτας, λίθυς σκληρὺς, sive Φελλέτας, λίθος σκληρὸς, ut Dorice pro Φελλέτης. Quod verius. Harpocrat. v. Φελλέα. Ἀπὸ τύτυ δὲ (τόπυ) Φελλέτας λέγυσιν οἱ Δωριεῖς τὺς κισσηρώδεις λίθυς. Quare emendandus Clemens φελλέτα pro Φελλάτα. Vide Soping. ad Hes.

ΚΗΜΟΣ.

PARS II.

ΚΗΜΟΣ.—Καὶ ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται.] Lege, παρατιθέμενος. *Appositus.*

ΦΡΥΓΙΟΝ ΙΣΤΟΡΗΣΟΝ. Πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἐπικενώμενος.] Scribo, φρυγιϊστόρησον unica Voce. Vox ſcilicet luſu jocoque ficta ab Epicharmo ἐπὶ κενώματος. Ita enim ſcribendum. Ad *Phrygias fabulas* reſpicit. Æſopus enim Phryx.

ΣΕΙΡΟΝ. Τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον. Σικυώνιοι.] Vide Harpocrat. v. Σείρινα, et nos ſupra P. I. in v.

ΣΕΙΡΟΦΟΡΟΣ. Οἰωνὸς ἡγεμονικός.] Forte, ὄνος ἡγεμονικός.

ΠΑΤΗΡΙΑ. Ἐγκύκλια, καὶ τῆς λήμνου μέρη τινά.] Recte corrigunt Πατητήρια—ληνοῦ μέρη τινά. Vide Heſych. v. Σταφυλοβολεῖον. et Harpocr. v. Σταφυλοβολεῖον.

ΣΤΑΦΥΛΟΒΟΛΙΟΝ. Μέρος τι τῆς ληνοῦ.] Corrige ex Harpocrat.

ΠΙΘΑΚΝΑΙ ΚΑΙ ΠΙΘΑΚΝΙΑ. Οἱ μικροὶ πίθοι, καὶ σηπίαι.] Scribe, σιπύαι. Heſych. Σιπύη, σιτηρὸν ἀγγεῖον.—Φησὶ δὲ πεύδρια. Forſan καὶ ὑδρία.

ΥΔΡΙΣΚΗ. Ὑδρεία.] Scribe, ὑδρία. Vel potius, Ὑδρίσκαι, ὑδρεῖα. Vide Harpocrat. v. Σκαφηφόροι. Sed et inſra. Ὑδρήϊον (ſive ὑδρεῖον) ὑδρεία. Plutarch. in Philopœm. Τὰ λείψανα συνθέντες εἰς ὑδρείαν.

ΓΑΡ-

ΓΑΡΡΗΣ. Ἄγρης.] Scribe, Ϝάῤῥης.

ΓΗΛΟΥΣΘΑΙ.] Scribe, Ϝηλοῦσθαι.

ΓΑΠΕΛΕΙΝ. Ἀμελεῖν.] Scribe, Ϝαπελεῖν. Hesych. Ἀπαλεῖν, ἀμελεῖν. Scribe, Ἀπελεῖν. Idem, Ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες. Et Ἀπελλαὶ, forsan Ἀπελαὶ, ἐκκλησίαι. π. Scilicet pro μ. Nam ab ἅμα et ἐλάω sive ἐλαύνω.

ΓΟΙΤΟΣ. Ῥύπος.] Scribe, Ϝοῖτος.

ΓΑΡΑΒΟΣ. Ὀλολυγών.] Scribe, Ϝάραβος.

ΓΑΠΟΣ. Ὄχημα. Τυῤῥηνοί.] Scribe, Ϝάπος.

ΓΑΡΓΑΙΡΕΙΝ. Λάμπειν, πληθύναι, κινεῖσθαι, σπαίρειν.] Scribe, Ϝαργαίνειν. Hesych. Ἀργαίνειν, λευκαίνειν.

ΤΑΧΗ. Βοή.] Scribe, Ϝαχή. Hesych. ἠχὴ, βοή.

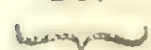
ΓΑΙΝΤΑ. Σπλάγχνα.] Scribe, Ϝέντα. Hesych. infra Γέντα, κρέα, σπλάγχνα. Scribe, Ϝέντα.

ΓΕΤΟΣ. Ἐνιαυτός.] Scribe, Ϝέτος.

ΠΟΛΥΓΑΣΤΟΝΑ. Πολυστένακτα.] Scribe, ΠολυϜάστονα. Hesych. Ἄστονον, ἀμπὸν (ἄπνοον) μεγαλόστονον.

ΓΕΛΑΝ. Αὐγὴν ἡλίου.] Scribe Ϝέλαν. Hesych. Εἴλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Et, Ἕλα, ἄχυρα μὲν καὶ ἡλίου αὐγή. Ita legendum. Hesych. Βέλα, ἥλιος

PARS II.

ϗ αὐγὴ ὑπὸ Λακώνων. Nempe B erat Laconibus quod ϝ Æol. Sic Βέδος pro Ἔδος. Heſych. Βέδος, ςέμμα τὶ καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, καὶ πόλις ϗ ἄγαλμα. Heſych. Ἔδος. ἔδαφος — ἄγαλμα.

ΒΑΓΙΟΝ. Μέγα.] Ita recte ſcribitur. Heſych. Ἵερον, μέγα. Vide Cl. Taylor. Lyſ. Lect. c. 9.

ΑΝΤΙΣΚΝΕΙΤΑΙ. Ἀναβάλλεται.] Lege, Ἀντισηκεῦται, ἀντιβάλλεται. Herodotus ἀντισήκωσις p. 238. Vel lege, ἀντικνεῖται pro ἀνθικνεῖται. Vide nos infra P. III.

ΠΕΡΦΕΡΕΣ. Θεωροί.] Scribe, Περφέρεες. Herodotum reſpexit, p. 231. Ubi vide Gronov. et Galeum.

ΕΠΙΒΡΥΣΕΙ. Ἐπισχύσει.] Scribe, Ἐπιβρίσει. Vide Zoſim. p. 193. Ubi ἐπιβρίσαντες legendum, et p. 222.

ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΣ. Γυναικὶ συγγεγενῶς.] Recte. Heſych. Σόος, σῶος καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν.

ΕΛΕΝΟΙ. Κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων.] Scribendum, Ἕλινοι. Etymol. Magn. Ἕλινος, ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλητᾶς δ' ἐν γλώσσαις, τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Hinc corrigendus infra Heſych. Ἐλίνη, ἡ μελίνη. Scribe, ἡ ἀμπελίνη. Vide Schol. ad Nicand. Alex. v. 181.

ΝΥΜΦΟ-

ΝΥΜΦΟΒΑΣ. Ἀχαιὸς, ὃς ἦν δεινὸς ἐπιβαίνειν ταῖς νύμφαις· καὶ ἐν μοίραις.] Vide Meurſ. ad Heſych. Mileſ. p. 167. et Euſeb. Demonſt. p. 68. Poſterior pars ita legenda, καὶ ἐν Μοίραις. PARS II.

—— βαβαὶ βαβαὶ

Ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἀφροδίτης βήσομαι.

Ubi quid ſit γυναικὸς Ἀφροδίτη, non explicabo. Sunt enim paulo nequiora iſta verba.

ΤΥΧΟΟΝ. Ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην.] Lego, Τυχαῖον. *Genium.* Heſych. de Patr. Conſtant. p. 46. Edit. Meurſii. Ὅ τε καὶ Τυχαῖον τοῖς πολίταις τετίμηται. Quod quaſi genius loci colitur. Ita Interpretandum. Τύχην Malela p. 35. et p. 177. Ubi pro τυχέας, lege τυχαῖας. et p. 256.

ΗΡΩΑΙ. Αἱ λεγόμεναι ἔννοιαι.] Forte. Ἐορταί. Lege, Ἡρῶα, οἱ λεγόμενοι ναοί.

ΓΥΡΙΤΑΣ. Αὐτοπύρους ἄρτους.] Lego, Πυρίτας, αὐτοπυρίτας ἄρτους. Lucian. Reviv. p. 416. ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν. Scribe αὐτοπυρίτων. Vide Schol. ibidem. et Cl. Græv. ad Lucian. p. 967.

ΑΒΑΣΤΟΝ. Ἀκίνητον, ἀπρόσιτον.] Lego, ἀνίκητον. Mox, Ἄβαστον, ἄβατον.—Ἄβατον, ἀβίαστον. Ita ſcribendum. Lucian. Zeuxis p. 580. ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι. De equis Theſſalis.

ΠΕΤ-

ΠΕΥΘΗΝΕΣ. Πισοὶ, περίεργοι.] Lucian. Pseudom. p. 762. Πολλὰς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργὰς καὶ ὑπηρέτας καὶ πευθῆνας. Themist. Orat. 1. Vide Petavium.

ΚΑΤΕΙΠΩΝ. Διαβαλών.] Lucian. de non temer. Cred. Calumn. vol. ii. p. 399. Κατεῖπεν αὐτῷ. *Illum accusavit.*

ΦΡΕΝΗΡΗΣ. Ἀρτίφρων.] Recte. Lucian. Vol. II. p. 399. Ὡς ἂν κάρτα καὶ τἆλλ' ὢ πάνυ φρενήρης τις ὤν. Ita legendum. Non ἄν. Delendum quoque κάρτα, quod nullum locum hic habet. Vide Grævium qui pessime se gessit. Κάρτα ortum habuit ex sequentibus literis καὶ ταλ. Suidas, Φρενήρης, Φρόνιμος, ἢ παράφρων. Forte ἀρτίφρων. Sed vide Bos ad Suidam.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΝ. Ἱμάτιον γυναικεῖον.] Corrigunt, ταραντινίδιον. Quomodo et scribitur Luciano vol. ii. p. 418. Addit Hesych. κρωσσοὺς ἔχον. Ubi legendum, κρόσσους. Scribitur et κρόσσους opinor. Ut patet ex fragment. Vet. Poet. apud Pollucem p. 733.

—— παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ

Φορῶν κροσσωτοὺς (lege κροσσωτοὺς) καὶ γυναικείαν στολήν.

Vide Tollium ad Lucian. de non temere Cred. Cal. p. 418.

ΚΩΘΩΝΗΣΑΙ. Μεθύσαι.] Scribe, Κωθωνίσαι. Polyb. p. 1435. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος

μενος ἀφ' ἡμέρας. *Amori et poculis de die indulgens.* Vide Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 597. ubi Polyb. citatur ſine nomine.

ΑΙΘΡΥΛΑ. Σκίασμα, κίνημα.] Corrigit Soping. Αἴθυγμα, ῥίπισμα, κίνημα. Polyb. p. 1430. βραχέος δὲ αἰθύγματος ἐγκαταλειπομένȣ τῆς προγονικῆς δόξης.

ΡΙΠΙΖΕΤΑΙ. Ἀνακλίνεται.] Scribe, ἀνακινεῖται.

ΒΛΑΚΕΥΕΙ. Διατρίβει.] Vide Schol. ad Lucian. p. 25. vol. ii. Ubi legendum, διαμέλλοντες.

ΔΙΑΚΡΙΔΟΝ. Ἐν διακρίσει ἄριστον.] Lucian. in Epigram.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἐστι νόημα.

Quod fruſtra ſollicitat Menagius.

ΚΥΦΩΝ — Καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν.] Vide Schol. ad Lucian. p. 41. vol. ii. ubi male ſcribitur, κυφανισμός.

ΠΕΔΑΡΣΙΟΝ. Μετέωρον ὕψȣ.] Lucian. Philopat. vol. ii. p. 765. Μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΥΕΙ — Ἀποκεκρυμμένως βȣλεύεται καὶ ἐκ βάθȣς.] Lucian. Philopatr. p. 763.

μύχιον

PARS II. μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις. Ubi Schol. Βυσσοδομεύεις, βάθȣς σκέπτῃ. Scribe, ἐκ βάθȣς cum Hesychio.

ΜΟΛΥΒΔΑΙΝΗ. Μολυβίδι.] Scribe, Μολυβδαίνῃ, μολυβδίδι. Sive μολυβδίνῃ. Nam μολυβδαίνῃ adjective utitur Lucian. Pseud. vol. i. p. 763. Μολυβδαίνας ἔχων πέδας.

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ. Πόας ῥίζα εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν.] Lucian. vol. i. p. 755. Στρȣθίȣ τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν.

ΕΠΙΣΚΗΝΙΟΝ. Τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον.] Recte corrigunt, Ἐπισκύνιον. Polyb. p. 1441. Κατά τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον. Vide Nicand. Ther. 443. Ubi legendum cum Hemsterhuis.

Πίον' ἐπισκυνίοισιν ὑπ' ὄθματα. ——

ΠΕΡΙΨΥΚΤΗΣ. Περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος.] Eunapius in Proœmio. Τὸ περίψεκτον ἐν τῷ φαινομένῳ κάλλος. An, περίψυκτον legendum? et περίψυκτος apud Hesych.

ΧΗΡΩΣΑΣ. Χήραν ἐάσας.] Vox restituenda Eunapio in Ædesio. p. 36. Ubi male scribitur, χειρώσας.

ΠΡΟΣΧΟΡΟΣ. Ὁ παρὰ τῷ χορῷ γινόμενος.] Recte Salmas. Πρόσχωρος — χωρῷ. Vox occurrit, Eunap. in Ædes. p. 43. Καὶ παρ' ἐκεῖνον

Ἕλληνές

Ἕλληνές τε ἐφοίτων καὶ οἱ πρόσχωροι. *Finitimi* reddit Interpres. Vide infra v. Πρόσοικος.

ΑΦΗΛΙΚΕΣΤΕΡΑΝ. Νεωτέραν.] Alio sensu Eunap. in Ædes. p. 48. ἄμφω μὲν τὴν ἀκμὴν παρηλλάτην· ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφηλικέστερος. Ubi recte Interpres *ætate paulo major*. Infra Hesych. Ἀφῆλιξ, καταδεὴς ἀκμῆς τὴν ἡλικίαν. Quod de *juniore* intelligendum. Vide et Eunap. p. 107.

ΛΑΜΠΥΡΟΝ. Εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν.] Scribendum, Λαμυρόν. Eunap. in Ædesio p. 49. τοῦ παιδὸς τῆς Σωσιπάτρας τῷ τε περιττῷς καλῷ καὶ λαμυρῷ δηχθέντες καὶ ἁλόντες. Schol. ad Nicand. Ther. 293. Λαμυρὸν δὲ ἤγουν λαῦρον, ἢ ταραχῶδες, ἢ εὐκίνητον.

ΚΟΙΤΗ. Κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώματα ἔφερον. Αἱ δὲ μικραὶ κοιτίδες.] Monui in P. I. legendum στρώματα. Hinc infra Hesych. Στρωμνὴ, κοίτη. Cistæ autem minores in quibus vestes asservarentur κοιτίδες vocabantur. Eunap. in Ædes. p. 53. τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος —— καὶ τὴν κοιτίδα. Sed forsan legendum βρώματα. Vide Hesych. v. Ἀχάνας.

ΠΡΟΣΡΑΙΝΟΥΣΙ. Προσβάλλουσι, προσέρχονται.] Scribo, προσάρχονται. Eunap. in Maximo. p. 72. Ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσέραινεν. *Eadem dicteria denuo incepit adspergere.*

ΦΩΣ.

PARS II.

ΦΩΣ. Τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δημιουργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἡ χαρά. Ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος.] Quod χαρὰ dixit, respexit illud Homericum Iliad. Z. 6.

—— φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

Pessime autem Heins. et eum secutus Hutchins. ad Xenoph. corrigunt ἐσχάρα. Hesych. φόως, φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Homer. Iliad. O. 741.

Τῷ ἐν χερσὶ φόως ——

Salus.

ΑΜΕΙΨΙΡΩΜΕΝ. Ἀλλάσσειν τὴν σύγκρισιν, ἢ μεταμορφοῦσθαι.] Scribo, Ἀμειψιρυσμεῖν. Hesych. Ῥυσμοῦσθαι, συγκρίνεσθαι. Diog. Laert. in Democrito p. 659. Περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν. Περὶ ἀμειψιῤῥυσμιῶν κρατυντήρια ὅπερ ἐστὶν ἐπικρατικὰ τῶν προειρημένων. Casaubon. legit ἐπεκριτικά. Male opinor. Vide Suid. v. Ἀμειψιρυσμεῖν.

ΕΙΣΦΡΗΝΑΙ. Εἰσάξαι.] Scribendum forsan, Εἰσφρῆσαι. Eunap. in Proæres. p. 117. Εἰσφρήσας εἰς τὰ βασίλεια.

ΣΙΤΗΡΕΣΙΟΝ. Ἐφόδιον.] Eunap. p. 123. Κατὰ σιτηρέσιον ὃν ταῖς Ἀθήναις. Ubi delendum ὄν.

ΤΕΛΜΑ. Τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλὲξ, ἰλύς.] Faber legit, ἢ λάκκος, πηλὸς, ἰλύς. Ita sane Laertius in Pyrrhone. Ἀναξάρχου ἐς τέλμα ἐμπεσόντος. Ubi τέλμα opinor est φρέαρ. Hesych.

φρεαρ.

φρέαρ, λάκκος. Forſan tamen ita corrigendus Heſych. ἡ ἐλαφρὸς πηλὸς, ἰλύς. Atque hoc rectum puto. Notat Heſych. τέλμα eſſe vel *locum cœnoſum*, vel *tantum cœnum aliquod leve atque non adeo profundum*. Heſych. Ἐλαφρὰ, τὰ μὴ βαθέα, ἢ κοῦφα. PARS II.

ΣΚΙΜΑΛΙΣΑΙ. Καταδακτυλίσαι.] Laertius in Zenone. p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Vide p. 485. v. Σκινδαρεύεσθαι.

ΜΟΣΧΕΥΣΑΣ. Γεννήσας.] Verbo μοσχεύειν utitur Eunap. in Maximo. p. 85. Μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχήν. *Pectus irrigare atque animum confirmare*. Interpr. Μοσχιᾶν *vitulari* reddebat Joſ. Scaliger ad Varron. p. 159. De quo vide Bentleium ad Menandrum p. 67.

ΕΡΓΑΤΑΙ. Οἱ παρ᾽ ἡμῖν Ἐργαστικοὶ, παρὰ Ἀττικοῖς· καὶ τοὺς παρ᾽ ἡμῖν ἐργάτας, ἐκεῖνοι Μισθωτούς.] Ita legendum et diſtinguendum. Vulgo omittitur καί.

ΣΤΑΘΕΡΗΝ. Τὴν μεσημβρινὴν ὥραν.] Eunap. in Proæreſio. p. 103. Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον.

ΠΡΟΣΟΙΚΟΣ. Οἰκεῖος, ὁ πλησίον οἰκῶν.] Eunap. p. 109. Ὁ πόντος ὅλος καὶ τὰ πρόσοικα. Vide ſupra p. 478. v. Πρόσχορος.

ΚΛΙΝΟΠΕΤΕΙΣ. Ἐπὶ δίφρου καθήμενοι.] Eunap. in Chryſ. p. 160. Καὶ κλινοπετὴς ἦν.

PARS II. ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ. Νοσεῖ.] Ita accipit Eunap. in Chryſ. p. 160. Νοσηλευθεὶς εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Vide nos ſupra P. I. in voce. Oppian Hal. i. 301.

Τυτθὰ βορῆς ὤρεξε Νοσήλια ——

Ubi Schol. θεραπευτικά.

ΒΑΤΑΛΟΣ. Καταπύγων.] Hinc βατταλίζομαι Theano in Epiſt. ad calcem Laertii p. 878. Καὶ κακοσχολεῖ πρὸς ἡδονὴν καὶ βατταλίζεται. Vide Schol. ad Ariſtoph. Plut. 1012. et Bentleium ibidem.

ΚΑΤΕΣΚΗΡΩΜΕΝΗΣ. Πεπαλαιωμένης.] Recte. Heſych. Σκειρώσαντος, σκληροῦντος. Hipparchus ad calcem Laertii, p. 822. ſcribit, Τὰς ἐγκατεσκιῤῥωμένας κηλῖδας. *Maculas inveteratas.*

ΤΕΡΕΤΙΖΟΝΤΑ. Λαλοῦντα ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.] Scribitur et Τερεττίζοντα. Laert. in Diog. p. 381. Ἐπέβαλε τερεττίζειν. Sed melius unica τ. Vide Laert. in Menedemo p. 432.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας Θεσσαλοὶ δεσπότην, &c.] Hæc male confuſa ſunt. Scribe. Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί.—Δεσπότην κεκαρμένοι, ἔνιοι μὲν — τελευτήσῃ. Βέλτιον ἂν εἴη δὲ δεσπότην, &c. Ita legendus iſte locus.

—— δεσπότην κεκαρμένοι

Eſt

Eſt poſterior pars Iamb. Trimetr. ex poeta aliquo deſumpta. Epictet. in Enchiridio; αἱ γυναῖκες — κύριαι καλῦνται. PARS II.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Πτηνὸν ζῶον.] Scribe, Κορυδαλλίς. Eunap. in Oribaſio. Οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφȣ. *Sine criſta non eſt alauda.*

ΔΙΑΙΘΡΟΝ. Διαφανές.] Hinc διαιθρεῖν *perſpicere.* Eunap. in Chryſ. p. 146. Ἅπαντα διῄθρει κ̀ συνελάμβανεν.

ΥΠΗΝΑΣ. Γενειάδας.] Ita accipit Eunap. Chryſ. p. 154. Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις.

ΟΡΙΓΝΩΜΕΝΟΝ. Τεταραγμένον, ὄρια λαβών.] Hæc mutila ſunt. Repone, Ὀριγνώμενον, ἐπιθυμȣ̃ντα. — Ὀρινόμενον, τεταραγμένον. — Ὀριζόμενος, ὅρια λαβών. Sic ſupra Heſychius, Ὀριγνώμενοι, ἐπιθυμȣ̃ντες. Et infra, Ὀρινόμενοι, ταραττόμενοι. Quod ad tertium attinet, nulla poteſt eſſe dubitatio quin ita legendum. Eunap. in Sopol. p. 128. Τῆς ὑγιαινȣ́σης μȣ́σης ψαύειν ὀριγνώμενος.

ΑΧΘΗΔΟΝΑ. Λύπην.] Vox occurrit Eunap. in Himerio. Διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα.

ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΣ. Ἐπιληψία.] Eunap. in Himerio; τῆς ἱερᾶς νόσȣ καταλαβȣ́σης αὐτόν. Vide et nos P. I. in v.

Hh 2 ΔΑΜΑ-

ΔΑΜΑΣΙΚΟΝΔΥΛΟΝ. Εὔπολις ὡς ἂν τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὕτως λέγει.] Lego, Εὔπολις αἰξὶν, τὸν δαμασίςρατον ὄντα Χῖον παλαιςὴν ὕτως λέγει.

ΠΡΑΜΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ. — Σκληρὸς οἶνος.] Vide If. Cafaubon. ad Laert. Polem. p. 266.

ΑΙΘΗΣ ΠΕΠΛΟΣ. Κρατῖνος Κλεοβυλίαις, ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλυς.] Scribendum, Κλεοβυλίναις. Laert. in Cleobulo. Γενέσθαι τε αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβυλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιητρίαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΩΣ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ. Legendum quoque forfan.

——ἐκβάλλοντες αἴθερος πέπλυς.

Ut αἴθερος πέπλοι fint *nubes*. Vide quoque nos P. I. in v et notam ibi. Vel forfan, αἰθάλης πέπλυς. Sed αἴθαλος ufitatior pro καπνός.

ΑΣΚΟΦΛΑΥΡΙΖΕΙΣ. Οὐδενὶ καταπλήτῃ, τῇ σκιᾷ μορμύσσῃ, τυτέςιν κενὸς δὲ νῦς κενώματι ἢ φλυαρεῖς.] Forfan legendum, τυτέςι κενὸς δεινῷ κενώματι φλυαρεῖς. Vide Hefych. v. Οὐκ ἀσκίῳ.

ΕΠΙΣΕΙΟΝ. Ἐφήβαιον.] Euftathius a Cafaub. ad Laert. p. 44. laudatus, ἐπέσιον vocat. Vide Mœrida. v. Ἐπήσιον. Ubi MS. Ἐπήσιον. Scribe Ἐπίσειον ex noftro five Ἐπίσιον. Etenim Suid. Ἐπίσιον, τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός. Lycoph. 1385. Ἐπέσιον. Quomodo et fcribendum.

BPY-

BPYTINH. Ἐν Μαλθακοῖς Κρατῖνος, — PARS II.

Ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίνην νήθειν τινά.]

Ita legendum. Sive Μαλακοῖς. Hesychius supra scribit Ἀμοργίς.

ΣΚΥΤΑΛΗ ΛΑΚΩΝΙΚΗ. Ἐπὶ τῶν ἀγγελία φόρων τάσσεται. Ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρῆσαθαι ταῖς σκυτάλαις τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων.] Scribe, ἀγγελία φορούντων. Sive potius ἀγγελιοφόρων: et infra σκυτάλαις ἀντὶ τῶν. De Scytale Laconicâ, Faber ad Longinum nonnulla.

ΣΚΙΝΔΑΡΕΥΕΣΘΑΙ. Κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμβαλίζεσθαι.] Lego, σκιμαλίζεσθαι. Laert. in Zenone p. 446. Σκιμαλίζοντος τῷ ποδί. Hesych. Σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Vide Hesych. v. Σιφνιάζειν.

ΔΙΕΦΘΟΡΕ. Διέφθαρκεν.] Recte. Vide Græevium ad Lucian. Solæcist. p. 733.

ΣΚΑΛΑΘΥΡΕΙ. Σκαλεύει ἢ λάθρα πλησιάζει, ἀκολαστεῖ. — Σκαλαθύρων, σκαλεύων, ἀκολασταίνων.] Ita legendus iste locus, qui in vulg. perturbatus est. Supra Hesychius: Σκαθύρματα, σκαρυφίσματα. Forsan Σκαλαθύρματα, σκαραφίσματα. Vide Aristoph. in Concionat. Ubi σκαλαθύραι est συνουσιάσαι, notante Scholiasta. Lege, σκαριφίσματα. Vide Schol. ad Aristoph. Ran. 1545.

ΣΩΛΗΝΕΣ.] Vide Demet. Phaler. §. 152. et Galeum.

ΛΟΓΙΟΝ. Εἶδος κρατηρίσκυ.] Galeus ad Demet. §. 38. Εἶδος χαρακτῆρος. Quod forsan verum.

ΦΥΜΑ. Ψώρα — Φύματα, ψυδράκια, ψῶραι.] Corrigendus Schol. ad Lucian. Macrobios. Φῦμα, ψυδράκιον, ψόρα. Scribe, ψώρα.

ΤΟΡΥΝΗ. Σιδῶδές τι.] Demet. Phaler. §. 157. Forsan, σκευῶδές τι. Aristoph. Av. 78. Hesych. v. Εὐεργία.

ΠΗΛΟΣ. Οἶνος, Ἴωνες.] Imo *vinum vapidum* puto πηλὸς vocabatur. Hinc jocus apud Demetr. Phaler. §. 173. Ὡς καὶ τὸν οἶνον τὸν προχυθέντα πιπράσκοντα, Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. Ita enim legendum cum Galeo. Vide Upton. ad Shakespear. de v. πηλός. Vide Polluc. p. 1234.

Οὔτ᾽ ἐν κάδῳ δηλοίμην, οὔτ᾽ ἐν ἀμφορεῖ.

Pro δηλοίμην lege δηλὸς μέν. Vide Theocrit. Idyll. x. 13.

ΟΥ ΜΑΤΗΝ. Οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν ὀργῇ.] Recte Bentleius ad Menand. Οὐ μὰ τήν. Sed non cepit quid subintelligeretur. Subintelligitur ἀλήθειαν. Plene extulit Demet. Phal. §. 237. Οὐ μὰ τὴν ἀλήθειαν. Recte igitur Hesych. οὐκ ἀληθῶς. Vide Schol. ad Aristoph. Ran. 1422. et

et Spanheim. ibidem. Forſan Οὐ μάτην, ἀληθῶς. vel οὐκ ἄλλως. Vide Bos Animadv. PARS II.

ΟΛΚΗι ΜΙΑι. Τόνῳ, δυνάμει.] Lego, δυνάμει μιᾷ. Vide Suidam v. Δύναμις.

ΠΑΡ ΕΜΟΙΓΕ. Πάρεισι γάρ μοι.] Reſpexit Homer. Iliad. Α. 174.

—— παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι
Οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.

ΒΟΥΔΙΟΣ. Παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα,
Κύων δ' ἐβόα δεδεμένος ὥσπερ βούδιος.]

Ita ſcribendum. Vulgo, κύων δέ τις ἐβόα.

ΧΛΩΡΗΙΣ ΑΗΔΩΝ.] Ita ſcribendum ſine interpunct. Vide Demetr. Phaler. §. 133. et Galeum.

ΠΕΡΡΕΧΕΙΝ. Ὑπερέχειν.] Ita ſcribendum. Sappho apud Demetr. Phaler. §. 146. Ubi vide Galeum.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ.] Vide Demetr. Phaler. §. 330.

ΒΡΥΛΛΩΝ. Ὑποπίνων.] Reſpicit Ariſtoph. Equit. 1123.

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.

ΣΦΗΚΕΙΑ. — Τὰ τῶν σφηκῶν κηρία.] Quare in

 in hoc ſenſu σφηκεῖα ſive σφήκεια ſcribendum. Σφηκία Ariſtophan. Veſp. 224.

ΑΥΤΟΔΑΞ. Παραχρῆμα, ἢ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν.] Lego, τὸ παραχρῆμα, ἢ ἐκ τῶν χειρῶν δάκνειν. Ariſtoph. Pac. 606.

—— τὸν αὐτοδὰξ τρόπον.

ΔΙΑΒΑΘΡΑ. Εἶδος ὑποδήματος γυναικεῖς.] Scribo, Διάβαθρα. Eſt enim plurale a διάβαθρον. Alexis apud Grotium p. 571.

—— διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ.

ΠΑΙΔΕΡΩΣ.—Οἱ δὲ ἄλειμά τι.] Grot. p. 573.

—— παιδέρωτ' ἐκτρίβεται.

ΠΟΙΟΥ. Τινός.] Scribe τίνος, Interrogative. Vel nil muta. Themiſt. p. 93. Ποίοις τίσι. Ita legendum.

ΠΕΡΙΔΥΣΟ. Ἀπόδυσο.] Ita Epicharmus apud Grotium Excerpt. p. 479.

—— περιδύσας τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει.

ΣΦΑΚΕΛΙΖΕΙ.—Σφακελισμὸς γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη.] Epicharm. Grot. Excerpt. p. 481. Πέδαι τε καὶ σφάκελοι. Vide Schol. ad Oppian. Hal. ii. 583. et Hal. iv. 419.

Η ΤΑΧΑ. Οὕτω γὰρ ἴσως.] Plato Comicus, apud Grot. p. 485.

—— ἢ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί;

Nonne

Nonne id concedes mihi? vel forſan ſine interrogat. *Hoc nunc concedes mihi.* PARS II.

ΑΠΛΗΤΙΟΣ. Ἁπλῶς.] Eupolis apud Grot. p. 503. Ἁπλήγιος ſcribit.

ΙΑΠΕΤΟΣ. Ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος.] Reſpicit Ariſtoph. Nubes. 994.

—— μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα,
Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν. ——

ΑΠΕΣΚΥΨΙΣΤΑΙ. Κεκάθαρται.] Recte corrigunt, ἀπεσκύθισται, κέκαρται. Euripides in Troad. 1033.

—— κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην.

Crine demeſſo. Grotius in Excerpt. p. 301.

ΠΛΑΚΑ.—Καὶ τὴν γῆν.] Euripid. apud Grot. p. 403.

—— ἀροῖ πλάκα.

ΑΚΕΩΝ. Ἡσυχάζων, καὶ ἡσυχάσουσα —Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν — ἢ ἐκπλαγεῖσα.] Ita ſcribendum.

Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ——

Eſt pars verſiculi Homer. Iliad. Δ. 22.

ΣΤΡΟΒΕΛΟΝ. Σκολιὸν, καμπυλόν.] Scribendum, Στροβιλόν. Ion. apud Grotium p. 449.

Στρόβιλον ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας.

ΣΙΖΕΙ. Ῥεῖ, περιῤῥεῖ τινές. Ἄμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σί-

ζειν

ζειν ὀφθαλμόν.] Quid ſi? ῥεῖ περὶ ῥίνας. Epicharmus apud Grotium p. 471.

Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι ——

Sequentia Heſychii confirmant hanc lectionem. Vide nos infra P. III.

ΚΙΣΣΗΡΙΣ. Βόνευρον.] Alexis apud Grotium p. 577. unica σ.

Ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδους.

Ita legendum. Non δι' ἐξόδους.

ΑΒΥΡΤΑΚΟΠΟΙΟΥ. Τὰ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντες.] Alexis apud Grotium p. 577.

Ἐν ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύσμεν.

ΔΙΕΣΜΙΛΕΥΜΕΝΩΝ. Λεπτολογοθέντων.] Alexis apud Grotium p. 589.

Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τέ φροντίδες.

ΒΥΣΤΑΓΑ. Πώγωνα.] Scribe Βύστακα. Antiphanes apud Grotium p. 605.

—— μὴ φόρει τοὺς βύστακας.

Laconice opinor pro Μύστακας. Vide ſupra p. 373.

ΣΠΑΛΑΘΡΟΝ. Σκάλαυθρον.] Lego, Σπαλάθυρον, σκαλάθυρον. Vide Heſych. v. Σκαλαθύρει.

ΣΠΑΙΡΕΙ. — Σπαιρόντων.] Credo literam A excidiſſe in utroque vocabulo. Sed ſcribitur σπαίρει et ἀσπαίρει.

ΣΥΝ-

ΣΥΝΝΕΦΕΣ. Σκοτεινόν.] Polyb. p. 772. Καπνώδης καὶ συννεφὴς ἀήρ. Epigram. Meleagri apud Spanheim ad Callimach. p. 697.

Ἤν μοι ΣΥΝΝΕΦΕΣ ὄμμα βάλης ποτε, χεῖμα δέδορκα.

ΡΑΜΦΗ. Κοπίς.] Polyb. p. 825. Τοῖς δὲ νεανίσκοις ΡΑΜΒΑΣ καὶ μαχαίρας. Corrigendus ergo alteruter.

ΥΠΟΝΟΜΑΙ. — Ὀχετοί.] Polyb. Ὑπόνομοι δὲ πλείους εἰσί. p. 833.

ΣΚΕΘΡΟΝ. Ἀκριβές.] Æſchylus Prometh. Vinct. 487.

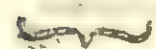
Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ' ———

ΑΣΑΛΛΕΙΝ. Ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς.] Lego, Ἀσαλαγεῖν. Heſychius, Σαλαγεῖ, ταράσσει· ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται.

ΓΑΙΣΟΣ. — Οἱ δὲ, μισθόν.] Polyb. p. 153. Γαλάτας, προσαγορευομένους δὲ διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν Γαισάτους· ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ. Ζημία.] Recte. Polyb. μεγίστων ἄξιον προστίμων. Ubi vir doctus male p. 198. προστιμημάτων.

ΟΡΟΥΑ. Χόρδη καὶ σύντριμμα πολιτικόν.] Lego, σύντριμμα ποιὸν γαλακτικόν. Eſt enim ab. ὀῤῥός. Vide

PARS II. Vide infra v. ὀρύα. Addit Hesych. Εἰς ὃ Ἐπιχάρμȣ δρᾶμα. Epicharmus ex Sicilia lacte et caseo celeberrima.

ΚΑΚΗ. Πελία, ἡ κακία, ἄλλα τῆς ἐμῆς κάκης, κακȣκίας.] Scribe κακηπελία, ἡ κακία. Vide nostrum v. Εὐηπελία. et Bentl. ad Callimach. Cerer. 135. Utitur κακηπελίη Nicand. Theriac. 318. et κακηπελεοντα 878. Corrigendus Max. apud Fabric. Bib. Græc. vol. viii. Ubi male legitur κάκη πελίη. Oppian. Hal. v. 546.

Ἀλλ᾽ ὅτε λευγαλέης ὀλιγηπελέων ὀδυνῆσι.

Ubi Codd. κακηπελέων et Schol. Pro κακȣκίας lege κακȣχίας. Polyb. p. 507. ἀπηλλαττετο τῆς ΚΑΚΟΥΧΙΑΣ. Hesych. Κακουχία, ἀσθένεια. Jamblich. Protrept. p. 150. Κακȣχεῖν. Confer nos infra P. III. et IV.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΙΣ ΦΑΡΟΣ. πιών. Σοφ. Ἰνάχῳ.] Scribo. Ἀναιδείας φάρος, φάρος διπλȣν. Hesych. Δίκολον (lege Δίβολον) φάρος διπλȣν.

ΑΣΥΡΗ. Ἀκάθαρτα.] Polyb. p. 380. Ἄνθρωπος ἀσυρής. *Homo impurus.* Interpres.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ. Ἄφευκτον.] Polyb. p. 110. Ἀπαραιτήτȣ τευξόμενος τιμωρίας. Male Interpres, *grave Supplicium.*

ΛΙΨ. Ἐπιθυμία.] Hinc λιψȣρία Æschylo in Χοηφορ. v. 754. Vide nos P. I. in v.

ΑΓΑ-

PARS II.

ΑΓΑΖΕΙ. Ἀγανακλεῖ, βαρέως φέρει.] Æſchylus in Supplicibus. Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

ΑΒΙΟΙ. — Ὄνομα ἔθνȣς.] Æſchylus apud Grotium in Excerpt. p. 49. ubi ſcribitur Γαϐίȣς pro ϝαϐίȣς.

ΞΑΝΗΣΑΙ. Κοπιάσαι.] Sophocl. apud Grot. p. 139.

Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνῆσαι χέρα.

ΚΑΤΑΣΤΟΜΑ. Κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς.] Aliter utitur Euripides in Rheſo. 511. pro *aperte*.

Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα
Κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.

Vide Grotium Excerpt. p. 295. et nos P. I. in v.

ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΝ. Τὸν ἐπίπλȣν ὑμένα.] Eubulus apud Grotium p. 655.

Μηδ' ἐπιπόλαιον ———

Vide nos ſupra v. Ἔπιπλα.

ΑΜΗΝ. Πλακȣ̃ντος εἶδος.] Recte Salmaſ. ἀμής. Epicrates apud Grot. p. 669.

Ἄμητας ἡμίϐρωτας, ὀρνιθειά τε.

ΛΑΜΠΥΡΙΣ. Ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον.] An λαμυρίς? Epicrati p. 669. Λάμυρις eſt *guloſus*. Ut γάστρις, *qui nimium bibit*. At γάστρις, πολυφάγος *Heſychio*.

ΜΥΩ-

PARS II.

ΜΥΩΠΙΑΙ. Τρώγλαι.] Et sic forsan scribendum apud Epicrat. in Grotio p. 669. ubi legitur, μυωνία.

ΛΑΠΤΗΣ.] Forsan legendum, Λάπη. Diphilus apud Grotium p. 783.

—— μεστοὶ λάπης.

Pituitæ.

ΤΗΛΟΥΡΟΣ. Μακρόθεν ἀποθείς.] Lego, Τηλορὸς, μακρόθεν ἀφορισθεὶς. Euripides Electra 251.

Ἐν τοῖς δ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις.

Hesych. supra. Τηλοῦρον, μακρόθεν ἀφωρισμένην, τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηποῦρον τῷ τόνῳ. Quæ ita scribenda. Τηλορὸν, μακρόθεν ἀφωρισμένην — Τηλοῦργον, τινὲς — τῷ πόνῳ.

ΝΕΑΛΗΣ. Νεωστὶ ἀλοῦσης.] Scribe ex ordine literarum. Νεάλεος. Vide Schol. ad Lucian. vol. i. p. 25. et Nicand. Ther. 933. et Alex. 355. Metaphr. Græc. Cæsar. p. 67. ἐπειδὴ ἡ πρώτη σφῶν τάξις ἔκαμνεν, ἄλλη νεαλὴς προσῄει.

ΑΙΝΩ. Παρίημι, παραιτοῦμαι, καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι.] Scribendum opinor παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Καὶ ἐπαινῶ. Nam cum ista prior expositio sit obscurior, recte Sophoclem laudat. Vide omnino Plutarch. an Juveni sint aud. Poem. p. 28. Edit. Grot. et Plutarch.

tarch. de Isid. p. 53. Edit. Squire. Ubi pro αἰνῶ δὲ legebam ἐῶ δέ. Vide p. 86. et 95. Sed forsan nihil mutandum, ut patet ex hoc loco. Mox Hesych. Παρίημι, ἐῶ.* PARS II.

ΕΠΑΙΝΗ. Ἐπαινετὴ, ἡ δεινὴ καὶ φοβερά.] Hinc Persephone, ἐπαινὴ vocata. Vide Plutarch. an Juveni &c. Edit. Grot. p. 31. et Stobæum Grotii p. 169. Homer. Odyss. K. 534.

—— ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ΕΠΑΙΝΟΥΣ. Τὰς κρίσεις — Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. Καὶ Ἀλκεοι ταῖς ἐπαινήτεσιν.] Forsan Καὶ Ἀλκαῖος, τὰς ἐπαινετάς. Nam supra. Ἐπαινὴ, ἐπαινετή. Vel forsan scribendum, καὶ Ἀλκμαίωνι καὶ ταῖς Ἱκέτισιν. Ut fabulam *Supplices* Sophocles scripserit. Quo nomine et Euripides.

ΞΑΙΝΕΙ. — Ἐργάζεται Ἔρια καὶ δέῤῥειν ἱμάντι.] Lege, ἐργάζεται ἔρια εἰς δέῤῥιν ἢ ἱμάτιον. Hesych. Δέῤῥις, τὸ παχὺ ὕφασμα. Vide et v. Κνῆκις. Sed legendum, Καὶ δέρει ἱμαντι. Themist. Orat. i. Vide Hesych. v. Παραρύματα.

ΚΩΘΩΝ. — Μόνωτον ποτήριον.] Heniochus apud Athenæum, παῖδα φάρυγγος. *Servum gutturis.* Ita enim reddendum. Vide Meursium in Laconicis. Qui male sollicitat. De Heniocho, vide Hesych. v. Ἐνώπια. et nos P. III.

* Ita in Marg. — Plutarch. de Isid. et Osir. p. 53. Edit. Squire. αἰνῶ δὲ τομὴν ξύλε. i. e. *omitto.* Quem locum male sollicitant viri docti.

ΣΙΔΗΡΙΟΣ.

PARS II.

ΓΥΡΩΣΑΙ. Πληρῶσαι.] Aratus, καὶ φυτὰ γυρῶσαι.

ΓΩ. Ἑαυτῷ.] Scribe ϛῷ.

ΔΙΟΠΕΤΗΣ. Ὑπὸ τȣ̃ Διὸς πληρȣ́μενος.] Scribe, Διοπετής. Ariſtophon apud Stobæum p. 43.

——διοπετεῖς οἰκίαι.

Domus ſacratæ, Jove plenæ.

ΑΠΟΔΑΣΜΙΟΙ. Ἀποδεδρασμένοι.] Corrigunt, ἀποδεδασμένοι. Sed nil forſan mutandum. Reſpicit Herodotum p. 60. Φωκέες ἀποδάσμιοι. Qui *patriam reliquerunt*. Schol. ad Oppian. Hal. v. 444. ἀποδάσμιον, κεχωρισμένην.

ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ. Μόνος ϛραφείς.] Legendum forſan, Μονοτρόπος, μόνος τραφείς. Herod. in Homeri Vita p. 556. Ὢν μονότροπος. Interpres, *Solitarius*.

ΕΡΙΩΠΙΖΟΜΗΝ. Ἡ τεχνητευόμην ἢ σύμμικτα χήματα εἶχον.] Scribe, Ἐῤῥωπιζόμην, ἠτεχνητευόμην, ἢ σύμμικτα χρώματα vel χρήματα, εἶχον. Vide Heſych. v. Ῥωπός. Vide nos P. I. v. Ῥωπὸς et ſupra p. 448.

ΕΡΙΩΠΙΔΟΣ. Εὐώπιδος.] Herod. v. Homeri p. 558. Ἐριώπιδα κȣ́ρην.

ΕΥΟΧΘΕΙΝ. Εὖ ἔχειν.] Herodot. v. Homeri p. 562. Εὔοχθος ἐτύχθης.

ΗΓΗ-

ΗΓΗΛΑΖΕΙ — Ἄγχει.] Scribe ἄρχει. Zoſimus p. 53. Ἱερὸν γόον ἡγηλάζων. PARS II.

ΕΝΤΟΜΑ. — Καθάρματα.] Herod. p. 131. Ἔντομά σφεα ἐποίησε. Ubi non recte Interpres.

ΒΩΜΙΝΑΣ. Ἀναβάσεις.] Recte Soping. Βωμίδας. Herodot. p. 136. Κρώσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι.

ΣΤΑΘΕΝ. Μένος, τεκμαιρόμενος.] Forte Σταθμεώμενος. Herodot. p. 147. Ὑπὸ γὴν σταθμεώμενοι. Vide nos P. I. in v.

ΑΠΟΜΑΤΑΙΑΣΑΙ. Ἐξευτελίσαι.] Legendum Ἀποματαΐσαι. Herodot. p. 152. Ἐπάρας ἀπεματάϊσε. *Elevans crus pepedit.* Heſych. Ματαΐσσει, μωραίνει. Lege cum Salmaſ. Ματαΐζει. Vide nos P. I. v. Ματαΐσσει.

ΑΠΟΜΑΓΜΑΤΑ. Παραθειώματα.] An? περιηθήματα. Vox Longino uſurpata. Vide Spanheim ad Callim. p. 331. Lege περιθειώματα. *Luſtrationes.*

ΚΕΛΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Κελεύσεσιν.] Scribendum forſan Κελευσμοσύναις. Herodot. i. p. 64. Ἐκ τούτου δὲ κελευσμοσύνης.

ΥΠΕΡΘΥΡΙΟΣ. Ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος.] Herodotus p. 72. Σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα.

 Poſtes

PARS II. *Postes lateris, et quæ supra portam sunt.* Interpres male. Vide Hesych. in Σταθμοί.

KAINOTOMEIN. Καίνειν.] Forsan scribendum καινεῖν. Herodot. p. 124. Καινεῖν τῷ λόγῳ. Themist. p. 105. Καινοτόμος. Iamblich. v. Pythag. p. 148. Καινοτομίαι. Vide Hesych. v. Σκνίπτειν. et nos infra. Plato Euthyphr. p. 57.

KAINEI. Φονεύει, ἐκτείνει.] Lege ἐκτίνει.

ΠΛΑΤΥ ΥΔΩΡ. Τὸ ἁλμυρόν.] An ita intelligendus Herodotus? p. 127. Πλατυτέροισι πόμασι. An scribendum παχυτέροισι?

ΛΕΣΧΗΝΕΙ. Ὁμιλεῖ.] Scribendum Λεσχαίνει. Stobæus Serm. lxxviii. Μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν. Apollo Λεσχηνόριος dicitur. Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 228. Edit. Gale, et notam ibi. Schol. ad Aristoph. Nub. 1482. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλωνα παρ' ἐνίοις Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Mox Λεσχηρεῖ, κόπτει. Lege σκώπτει.

ΠΛΥΝΕΤΑΙ. — Λοιδορεῖται.] Est Atticorum proprium, ut Hesych. docet in v. Πλῦνον. Basilius magnus p. 95. Edit. Grot. Πλύνων αὐτὸν τοῖς ὀνείδεσιν. Confer Aristænet. p. 146. Nicand. Ther. 347. Ἔνιπτεν. Vide Hesych. v. Ἔνιπτεν.

ΠΑΤΕΡΗΤΑΙ. Ἐσθίουσι.] Scribendum. Πατέονται, ἐσθίουσι. Herodot. ii. p. 103. Οὔτε ἕψοντες

τες πατέοντα. Hesych. supra. Πατέοντο, ἐγέ-νοντο. Ubi recte corrigunt, ἐγεύοντο. Vide Herodot. p. 107.

ΕΠΙΠΛΟΝ. Ἐπίπλοιον.] Scribe, Ἔπιπλον, ἐπίπλοον. Herodot. p. 107. Τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον. Vide nos supra. p. 454. v. Ἔπιπλα.

ΔΌΡΠΙΑ. Ἡ τῶν Ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα.] Scribe Δορπία. Scil. ἡμέρα. Herodot. p. 107. Τῆς ὀρτῆς τῇ δορπίῃ. Ubi male Interpres.

ΦΑΡΟΥΝ. Ἀροτριᾶν.] Guyetus pro ἀροῦν. Male. Infra. Φαρῶσαι, ἀρόσαι, νεῶσαι, λαμπρυνθῆναι. Scribe, Φαρυνθῆναι, λαμπρυνθῆναι. Hinc corrigendus Autor in Collect. Gale p. 491. Φέρσαι τὸ γεννῆσαι, — καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον — ἀφάρωτος οἷον γυνή. Lege Φαρῶσαι τὸ γεννῆσαι. Hesych. ἀφάρωτος, ἀνδρειότατος. Respexit locum Callimachi. Qui addendus fragmentis. Vide fragment. Bentleii p. 382. Quo forsan respexerit: et pro γυνὴ lege γῆ.

ΑΙΜΟΦΟΡΥΚΤΑ. Αἵματι μεμολυσμένα.] Autor in Collect. Gale p. 462. Αἱμοφρύκτοις ῥεύμασι. Lege, αἱμοφορύκτοις.

ΤΑΓΑΝΑ. Ταῦτα, Κρῆτες.] Scribe, ταὐτά. *Eadem* scilicet. Respexit supra. Ταγαῖς, ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις. Quare τάγανα idem quod Ταγαὶ apud Cretenses.

PARS II.

ΕΝΘΥΜΗΣΙΟΝ. Ἄπειρον, ἔννομον.] Forſan ſcribendum, ἔμπειρον, ἔννοον. Herodot. p. 156. Ἐνθυμιστὸν habet. Forte Ἐνθύμιον. Alciphro, lib. iii. Epiſt. x. Ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος. Vide Suid. in v. Ἐνθύμιον. Forſan tamen legendum Ἐνθυμήϊον, ἄπορον, ἔννουν.

ΠΑΤΑΙΚΟΙ. Θεοὶ Φοίνικες.] Vide Herodot. p. 174. et not. Tho. Gale.

ΜΥΚΗΣ. Τοῦ ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβήν, ὁ κρατήτης καλούμενος.] Aliter intellexit Herod. p. 185. Τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἀποπίπτει, *Fungus vaginæ* reddit Interpres. Forſan *ima pars vaginæ*. Vide Plutarch. de fluviis p. 63. et nos infra P. III.

ΓΟΡΓΥΡΑ.] Vide Herodot. p. 216.

ΣΑΓΗΝΕΥΣΑΝΤΕΣ.] Reſpexit Herodotum p. 217. Τὴν δὲ Σάμον σαγηνεύσαντες οἱ Πέρσαι. Vide et Herodot. p. 341. Ubi hunc morem deſcribit.

ΕΜΒΑΦΙΑΙ. Λοπάδες βαθεῖαι.] Herodotus ἐμβάφια vocat p. 112.

ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑ.] Vide Herodotum p. 114.

ΑΜΦΙΔΕΕΣ. Ψέλλια, κρίκοι.] Forſan legendum, Ἀμφιδέας, ψέλλια, κρίκους. Herodotus p. 115. Ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας.

ΠΕΡΙ-

PARS II.

ΠΕΡΙΛΗΣΙΣ. Περίοδ☉.] Forſan περιείλησις. Confer Gronov. ad Herodot. p. 893. et Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 586. Scribe Περιήλυσις. Vide Herodot. p. 136. Oppian. Hal. iv. 116.

Μαιόμενοι κύρτοιο κατήλυσιν ——

Schol. εἴσοδον. Idem iv. 228.

Τίννυσθαι καρῖδος ἐπήλυσιν. ——

Sic Ἐπήλυσις Heſych. Corrigendus Schol. ad Arat. Dioſem. v. 161. ubi male ἐπίλυσις. Ubi vide Arnaud. p. 169.

ΚΡΕΞ.—Ὄρνεόν τι.] Vide Herodot. p. 116.

ΣΥΡΜΑΙΑ.—Καὶ συρμαϊσμὸς, καὶ ἐστὶ πρὸς κάθαρσιν.] Herodot. p. 117. Συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας. Vide P. III.

ΤΡΟΦΙΣ. Εὖ τεθραμμένος.] Herodot. p. 225.

ΟΙΣΠΑΙ. Πρόβατον κάπρος.] Recte Salmaſ. Προβάτων κόπρος. Herodot. p. 281. Οἴσπη προβάτων. Ubi vide Gronovium. Heſych. Οἰσπάτη, ὁ ῥύπος. Vide Bos Animadverſ. p. 30.

ΣΙΓΓΥΝΟΙ. Τὰ ξυστὰ δόρατα.] Lege Σίγυναι. Eſt vox Cypriorum. Herodot. p. 289. Ubi vide Cl. Galeum.

ΗΡΣΑΝ. Ἐπότισαν.] Herodot. p. 290. Ἧρσε τὸν ἵππον.

PARS II.

ΛΙΠΑΡΩΣ — Προσεδρευτικῶς.] Herodot. p. 292. Μηδὲ λιπάρεε τῇ πόσει. *Neque diutius adsto potationi.* Vide Hesych. v. Λιπαρές.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙΣ. Καταφρονήσεις, ἢ δωρεὰν γελάσεις.] Postremo sensu utitur Herodotus p. 326. Οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες. *Quod non impune laturi sint defectionem suam.* Et p. 389. ubi male Interpres. Lege καταπροΐξει. Vide infra p. 513.

ΕΛΥΤΡΑ.—Πηγαὶ καὶ σωλῆνες, δέρματα.] Lego. Σωλῆνες δερματινοί. Utitur Herodotus p. 277. Τα ἔλυτρα τῶν ὑδάτων. *Fontes aquarum.* Sed nihil muto. Σωλῆνες. *Fistulæ aquarum.* Forsan Ἔλυτρα, δέρματα. Hesych. Ἐκλύτρωσον. Vide supra p. 413. Oppian. Hal. i. 286.

Ἡνίκα ῥηγνυμένοιο βίην φράζωνται ἐλύτρου.

ΛΟΦΟΣ.—Ἄκρον περικεφαλαίας.] Herodot. p. 277. Οἱ λόφους κείρονται, τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ. Ubi legendum. Οἱ λόφους οὐ κείρονται. *Qui summam verticem non tondentur, quippe qui in medio sive vertice capillos crescere sinunt; utrinque autem ad cutem usque tondent.*

ΟΦΡΥΓΗ. Χῶμα, λόφος, αἱμασιά.] Lego, Ὀφρυὴ, χῶμα. Herodotus p. 279. Ὀφρύη ψάμμης.

ΨΗΧΕΙ.

ΨΗΧΕΙ. Πραΰνει. —— Ψήχομαι τὸν δικαστήν.] Scribe ψήχει, πραΰνει καὶ τὰ ὅμοια. Ψήχω μοι τὸν δικαστήν. Quæ poſtrema ex Autore aliquo. PARS II.

ΒΑΘΕΙΗΣ. — Ἡ ἐξάλλε καὶ κεκρυμμένης.] Herodotus p. 252. Ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας.

ΕΥΜΑΡΕΙΑ. — Ἀπόσατος.] Recte corrigunt, ἀπόπατος. Herodot. p. 257. Ἐς εὐμαρίην ἀποσκιδνάμεναι. *Ad ventrem levandum.*

ΣΩΧΕΙΝ. Τρίβειν.] Scribo. Σώχειν. Heſych. infra, Σωχομένες, τριβομένες. Herodot. p. 245. Τὸ κατασωχόμενον.

ΚΤΙΛΕΥΣΑΣΘΑΙ Η ΚΤΙΛΩΣΑΣΘΑΙ. Συληθῆναι.] Lego. Συνήθη εἶναι. Heſych. Κτίλον, συνήθη. Et, Ἐκτιλωμένοι, συνηθισμένοι, συνήθεις. Herodot. p. 257. Ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. *Conciliaverunt cæteras. Cæteris conſueverunt.* Vide nos infra P. III.

ΠΕΡΙΦΡΥΝΑΙ. Περιλαβεῖν.] Scribe, Περιφῦναι.

ΙΠΤΗΙΣ. Ἱππεῖς.] Lege. Ἱππῆς, ἱππεῖς. Sequitur verſiculus ex Ariſtoph. Equit. v. 225.

Ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι.

ΕΘΕΛΟΚΑΚΩΝ. Τῶν κακὰ θελόντων.] Verbo utitur hujuſmodi Herodot. p. 314. Ἐθελοκάκεον ὡς δεσπότῃ ἐργαζόμενοι.

PARS II. ΔΙΑΒΑΛΛΕΙ.—Παραπετᾶ.] Lege ἀπατᾷ, παραλογίζει. Herodot. p. 327. Ἱστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλε. Hesych. Διεβλήθη, ἐξηπατήθη. Vide Schol. ad Aristoph. Aves. 1647.

ΤΙΛΛΕΙ—Ἀποκόπτει.] Male corrigunt, ἀποσκώπτει. Herodot. p. 52. Ἀποτείλας. Lege, ἀποτίλας. Vide nos supra P. I. in v.

ΑΒΡΑΙ. Νέαι δοῦλαι.] Heliodorus Æthiop. p. 379. Edit. Commelini. Διακονουμένης Ἄβρας.

ΑΡΘΜΟΝ. Προτμηςία.] Scribe πρότμησιν. Vide Hesych. v. Πρότμησις. Sed legendum puto, Ἀρθμὸν, πρόμνησιν. Πρόμνησις est *Conciliatio.* Herodot. p. 357. Ἄρθμια idem quod ἀρθμός.

ΚΑΤΑΒΩΣΟΜΕΝΟΥΣ. Περιβοησομένους.] Respexit Herodotum p. 358. Ἀγγέλους καταβωσομένους. *Nuntios exprobraturos.*

ΕΚΘΥΕΣΘΑΙ. Ἐξιλάκεσθαι.] Utitur Herodot. p. 361. Τὸ ἐκθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγένοντο.

ΔΑΡΕΙΟΣ ΥΠΟ ΠΕΡΣΩΝ Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ.] Vide Herodot. p. 365. Ubi legendum opinor, Δαρεῖος, Φρόνιμος· Ξέρξης, ἀρήιος. Nam istud ἐρξείης est non nisi repetitio τοῦ Ξέρξης.

ΑΝΑΜΑΤΤΟΙ. Ἄματα μὴ ἔχοντες.] Scribe Ἀνάμματοι. ἄμματα. Herodotus p. 349. Ἀναμαθοὺς

μαθȣ̀ς εἰς τὸ κῆδος ἰέναι. Scribe, ἀναμμάρτȣς ſive ἀναμμάτ]ȣς. Heſych. Ἄμμα, δεσμός. *Faſcia* ſcilicet.

ΑΝΩΙΣΤΟΝ. Ἀνόητον.] Scribe, ἀνυπονόητον. Herodot. p. 352. Ἀνωΐςȣ δὲ γενομένȣ. *Quum nemo ſuſpicaretur.* Heſych. ſupra. Ἀνωϊςὶ, ἀνυπονοήτως. Ita legendum. Schol. ad Oppian. Hal. iii. 43. Ἀνωΐςοισι, ἀπροσδοκήτοις.

ΕΥΩΔΩΘΗ. Ἑτοιμάσθη.] Herodot. p. 354. Κλεομένεϊ εὐωδώθη τὸ εἰς τὸν Δημάρητον πρῆγμα. *Bene ceſſit.*

ΕΠΑΙΣΤΟΣ. Φανερὸς, καλάφωρος.] Herodot. p. 355. Κλεομένεα ἐπάϊςον γενόμενον. *Manifeſtum maleficii.* Vide et p. 427.

ΩΓΥΓΙΟΥ.—Μεγάλȣ πολύ.] Heliodor. Æthiop. p. 493. Edit. Commel. Ὠγύγιος ἄνθρωπος. *Procerus* reddit Interpres. Forſan pro Μεγάλȣ πολύ, legendum Μεγάλȣ πάνυ.

ΑΠΩΣΜΑΙ. Ὦθησα.—Ἄπαιτος, Φυγάς.] Scribe ex literarum ordine.—Ἀπωςὸς, Φυγάς. Reſpexit Herodotum p. 333. Ὁ μὲν δὴ ὡς ΑΠΩΣΤΟΣ τῆς ἑωϋτȣ̃ γίνεται.

ΠΡΟΣΕΒΗΣΑΤΟ. Προέϐη.] Scribe προσέϐη. Reſtituenda vox Herodoto p. 342. Ubi nunc male legitur προσεϐώσατο.

ΑΠΥΡΟΣ.

ΑΠΥΡΟΣ. Ἄνασος.] Lego, ἀνέσιος. Ariſtoph. Equit. 1265. Ἀνέσιον. Heſych. Ἑσίη, πῦρ. Utitur contrario ſenſu Æſchyl. Prom. v. 879. Ubi Interpres. *Ardentiſſima.* Sed ibi legendum, Ζαπύρος. ut v. 1083.

ΤΕΤΑΡΤΩι. Μέτρῳ τῶν ὑγρῶν.] Herodot. p. 349. Οἴνȣ τετάρτην Λακωνικήν.

ΨΥΧΡΟΣ. Ἀσθενής.] Hinc Herodoto, ἐπικȣρίη ψυχρή. *Frigidum auxilium.* p. 368.

ΑΠΟΣΠΑΡΑΣΣΟΥΣΙ. Σπαίρȣσι, σφίζȣσι.] Lege, σφύζȣσι. Cætera ſana ſunt.

ΑΠΟΣΠΕΥΔΕΙ.] Deeſt interpretamentum. Niſi ἀπεπηδᾷ legas. Utitur Herodot. p. 368. Τῶν ἀπεσπευδόντων. *Diſſuadentium. Renuentium,* et p. 389.

ΕΠΙΜΑΧΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. Ὧι δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος.] Herodot. p. 375. Ἐπίμαχον τȣ̃ τείχεος.

ΠΡΟΚΑ. Εὐθὺς, ἐξαίφνης, δρότες.] Confundit duas voces πρόκα et πρῶκα. Legendum quoque, δρόσον. Utitur πρόκα Herodot. p. 375.

ΑΝΑΣΠΑΣΙΟΝ. Ἀνεσπασμένον.] Scribendum, Ἀνάσπαστον, ἀνεσπασμένον. Herod. p. 407. Τȣ̀ς ἀνασπάστȣς καλεομένȣς. *Ex loco in locum ſummotos.*

ΕΜΠΑ-

ΕΜΠΑΛΕΞΑΙ. Ἐμπλέξαι.] Recte corrigunt, Ἐμπαλάξαι. Herodot. p. 408. Οἱ δ' ἐν ἕρκεσι ἐμπαλλασσόμενοι (ἐμπαλασσόμενοι) διαφθείρονται. PARS II.

ΤΥΧΟΙ. Λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα.] Herodotus p. 409. Καὶ τύχους μεγάλους. Reddunt, *et grandes bipennes.*

ΟΜΑΙΧΜΗ. Συμμαχία καὶ ὁμαίθεια καὶ ὁμαιχμία.] Scribendum opinor, καὶ ὁμήθεια καὶ ὁμαιχμία. Sic κακήθεια. Vide nos P. III. Ὁμήθεια ab ὁμήθης. Forsan quoque legendum ὁμαιχμίη. Ὁμαιχμίη utitur Herodot. p. 426. Restituenda ista vox Ignatio. Ep. ad Polycarp. p. 7. Quam male reddunt. Vide Oppian. Hal. v. 160. Ὁμήθεια habet Oppian. Cyneg. iv. 2. Nicand. Theriac. 415.

———— καὶ ὁμηθέα λίμνην.

ΑΝΤΕΧΕΤΑΙ. Ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει, περιποιεῖται.] Herodot. p. 401. Ἀντέχεσθαι τοῦ πολέμου ἐντεταμένως. *Bellum gerere. Curare.*

ΖΕΙΡΑ. Οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος.] Herodotus, ubi respicit Hesychius, p. 405. et 406.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ. — Οἱ δὲ ῥάβδος.] Ita utitur Herodotus p. 406. Προβόλους δύο λυκεργέας. Vulgo λυκιοεργέας. Scribendum λυκοεργέας. *Venabula ad Lupos urgendos.* Ita enim Græci.

Videndus

PARS II. Videndus Hesych. v. Λυκοέρια, et not. ad locum.

ΣΕΙΡΗ. — Καὶ ἱμάτιον ἀσπάθητον λεπτόν.] Vide Herodotum p. 408.

ΚΕΧΑΡΑΓΜΕΝΟΣ. Ὠργισμένος.] Palmerius ὡραϊσμένος. Inepte. Herodotus in Polym. p. 379. Κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. *Infensum Atheniensibus.*

ΑΓΧΙΣΤΡΟΦΟΣ. Εὐμετάβολος.] Herodotus p. 387. Ἀγχίστροφα βουλεύομαι. *Nunc huc, nunc illuc versor.* Ita reddendum. Voce utitur Longinus.

ΑΠΑΡΤΙΛΟΓΙΑ. Ἀπηρτισμένη ψῆφος.] Respicit Herodotum p. 393. Ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη. Videndus Harpocrat. in v.

ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. — Δυνατός.] Herod. p. 399. Φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας. *Qui naves servare possit.*

ΚΡΑΝΕΑ ΧΗΛΕΥΤΑ.] Scribe, Κράνεα. Herodotum respicit p. 409. Εἶχον περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα χηλευτά.

ΚΡΑΝΙΑ. Τόξον εἶδος δένδρου περικεφαλαία.] Puto scribendum. Κρανεῖνα τόξα, τόξων εἶδος — Κρανία, εἶδος δένδρου, περικεφαλαία. In priore respicit

picit Herodotum p. 409. Εἶχον δὲ τόξα κρανέινα. PARS II.

ΑΖΑΙΑ. Φθονερά.] Lego, Ἄζηλα, Φθαρτά: Atque hæc ex ordine literarum. Herodotus p. 424.—Ἄζηλα πέλει.

ΟΡΧΗΔΟΝ. Ἑξηδόν.] Reſpicit Herodot. p. 426. Λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος. Vide P. I. in v.

ΕΥ ΒΕΒΗΚΟΤΙ. Εὐσταθεῖ.] Herod. p. 434. Τὴν τυραννίδα, εὖ βεβηκυῖαν. *Bene ſtabilitam.*

ΑΕΛΠΕΟΝΤΕΣ. Μὴ ἐλπίζοντες.] Scribe, Ἀελπτέοντες. Reſpicit Herodotum p. 436. Ἀελπτέοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι. Heſych. Ἐξ ἀελπτέης, ἐξ ἀνελπίστου. Scribe, Ἐξ ἀελπτίης. Ubi reſpicit Archilochum apud Heraclid. Edit. Gale. p. 412. Ubi tamen male ſcribitur, ἀελπίης. Salmaſ. apud Heſych. legit, Ἐξ ἀέλπτου. Quod interpretamento melius convenit. Et ſic quoque legendum apud Sophocles Ajac. v. 729.

——εὖ τε γ' ἐξ ἀέλπτων.

Lego, Ἀέλπτου. Vide Suidam v. Μετανεγνώσθη.

ΔΙΑΣΦΑΓΕΣ. Αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν.] Herodot. p. 446. Ἔστι διασφὰξ πρὸς μεσαμβρίην Τρηχῖνος.

ΑΤΕΟΝΤΑ. Ἀτιμάζοντα.] Corrigunt ἀτίοντα. Sed

PARS II. Sed male. Herodot. p. 454. Παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες. *Male dicentes et exprobrantes.*

ΓΑΛΑΑΔ. Πόλις ἔθυον.] Scribe ἔθνων. Vide Albert. p. 55. Respexit locum Apostoli. *Galilee of the Gentiles.* Mat. iv. 15. Vide Middleton, Gift of Tongues, p. 101.

ΜΥΛΗ. — Καὶ ἀργυρίου τάλαντον οὕτω λέγεται.] Ctesias apud Phot. Μύλην χρυσῆν ἐξ ἕλκουσαν τάλαντα.

ΑΖΑΡΑΠΑΤΕΙΣ. Οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις.] Lege Ἀζαβαριτεῖς. Sive potius, Ἀζαβαρίτης, ὁ εἰσαγγελεύς. Ctesias apud Gronov. Herod. p. 648. Γίνεται Ἀζαβαρίτης αὐτῷ Μενοστάνης.

ΘΡΙΓΓΟΣ. Ἡ στεφάνη τοῦ τείχους.] Alcinous Doct. Platon. cap. 7. Θριγγός τις ὑπάρχουσα. Ubi male Interpres *tanquam murus.* Imo *tanquam apex.*

ΣΙΝΟΣ. Βλάβος.] Herodot. p. 478. Μέγα τι σῖνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατιῇ.

ΑΝΑΤΙΜΗΣΑΣ. Ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ.] Herodot. p. 523. Ἀνετίμα.

ΦΑΡΗ. Ἱμάτια, νεφέλαι.] Vide P. I. ad v. Αἴθης πέπλος.

ΑΓΑΝ. Πάνυ, μνώδης.] Lege πάνυ, δείνως; Literis

Literis transſpoſitis. Vide Alberti, Gloſſ. p. 145. Vide ſupra in v. p. 454. PARS II.

ANEIΛATO. Ἀνέλαβεν, ἐπανεκάλεσατο.] Lego ἐπηγκαλίσατο. Vide Albert. Gloſ. p. 80. Heraclid. Pontic. p. 408. Edit. Gale. Act. Apoſt. vii. 21. et Ariſtoph. Nub. v. 531.

ΒΡΑΒΕΥΕΤΩ. Μεσιτευέτω, μηνυσάτω.] An, Διαλυσάτω? An Ἀνυσάτω? Forſan Διοικήσατο. Vide Heſych. v. Βραβεῦσαι. et v. Οἰκονομία.

ΤΑΡΣΟΙ.—Καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον.] Herod. p. 463. Τὰς ταρσὰς τῶν κωπέων.

ΕΠΑΜΗΣΟΜΕΘΑ. Ἐπιφορήσομεν.] Herodot. p. 467. Γῆν ἐπαμησάμενος.

ΟΛΟΟΙΤΡΟΧΟΣ. Ὀλίγα τρέχων.] An? Ὀλέθρια τρέχων. Ut infra. Ὀλοόφρονες, ὀλέθρια φρονοῦντος. Herodot. p. 475. Ὀλοίτροχοι ἀπίεσαν. Vide ſupra p. 463. v. Ὁλόσχοινος.

ΑΠΟΘΥΣΕΙ. Ἀποπνεύσει, ἀποζεύξῃ, ἀποσείσῃ.] Lego. Ἀποθεύσῃ, ἀποπλεύσει, ἀποζεύξῃ. Herod. p. 476. Ὡς ἀποθευσόμενοι. *Profecturi.* Heſych. Θευσόμεθα, πλευσόμεθα. Pro ἀποσείσῃ legendum quoque ἀποίσῃ. *Abibis.*

ΗΜΩΔΙΑΝ. Αἱμωδίαν.] Timocles apud Grot. p. 693.

ΘΥΡΑΙΟΣ.

PARS II.

ΘΥΡΑΙΟΣ. — Ὁ ἐπικείμενος τῇ θύρᾳ τοῦ Κύκλωπος λίθος ἀντὶ θύρας.] Recte Salmaſ. Θυρεός. Vide præter Odyſſ. I. 240. et Demetr. Phaler. §. 130.

ΣΙΔΗΡΙΟΣ Δ' ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ.] Scribe σιδήρειος. Homer. apud Stobæum Grotii p. 157. Vide et nos ad Heſych. P. I. in v.

ΚΥΔΟΙΔΟΠΑι. Τάρασσει.] Ariſtoph. Nub. v. 616.

—— ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.

ΑΠΑΣΤΙΑΣ. Διαγωγῆς.] Forſan, Ἀπαςίας, ἀγευςίας. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 621. Ἀπαςίαν, ἀγευςίαν. Sed forſan vult, ἀπάςου διαγωγῆς. Vide Canona Alberti.

ΣΚΑΘΥΡΜΑΤΑ. Σκαρυφίσματα, σκαλεύματα.] Scribe, Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, σκαλεύματα. Ariſtoph. Nub. v. 630. ubi vide Scholiaſt.

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ. Ἀποκάθαρμα.] Voce utitur Ariſtoph. Nub. v. 727. Ubi vide Schol.

ΖΥΓΟΘΡΙΣΟΝ. Ζύγωσον.] Scribe, Ζυγώθρισον. Reſpexit Ariſtoph. Nub. 743. ubi vide Kuſterum.

ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ. Λίχνοι, προαρπάζοντες.] Ita diſtinguendum. Reſpexit Ariſtoph. Nub. v. 1200. ubi vide Schol. et v. 1202.

ΛΙΜΒΟΝ.

ΛΙΜΒΟΝ. Λίχνον.] Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 1202. Πρȣτένθευσαν, προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο. PARS II.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙΣ. Καταφρονήσεις, ἢ δωρεὰν γελάσεις.] Legendum Καταπροίξει. Reſpexit Ariſtoph. Nub. v. 1242. ubi Schol. Καταπροίξει, καταφρονήσεις. Vide ſupra p. 502. in v. Themiſt. p. 317. καταπροίξασθαι.

ΛΙΤΑΡΓΙΖΕΙΝ. Τροχάζειν. — Λιταργινοῦμεν, ὀξυνȣ͂μεν, ταχυνȣ͂μεν.] Scribe, Λιταργιȣ͂μεν. Sic Ariſtoph. Nub. v. 1255. ἀπολιταργιεῖς. Futuro ſcil. Attico ab ἀπολιταργίζω. Reſpexit Heſych. Ariſtoph. Pac. v. 561.

—— λιταργιȣ͂μεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία.

Ubi vide Schol. ut et ſupra ad Nubes. Vidit et Bos.

ΣΤΟΜΩΜΑΤΩΝ. Χαραγμάτων.] Recte: et nihil mutandum. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 1106. Στομώσεις, ὀξυνεῖς, ἢ εὔστομον ποιήσεις. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν.

ΣΦΕΡΤΑ. Τὰ ἄφορα δένδρα.] Quid illud σφέρτα? Vox Σφενδόνην proxime præcedit. Scribendum ſuſpicor: Σφενδονητὰ, τὰ ἄφορα δένδρα. Reſpexit locum Ariſtophanis Nub. v. 1123.

Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵτ' ἐλαῖαι βλαστάνωσ', αἵτ' ἄμπελοι
Ἀποκεκόψονται, τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

PARS II. Forsan legendum pro τοιαύταις, τότ' αὐτάς. *Quando oleæ germinabunt, et vites ac pampini amputabuntur, tunc eas grandine quassabimus et comminuemus.* Potuerit etiam respexisse ad locum aliquem Aristophanis, ubi vox ipsa extaret: sed iste locus, quem indicavimus, sufficiet ad Hesychium emendandum.

ΣΙΜΑΙΘΑ. Ἑταίρας μαγειρικῆς ὄνομα.] Scribe, ἑταίρας μαγικῆς. Respexit Pharmaceutriam Theocriti. Vide Hesych. v. Καθαθηφόρος, et nos infra v. Κελέβη. Sed vide Wesseling. Probab. p. 45. et ante eum Cl. Kuster. ad Suidam v. Σιμαίθα.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ζάλη.] Utitur Aristænetus. Vide Georg. Arnaud ad Æschylum p. 188. Themist. p. 194. Ἡ ζάλη καὶ ἡ τρικυμία.

ΓΥΝΗ. Ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ, ἢ ἄνθρωπος γύννις, δειλός.] Lego, Γυνὴ, ἡλικία τὶς παρὰ Πυθαγόρᾳ, ἢ ἄνθρωπος. — Γύννις, δειλὸς, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης γύννιδας μαλακούς. Ubi forsan scribendum γυναικώδης. Ἀριστοφάνης. — Γυννίδας, μαλακούς. Utitur voce Γύννις Aristophanes in Thesmoph. 143.

ΕΠΗΡΑΤΕ. Ἐκαλέσατε.] Respexit forsan Aristoph. Nub. 1459.

Ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε.

Fefellistis. Quare emendandus Hesychius.

ΔΙΗΡΕΣ.

ΔΙΗΡΕΣ. Ὑπερῷον.] Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1190.

Ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῷον ———

Ex Platone Comico: ubi idem bis dixit, notante Schol.

ΕΡΡΗΣΕΙ. Ἥξει.] Utitur Ariſtoph. Ran. 1223. ubi Schol. Ἤῤῥησε, ἀπὸ τοῦ ἐῤῥεῖν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. Heſych. Ἐῤῥῶν, μεταφθορᾶς παραγινόμενος. Scribe μετὰ φθορᾶς. Heſych. Ἤῤῥηκεν, εἰκῆ ἀφῖκται. Scribebatur nempe Ἔῤῥω et Ἐῤῥέω. Vide Lamb. Bos ad v. Εἴρησεν, et nos ſupra P. I. v. Ἑρπύζει.

ΧΥΤΡΙΖΕΙΝ. Ἐν χύτρᾳ τιθέναι.] Lege, ἐκτιθέναι. *Exponere.* Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1221. Ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον.

ΥΦΙΕΙΣ. Ὑπενδὺς.] Corrigit Palmer. Ὑπενδύς. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1251. Ὑφέσθαι, ἐνδοῦναι. Quare ſcribendum, Ὑφεὶς, ὑπενδὺς. Nil muta. Themiſt. p. 198. Οὐκ ὑφιέμενον ἐν τῇ μάχῃ.

ΙΛΥΕΙ. Στρέφει, κρύπτει.] Lege ex ordine, Ἴλλει, στρέφει. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1098. Περιειλόμενος, συστραφεὶς, ἢ περιειληθείς. Ἴλλειν γὰρ τὸ συνέχειν. Iſtud κρύπτει ad Ἰλύει pertinet. De qua infra.

PARS II. ΙΛΥΕΙ. Κοιμᾶται, κτυπεῖ.] Lege κρύπτει. *Spelunca* enim ἰλύη. Infra, Ἰλύσαι, κρύψαι. et Ἰλύσω, ἰλῦι περικαλύψω, κρύψω. Recte ἰλῦι. Vide infra P. III. v. Κατιλύσαντες.

ΘΑΛΑΜΙΑ. Κῶπαι αἱ κάτωτάτω.] Lege Θαλαμίαι κῶπαι αἱ κατωτάτω. Palmerius aliter ex Schol. ad Ran. Aristoph. 1106. Vide et Schol. ad Pacem 1231.

ΘΑΛΑΜΑΙ. Στῆλαι ἐπικείμεναι τοῖς αἰδοίοις τῶν ἀποκόπων.] Forsan, τοῖς αὔλοις τῶν ἐπικώπων. Ἐπίκωπος utitur Aristophanes Acharn. v. 230.

ΩΝΘΥΛΕΥΜΕΝΟΝ. Τὸ διεσαγμένον ἄρτυμα, ὅπερ ἔνιοι μεμονθυλευμένον.] Athenio apud Grotium p. 893. Γαστρίον ὠνθυλευμένον.

ΥΓΙΕΙΑ — Εἴτε θάλλος, ἡ ὑγίεια.] Scribe ἡ ὑγίεια.

ΞΥΣΤΑΔΕΣ. Αἱ πυκναὶ ἄμπελοι — εἰκῆ μή.] Scribe, εἰκῆ καὶ μὴ ——

ΝΥΜΦΑΙ. Οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες (vide Photium in Σέρφοι) —— ἀνὰ μέσον τῶν γυναικῶν.] Lege γυναικείων.

ΑΙΟΟΥΛΓΟΣ. Δεινὸς, ψευδής.] Lege Αἰολουργός. *Versutus.* Sic αἰολομῆτις Homero. Vide nos P. IV. v. Αἰουλγός.

ΑΙΜΑ

PARS II.

ΑΙΜΑ ΠΑΝ ΠΤΥΟΝΤΑ. Πολύ.] Nil mutandum. Explicat v. πᾶν. Vide Albert. Miſcell. p. 311.

ΙΣΧΑΝΑΑ. Ἐπιθυμεῖ ἢ ἰσχνὸν ποιεῖ, κατέχει.] Confundit, opinor, duas voces Ἰσχανάα et Ἴσχνανα. Ariſtoph. Ran. 972.

Ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον.

Ubi ἴσχνανα eſt ἴσχνον ἐποίησα. Suidas legit ἴσχανα. Eum vide. Nicand. Theriac. 471.

Αἵματος ἰσχανόων καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων.

ΚΟΜΠΑΛΙΚΕΥΣΕΙ. Προσαλαζονεύσει — Κομίζειν καὶ καταλαζονεύειν.] Lego, Κομπολακήσει, προσαλαζονεύσει.—Κομπολακεῖν, καταλαζονεύειν. Ariſtoph. Ran. 992. ——— οὐκ ἐκομπολάκουν. Schol. οὐκ ἔλεγον κομπώδη. Vel, Κομπολακεῖν, κομπάζειν, καταλαζονεύειν.

ΑΝΤΕΜΒΡΙΑΖΕΙΝ. Ἀντεξετάζειν.] Lego ex ordine literarum, Ἀντεκτείνειν, ἀντεξετάζειν, et Ἀντεκτείνασθαι, ἀνταποδοῦναι. Ariſtoph. Schol. Ran. 1074. Ἀντεκτείνειν, ἀνταποδιδόναι. Lege ἀντεκτίνειν.

ΣΥΚΑ. Τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὃ τινες σύκωσιν.] Vocabatur etiam σύκωμα et συκάμινον teſte Schol. ad Ariſtoph. Ran. 1278. quem vide.

ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ. Πρὸς ἄνδρα στόμα τύειν. Λεσβιάδας γὰρ τὰς Λεκαστρίας ἔλεγον.] Recte corri-

 gunt

gunt, ϛοματεύειν et Λαικαϛρίας. Scribitur et Λεσϐίζω. Vide Hesych. v. Λεσϐίσαι, Aristoph. Vesp. 1337. et Schol. ad Ran. 1343.

ΘΕΡΜΕΙ. Θερμαίνει.] Scribe, Θέρμει. Hesych. Θέρμεσθαι, θερμαίνεσθαι. Aristoph. Ran. 1378.

Θέρμετε δ' ὕδωρ.

ΙΓΔΗ. Θυεία.] Athenæus ἐν ἴγδει τρίψας. Corrigit Sopingius ἴγδῃ. Sed scribitur et ἴγδις. Schol. ad Aristoph. Vesp. 919. Θυεία δὲ, ἡ ἴγδις. Vide locum. Atque ita forsan emendandus Hesych. Sed vide Lambert. Bos ad Suidam p. 157.

ΟΞΙΔΑΙ. Λαγυνία μικρὰ ἢ ὀξύϐαφα.] Scribendum, Ὀξίδας. Respexit Aristoph. Ran. 1488.

—— κατέχοντες ὀξίδας.

Ita legendum cum Schol. Vulgo, κατέχοντες τ' ὀξίδας. Schol. ad Nicand. Theriac. 526. Κυμϐίον καὶ ἐμϐάφιον καὶ ὀξίς. Καὶ ἄριον. Vide Schol. ad Aristoph. Equit. 1301. et nos infra P. III.

ΣΚΑΡΙΦΟΣ. Ξέσις, γραφὴ, μίμησις ἀκριϐὴς τόπου.] Lege, οὐκ ἀκριϐής. Schol. ad Aristoph. Ran. 1545. Σκαριφήσασθαι μὴ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκρίϐειαν σκιαγραφεῖν. Vide locum, et Harpocrat. v. Διεσκαριφησάμεθα. Ubi forsan pro σκάριφον legendum, σκάριφος.

ΥΠΑΓΩΓΕΥΣ. Πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός.] Utitur Aristoph. Av. 1449. ubi *cementum*

ſum reddit Interpres. Sed melius Scholiaſt. Ὑπαγωγέα δὲ τὸν ξυςῆρα· πλατὺ δ᾽ ἐςὶ σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1150. Εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσιν. Vide ad Polluc. p. 778. PARS II.

ΠΡΗΓΟΡΕΩΝ. Τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.] Inepte corrigit Sopingius, Πρόλογος. Heſychius tamen infra: Πρόλογος, ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορέων. Lege, πρηγορεῶνα. Ariſtoph. Equit. 373.

Τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.

Ubi recte Schol. Φάρυγξ τῶν ὀρνέων ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Quare forſan legendum apud Heſych. Ἐν ᾧ προσυλλέγεται pro ὅτι. Vel ᾧ τε. Recta quoque lectio πρόλοβος non πρόλογος, opinor.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ. Ὁ ἐγγαστρίμυθος. Ἦν δὲ γένος μάντεων οὓς ὁμωνύμως εὐρυκλεῖς ἔλεγον.] Lego, εὐρυκλείτας ἔλεγον. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1014. Ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι, ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος. Lego, πάντες οὕτω μαντευόμενοι.

ΚΟΘΕΙ. Αἰσθάνεται, νοεῖ.] Scribe, Κοεῖ. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 198. Κοάλεμον, ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐςι νοεῖν.

ΧΑΛΑΖΑ. — Πάθος περὶ τὰς σῦς.] Vide omnino Schol. ad Ariſtoph. Equit. 375. et 380.

ΜΑΔΙΣΑΣ.

PARS II.

ΜΑΔΙΣΑΣ. Τὰς τρίχας ἀποβαλών.] Schol. ad Ariſtoph. Equit. 373. Καθαίρειν ϗ μαδίζειν τῶν δερμάτων τὰς τρίχας. Vide Schol. ad v. 372. et Schol. ad Plut. 266.

ΧΑΛΑΡΩΝ. Ὡραίων.—Χαλαστραίων συῶν, πόλις τῆς Μακεδονίας.] Iſtud συῶν nihil hic facit. Pertinet, opinor, ad Χαλαρῶν. Schol. ad Ariſt. Equit. 380. Χαλαζᾷ, ἤτοι εἰ χαλαρός ἐστι ϗ εἰ χαλαζᾷ. Vide ſupra ad Χάλαζα. *Morbi genus*. Hinc Χαλαζάω, et Χαλαρός. Vide Caſaub. ad Equites. Vide infra p. 538.

ΛΑΙΣΠΟΔΙΑΣ — Οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα.] *Pedes curvos, diſtortos*. Schol. ad Ariſtoph. Aves 1568. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν ϗ Εὔπολις ἐν Δήμοις·

Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας ϗ Δαμασίας
Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.

Meminit et Eunapius in Libanio: Τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Δεσποσίαν (ſcribendum Λαισποδίαν) καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ. Γυναῖκας. Θεσσαλοί. — Δεσπότην κεκαρμένοι, ἔνιοι, &c.] Ita ſcribendum et diſtinguendum. *Dominas* vocant Latini.

ΣΑΛΑΒΑΚΧΩ. Πόρνης ὄνομα.] Lege Σαλαβάκχην.

ϐάκχην. Vide Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 1027. Vide ad Suid. v. Διασαλακωνίσαι.

ΛΑΜΠΤΗΡ.—Ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν οἴκων.] Vide Phurnut. p. 208. Ubi pro μέσυς ὤμυς legendum οἴκυς. Vide Simmiam apud Hephæſt. Edit. Pauw, p. 26.

ΛΗΝΑΙΑ. Τὰ ἔρια.] Corrigunt. Λήνεα. Recte. Licet Proclus ad Heſiod. Εργ. Β. agnoſcat λήναια. Οἱ δὲ Ληναιῶνα φάσκυσιν αὐτὸν καλεῖσθαι διὰ τὰ λήναια, ὅ ἐστιν ἐρία.

ΙΑΚΧΑ. Στεφάνωμα, εὐῶδες ἐν Σικυῶνι.] Forſan Μεν. ἐν Σικυωνίῳ. Vide Mauſac. ad Harpocrat. de iſta Menandri fabula, p. 35. Alberti Indic. Autor. a Photio laudat. p. 356. ubi legendum, Στρατοφάνη. Τὴν κλητικὴν πλῶσιν. Μεν. Σικυωνίῳ:

—— Στρατοφάνη
Λίτον πότ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδ' ἕνα.

Ita legendum. Vulgo ſunt corruptiſſima.

ΜΙΑΧΟΝ.] Lege Μίσχον. Theophraſt. Hiſt. Plant. vi. 7. Προμισχευόμενον ἐν ὀστράκοις ὡς οἱ Ἀδώνιδος κῆποι.

ΜΟΝΟΦΘΟΡΟΥΣ. Μονοφόρυς ὄνυς.] Scribe, Μονοφόρυς, ὄνυς. Voci priori deeſt interpretamentum. Sic ſupra Μονοστραβὴς, ὄνος. Ubi ſcribendum, Μοναστραβὴς, ὄνος, ἡμίονος.

ΣΤΗΘΟΣ.

ΣΤΗΘΟΣ. — Στηθήνιον.] Ephippus in Geryone apud Athenæum Ἀρνίων ςηθύνια.

ΧΝΑΝΕΙ, (lege χναύει) Λαμβάνει, κνίζει.] Utitur Ephippus, Κοινῆ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ. — Καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ὅτως ἐκάλϐν.] Legendum τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν. Vide Meursii Græc. Feriat. p. 25. 26.

ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Πᾶσαν τέχνην σοφίας ἔλεγον.] Lege, σοφίαν ἔλεγον. Hesych. Σοφία, πᾶσα τέχνη. Hinc σοφιςιᾷν, *Agere Sophistam*, Eubulidæ in Comastis apud Athenæum lib. x.

ΑΝΑΝΗΣΑΙ. Σφάξαι.] Lego Ἀνανεῦσαι. *Retro trahere, flectere.* Αὖ ἐρύσαι. Infra, Ἀναῤῥύει, σφάζει.

ΑΝΑΡΡΥΕΙ. Σφάζει.] Recte. Suidas v. Ἀπατϐρια. — Τὴν δὲ δευτέραν ἀνάῤῥυσιν, ἀπὸ τϐ θύειν. Vide Meursium Græc. Feriat. p. 37.

ΑΝΑΡΡΗΣΙΝ. Τὴν τελευτήν.] Optime corrigunt: Ἀνάῤῥυσιν, τὴν τελετήν. Vide omnino Meurs. dicto loco. Ubi Proclus notandus. Utitur Malala p. 45. Ἀναζήτησιν καὶ ἀνάῤῥυσιν. Nisi legendum, ἀνάῤῥησιν. Vide nos p. 532.

ΛΕΥΧΕΙΜΩΝ. Λευκὰ ἱμάτια φορῶν.] Lego Λευχειμονῶν. Plutarch. in Arato: Ἐςεφανωμένοι καὶ λευχειμονϐντες.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ. Ἡ στρογγύλη ζώνη.] Utitur Plutarch. in Arato: Στρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων.

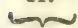
ΝΑΣΤΟΣ. Συνεχὴς, ὁδοιπόρος, ὁλοσφύρητος, μὴ ἔχων ὑπόκουφά τινα. Ἢ ἄρτος μέγας ἀζυμίτης. Ἀττικοὶ δὲ ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη.] Quid illud ὁδοιπόρος hic facit? Lego, ὁλόσφυρος, ὁλοσφύρητος. Hesych. ὁλόσφυροι, ὁλοσφύρατοι. Nos infra p. 537. Deinde ζυμίτης legit Salmas. Vide Hesych. v. ζυμῆεις. Athenæus lib. iii. Ἄρτον σαμίτην memorat. Sed legendum ζυμίτην. Vide Meurs. Græc. Feriat. p. 50. Philostrat. p. 851. Ζυμήτας ἄρτους.

ΝΥΜΦΕΥΤΡΙΑ. Ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος.] Pausanias Bœoticis, Καὶ ἀναθέντες ἐπὶ ἅμαξαν γυναῖκα, ἐφιστᾶσι νυμφεύτριαν. *Pronubam* reddunt.

ΕΥΚΤΕΩΣ. Ὑγιῶς.] Legendum forsan, Εὐκτεανῶς. Plutarch. apud Euseb. de Præpar. Evang. lib. iii. Εὐκτέανον καὶ παγκάλην δρῦν. Sed scribendum potius, Εὐεκτῶς, ut dixi P. I. in v. Vide locum.

ΔΑΜΕΙΑ. Ἑορτὴ παρὰ Ταραντίνοις.] Forte scribendum, Δαμίεια. *In honorem Damiæ.* Vide Meurs. Græc. Feriat. p. 80.

ΣΩΚΟΟΝ. Σῶα, ἀκούοντα τὸν Ἑρμῆν καὶ σωσίοικον.]

PARS II. σίοικον.] Diſtingue Σωκόον, σῶα ἀκȣ́οντα, τὸν Ἑρμῆν καὶ σωσίοικον. Phurnut. de Nat. Deor. p. 164. de Mercurio: Καὶ σῶκος ὡσανεὶ σωτὴρ τῶν οἴκων ὑπάρχων· ἢ ὡς τινὲς ἰσχυρός. Ubi vide notam. Σώκει, ἰσχύει.

ΗΜΕΡΑ. Τὰ γενέθλια.] Ammon. de Differ. vocum: Γενέθλια — καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 70.

ΓΕΝΕΣΙΑ. Ἑορτὴ πένθιμος Ἀθηναίοις· οἱ δὲ τὰ νεκύσια, καὶ ἐν τῇ ἡμερᾳ τῇ γῇ θύȣσι.] Lege ἡμέρᾳ ταύτῃ τῇ γῇ θύȣσι. Γένεσιν, πατέρα ἡ μρά. Diſtingue et lege, Γένεσιν, πατέρα ἢ μητέρα.

ΛΟΧΙΑ.—Ἁδρȣ̀ς ἀςάχυας ἔχȣσι.] Legendum ἔχȣσα. Sic mox, Λοχίαν—ἁδρȣ̀ς ςάχυας ἢ καρπȣ̀ς φέρȣσα. Leg. φέρȣσαν.

ΤΕΤΡΑΔΙΣΤΑΙ. Σύνοδος νέων συνήθων κατὰ τετράδα γινομένη.] Utitur Athenæus lib. 14. Τὸν τοῖς τετραδιςαῖς διακονȣ́μενον μάγειρον.

ΣΚΟΙΔΟΣ. Ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι.] Vide Albert. Indic. Autor. a Photio laudat. p. 356.

ΑΝΕΡΙΨΑΝΤΟ. Ἀφήρπασαν.] Corrigunt, ἀνερείψαντο. Recte. Sed Apollon. Rhod. lib. i.

Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν.

Vide nos P. I. v. Ἀνηρήψαντο.

ΑΦΙ-

ΑΦΙΔΡΥΣΜΑ. Ἱερόν.] Scribe, Ἀφίδρυμα. Antonin. Liberalis Metamorph. xxix. Αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε. Vide nos P. I in v. Ἀφίδρυσμα. PARS II.

ΔΙΟΜΕΙΣ. Δῆμος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ κολύττου (lege Κολυττοῦ) παιδός.] Erat, opinor, iste Κολυττὸς qui nomen dederat δήμῳ Κολυττῷ. Hesych. Κολυττὸς, ὄνομα δήμου.

ΚΟΑΣΑΙ. Αἰθέσθαι.] Dorice scilicet pro Κοῆσαι. Vide supra p. 519. v. Κοεῖ. Sed scribitur Κοᾶν et Κοεῖν. Hesych. Κοᾷ, ἀκούει, πεύθεται. Hinc Hesych. Εὐρυκόας, μεγαλονοῦς. Ita legendum. Vide infra v. Εὐρυκόες.

ΑΠΑΥΛΕΙΣΘΑΙ. Τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον, ἀπαύλια.] Lege, et distingue, Ἀπαυλεῖσθαι, τὸ μὴ προσαυλεῖν κατὰ τρόπον. — Ἀπαυλία &c. Vide Hesych. v. Ἐπαυλία et v. Γάμοι. Confer omnino Meurs. Græc. Feriat. v. Ἀπαυλία, unde apparet ἀπαυλία et ἀνακαλυπτήρια non esse eadem: quod putarunt nonnulli. Hæc enim *tertio die* a nuptiis, illa *die altero*. Vide Hesych. v. Ἀνακαλυπτήρια, et Spanh. ad Callimach. Vide supra p. 144.

ΜΕΙΑΓΩΓΟΣ. Οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφόμενων εἰς τοὺς Φράτορας.] Lege, οὕτως ἐλέγετο ὁ εἰσαγαγὼν τὸ ἱερεῖον τὸ λεγόμενον μεῖον ὑπὲρ, &c. Vel, Οὕτως ἔλεγον

γον τὸν εἰσαγάγοντα &c. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 810. et Harpocrat. in v.

ΚΥΩΝ ΕΠΙ ΔΕΣΜΑ.] Vide Schol. ad Hephæſt. ubi ἔλαφος ἐπὶ δεσμά. Vide nos ſupra v. Δεσμά, p. 426. Heſych. Βοῦς ἐπὶ δέρμα. Lege, δεσμά.

ΜΟΡΜΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΜΥΓΑΙΑ. Φόβος.] Lego, ϰ μορμορωπά. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 956. Forte, ϰ μορμολύκεια. Vide Themiſt. p. 25. et Meurſ. ad Lycophr. p. 185. Forte Μορμὸς ϰ μορμώ, ματαῖος φόβος. Vide nos infra P. III. v. Μόρμοι.

ΣΜΙΛΕΥΜΑΤΑ. Διαγλύμματα.] Reſpexit Ariſt. Ran. 836. ubi vide Schol. et Spanhem. Vide et Bentl. ad Phal. et nos ſupra, p. 490. v. Διεσμιλευόμενον. Themiſtius p. 18. ῥήματα ἀποσμιλεύειν.

ΩΡΑΙΑ. Ἡμέρα ἡ ἑορτή.] Scribendum, Ὡραῖα, ἥμερα. Latini, *mitia*. Virgil. —— mitia *poma*, i. e. ὡραῖα. Vide Xenoph. Oeconom. p. 117. et Philoſtrat. Apollon. p. 117.

ΩΡΑΙ. Καιροί. — Ὡραίοις, καιροῖς.] Lege, καιρίοις. Heſych. infra: Ὡραῖον, Καίριον.

ΩΡΙΜΟΝ. Καίριμον, ἢ τὸν καιρὸν διήγειρεν ἢ ἐτάραξεν — Ὤρινεν, ἐτάραξεν, ἠρέθισεν.] Scribo, Ὥριμον καίριμον ἢ κατὰ τὸν καιρὸν γινόμενον. — Ὤρινεν, διήγειρεν, ἢ ἐτάραξεν, ἠρέθισεν. Potes etiam ſcribere,

bere, Καίριμον ἢ καίριον. Vide Hesych. v. ῞Ωρια. PARS II.

ΕΚΠΗΝΙΕΙΤΑΙ. Ἐκμυρίασεται.] Recte Soping. ἐκμηρύσεται. Respexit Aristoph. Ran. v. 586.

ΔΙΟΣΚΩΔΙΟΝ. Οὕτως ἔλεγον ἤτοι· Ἱερεῖον ἐτίθετο, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἐςήκεσαν τῷ ἀριςερῷ ποδί. Τινὲς δὲ, τὸ μέγα καὶ τέλειον. Ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ἐκ τοῦ διὶ τεθυμένου ἱερεῖον.] Scribe Διὸς κώδιον οὕτως ἔλεγον οὗ τὸ ἱερεῖον ἐθύετο, ἐφ' οὗ, &c. — ὁ δὲ Πολέμων ἐκ τοῦ διὶ τεθυμένου ἱερείου. Suidas: Διὸς κώδιον, οὗ τὸ ἱερεῖον διὶ τέθυται. Θύουσι δὲ τῷ Μειλιχίῳ Διί. Τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, δῖα (forsan Διὸς) προσαγορεύοντες.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΚΟΣ. Χοιρίδιον μικρόν.] Scribendum, Ὀρθαγόρισκος. Athenæus lib. iv. Θύουσι καὶ τοὺς γαλαθηνοὺς ὀρθαγορίσκους. *Porcellos lactentes.*

ΔΑΙΑ. Μεγάλη, ἄπειρος.] Lege, ἔμπειρος. Schol. ad Aristoph. Ran. 925. Δάϊαν, ἔμπειρον.

ΔΑΙΑΝ. Ἀρουμένην.] Forte, Δάϊον, αἰρόμενον. Aristoph. Nub. Δάϊον ὁρμήν. De *nubibus.*

ΚΑΤΕΡΡΙΝΩΜΕΝΟΙΣ. Εὐτέλεσιν.] Scribendum, Κατεῤῥινημένοις. Schol. ad Aristoph. Ran. 931. Κατεῤῥινημένον, εὔτελες· ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί.) *Naso suspendere adunco.*

ΣΚΟΡΔΙ-

PARS II. ΣΚΟΡΔΙΝΑΣΘΑΙ. — Ὅπερ καὶ περὶ τὰς ἄλλας πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους ἔξω μελῶν γίνεται.] Legendum ἀλλώς πως — et, διαστρεφομένους τὰ μέλη γίνεται. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 953. ubi forſan pro τινὲς δὲ legendum ex Heſychio, γίνεται δὲ τοῦτο. Vide Bos ad Heſych. et Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 30.

ΩΡΑΝΑ. Χελιδόνων ὀροφή.] Hic duæ voces cum interpretamentis ſuis confuſæ ſunt et mutilæ. Scribendum, Ὠράνα χελιδὼν, ὦ ἐράννα χελιδών. — Ὦροφος, ἡ ὀροφή. Vide Heſych. v. Ὀροφός. et Oppian. Hal. v. 588. In priori reſpicit illud Sapphus,

Τί με Πανδιονὶς ὠράννα χελιδών,

ut eruditis notatum. Sic Anacreon Od. 9. Ἐρασμίη Πέλεια. Sed vide Cl. Spanhem. ad Callim. p. 727. Forſan ſcribend. Ὥρα νέα χελιδὼν, ex Ariſtoph. Equit. 417. Oppian. Hal. i. 729.

Ἠὲ καὶ εἰαρινῇσι χελιδόσιν ἐγγὺς ἔκυρσε.

Ω ΤΥΜΠΑΝΑ. Ὦ ἐπιτήδειαι τυμπανισθῆναι, τῶν ὠτίων.] Deeſt vox. Scribe — Ὤτων, τῶν ὠτίων. Sic ſupra, Ὦτα, ἀκοαὶ, ὠτία.

ΑΝΑΠΟΔΙΣΜΟΣ. Ἐπανάλυσις.] Scribe, ἐπανήλυσις. Malala Chron. p. 9. Ἀναπόδισιν. Nam ita legendum, puto, cum viro docto, non ἀναπόδησιν. Vide Harpocrat. v. Ἀναποδιζόμενα, et Valeſ. ad locum. Confer nos ſupra p. 440.

ENE-

ΕΝΕΔΙΔΟΥ. Ἐχαυνοῦτο.] Malala p. 9. Ὁ μὲν φόβος ἐνεδίδου λοιπόν. *Timorem deinceps deposuit.* PARS II.

ΔΩΡΥΑΛΛΟΣ. Τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ἢ ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ δοζύλλου (lege δωρυάλλου) οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις.] Legendum, μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Λ. Fabulam enim Λημνίας ſcripſit Ariſtophanes: quin et Sophocles. Vide Schol. ad Ariſtoph. Ran. 519. ubi ſcribitur Δορίαλος.

ΑΣΚΩΜΜΑ. Δερμάτιον.] Scribe Ἄσκωμα. Ariſtoph. Ran. 367. Ἀσκώματα. ubi vide Schol.

ΙΔΙΩΤΑΣ. Πολίτας, ὁπλίτας, ἀπείρους.] Cum πολίτας dicit, reſpicit Ariſtoph. Ran. 462.

—— Περί τε ξένους
Καὶ τοὺς ἰδιώτας ——

Ubi Schol. πολίτας.

ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. Συνδέδεται.] Iſto ſenſu occurrit apud Lucian. in Gallo: ubi pro λογιζόμενος legendum λυγιζόμενος πρὸς τὰς φροντίδας. Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 180. et Themiſt. p. 89. Menander N°. 122.

Καὶ τοι τὶ λογίζομ' ——

Legendum λυγίζομ'. *Excrucior.*

ΕΦΕΔΡΙΣΣΩΝ. Παρακαθήμενος.] Recte corrigunt, Ἐφεδρίζων. Emendandus Schol. ad

PARS II. Ariſtoph. Ran. 804. Ἔφεδρος δ' ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. Lege, ὁ παρακαθήμενος. Vide Kuſterum. Heſych. Πάρεδρον, παρακαθήμενον. Vel forſan, Ὁ μὴ πλανώμενος, ἀλλὰ παρακαθήμενος. Quod verum, opinor. Vide Suid. in Ἔφεδρος.

ΩΡΟΝΑ. Τὰ ὅρια.] Legendum forſan, Πρώονας, τὰ ὅρια. Heſych. Πρώονας, ὀρῶν ἐξοχάς.

ΚΑΤΕΡΙΚΤΑ. Τὰ ἐρεικώμενα.] Lege ἐρεικόμενα. Vide Schol. ad Ran. Ariſtoph. 508. Quod et Lambert. Bos vidit. Salmaſ. Κατερεικτά, ad Æl. Lamprid. p. 839.

ΚΑΤΕΡΕΖΕ. Καθέζε — Κατερέζετο, ἐκαθέζετο.] Scribe, Κατ' ἄρ' ἕζεο, καθέζε — Κατ' ἄρ' ἕζετο, ἐκαθέζετο. Heſych. Ἕζεο, ἕζε. Reſpexit Homerum.

ΜΕΡΟΠΩΝ. Ἀνθρώπων μέρος τί. Ὀλίγον τὶ μέρος.] Diſtingue, Μερόπων, ἀνθρώπων. — Μέρος τι, ὀλίγον τι μέρος.

ΝΕΜΕΣΙΣ ΥΠΟΚΡΙΤΩΝ. — Ἐστιν οὖν ὡς ἂν διαίρεσις.] Forte ὡς ἂν διαίρεσις. Sopingius ὅσον. Scribendum autem Νέμησις, quod idem ac διαίρεσις. Heſych. Νομὴ, διαίρεσις, νέμησις. Utitur Malala Chron. p. 14. Καὶ διδόασιν αὐτοῖς ἔγγραφον τὸν τόπον κατὰ τὴν νέμησιν. Ita legendum. *Secundum diſtributionem.* Emendandus Phurnutus

nutus de Nat. Deor. p. 156. Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμέσεως (lege νεμήσεως) προσηγορεύθη· διαιρεῖ γὰρ τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ. Charito p. 54. ubi recte Νεμήσεως. PARS II.

ΕΚΘΕΣΙΣ — Πρόσταξις.] Malala Chron. p. 14. Κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἔκθεσιν. Vide et p. 52.

ΟΙΣΤΡΟΛΑΤΟΥΜΕΝΟΙ. Πυρούμενοι.] Lege, οἰστρηλατούμενοι. Hesych. Οἰστρεῖ, ἐκμαίνει, οἰστρηλατεῖ. Hinc οἰστρηλασία apud Malal. p. 21.

ΠΗΔΑΛΙΟΧΟΥΜΕΝΟΙ. Κυβερνώμενοι παρὰ τῶν πηδαλίων, ὅ ἐστιν αὐχήν.] Forte, ὅ ἐστιν οἰάκων. Hesych. Πηδαλίοις, οἴαξιν.

ΗΒΗΤΗΡΙΑ. Ἑστιατήρια, κατάλυζις.] Lego, κατάθυσις sive κατάθυσια. Sed recte legitur κατάλυσις. Hesych. Καταλῦσαι, ἀπολαῦσαι, εὐωχηθῆναι. Hinc κατάλυσις et κατάλυμα. *Diversorium.* Hesych. Καθωσίωσε, κατέλυσε, κατέδυσε. Ubi nil mutandum. Vide Bentl. ad Malalam p. 33.

ΩΡΙΑ. Φυλακτήρια.] Scribe ex literarum ordine, Ὤρεια. Malala, p. 76. Ἰωσὴφ κτίζει ὡρεῖα. Scribe, Ὤρεια sive ὡρεῖα. *Horrea.*

ΕΩΡΙΖΕΤΑΙ. — Ἀνατατεῖ.] Malala Chron. p. 36. Εὡριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου. Vide Palæphat. p. 62. Ed. Gale. Malala

 p. 101.

PARS II. p. 101. Μετεωριζόμενη. Confer p. 118. Ἀναπατεῖ utitur Malala p. 165.

ΑΔΑΕΙΣ. Ἀσύνετοι — Ἀδὰ, ἄπειρον.] Lego,— Ἀδαῆ, ἄπειρον. Hinc Malala Chron. p. 43. Κόρην ἀδαῆ. *Virginem veneris nesciam.* Ita enim legendum cum Chron. Alexand. non ἀδάην. Vide Malal. p. 94. ad finem paginæ, et p. 256. ubi κόρην ἀδαῆ.

ΘΗΡΟΛΕΞΗΣ. Ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος.] Recte Stephanus, Θηρόλεξις. Dicitur et Λεξίθηρος. Gloss. Alberti p. 76. Σπερμολόγος, λεξίθηρος.

ΘΗΡΟΛΕΤΗΣ. Κυνηγός.] Utitur Malala p. 46.

ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ. Ἀνακηρύξεως.] Malala p. 45. Εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἀνάῤῥυσιν τῆς Εὐρώπης. Ubi scribendum, ἀνάῤῥησιν. *Ad inquirendam et investigandam Europam.* Vide nos supra p. 522.

ΚΤΗΤΟΡΕΣ. Οἰκοδεσπόται.] Malala p. 56. Τοῦ αὐτοῦ κτήματος. *Ex eadem villa.* Hinc κτήτωρ, *villicus, paganus.* Vide notam ad dictum locum Malalæ.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ. Ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων.] Legendum forte, Διοίκισις, ἡ ΔΙΑΔΟΣΙΣ τῶν χρημάτων. Malala Chron. p. 21. Οὔτε πόλις οὔτε διοίκησις. Lege, διοίκισις. *Domuum*, sive *rerum familiarium*,

familiarium, ſua cuique diſtributio. Vide Harpocrat. v. Διοικεῖν, et Valeſium ad locum. Utitur διοίκησις Malala p. 49.

PARS II.

ΟΞΥΛΑΒΗΣΑΙ. Ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων.] Recte. Hinc ὀξυλάβη. *Ingenium ſolers et rebus gerendis aptum.* Malala ſive Autor Anonym. Chronol. p. 23. Τὴν ὀξυλάβην ἐδέξατο. Ubi *fabrile ingenium* reddunt nonnulli.

ΓΟΡΓΟΝΑ. Ἣν ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος ἵνα τὸν λάμαχον εἴπῃ.] Lego, ἣν ἐπ' ἀσπίδος εἶχεν ὁ Περσεὺς, ἵνα ἄμαχος εἴη. Malala Chron. p. 41. Τὴν δὲ κάραν (Meduſæ ſcilicet) ἐκάλεσε Γόργονα διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ βοηθήματος, (forte βλέμματος) καὶ διὰ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ὑπεναντίους.

ΝΕΩΠΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ, νεοβλέπους ἢ νέας.] Scribo, Νεωποῦς — νεοβλεποῦς.

ΦΛΕΩ. Διονύσου ἱερόν.] Hinc Φλέων Dionyſius ipſe Æliano Var. Hiſt. iii. 41. Plutarch. vol. ii. p. 683. Φλοίῳ Διονύσῳ.

ΠΑΝΔΩΡΑ — Ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα.] Corrigit Gronov. ὀνησιδώρα. Forſan legendum, ἀνυσιδώρα. Heſychius, Ἄνυσις, αὔξησις, ἐπίδοσις.

ΤΡΙΤΩ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιός φησι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμάνας.] Imo et Athenienſes. Phurnut. p. 143. Edit. Gale: Τριτὼ γὰρ τὴν

PARS II. κεφαλὴν φάσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Nisi hic legendum Ἀθαμᾶνες. Quod puto.

ΜΥΣΙΑΝ.—Οἱ δὲ εὐτροφιᾶν.] Phurnut. p. 213. Μυσιᾶν γάρ ἐςι τὸ κορεῖσθαι.

ΚΟΣΜΟΥ ΕΜΠΥΡΩΣΙΣ. Ὄρχησις ἢ ὑπόθεσις.] Lego, ὀρχήσεως ὑπόθεσις. Vel ἡ ορ. υπ.

ΩΧΛΕΙ. Ὠθεῖ, νοσεῖ.] Stephanus, Ὀχλεῖ. Sed scribendum, Ὤχλει, ὤθει, ἐνόσει. Malala p. 121. Ὤχλει γὰρ καὶ ἡ ἀδελφὴ—τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. Interpres, *urgebat*.

ΕΔΥΣΥΞΑ. Ὑπενόησα.] Lego, Ἐδυσώπησα, ὑπενόησα. Hesych. Δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι.

ΓΕΛΟΙΟΣ — Καὶ ὁ καταγέλαςος ἄνος (lege ἄνθρωπος) καὶ λοίδορος.] Corrigunt, ὄνος. Sed verum est quod reposuimus.

ΕΥΡΥΚΟΑΣ. Μεγαλόνους.] Corrigunt, μεγαλοτόνους. Sed male. Vide Hesych. v. Κοᾷ, et Κοθεῖν sive Κοεῖν. Ita enim scribendum. Vide nos supra p. 525.

ΘΡΙΩ. Λῖπος, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος.] Forsan legendum, Θριὼ, τόπος, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος. Sic Hesych. v. Καρύαι—τόπος Ἀρτέμιδος καὶ ἑορτὴ καρύα. Est autem Θριὼς ex Populis Atticis. Vide Hesych. in v.

ΦΡΥΚ-

ΦΡΥΚΤΟΡΙΑ. *Πυρκαῖα.*] Scribe, *Φρυκτωρία.* Themiſt. de Theodoſ. Human. p. 145. *Ὥσπερ φρυκτωρίας διαπεμπομένην.* Ubi forſan *διὰ φρυκτωρίας.*

ΘΕΥΜΟΡΙΑ. *Ἀπαρχὴ, ὁσία, ἣ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας ἐπειδὰν θύηται.*] Lego *ἀπαρχὴ, θυσία,* vel *θυσίας.* Nam *ὁσία* et *θυσία* ſæpiſſime confunduntur. Simile mendum apud Heliodor. Æthiop. p. 228. Edit. Commelini. *Θευμορία* pro *θεομορία. Θευξένια* pro *θεοξένια. Θευφορίης* pro *θεοφορίης* utitur Poeta apud Suidam v. *Θεοφορία.* Vide Kuſter. ad Suidam v. *Θαλάμη.*

ΑΓΡΕΜΟΝ. — *Τὸν κάμακα* — *Αἴσχυλος δὲ Μυρμιδόσιν.* — *Ἀγρέμονα, τὸν ἐπιμήνιον.*] Quorſum illud *δὲ*? Scribendum ſcilicet, *Ἀγρέμονα* — *τὸν κάμακα* — *Αἴσχυλος δὲ ἐν Μ. Ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον.* Vide Meurſii Græc. Feriat. p. 213.

ΜΥΣΤΙΛΗ. *Ὁ κοῖλος ψωμός.*] Lego, *ὁ κοινός.* Reſpexit *ψωμὸν κοινὸν,* qui pauperibus dabatur in Feſtis aliquibus. Vide Meurſium in *Θήσεια.* Ariſtoph. Pluto, 627. *μεμυστιλημένοι.* Ita legendum, non *μεμιστυλλημένοι.*

ΧΩΡΟΣ. *Τόπος, ἀγρὸς, ἄνθρωπος ἢ χωρίον.*] Lego, *ἄνεμος ἢ χωρίον.* Scribebatur *ανος.* *Corum ventum* intelligit. Cæſar Bell. Gall. v. 6. CORUS VENTUS navigationem impediebat. Quare confudit *Κῶρος* et *Χῶρος.*

ΘΡΟΝΑ.

PARS II.

ΘΡΟΝΑ. Ἄνθη ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν ἄνω.] Lego certiſſime, ἀπὸ τοῦ θορεῖν ἄνω. *Surſum tendere.* Vide Heſych. v. Βλωθρή, ubi legendum θρώσκουσα. Confer nos infra P. III. v. Βλωθρή.

ΕΣΣΗΤΙΟΙ. Μαντεῖς.] Lego, Ἐσσῆνες, οἱ μάντεις. Sacerdotes Dianæ Epheſiæ Ἐσσῆνες vocati. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 125. Heſych. Ἐσσὴν, βασιλεὺς, ἡγεμών.

ΣΚΟΛΛΙΣ. Κορυφὴ ἡ καταλελειμένη τῶν τριχῶν.] Lege, Σκόλλυς — αἱ καθειμέναι τῶν τριχῶν. *Comæ demiſſæ.* Athenæus lib. xi. Ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν. Vide Heſych. v. Οἰνιστήρια, unde liquet μαλλὸν hic legi debere.

ΨΙΤΤΙΑ. Ψωμία. Ἀττικοί.] Lege, ψιχία. Heſych. Μυστίλη — ψιχίον.

ΜΥΛΛΕΙ. Πλησιάζει — Μύλλη, λεία.] Lego, — Μύλλει, λειᾷ. Infra, Μυμεῖ, λεία. Scribe, Μύλλει, λειᾷ. Nam μύλλει utrumque ſignificat et πλησιάζει et λειᾷ. Hinc μυλλοὶ Syracuſanis muliebria pudenda. Vide Meurſ. Græc. Feriat. p. 154.

ΠΑΡΕΤΟΣ. Παραλελυμένος.] Malala p. 339. utitur, ſed corrupte. Vide ibi notam, et Appendic. ad notas. Confer et p. 211. vol. ii. Παρεθεὶς τὰ δέξια μέρη. Vide nos P. III. v. Παρεθείς.

ΟΛΟΣ-

ΟΛΟΣΦΥΡΟΙ. Ὁλοσφύρατοι.] Malala p. 343. Ὁλόσφυρον ϛηθάριον. *Imagunculam ſolidam. Malleo laboratam.* Confer nos ſupra p. 523. v. Ναϛός. PARS II.

ΥΠΟΣΤΗΜΑ. Πλῆθος.] Forte πάθος. Vel forſan πηλός.

ΑΝΑΝΕΥΣΙΣ. Ἀναβίωσις, ἀνάπαυσις, ἀνάληψις.] Lego, Ἀνάπνευσις. Sed vide Lambert. Bos Animad. qui vulgatam lectionem defendit ex Pſalm. lxxii. 4. ubi ἀνάπνευσις quoque legendum puto. Poſſit etiam legi, Ἀνανέωσις, ἀναβίωσις. Sed illud verum.

ΑΒΟΛΟΣ. Νέος, ἐδέπω ῥίψας ὀδόντα· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.] Lege, καὶ ὁ καταρτυκότα. Heſych. v. Καταρτυκώς. Vide et eundem v. Γνῶμα. Quare corrigendus Heſych. in v. Κατηρτυκὼς, et legendum ἐκ ἐκβαλή. Confer nos infra p. 539. Videndus Strattis apud Polluc. p. 1211. Confer omnino Philoſtrat. v. Apollon. p. 215. et Kuſter. ad Suidam v. Ἀβολήτωρ.

ΡΥΗΑΝ. Κατόχον πιπάζεσθαι καὶ ῥυὰ ὁ ἵππος.] Lego; Ῥυῆεν, μέτοχον. — Ῥυῆναι, ἱππάζεσθαι, καὶ ῥυὰ ὁ ἱππόδρομος. Primo Ῥυῆεν eſt participium, Heſych. Ῥυσθῆναι — ξυσθῆναι. A quo Ξυϛὸς. *Locus ubi Athletæ exercebantur.* Vide Heſych. in v. Porro, ῥυὰ ſive ῥοιὰ eſt ἱππόδρομος. Heſych. Ῥοαὶ, ῥεύματα — ἱππόδρομος. Vox poſterior

PARS II. rior pertinet ad ῥοιά. Hesych. Ῥοία, κυλίστρα τῶν ἵππων.

ΘΕΡΜΑΣΤΗΘΕΝ. Ἐκ καμίνων.] Lego, Θερμαστρῆθεν. Hesych. Θέρμαστραι, κάμινοι. Malala p. 308. Χαλκοῦ θερμηλάτου. Ære fuso. Cui contrarium, σφυρηλάτου. Malleo laborati. Sed vide Spanhem. ad Callim. p. 425.

ΚΑΛΛΙΓΕΝΕΙΑΝ. Οὐ τὴν Γῆν, ἀλλὰ τὴν Δήμητραν.] Ita legendum. Vide Meursii Græc. Feriat. p. 164.

ΧΑΛΑΡΩΝ. Ὡραίων.] Lege, ἀραίων. Sues, cum morbo quodam laborant, dicuntur χαλαρᾶν. Cum caro scilicet non sit solida. Vide nos supra p. 520.

ΧΑΛΑΣΤΡΑΙΩΝ ΣΥΩΝ. Πόλις τῆς Μακεδονίας.] Scylax p. 25. inter Macedoniæ urbes Χανάστραιον recenset. Illud autem συῶν ad Χαλάρων pertinet.

ΠΙΠΙΖΕΙΝ. Καθὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Λέγουσι δὲ τὸ ποθίζειν ἢ πιπίσκειν.] Lego, λέγουσι δὲ τὸ ποτίζειν, πιπίζειν ἢ πιπίσκειν. Utitur Malala p. 269. ubi vide notam. Suidas: Ὑπέπισα, ἐπόπισα. Forsan ὑπεπίπισα. Ubi vide Bos. Hesych. Ὑπέπισα, ὑπεπότησα. Scribe ὑπεπότισα.

ΓΕΝΕ-

ΓΕΝΕΤΕΥΛΙΣ. Γυναικεία Θεὸς, πεποιημένε τε ὀνόματος παρὰ τὰς γενέσεις, ἐοικυῖα τῇ ἑορτῇ· διὸ καὶ ταύτῃ κύνας προετίθησαν· ἔςι δὲ ξενικὴ ἡ Θεὸς, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναίκων.] Scribendum Γενετυλλίς. Vide nos ad Suidam in v. et Bentl. ad Horat. Carm. Seculare. Corrigunt κύνας προετίθεσαν. Vide Phurnut. de Nat. Deor. p. 231. et Hesych. v. Ἀγάλμα. Lego προσετίθεσαν. *Adjunxerunt.* Sed quid est ἐοικυῖα τῇ ἑορτῇ? Lege τῇ Ἀρτέμιδι, cujus ultima syllaba absorpta erat a sequenti διό. Theocrit. Idyll. Β. 35.

Θέςυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἁ Θεὸς ἐν τριόδοισι ——

Vel forsan legendum τῇ Ἑκάτῃ. Quod idem, et propius. Confer Julian. Orat. v. p. 176.*

ΚΑΤΗΡΤΥΚΩΣ. Τελειώσας. Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τὲς ὀδόντας.] Vide Philostrat. v. Apollon. p. 215. Hesych. Γνῶμα, τὸν βαλλόμενον ὀδόντα — καὶ κατηρτυκὼς ἤδη λιπογνώμων. Quin et ἄβολος vocabatur. Vide Hesych. in v. Vide nos supra p. 537. Hinc Malala Chron. p. 379. Πρωτοβόλος. *Pullus, qui primos dentes emittit.* Ubi vide notam. Vide Kuster. ad Suid. v. Ἀβολήτωρ.

ΣΚΝΙΠΟΝ. Μικρολόγον.] Malala p. 390. Σκνιφός. Et sic Hesych. v. Φειδωλός, et v.

* Ita in Marg. — Recte corrigunt Ἑκάτῃ. Julian. Orat. v. p. 176. Κύνας ἴσως Ἕλληνες Ἑκάτῃ θύεσι, καὶ Ῥωμαῖοι δέ. Scribe, δή. Vide Plutarch. Quæst. Rom. p. 277.

Γλισχρός.

PARS II. Γλισχρός. Malala p. 190. Κνιπὸς, καὶ μεγαλοψύχους. Ubi legendum, σκνιπὸς.

ΣΚΝΙΠΤΕΙΝ. Νύσσειν, κιμινοτομεῖν.] Lego, Κυμινοτομεῖν. Hesych. Κυμινοπρῖσαι, οἱ φειδωλοί. Vide Theocrit. Idyll. x. 55. et nos supra p. 498.

ΝΥΣΣΕΙ. Παίζει, ῥήσσει.] Lege, παίει. Vide Hesych. v. Νύσσα.

ΝΥΤΤΟΜΕΝΟΣ. Κεντούμενος, προθούμενος.] Legunt πορθούμενος. Sed scribendum, προωθούμενος.

ΣΟΚΑ. Βροχίζει, ὀχλεύει.] Inepte corrigit Guyet. ὀχεύει. Cæterum de hoc loco vide doctissimum Chilmead. ad Malalam p. 68.

ΧΥΜΩΝ. Πηγμάτων ὑγρῶν.] Scribe τεμμάτων.

ΑΝΕΧΡΑΖΕΝ. Ἀνέχριμπτεν, ἀνήρει δ' ἐκούφισεν.] Scribendum, Ἀνέχραυσεν, ἀνέχριμπτεν. Cætera loco mota sunt. Hesych. infra: Ἀνήρει, κουφίζει. Corrige, ἐκούφιζε. Recte emendavimus, Ἀνέχραυσεν. Hesych. Χραύσαι, καταξύσαι. Hesych. Ξύσαι, ἐπιγράψαι. Forsan et legendum, ἀνέχριμπτεν, ἀνέρειδεν. Hesych. Χρίμπτεσθαι, ἐρείδειν.

ΕΠΙΛΑΙΓΔΗΝ. Ἐπιράνδην.] Lege, ἐπιγράβδην. Quæ sequuntur — Ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς, delenda

delenda ſunt, ut repetitio, vel ſaltem ſuo loco reponenda. PARS II.

ΚΑΤΑΠΕΠΟΛΤΩΜΕΝΑ. *Καταπεπινακωμένα.*] Suidas, Πεπελτωμένα, πεπιναρωμένα. Unde legit apud Heſych. Lambert. Bos, Καταπεπελτωμένα, καταπεπιναρωμένα. Sed quid eſt, obſecro, illud πεπελτωμένα, vel unde ortum atque originem trahit? Legendum ſine dubio, Καταπεπελματωμένα. Reſpexit enim, ut recte obſervavit Bos, Joſuam ix. 5. ubi Cod. Vat. recte habet σανδάλια καταπεπελματωμένα. Nempe πέλμα eſt *ſolea*, ſive *pars calceamenti inferior*. Unde πελματόω, *ſarcire ſolea*, ſive *ſoleæ ſoleam ſuperimponere*. Quare recte Heſych. καταπεπινακώμενα. *Incruſtata, ſarcita*. Sed forſan rectum καταπεπιναρωμένα. Lucian. in Gallo, p. 171. Ῥάκια τὰ πιναρὰ περιλείχει. *Coria ſordida lingit*. De *Calceario* ſcilicet. Qui porro locus dignus eſt, quem excutiamus. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ ΠΙΝΑΡΑ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει. Æſtuat hic Cl. Grævius, et locum corruptum cenſet. Tu modo pro ἐξελαύνει lege ἀπολαύει, et ita verte: *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, univerſis illis opibus, juxta leges Simon ille qui coria ſordida, qui etiam patellam circumlingebat, lætus fruitur*. Quod et vidit Eraſmus, ut ex ejus verſione liquet. Τα ῥάκια ſunt *trita* et *vetuſta coria*. Τα ῥάκια περιλείχει,

ut

PARS II. ut illud ad calcem hujus libelli, p. 183. Ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Simon quippe fuit ἐκ τῶν σκυτοτόμων. Magnum Græ- vium ſatis exercuit iſte locus, qui non videre potuit quomodo ἀποπίνων hic conveniet. Tu ita verte, *At ille rurſum ſoleas obrodens ſuget.* Sutores enim ſoleas mordent, et quaſi ſugere videntur. Τὸ ἀποπινεῖν, *ſordibus purgare*, quod crepat Grævius, eſt plane ἀπροσδιόνυσον. An Cerdones enim ſoleas obrodunt, ut emacu- lent? Ne dixeris.

ΠΙΝΑΚΑΣ. Τὰς σανίδας καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀρνέων.] Quid illud θραύσματα? Imo legendum, ἀθροίσματα τῶν ὀρνέων. Heſych. Πινακοπώλης, ὀρνιθοπώλης. Τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος, ἐπώλουν τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες. *Aves minutiores funiculo una colligantes, vel una congerentes. In ordine collocantes.* Heſych. Ὁρμαθὸς, χορὸς, στίχος. Et Ὁρμαθοῦ — ἢ τοῦ τῶν νυκτερίδων ἀθροίσματος.

XHMH. Χάσμη.] Lege, χήνη. Heſych. Καταχὴ, (lege Καταχήνη) καταχάσμησις. Ubi vide Animadverſ. Lambert. Bos. Confer om- nino Arnaud, Lect. Græc. p. 133.

ΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Στολίσασθαι.] 1 Pet. v. 5. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε. Vide Albert. Gloſſ. p. 217. et Malalæ Chron. p. 109. vol. ii.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

ΚΟΧΛΙΑΙ. Τὰ αἰσθιόμενα χόα.] Legunt, ἐσθιόμενα ζῶα. Scribe τὰ ἐσθιόμενα ἰχθύδια. Scribebatur ἰχθα.

ΚΑΤΤΥΝ. Ἀπότριμμα δερμάτα.] Lege, Κάττυμα. Lucian. in Gallo: Ἀποπίνων τὰ κάττυματα. Vide Hesych. v. Καττύεται.

ΠΛΑΞ. Ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μέρος καὶ τὰ μεμαζωμένα.] Lego, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡμέρας. Hesych. supra: Πλακοῦς, εἶδος τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας. Unde forsan rectum illud μεμαζωμένα. Scilicet *placentæ genus*, vel *quicquid farinæ instar subigebatur*. An ἱερατικὸς τύπος? Vide nos supra p. 489.

ΣΠΕΙΡΑΙ. Σειραὶ, δράγματα, ἕλικες, καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν] Cum dicit μαλάγματα τ. ν. *funes* intelligit *complicatos, quos navium lateribus adligant nautæ, ne attritu conterantur*. Supra vocat σύστρεμμα ἐκ σχοινίου, in v. Σπεῖρα. Interpretes non intellexerunt. Isto sensu utitur Plato apud Longinum. Supra scribendum: Σπεῖον, σπήλαιον. — Σπεῖρα, Σπήλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, τῆς νεὼς σκεῦός τι, καὶ συστρέμμα ἐκ σχοινίου, ἢ ῥάκη. Schol. ad Nicand. Alexiph. 457. Σπεῖρα ἤγουν ῥάκη. Vide nos supra P. I. v. Σπεῖον, et infra P. IV.

ΠΙΝΑΚΟΣ ΚΟΥΡΑ. Τὰ τμήματα καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων.] Lego, ἀποθραύσματα τῶν ξύλων. Hinc πινάκιον τμητικὸν apud Aristoph. ex emend.

 emend. R. Dawes. Sed hoc Interpretamentum pertinet ad Πίνακες. Cæterum scripsit Hesych. Πίναξ, κέρας. Idem: Κέρας ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή. Ὀροφικὸς πίναξ, παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφιβάλλει (forsan ἀμφιβάλλεται, *ambigitur*) ἐγκεράδι. Ἔστι δὲ ἐγκερὰς, ὀροφικὸς πίναξ. Vide Hesych. v. Ἐγκεράδες.

ΕΓΚΟΥΡΑΔΕΣ — Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ.] Hæc pertinent ad superiorem vocem. Ἐγκότως, ὀργίλως. Sed scribendum, Ἐγκότῳ, ὀργίλῳ. Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ. Hesych. Ἐνεκότουν μοι, ἐμήνιζον. A Sophocle scilicet.

ΚΑΥΛΟΣ — Τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν φυτῶν. — Καυλίον ὃ κατανέμοντες οἱ ἰχθύες.] Lego uno ductu, Καυλὸς — τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν φυτῶν καυλίον, ὃ κατανέμονται οἱ ἀκρίδες. Hesych. supra: Καυκὸν, καυλίον καὶ ἄγριον λάχανον. — Καυκιάλης (lege cum Salmas. Καυκαλὶς) βοτάνη τις ὁμοία κωρίῳ. Schol. Nicand. p. 56. Hesych. Κόριον, — τὸ λάχανον, et Κόριον, τὸ κορίανδρον. Quare scribendum supra κορίῳ putarent nonnulli, nisi forsan rectum sit κωρίῳ. Hesych. Κωριδάμνας, ἀκρίς. Lego, Κωριοδάμνας, ἀκρίς. Ubi Κοριοδάμναι in utroque loco scribendum censeo. Quare recte puto ἀκρίδες emendavimus pro ἰχθύες. Nam Locustæ Κωριοδάμναι sive Κοριοδάμναι vocatæ, quia herbam istam comedebant. Sed vide Salmas. ad Spartian. p. 668. et nos infra P. III. v. Καυλίον.

ΕΘΡΙΣΕΝ.

ΕΘΡΙΣΕΝ. Ἔφριξεν.] Lego, Ἔθρισεν, ἔθριξεν. Notat Hesychius utroque modo scribi. Hesych. Ἀπέθριξεν, ἀπέκειρεν. Vide nos supra P. I. v. Ἀπέθριξεν. Hesych. Διαμῆσαι, διαθερίσαι. PARS II.

ΘΡΙΗΣΑΙ. Καπρίσαι.] Lego, Θρίσαι, καταπρίσαι.

ΑΔΡΑΝΕΣ. Ἀσθενές.] Contrarium, Ἐνδρανής. *Rebus gerendis aptus.* Vide Malal. vol. ii. p. 38.

ΠΙΝΑ. Εἶδος ἰχθύος καὶ ὀστρεῶδες κογχύλιον.] Scribe Πίννα. Hesych. Πιννοτήρης — Πίννα δὲ εἶδος ὀστρέου.

ΠΙΝΑΚΙΟΝ. Τὸ λεύκωμα.] Vide Hesych. v. Σανίς.

ΚΟΜΒΩΜΑ. Στολίσμα, σκείρωμα.] Lego, περίζωμα. Vide v. Κοσύμβη.

ΖΑΚΤΙ. Κριμνοῦ ἐν ἔθνει ἐφθῶ.] Forsan, ἐν ἔτνει sive ἔτνῳ ἐφθοῦ.

ΠΤΙΛΑ. Πτερά.] Hinc deductum verbum istud apud Malalam, vol. ii. p. 227. Τοῦ κίονος ἀπεπτιλώθη μέρος. Scilicet *columnæ apex* sive *pinnaculum decidit.* Ubi vide Chilmeadum fluctuantem. Hesych. Ἐπτερύξατο, προσετρίψατο. Lego προσετρίψατο. Idem: Διατλερίσαι, διαδράναι. Repono Διαπτερίσαι. *Avolare.* Vide nos P. I. v. Τιλλά.

PARS II.

ΑΛΩΣ. — Καὶ κύκλος.] *Oculus* ſcilicet. Heſych. Κύκλοι, ὀφθαλμοί. Idem: Διαςύρακοι, οἱ τὴν μὲν ΚΟΡΑΝ ϗ τὴν ΑΛΩ μέλαιναν ἔχοντες, τὴν δὲ ΙΡΙΝ ἔνωχρον. Vide Schol. ad Nicand. Ther. 166. de differentibus iſtius vocis ſignificationibus. Confer Heſych. v. Κάνθος, Νέμος, Στύπεα, et Φακός. Vide nos P. III. v. Κάνθος.

ΑΛΩΠΟΣ —— Οἱ δὲ ἀφανὴς ϗ κατὰ τὴν πρόσοψιν.] Monet Gujetus aliquid deeſſe. Lego, ϗ ἑαλὼς κατὰ τὴν πρόσοψιν. Latini, *oculis captus*. Quod verum puto.

ΚΑΣΑΛΒΑΣ. Πόρνη αἰσχροποιός· ἀπὸ τȣ̃ καλεῖν ϗ ὀβεῖν.] Recte Stephanus, σοβεῖν. Heſych. Σοβεῖν —— ἀπολαύειν. Ita recte legitur. Idem: Σοβάδες —— μιαινόμεναι. Schol. ad Ariſtoph. Pac. Σοβάδας γὰρ τὰς πόρνας λέγȣσι. Vide Schol. ad Ariſtoph. Equit. 354. ubi lege, ἐςι δὲ κασαλβὰς ὄνομα. Confer Suid. v. Κατακάσα. Unde forſan legendum κάσα καὶ σοβεῖν. Idem videndus in v. Κασαλβάς.

ΑΓΡΙΝΟΙ. — Καὶ οἱ παιδερέται ȣ̃τως.] Recte corrigunt, Ἄγριοι — παιδερασαί. Suidas, Ἀγρίȣς — ἐκάλȣν — παιδερασάς.

ΑΛΙΑΙΑΝ. Ἐκκλησίαν, Ταραντῖνοι.] Corrigit Sopingius, Ἀλίαν. Sed recte dicitur ἀλιάια pro ἠλιάια. Heſych. Ἡλιάια, τὸ δικαςήριον, διαφέρει δὲ

ρει δὲ ἐκκλησία ϗ βȣλὴ ϗ ἡλιάια. Pro eodem tamen, ut videtur, utebantur Tarentini, qui et Dorice locuti ſunt. PARS II.

ΝΟΜΗ —— ποινή.] Forſan, πόη.

ΨΟΑ. Τὸ μέρος τȣ̃ σώματος.] Malala p. 194. Ψύα. Εἰς τὰς ψύας αὐτȣ̃. *Lumbos*. Heſych. Ἰγνύα, ψυχή. Lege, ψύη. Heſych. Ψυῖαι — αἱ κατὰ τὴν ὀσφῦν σάρκες. Idem: Ὀσφύες, ψίας.

ΛΙΚΥΜΝΙΟΙΣ ΒΟΛΑΙΣ. Τȣ̃ ἐν τῷ Εὐριπίδη Λικυμνίȣ μνημονέυοι ἂν ἴσως· κεραυνȣ̃ται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον.] Reſpexit Ariſtophanis Aves, ut recte obſervavit L. Bos; ubi Schol. Εἴη δὲ ἂν τȣ̃ Εὐριπίδȣ μεμνημένος ἀγγελȣ τȣ̃ ἐν τῷ Λικυμνίῳ· λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος, ἐν Λικυμνίοις δὲ, (lege δὴ) δράματι Εὐριπίδȣ, εἰσήχθή τις Κεραυνοβολȣ́μενος. Forſan ſcribendum, Ἡ ναῦς ἐσμύχθή τοι κεραυνοβολȣ́μενος.

ΑΓΡΕΤΗΜΑΤΑ. Τὰ ἀγορευόμενα τῶν παρθένων.] Imo, ἀγρευόμενα. Niſi *conventum virginum* intelligit. Heſych. Ἀγρεῖται, συναθροισθῆ.

ΠΛΙΝΘΟΣ — Ἡ πηλὸς ὀπτηθεὶς πλίξ.] Scribe ὀπτηθείς. — Πλίξ, βῆμα. Exciderat interpretamentum quod repoſuimus. Euſtath. ad Odyſ. Z. 318. Πλίξ, τὸ βῆμα. Vide Arnaud ad Heſych. p. 40. et Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 217.

PARS II. ΣΑΝΙΣ — Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τȣ̃ ταύρȣ.] Forsan τȣ̃ ὀρόφȣ. *Tegumentum.* An τȣ̃ πλόιȣ? Vide Hesych. v. Θρῆνυς. Vel forsan de Tauro isto, qui σανίδος instar *Europam* transvexerat. Vide Hesych. v. Ἀργμήτας. Forsan, τȣ̃ Τύρσȣ. Confer Nostrum, v. Τύρσος.

ΓΙΓΛΙΣΜΟΣ. Γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως.] Quid est illud ἀπὸ χειρῶν? quod probavit Lamb. Bos ad Suidam, qui habet Γιγλισμὸς, κιχλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ubi correxit Bentleius, ἀχρεῖος γελως. Sed legendum sine dubio, Γιγλισμὸς, γαργαλισμὸς, αἰσχροποιὸς γέλως. Hesych. Κιγχλισμὸς, αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας. Legit Arnaud, χειλῶν. Nihil muta. Est *titillatio* quæ manu fit. Nisi forsan ὑπὸ χειρῶν.

ΑΛΑΩΝ. Τρυφῶν, λακίζων.] Forsan, Θρύπτων, vel πηρῶν. Sed illud placet: unde τρύφος. *Fragmentum.* Vide Hesych. v. Θρύψαι. Sed nihil mutandum; modo scribas τρυφῶν. Vide nos P. I. v. Ἀλαῶν.

ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΕΙΝ. Τὸ λειπομένον πόμα τȣ̃ ποτηρίȣ ἐκλογεῖν ἔτως ὥςε ψόφον ποιεῖν.] Pro ἐκλογεῖν scribendum sine dubio, ἐκκρȣ́ειν. Hesych. Ἐκκρȣ́ει, ἐκβάλλει.

ΠΩΡΩΣΙΣ — Πῶρος καὶ ἀναισθησία.] Etymol. Mag. Auctor: Ἄτεγκτος, ἄπειςος, καὶ ἀναίσθητος, ὁ μήτε

ὁ μήτε παραινέσει, μήτε ἀπειλῇ τὴν πήρωσιν (lege πώρωσιν) κ̀ τὸ τȣ̃ ἤθȣς σκληρὸν τεγγόμενος κ̀ μαλαττόμενος. Vide Arnaud ad Hefych. p. 24. PARS II.

ΑΠΕΣΚΟΛΛΥΠΤΕΝ. Ἀπέσκεπε τὸ δέρμα ὅθεν κ̀ σκολοδέφης.] Scribendum, opinor, unica λ. Hefych. Σκολύπτειν, ἐκτίλλειν, κολȣ́ειν. Legendum forfan, σκολοδέρης. Vide notam fequentem.

ΜΥΡΤΟΣ. Ἡ μυῤῥίνη, κ̀ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οἱ δὲ τὸ σχῆμα (forfan τρῆμα) τῆς γυναικός.] Imo et *Viri* pudendum: et fic intelligendus verfus Ariftoph. Equit. 960.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τȣ̃ μυῤῥίνȣ.

Ubi Suidas ἐπὶ τῶν μέχρι πολλȣ̃ διεσκυλμένων. Lego, μέχρι πιλȣ̃ διεσκολλυμένων, vel unica λ. Vide Hefych. v. Σκολύπτειν, et Ἀπεσκόλλυπτεν. Ubi forfan legendum, σκολοδέρης pro σκολοδέφης, ut fupra notavi. Vide omnino Hefych. v. Ἀποσκόλυπτε. Confer Schol. Ariftoph. Equit. 960. Ubi male μεχρὶ πολλȣ̃. Vide Kufter. ad locum. Suidas, Ἀπεσκολλυμένος, ἐκτεταμένος. Ita legendum, de *pene extenfo*. Vide Suidam v. Ψωλὸν et v. Ψωλός.

ΕΥΚΕΑΤΟΝ. Ξηρὰν, εὔσχιστον, εὔκαυστον.] Corrigunt εὐκεαστὸν. Male. Photius in Lexic. MS. Εὔκηλον, εὔκαστον, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας

PARS II. θρακώσας πυθμέν' Εὔκηλον δρυός. Ubi legendum, Εὔκηλον, εὔκαυστον, εὔσχιστον. Vide Flor. Christian. ad Aristoph. Pac. 1133. Supra Hesych. Εὐκεάτοιο, ξηρῶς. Recte legunt, ξηρᾶς. Homer. Odyss. Σ. 60.

Κέδρου εὐκεάτοιο ——

Atque hunc locum respexit Hesychius. Hesych. Εὔκληρον δρυός, (lege Εὔκηλον δρυὸς) εὔσχιστον — εὔκαυστον.

ΠΥΘΜΕΝΑ —— Τὴν ῥίζαν.] Ion in Omphale ——

Πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

ΑΕΛΛΑΩΝ. Ταχέων.] Lege Ἀελλαίων. Mox, Ἀέλλῃσι, πετομέναις. Scribe Ἀελλαίῃσι vel Ἀέλλασι. Scribitur etiam ἀέλλας et ἀέλλαιος, ab ἀέλλη, *procella*.

ΖΥΓΟΜΑΧΕΙΝ. Τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, ἢ ἀπληστεύεσθαι.] Forte, ἢ ἁπλῶς στρηνεύεσθαι. Significat proprie, ἀρηνιάσαι. Eustath. ad Iliad. Π. v. 470. Κυρίως γὰρ ἀφηνιάσαι τὸ, ζυγομαχῆσαι τοὺς ὑφ' ἅρματι ἵππους καὶ πειραθῆναι ἀπὸ ἡνίων γενέσθαι. Recte autem, opinor, emendavimus. Στρηνεύεσθαι. *Gerere se* ἀτάκτως. Vide Hesych. Utitur Ζυγομαχεῖν Menander, p. 252.

BAIMENAI. Βαίνειν.] Corrigit Arnaud, βαιγέμεναι.

νέμεναι. Sed ſcribendum forſan βάμεναι, Dorice pro βήμεναι.

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΟΣ. Ποιμήν.] Forſan, Γαλακτονόμος. *Qui lacte veſcitur.*

ΟΙΗΣΕΩΣ. Δοκήσεως.] Hinc Heſych. Δοκησίσοφος, ὁ οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ. Vide Arnaud ad vocem Δοκησίσοφος.

ΔΟΞΑΖΕΙ. Ἀμφιδοξεῖ.] Scribe Δοάζει, δοξάζει, ἀμφιδοξεῖ. Sic infra, Δοάσσεται, δοξάζει. Ubi forte legendum, Δοάζεται. Vide Arnaud ad Heſych.

ΕΥΑΣΘΕΝΕΙΝ. Εὐπαθεῖν — Εὐασθενὴς, εὐπαθοῦσα.] Scribe, Εὐθενεῖν, εὐασθενεῖν, εὐπαθεῖν.— Εὐθενὴς, εὐασθενης, εὐπαθοῦσα. Vide nos ſupra p. 464. Scribendum, Εὐσθενεῖν, εὐπαθεῖν. Εὐσθενὴς, εὐπαθοῦσα.

ΕΥΜΟΛΑ. Εὔθετα, εὔοπλα — Εὔμολος ἀγαθός· πολεμιστὴς, εὔοπλος. — Εὐμωλότατον, ἀπαλὸν, νεώτατον.] Scribebatur nempe μόλος et μῶλος. Sed hic per ω ſcribendum, ut ſeries literarum poſtulat. Vox εὔμωλος reſtituenda Simmiæ apud Hephæſt. p. 43. ubi male legitur εὔιππος, εὔπωλος.

ΕΥΡΙΠΟΣ. Θαλάσσιος τόπος πολύχροος.] Forſan, πολύῤῥοος, ſive παλίῤῥοος. Hinc Εὐρίπου δίκην,

PARS II. κην, τρόπον. Vide Frag. Pythag. Ed. Gale, p. 670. ubi hanc phrasin restituemus. Πάντα γὰρ ταῦτα, ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια ΕΥΡΙΠΟΥ τ̀ τρόπον, ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς παρειλήφαμεν. Ita legendum. Vulgo male εὖρε. Maximus Tyrius Differt. xli. 3. Εὐρίπε καὶ ἀμπώσεως δίκην, μηδέποτε ἑστὼς, μηδέποτε ατρεμεν.

ΣΥΝΕΡΙΣΑΝΤΑ. Συνάψαντα.] Corrigit Arnaud, Συνερείσαντα. Sed male. Græci, συνάπτειν μάχην.

ΘΗΛΕΑ. Ἱμάντων τὰ τετριμμένα εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὄξεα.] Lege διηθεῖται. *Percolantur.*

ΘΗΛΩ. Τροφὸς, τήθη.] Lege, τιθήνη. Hesych. Τιθήνας, τροφὸς τίτθης. Quare forsan legendum, τίτθη. Sed scribendum Τιθή. Hesych. τιθὴ, τροφός.

ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΕΙΝ —— Ἐθήβεον.] Lege, τιθηνεῖν. Vide nos supra P. I. v. Τιθαιβώσσειν.

ΤΙΘΗΝΟΣ. Τροφὸς, μαστροτρόφος, ἡ ὁ τὰ τιθευόμενα τημελῶν παιδιά.] Forsan legendum μαστοτρόφος —— τιθηνευόμενα. Hesych. Τιθηνούμενος, τρέφων· τιθηνὸς γὰρ ἡ τροφὸς καὶ τιθηνοὶ (lege τιτθοὶ) οἱ μαστοί. Confer nos supra P. I. v. Τιτθή.

ΠΕΛΙΔΝΟΣ. Μελανὸς, μόλυβδος, ἢ ὕφαιμον.] Scribo, μελανόχροος, μολύβδινος, ἢ ὕφαιμος.

ΣΤΟΒΑΣΟΥΣΙ,

ΣΤΟΒΑΣΟΥΣΙ. Σωρεύουσι.] Recte corrigunt, Στοιβάζουσι. Athanaſ. de Nicæno Concilio contra Arium p.129. Ἡνίκα δ' ἂν προσοιβασθῆναι γένηται τὴν τρίτην ὀροφήν. *Superinduci.* Heſych. Στοίβη, σύνθεσις.

ΟΛΚΑΣ —— Ἀηδὼν εἰρήνη δυνατάς.] Quid illud ἀηδών? An porro ſcribendum ῥυῆναι δυνατά? An Ἀριστοφ. ἐν εἰρήνῃ, δυνατά. Quærendum. Sed vide nos infra P. III. v. Ὀλκας.

ΗΙΟΝ. Ἐπορευόμην, καὶ παρειὰν ἢ γνάθον.] Cum interpretatur παρειὰν ἢ γνάθον, reſpexit Ἠίον pro ἠίονα. Heſych. Ἠιόνες —— ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω.

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΦΘΕΙΡΙΑ. Νόσος προβάτων ἐγκέφαλος δὲ &c.] Diſtingue Ἐγκέφαλος φθειριᾷ, νόσος προβάτων. —— Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε, ἐξεφύσησε τῷ πυτισμῷ τοῦ αἵματος. Reſpexit verſum Homeri, Il. P. 297.

Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε ——

Scribendum autem ſupra, opinor, Ἐγκέφαλον, φθεῖρα. Heſych. Φθεῖρα, φθειρίασιν. Vel Ἐγκέφαλος, φθειρίασις. Nam morbus ille, opinor, quo πρόβατα laborant, vocabatur Ἐγκέφαλος.

ΑΥΛΟΝ. Τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος.] Reſpicit Homeri locum præcedentem.

ΟΛΟΚΕΣ.

PARS II.

ΟΛΟΚΕΣ. Αὔλακες.] Scribe Ὥλακες.

ΠΡΟΒΛΩΣΚΕΙΝ. Προμολίσκειν.] Utitur Orpheus apud Apuleium de Mundo,

—— ἐδέ τις ἄνδρων

Προϐλώσκειν μεγάρων δύναται ——

Item Oppian. Hal. ii. 252.

ΘΑΜΝΟΣ. —— Καὶ ὅρμοι.] Lege, καὶ νόμος σύμφυτος ἢ δ. Hesych. Ἴαμϐοι, (lege Ἴαμνοι) θάμνοι, κοῖται, νόμαι. Legendum tamen καὶ ὄγμοι. Schol. ad Opp. Hal. i. 625. Ὄγμος σημαίνει τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ, ἄγεσθαι. Vide nos P. I. v. Θάμνος.

ΘΗΚΑΙ. Οἱ ἀπόθετοι νόμαι, ἢ σῶροι.] Emendat Arnaud, σόροι. Sed frustra. Est σωρὸς *cumulus repositæ herbæ.* Vide v. Ἐμϐολὴν, et nos supra P. I. v. Ἐμϐολήν. Sed vide nos infra P. III. v. Θῆκαι.

ΚΑΛΛΑΙ. Τὰ βαπτὰ ἴρια.] Arnaud, ἔρια. Forsan legendum, Καλλήναια. Hesych. Λήναια, ἔρια. Ubi legendum tamen, Λήνεα. Sed forte, Καλλαΐα. Aristoph. Equit. v 495.

Χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν, ἥξεις πάλιν.

ΧΟΙΝΙΚΗ τοῦ τροχοῦ ἐν ὧ στρέφεται ὁ ἄξων.] Schol. ad Arat. Phænom. v. 226. ἡ χοινικίς.

Ita

Ita legendum, non χοινικίς. Vide nos ſupra p. 439. Ariſtoph. Plut. 276. PARS II.

Ἰȣ̀ Ἰȣ̀· τὰς χοίνικας ϗ τὰς πέδας ποθȣ̃σα.

ΥΔΕΟΥΣΙ. Ὑμνȣ̃σι.] Infra Ὕδειν, ὑμνεῖν. Scribe Ὑδεῖν. Arat. Phænom. v. 257.

—— μετ' ἀνθρώπȣς ὐδέονται.

ΚΑΨΑΜΕΝΟΣ. Ἐλάτ]ωμα ἵππȣ.] Forſan, Περίτ]ωμα. *Stercus.*

ΚΑΠΤΟΝΤΕΣ. Ἀποδεχόμενοι, ἐσθίοντες.] Scribendum ſine dubio, ἀποδακνόμενοι. Κάπτειν eſt *morſim* ſive *mordendo deglutire.* Vide Arnaud ad Heſych. p. 157.

ΚΑΠΤΕΙ. Καταπέσῃ.] An Κάπτῃ, καταπίῃ? Vel forſan pro καταπίπτῃ. Supra, Κάππει, κατῆλθεν.

ΙΓΝΥΑ. Ψυχὴ, ἢ τὸ τȣ̃ γόνατος ὀπίσθεν (lege ὀπίσθιον) μέρος.] Legendum, ψυὴ. Vide ſupra p. 547. v. Ψόα.

ΙΓΝΥΕΙ ΚΑΙ ΙΓΝΥΗΝ. Τὸ αὐτό. Ἤγȣν τὸ ἀντικνήμιον.] Scribe, Ἰγνύη ϗ ἰγνύην.

ΙΔΕΙΝ. Τὸ εἴκειν ἐν τῷ ἀςραγαλίζειν.] Forte, Ἰγδίζειν, κινεῖν, ἀςραγαλίζειν. Vide L. Bos ad Suidam p. 152. Vel κινεῖν ἐν τῷ ἀςραγαλίζειν.

In

In ludo talorum. Utitur ἀςραγαλίζων Ariſtænet. lib. 1. Epiſt. 23.

ΔΑΚΤΥΛΟΔΙΚΤΟΝ. Δακτυλωτὸν ἔκπωμα, ἔνιοι τὸ κρέας (κέρας) ἄμεινον δὲ τὸ ξωςρωτὸν λεγόμενον.] Heſych. Ξώςρα, ψυκτῆς. Ita legendum. Quare Δακτυλόδικτον, ſive ξωςρωτόν. *Vas anſatum.* Forſan ſcribendum Δακτυλόδικτον ſive —δικτον. Puto duas eſſe voces confuſas. Scribe, Δακτυλόδεικτον, ubi deeſt interpretamentum. Horat. *monſtror digito.* — Δακτυλωτόν.

ΞΩΣΤΡΑ. Ψυκτρὶς.] Corrigunt Ξύςρα, ψηκτρίς. Nihil opus. Poculi cujuſdam ξωςρωτȣ͂ meminit Heſych. v. Δακτυλόδικτον. Heſych. Ψυκτὴρ, εἶδος ποτηρίȣ. Vide notam præcedentem.

ΣΦΕΝΔΟΝΗΝ. Τȣ͂ δακτυλίȣ τὸ περιφερὲς ἡ σφραγίς.] Proverb. xxvi. 8. Ἀποδεσμεύει λίθον ἐν σφενδόνῃ. Ubi inepte noſtri Interpretes, *A ſtone in a ſling.* Debuerant, *in a ſocket.* Vide Salmaſ. ad Vopiſc. p. 850.

ΖΩΓΡΗΣΕΤΑΙ. Ζωογονήσεται.] Hic duæ voces abſque ſuis interpretamentis. Scribe Ζωγρήσεται, ζῶν ἀγρεύσεται—Ζωογονήσεται, ζωοποιήσεται. Infra ſuo loco, Ζωογόνος, ζωοποιός.

ΔΙΚΡΟΑ. Ξύλα ὁμοίως διχιδῆ.] Vide Heſych. Καραβαία, δικρȣ͂ν ξύλον.

ΧΑΩΡΟΝ

PARS II.

ΧΛΩΡΟΝ τε κ̀ βλέπειν. Ἀντὶ τȣ̃ ζῶντα.] Lege Χλωρόν τε κ̀ βλέποντα, ἀντὶ τȣ̃ ζῶντα. Æſchyl. Agamem. 686.

Εἰ δ' ȣ̓̃ν τις ἀκτὶς ἡλίȣ νιν ἱϛορεῖ
Καὶ ζῶντα κ̀ βλέποντα ——

Ubi legendum, cenſeo, ΧΛΩΡΟΝ ΤΕ κ̀ βλέποντα, Heſychii auctoritate, qui iſtum locum proculdubio reſpexit: nam καὶ ζῶντα eſt non niſi interpretamentum, quod in textum irrepſit. Sic Latini. Lucretius, lib. iii. 1060.

Tu vero dubitabis, et indignabere obire,
Mortua quoi vita eſt prope jam vivo, *atque* videnti?

Terentius, *Vivus videnſque pereo.* Similiter corruptus Æſchylus, Prom. v. 89. ubi pro γέλασμα legendum κάχλασμα.

ΚΛΙΝΑΙ —— Καὶ τὸ σύνηθες.] *Id quod vulgo ſignificat, id quod probe ſcimus*: nempe *lectus*. Sic non raro Heſychius. Confer eum, v. Ῥάβδοι. v. Καυλός. v. Χόρτος.

ΟΦΘΑΛΜΙΑΣΑΙ. Φθονέσαι, ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμόν.] Longus Paſtoral. lib. ii. Τῷ Δάφνιδι ὀφθαλμȣ̀ς ἐπέβαλλον.

ΗΡΑ. —— Χάριν, βοήθειαν, ἐπικȣρίαν. Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρων δἰι ——] Ubi legendum diviſim, ἐπὶ ἦρα. Scil. ἐπιφέρων, ut ex hoc loco patet. Orpheus de Lapid. p. 240.

—— Βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.

Reſpexit Noſter Homer. Iliad. Α. 578.

ΑΝΤΙΑΙ.

PARS II.

ΑΝΤΙΔΙ ΑΝΤΙΝΙ ΕΝΕΓΜΕΘΑ. Ἐναντιώμεθα.] Scribendum, opinor, Ἀντιηνέγμεθα, διηνέγμεθα, ἐναντιώμεθα. Hesych. Διεφέροντο, διεμάχοντο, διηνέχθη, ἐμαχήσατο. Cæterum vide Bentleium de hoc loco agentem in Epist. ad Millium p. 80. Ed. Cant.

ΛΕΩΠΕΤΡΑ. Λίθος λεῖος.] Ezechiel a Soping. laudat. Λεωπετρία. Et sic Hesych. v. Πλαταμὼν —— οἱ δὲ λεωπετρία. Vide Schol. ad Arat. Dios. v. 245. et Apollon. Rhod. i. 365.

ΚΑΛΛΑΙΟΙ——Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις χρῶμα καλαϊνόν.] Suidas v. Κάλαϊς——Καὶ καλάϊνον χρῶμα. Vide Bos ad Suidam. Vide et Alberti Misc. Observat. Lege tamen κάλλη. Est ex Æschylo.

ΤΗΞΙΣ. Φθίσις, νόσος, παρὰ τὸ τήκεσθαι.] Hinc τηξιμελὴς νοῦσος. Anthol. iii. 5. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος —— Vide Hesych. v. Τελχῖνες.

ΚΩΦΟΣ —— Ἐννεός.] Scribe ἐνεός. De hac voce vide Albert. Miscel. p. 70. et nos infra P. III. v. Κωφός.

ΛΕΡΟΣ. Ἀναιδής.] Recte Kuster. Anti. Gronov. Λιρός. Hesych. Λιρὰ, ἀναιδῆ. Utitur Alex. Ætol. apud Parthen. Erot. cap. 14. Vide nos supra p. 459.

ΡΟΜΒΩΤΟΝ.

ΡΟΜΒΩΤΟΝ. Ἐπίμηκες.] An legendum ἐπιηχὲς, *Stridens*? Anthol. lib.vi. p.568. Καλαύροπα ῥομβητάν.

Καὶ τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα, τὰν πόκα τῆνος
Πόλλακι ῥομβητὰν ἐκ χερὸς ἠκροβόλει.

Vide nos ſupra v. Καλάβρωψ. Alcæus in Epigram. ῥομβητὴν φόβην, *de juba Leonis.*

ΑΜΦΙΔΥΜΟΣ. Ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δυσὶν (ſcil. ἄποδυσιν) ἔχων.] Vide Schol. ad Oppian. Hal. ii. 64. Oppian. Cyneg. i. 186.

Καὶ ῥάχις ἀμφίδυμος μέσον ἴσχνια πιαίνουσα.

Ubi nihil mutandum cum Arnaud. Subaudi, Κατὰ μέσον.

ΚΑΛΑΘΗΦΟΡΟΙ. Οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.] Lege τὰ μαγικά. Vide nos ſupra p. 514. v. Σίμαιθα. Forſan, καλαβηφόροι, et reſpexerit κελέβην Theocriti in Pharmac. Sed vide Themiſt. p. 117. ubi lege καλαθηφοροῦσιν, et intellige *de iis qui corbes ferebant ad accipiendas carnes quæ diſtribuebantur.*

ΚΕΛΕΒΗ. Ποτηρίου εἶδος θερμηρου.] Forſan, Ποτηρίου εἶδος φαρμακευτρίου. Theocrit. στέψον τὰν κελέβαν — Sed vide Salmaſ. ad Scriptores Aug. Hiſtor. de Καλαμηφόροις.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ.

PARS II. ΘΡΙΑΜΒΟΣ —— Ὁ διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος.] Recte corrigit Arnaud, ὕμνος θρίαμβος.] Vide Phurnut. Nat. Deor. p. 219. Ed. Gale.

ΓΡΑΣΩΣ. Δυσοσμία.] Forte, Γράσος. Unde nomen viri male olentis Γράσων. Vide Mauſſac. ad Harpocrat. p. 343. Eſt et Γράσος, *Campus Trojanus*. Vide Schol. Nicand. p. 44.

ΦΟΡΙΝΗ. Ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη.] Euſtathius, κλαδῶδές τι. Quod rectius, ut liquet ex joco Phrynes, cujus meminit Mauſſac. ad Harpocrat. in v. Φορίνη. Ramuſculis enim veſcebantur capri. Vide nos ſupra P. I. v. Πυρίναι, et P. II. v. Φορίνη. Heſych. Ἐπὶ φορίναν, ἐπὶ δέρμα.

ΠΛΑΔΙΗ. Mαταΐζει.] Lege Πλαδδιῇ. Vide Ariſtoph. Lyſiſtr. 989. Bos ad Suidam p. 170.

ΙΦΙΑ. Ἡ λυχνὶς, ἄνθος.] Scribe ſine diſtinctione Ἡ λυχνὶς ἄνθος. Flos λύχνις. Athenæus, ἴφυον. Ibycus apud Canter. Nov. Lect. p. 157. Ῥόδα καὶ τέρινα δάφνα. Scribe, καὶ θερινὰ δ' ἴφυα. Supra Athenæus apud Canter. τὰ δὲ θερινὰ — τὸ κρίνον καὶ τὸ ἴφυον. De *Lychnide* vide Athenæum apud Canter. Nov. Lect. p. 158. et Nicandrum p. 162.

ΗΜΟΣΥΝΗ. Βλῆσις, ἀκόντισις, ἐμπορία.] Scribendum ἐμπειρία. Quod et vidit Arnaud. Pro αἱμοσύνη ſcil. Heſych. Αἵμονα, ἐπιστήμονα, ἔμπειρον.

πειρον. Ceterum et Græci δαίμων et δαήμων. Sic, opinor, αἴμων et ἀήμων, unde αἰμοσύνη sive ἡμοσύνη et ἀημοσύνη. Quæ vox restituenda Orpheo de Lapid. v. 62.

—— αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίουσιν.

Scribe ob versum ἀημοσύνην. Themist. p. 366. Ed. Hard. δαημοσύνην καὶ τὴν ἐπιστήμην.

ΜΙΜΑΚΥΛΟΝ. Ὁ καρπὸς τοῦ κομάρου.] Scribe μιμαίκυλον. Vide Hesych. v. Κόμαρος. Scylax Caryand. p. 46. Ed. Vos.

ΠΡΑΣΑ. Τὰ βρύα, καὶ τὰ φυκία.] *Algæ* scilicet. Hinc Tatianus contra Græcos: Θαλασσῶν τὴν μὲν πρασώδη. *Algosum mare.*

ΑΝΑΔΙΚΟΙ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδοκατηγόρων.] Legendum, censeo, ψευδοκατηγορίων. Harpocration et Suidas v. Αἰκην. ψευδομαρτυρίων. Legendum quoque ἀκέραιον. Suidas ἄκαιρον. Quod ex Hesychio recte emendavit Valef. ad Harpocr. Vide nos supra P. II. v. Ἀνάδικοι. Ubi recte emendavimus Hesych. ἐλέγοντο αἱ δίκαι αἱ εἰς ἀκέραιον ἐγκαθιστάμεναι. Vide Harpocr. et Valef. ad locum.

ΠΟΙΦΥΞΕΙΣ. Ἐκφοβήσεις.] Respexit Sophrona apud Schol. ad Nicand. Theriac. v. 180. Τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται· καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ

τοῦ ἐκφοβεῖν· ὡς Σώφρων ἐν μίμοις, Παιδικὰ ποιφύξεις. Hinc ποιφύγδην Nicand. Theriac. 371. Vide et Euphoriona apud Schol. ad locum Nicandri ſupra citatum.

ΜΥΡΤΟΣ. Ἡ μυῤῥίνη καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, οἱ δὲ τὸ σχῆμα (forſan τρῆμα) τῆς γυναικός.] Imo et *Viri* pudendum, et ſic intelligendus verſus iſte Ariſtophanis Equit.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.

Ubi Suidas, ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσπυλμένων. Lege πιλοῦ διεσκολλυμένων. Vide nos ſupra p. 549. ubi de hac voce egimus.

ΕΓΚΑΡΤΑ —— Φρύνιχος δανάοισιν.] Scribe Δαναΐσιν. Vide Suidam v. Φρύνιχος.

ΡΙΣΚΟΙ. Εἶδος τι μυῶν.] Vide Heſych. in v. Θαλιοποιοί.

ΟΧΑΣΘΑΙ. Ἀλλ' ἄλεσθαι.] Dele ἀλλ'. Quæ ſequuntur ita digere —— οὐ λαρυσκελεῖς ποιεῖ ὁ τῶν νεβρῶν μυελός ——

ΙΠΠΟΥΜΕΝ. Πιέζομεν —— Ἰπτούμενος, πιεζόμενος, ἢ τὸ ἔμπιπλον ξύλον τοῖς μυσίν.] Recte corrigit Lambert. Bos ἰποῦμεν et ἰπούμενος. Quin et legendum, ΠΑΡΑ τὸ ἔμπιπλον ξύλον τοῖς μυσίν. Scilicet Ἰπὸν vel Ἰπόν. Reſpexit Noſter ad Æſchyli Prometh. v. 365.

Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Hic

Hic male legitur ἰπνέμενος pro ἰπεμένος. Vide Cl. Bentleium ad Ariſtoph. Plutum, et nos ſupra, P. I. v. Ἰπὲς. Nicander Theriac. v. 573. PARS II.

Ὕδατι δ' ἄν γ' ΙΠΙΣΑΙΟ κύτει ἐν ἀολλέα κόψας.

Ἰπίσαιο ab ἰπίζω, πιέζω, opinor. Sed forte legendum apud Nicandrum γε πίσαιο, vel potius ἐμπίσαιο. Ita infra v. 624.

——— ἄλλοτε νύμφαις
ΕΜΠΙΣΘΕΝ, τοτὲ δ' οἶνον ἐνὶ σταγόνεσσιν ἀρήξει.

Idem in Alexiph. v. 516.

Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην
ΕΜΠΙΣΑΙΣ ———

F I N I S.

ERRATA.

Pag.	Lin.	Pro	Lege
14.	ult.	ἀδηφάνες	ἀδηφάγους
145.	21.	ϛέσειε	ϛήσειε
153.	3.	ὁμῶ	ὁμοῦ
306.	12.	ἐσκέδας	ἐσκέδασ᾽
308.	16.	κατασσόμενοι	κατοσσόμενοι
320.	14.	αὐτὰς αὐτὰ	αὐτὰς, αὐτὰ
327.	7.	βαΰζδει	βαΰσδει
344.	4.	ἠ᾽ ἀφροδισίαν	κ᾽ ἀφροδισίαν
——	15.	Eleg. ii.	Eleg. iii.
——	17.	*Tinguunt*	*Tingunt*
347.	3.	Ὀθὸς	Ὀρθὸς
351.	24.	ἐνδέ	ἐν δέ
355.	23.	ἐπικεκανμένα	ἐπικεκαυμένα
356.	ult.	ἐδράσατο	ἐδήσατο
362.	20.	Iphigin.	Iphigen.
377.	17.	Ἀιεβόλαιον	Ἀναβόλαιον
380.	25.	σκîμθαι	σκîμφθαι